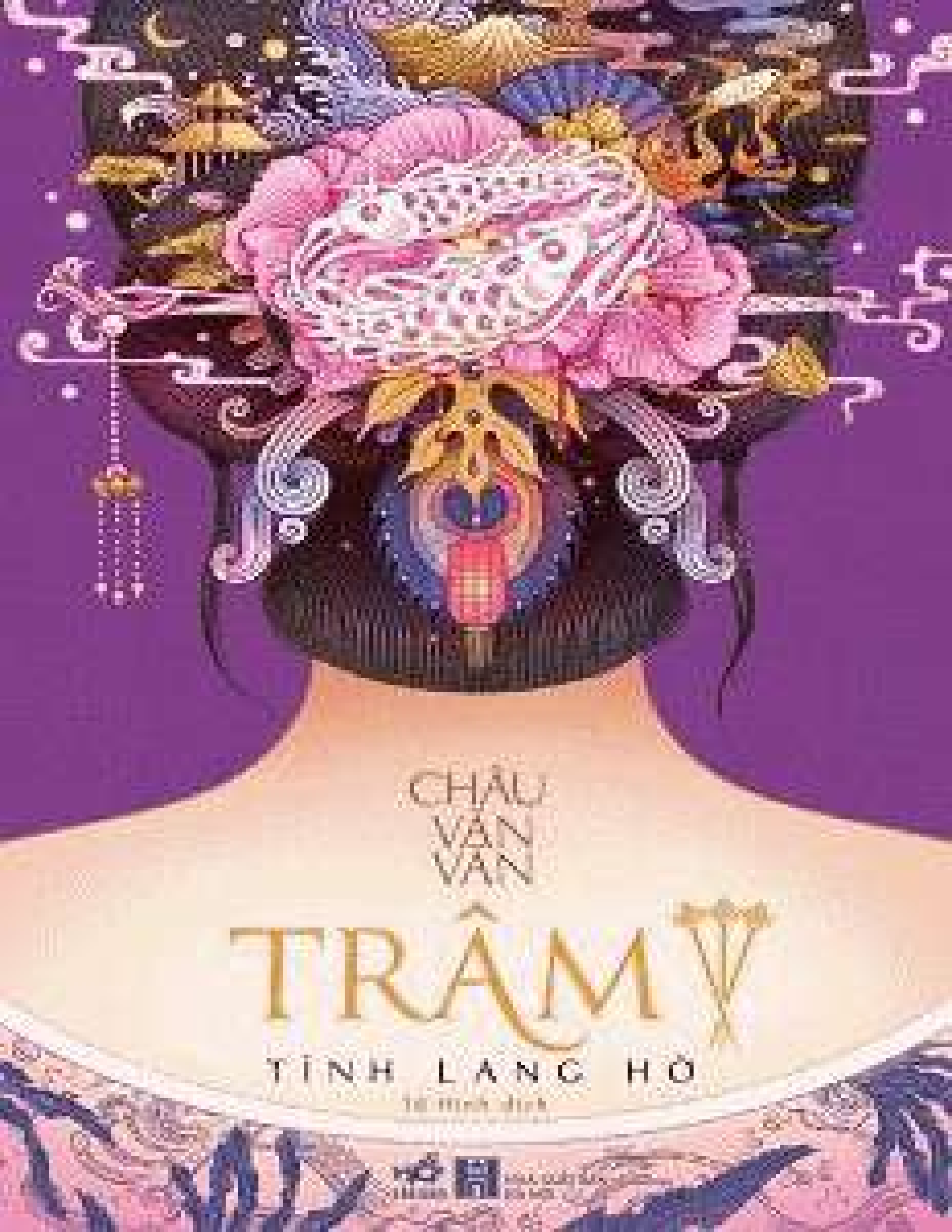

CHAU
VAN
VAN

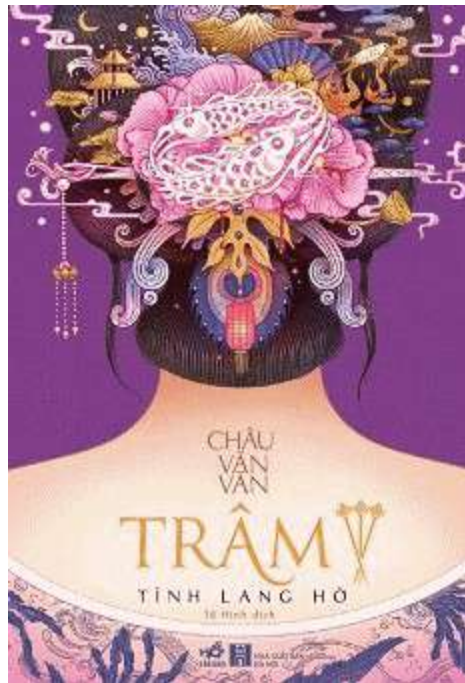
TRÂM

TÌNH LANG HỒ

10.10.2014

Hoi Van Publishing House
10.10.2014

Tên eBook: Tình Lang Hờ

Tác giả: Châu Văn Văn

Bộ sách: Trâm (Tập 3)

Công ty phát hành: Nhã Nam

Nhà xuất bản: NXB Hà Nội

Trọng lượng vận chuyển (gram): 500

Kích thước: 14 x 20.5 cm

Số trang: 502

Ngày xuất bản: 05-2016

Typer: [liuliu94](#)

Nguồn: wattpad.com

Tạo eBook: [Đào Tiểu Vũ](#)

[Giới thiệu:](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

Giới thiệu:

Mang trong lòng bao cảm xúc ngổn ngang, cùng Quỳ vương Lý Thư Bạch quay về Thục với quyết tâm phá giải vụ án oan của gia đình, được binh lính, quan binh phủ huyện hộ tống, nghênh đón suốt dọc lộ trình, Hoàng Tử Hà không thể nào ngờ, đường về Thục lại khó đi đến vậy!

Chốn cũ người xưa. Những ký ức tưởng rằng chân thực nhất, đáng tin cậy nhất bỗng trở nên bất định. Cô cùng Lý Thư Bạch vượt mọi hiểm nguy, thoát khỏi tầng tầng lớp lớp cạm bẫy của kẻ giấu mặt. Nhưng tất cả đều không đáng sợ bằng giây phút đối diện hung thủ đã đẩy cả gia đình cô tới cái chết. Vào thời khắc giật bỏ tấm màn che phủ vụ án, Hoàng Tử Hà chợt ngộ ra những điều ý nghĩa trong cuộc đời mình.

Chương 1

NHU THẬT NHƯ GIẢ

Thế giới trước mắt dường như sáng bừng lên.

Ngày xuân, lâu nhỏ, cửa khép hờ. Anh đào nở rộ ngoài song, tựa hồ chỉ cần một cơn gió nhẹ là tả tơi rụng xuống, biến thành ráng hồng đỏ rực tan đi.

Hoàng Tử Hà đẩy cửa sổ, nhìn về phía phủ quận thú. Không khí ban sớm trong lành đến gần như lạnh lẽo phả vào mặt, song tâm trí cô lại trống rỗng, hoàn toàn chẳng biết mình đang nhìn gì.

Phía trước cô là phủ quận thú, cha mẹ và anh trai ở nhà trước, còn cô, vì thích cây anh đào đang nở rộ nên đã rời đến căn gác nhỏ trong vườn.

Nhà trước cách nơi này một mảnh vườn hoa, từ đây, cô vẫn có thể nhìn thấy những nóc nhà trùng điệp, người qua kẻ lại tấp nập ở giếng trời, thậm chí loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện lao xao.

Hoàng Tử Hà thoáng kinh ngạc, không hiểu sao hôm nay nhà lại đông người như vậy. Cô vội vã khoác áo, chọn một cây trâm bạc trong hộp nữ trang vắt tóc lên, rồi đeo chiếc vòng trên bàn trang điểm vào tay.

Chiếc vòng này Vũ Tuyên tặng cho cô năm ngoái. Sau khi thi đỗ cử nhân, hần lấy tháng lương đầu tiên đi mua một miếng ngọc trắng, thuê thợ khéo làm thành vòng. Vũ Tuyên không có nhiều tiền nên miếng ngọc cũng không thật tốt, hần và cô cân nhắc rất lâu, cuối cùng quyết định đeo thành 2 con cá uốn mình quấn quanh, con này ngậm đuôi con kia. Vì chất ngọc không thuần, đành phải chạm rỗng, vừa khéo loại bỏ được phần tạp chất, khiến chiếc vòng thành ra trong suốt long lanh.

Mắt cá khảm ngọc trai trắng bé bằng hạt gạo, vừa độc đáo vừa sống động, phối trên nền vòng ngọc trắng muốt, thoạt nhìn không có gì đặc sắc, song ngắm kỹ lại thấy mỗi thứ sáng đẹp theo một cách riêng, khiến các bạn

khuê phòng của cô trầm trồ không ngớt, tiếc rằng trên đời chẳng còn miếng ngọc thứ hai nào phỏng chế được như thế nữa.

Cô lồng chiếc vòng vào cổ tay, chưa kịp thả tay xuống, chợt quay đầu nhìn quanh, nhận ra màn sương đen đặc đang lan dần đến. Mọi thứ mờ mịt hẳn đi, Hoàng Tử Hà ngỡ ngàng không hiểu mình đang ở đâu, chỉ thấy làn sương đen ấy từ từ bao bọc lấy mình, không có cách nào giãy thoát.

Cô hoảng hốt cầm đầu chạy, nhưng chẳng biết mình từ đâu đến, cũng chẳng rõ định chạy đi đâu.

Bên tai chợt nghe văng vẳng tiếng người gọi: "Hoàng Tử Hà... Hoàng Tử Hà..."

Cô ngoái đầu, nhưng chẳng thấy ai, giữa đêm đen chỉ có mình cô bơ vơ tìm kiếm.

Hoàng Tử Hà nhìn bốn bề đen đặc hoang mang hỏi: "Ai đấy... Ai gọi ta?"

"Người là một kẻ cô độc..."

Hơi lạnh trên đỉnh đầu từ từ lan xuống, cả người cô cứng đờ, thần thờ lặp lại: "Ta là... một kẻ cô độc ư?"

"Cha người, mẹ người, anh trai, chú và bà nội người đều chết cả rồi..."

Cô đứng ngây ra, chợt thấy đầu ong lên, tâm trí mụ mị, trống rỗng.

Đến khi tiếng ong ong trong đầu tan đi, hai chân cô cũng không đỡ nổi thân thể nữa, cả người ngã xụi xuống đất. Mắt cô tối sầm, trong bóng tối lại thấy lênh láng sắc đỏ, như thể máu huyết toàn thân đều bị khuấy lên, lục phủ ngũ tạng vỡ nát.

Giữa cơn đau tột cùng, cô ôm ngực, gập người, gắng sức hít thở. Đúng lúc này, cô sức nhớ ra, đây là mơ, là mơ, chỉ là ác mộng thôi!

Bởi cảm giác đau đớn đến tột cùng này, cô đã trải qua rất nhiều lần.

Từ sau khi cha mẹ qua đời, hết lần này sang lần khác, cô luôn gặp phải cơn ác mộng đó, mơ thấy mình quay lại ngày hôm ấy, thấy hết thảm cảnh

xuân tươi đẹp vỡ tan tành, cuộc đời từ đó cũng vạn kiếp bất phục.

Nhận ra mình đang mơ, bóng tối trước mặt cũng tan biến trong nháy mắt.

Thì ra cô đang ở nhà trước, xung quanh nhốn nháo, cô đứng giữa đám đông huyền ảo, vừa đưa mắt đã thấy thi thể cha mẹ.

Họ được phủ vải trắng, nằm im lìm trên bộ giát giường, đặt giữa sân, trên nền đá xanh.

Từ năm 12 tuổi, cô đã trông thấy vô số thi thể, lúc này, đứng trước thi thể người thân, có cảm giác không khác những lần trước, rồi chợt nghĩ, dù sao cả thế giới đã sụp đổ rồi, còn bận tâm khác hay không khác chi nữa.

Cô nghe thấy giọng Tưởng Tùng Lâm, ngổ tác giàu kinh nghiệm nhất trong quận, xa xăm như cách cả vạn trượng, lại rành rọt như sát ở bên tai: "Nghiệm: Quận thú Hoàng sứ quân Mẫn, Hoàng phu nhân Dương thị, trưởng nam Hoàng Ngạn, thân mẫu quận thú Hoàng lão phu nhân, đệ đệ quận thú Hoàng Quân, đều bị hạ độc giết hại. Trong 5 người chết, yết hầu Hoàng Ngạn và Hoàng Quân có dấu hiệu nôn mửa, trong ruột già cả 5 người đều có phân lỏng dạng như cháo loãng, trong đó Dương thị còn lẫn cả máu. Trước lúc chết, cả 5 đều thấy bụng đau quặn, qua kiểm nghiệm cho thấy, là trúng độc tỳ sương."

Cơn ác mộng thoát vỡ tan thành ngàn vạn mảnh vụn sắc nhọn, găm thẳng vào mắt Hoàng Tử Hà, đau đớn kéo theo bóng tối ập đến nhấn chìm cô.

Hoàng Tử Hà bật dậy trên giường, thở dốc, trợn trừng mắt nhìn quanh.

Trên nền trời đã pha lẫn sắc xanh, trong bóng đêm trước khi bình minh ló dạng, một mình cô kinh hoàng bật dậy, mặt đầm đìa nước mắt.

Chẳng biết đang ở đâu, cũng chẳng biết phải đi về đâu.

Lâu thật lâu, màn đen trong tâm trí cô mới dần tan đi. Hoàng Tử Hà nhớ ra mình đang ở trong 1 dịch trạm ở Hán Châu.

Cô theo Lý Thư Bạch xuất phát từ Trường An đi xuống phía Nam, đến phủ Thành Đô. Hán Châu chỉ cách Thành Đô 1 ngày đường.

Càng đến gần, càng sợ hãi.

Hoàng Tử Hà ngồi thần thờ trong bóng tối hồi lâu, đợi cho nước mắt trên mặt khô đi mới lại ngả người nằm xuống, trơ mắt nhìn bầu trời bên ngoài sáng dần lên.

Lênh đèn trôi dạt nửa năm nay, cuối cùng cô cũng tìm được cơ hội trở về Thục. Lần này về Thành Đô phải bốn ba trăm sông ngàn núi, hơn nửa vụ án xảy ra đã nửa năm, cô không biết liệu mình còn có thể hoàn thành lời thề khi trước, để an ủi vong linh người nhà trên trời nữa hay không.

Cái ngày kinh hoàng làm thay đổi cuộc đời cô cùng những đau đớn không cách nào chịu đựng cứ trở đi trở lại trong giấc mộng, khiến cô hết lần này đến lần khác nếm trải nỗi đau đơn và bất lực. Cô không ngừng suy đoán mọi khả năng có thể xảy ra, nhưng cuối cùng, tất cả đều không thể suy luận sông được, chỉ có 1 cách duy nhất là quay lại hiện trường, tra xét lại tất cả.

Khi nào tất cả chân tướng lộ rõ, có lẽ, cô mới được giải thoát.

Cô co người lại, áp má lên cánh tay, thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bầu trời lam thẫm đã dần đổi sang lam nhạt, rồi rực lên chói lóa, hôm nay sẽ lại là 1 ngày nóng rực.

Xoa nhẹ lên huyệt thái dương đang rần rật, Hoàng Tử Hà trở dậy rửa mặt rồi ra ngoài ăn sáng.

Quan viên qua lại dịch trạm Hán Châu rất đông, hôm nay Quỳ vương Lý Thư Bạch nghỉ lại đây nên tất cả quan lại đều tỏ vẻ ân cần sẵn đón. Tiểu hoạn quan hầu cận Quỳ vương là cô cũng được tiếp đãi như thượng khách.

Hoàng Tử Hà đẩy cửa bước ra, thấy ngay trong sân, bên con đường mòn xuyên qua khóm trúc, một bụi thực quỳ đang nở rộ. Trên thân cây cao quá đầu người, từng cụm hoa rực rỡ như gấm thêu, tươi đẹp vô cùng. Thực quỳ còn gọi là nhất trượng hồng, sắc hoa tươi thắm, rất phổ biến ở Thục.

Còn nhớ năm xưa trong phủ quận thú, cô cũng trồng một bụi thực quỳ lớn. Sáng mùa hạ, thường khi cô còn chưa trở dậy, Vũ Tuyên đã gõ nhẹ vào

song cửa, tặng cho cô 1 đóa thực quỳ.

Hôm thì hồng phấn, hôm thì tím nhạt, có bông cánh thưa, có bông dày cánh. Cô cài đóa hoa hắt tưng lên tóc, rồi chọn đồ phối cho hợp. Một mùa hè cứ thế qua đi. Chẳng nhớ xuể bao chuyện vụn vặt, nhưng cô cứ nhớ mãi màu sắc của những ngày tháng đó, nào vàng phớt, nào hồng tươi...

Hoàng Tử Hà vô thức giơ tay vuốt một cánh thực quỳ, qua khóm hoa, cô nhìn sang phía bên kia đường mòn, thấy Lý Thư Bạch đang đưa trường kiếm trên tay cho Cảnh Dục rồi ngoái đầu nhìn về phía mình. Sắc hồng của thực quỳ làm màu áo gấm thiên thanh của y tươi hắt lên, giữa muôn vàn màu sắc đậm có nhạt có, chỉ mình y khoác một màu lạnh lạnh, khiến người ta nhìn mà xao xuyến.

Cô bất giác sinh lòng bái phục y. Từ Trường An đến Thành Đô, phải băng qua muôn sông ngàn núi, vốn dĩ đường đi đã vất vả, dọc đường tất cả các châu phủ còn lũ lượt kéo ra nghênh đón rồi bày tiệc thiết đãi. Lần nào cô cũng ý mình chỉ là 1 tiểu hoạn quan để tránh né, nhưng Quỳ vương Lý Thư Bạch đương nhiên không tránh được. Vậy mà y lúc nào cũng giữ vững nề nếp, bất kể hôm trước đi đường vất vả ra sao, yến tiệc muện đến thế nào, thì sáng nào như sáng nấy, mỗi khi thức dậy, cô đều trông thấy y đã dậy từ sớm luyện võ, chẳng nề mưa gió, không có ngoại lệ.

Trán Lý Thư Bạch lấm tẩm mồ hôi, y cầm chiếc khăn từ tay Cảnh Hữu vừa lau vừa đi về phía cô. Thấy y đến gần, cô vội hành lễ: "Vương gia... buổi sáng tốt lành."

Y ừ hử đi ngang qua cô, chẳng thèm liếc mắt.

Cô vội vã theo sau, được 2 bước chợt thấy y dừng lại, đưa chiếc khăn trên tay cho mình.

Cô ngỡ ngàng không hiểu, theo phản xạ giơ tay ra đón lấy, mới phát hiện đầu ngón tay mình dính mấy hạt phấn thực quỳ vàng rộm, vội cúi đầu nhận khăn, lau sạch ngón tay.

Không còn sớm nữa, sau khi dùng bữa sáng dịch trạm chuẩn bị, nghỉ ngơi thêm chốc lát, cả đoàn lại rục rịch lên đường.

Hoàng Tử Hà nhảy lên mình Na Phất Sa, theo sau Lý Thư Bạch. Dịch Ác đi đến gần Na Phất Sa, cọ cọ vào cổ nó, khiến 2 kẻ trên ngựa bỗng dừng cũng sụt vai nhau.

Thấy dưới mắt cô có quầng xanh, Lý Thư Bạch nhú mày, ghìm cương Dịch Ác lại rồi hỏi: "Ngủ không ngon sao?"

"Thưa vâng." Cô lặng lẽ gật đầu.

"Hôm nay nếu đi nhanh thì chúng ta có thể tới Thành Đô. Người đừng nghĩ ngợi nhiều, tới nơi xem tình hình rồi tính."

Hoàng Tử Hà ngược lên nhìn Lý Thư Bạch, thấy y ở ngay trước mắt, đang cúi đầu nhìn mình, cơ hồ nghe được cả tiếng thở của nhau, cô ngượng ngập không dám nhìn vào đôi mắt trong veo ấy, đành cúi đầu thưa: "Vâng."

Y không nhìn cô nữa, mà thúc ngựa đi tiếp.

Hoàng Tử Hà vội giục ngựa đuổi theo, kẻ trước người sau đi trên đường cái bằng phẳng.

Từ Hán Châu đến Thành Đô, khách buôn và người đi đường qua lại tấp nập. Hoàng Tử Hà đang cúi đầu mà đi, đến đoạn vắng người, chợt nghe Lý Thư Bạch nói: "Thực ra mấy hôm nay ta cũng thấy bất an."

Cô ngẩng lên nhìn y hỏi: "Gia là vì chuyện lá bùa kia sao?"

"Ừm." Y cười ngựa đi trước, vẻ trầm tư: "Trên lá bùa tổng cộng có 3 chữ: côi, tàn, góa. Vào ngày mẫu phi ta qua đời, chữ 'côi' được khoanh tròn; 3 năm trước, ta bị hành thích ở Từ Châu, suýt nữa mang tật ở tay, may mà về sau đỡ dần, khoanh đỏ quanh chữ 'tàn' kia cũng từ từ mờ đi. Còn lần này..."

Trước khi lên đường, trên lá bùa kia lại xuất hiện 1 khoanh tròn đỏ tươi màu máu, khuyên lấy chữ "tàn".

Suy yếu lại tàn, cũng gọi là tàn.

Đại Đường Quỳ vương Lý Thư Bạch, 6 tuổi được phong vương, 13 tuổi xuất cung, sau 7 năm thu mình đã 1 đòn đánh tan mỗi uy hiếp lớn nhất đối với triều đình là Bàng Huân, đồng thời kiểm chế các tiết độ sứ lớn, quyền nghiêng thiên hạ, uy thế rợp trời.

Có điều, con người vinh quang quá sớm, rốt cuộc có thể huy hoàng được bao lâu?

23 tuổi, vận mệnh của y xoay chuyển, trên lá bùa định mệnh, lần lượt từng con chữ đầy điềm gỡ bị khoanh tròn.

Hoàng Tử Hà thấy chuyện này hết sức kỳ quái, nhưng chẳng có manh mối nào, đành kiếm lời an ủi y: "Mọi chuyện trên đời đều có nguyên nhân cả. Ta không biết vì sao lá bùa đó có thể biết trước việc của gia, nhưng xét đến cùng, ta vẫn không tin trên đời có quỷ thần, có lẽ... gia cũng không tin."

Lý Thư Bạch ngoái lại, mắt sáng lên đầy thấu suốt: "Đừng giả ngốc nữa, Hoàng Tử Hà. Thật ra trong lòng ta và người đều đoán được chân tướng sự thật rồi, không phải sao?"

Hoàng Tử Hà nín lặng cúi đầu, tránh ánh mắt y: "Nô tài không dám đoán bừa."

"Bất luận thế nào, cái gì phải đến ắt sẽ đến, ta đang rửa mắt chờ đây." Y nói, khóe miệng hơi cong lên thành 1 nụ cười ngạo nghễ, thúc ngựa đi thẳng.

Đường Thục tuy khó đi, nhưng nơi đây là huyết mạch giao thông, qua nhiều năm được triều đình tu bổ, đã trở thành 1 con đường rộng rãi bằng phẳng. Địch Ác cùng Na Phất Sa đều là tuần mã hiếm có, ngựa của bọn Cảnh Dục không sao đuổi kịp, bị rớt lại phía sau. Chỉ có 2 bọn họ, kẻ trước người sau cùng thúc ngựa phi thật nhanh.

Một bên đường là núi xanh trải dài ngút mắt, bên kia là con sông uốn lượn quanh co, xa xa lác đác mấy căn nhà dựa lưng vào núi, quay mặt ra sông. Giờ đã là cuối hạ, thực quỳ nở rộ ven đường, đỏ trắng tím vàng, từng

chùm từng bụi, bọn họ phóng ngựa lướt qua chỉ thấy như trong sân nhà nhà đều chẳng đầy những gấm tươi lụa đẹp.

Những cành lá từ trong sân các nhà vươn ra lúc liu quả sai. Nào mận, nào lê, nào bưởi, có quả chín, có quả xanh. Suốt dọc đường hồ tiêu trong vườn và trên núi đều đã chín rực, như vô số hạt san hô đỏ thắm điểm xuyết tầng cây xanh mướt, đến cơn gió phả vào mặt cũng thấy the the.

Địch Ác và Na Phất Sa cũng phi chậm lại. Trên con đường thắm sắc ngát hương, 2 thốt ngựa sánh vai song hành, thảnh thoảng còn cọ cọ cổ nhau, khiến 2 kẻ ngồi trên lúc lại tách ra xa.

Sợ bọn Cảnh Dục rút lại quá xa, Lý Thư Bạch bèn ghìm cương ngựa, đứng bên sườn núi đợi. Cơn gió lồng lộng từ xa thổi tới, mây trắng dập dềnh như sóng cuốn qua vạn dặm giang sơn, phía chân trời, ánh dương không ngừng biến đổi, thoắt sáng thoắt tối, chảy dài trên mặt đất trước mặt.

Y dõi mắt ngắm bầu trời cao vọi vọi hồi lâu rồi thở dài, quay đầu nhìn sang Hoàng Tử Hà.

Sắc mặt cô hơi tái, hơi thở có phần dồn dập. Cưỡi ngựa theo y lặn lội đường xa, ngay bọn Cảnh Dục cũng mệt lử, vậy mà cô vẫn kiên trì được đến giờ, trở thành kẻ duy nhất luôn theo sát bên cạnh y, băng qua vạn dặm sông dài, muôn trượng núi cao.

Trong khoảnh khắc ngoái nhìn cô, y chợt mỉm cười. Khóe môi cong lên thật khẽ, thật nhanh như làn gió lùa qua mặt nước, thoắt chốc đã bình thường trở lại.

Thấy Lý Thư Bạch mỉm cười nhìn mình, trong mắt thoáng qua vô vàn sắc màu tuyệt mỹ, Hoàng Tử Hà hơi sững ra. Chẳng biết có phải này giờ phi ngựa quá nhanh hay không mà cô thấy hai má hơi nóng nóng.

Song ngay lập tức, y đã rời mắt đi, còn tiện tay mở chiếc hòm đeo bên hông Địch Ác, móc ra 1 vật ném cho cô.

Hoàng Tử Hà 1 tay ghìm cương, 1 tay đón lấy, là 1 gói kẹo tuyết đựng trong túi giấy bông.

Chẳng rõ y có ý gì, cô ngạc nhiên ngẩng lên nhìn.

Song y chỉ ghì cương đứng hóng gió, giữa 1 trời lộng gió, giọng y cũng phất phơ bay tung theo tà áo và mái tóc: "Lần trước sau khi người ngất xỉu, ta đã đi hỏi đại phu, ông ta nói nữ tử thường hay thiếu máu, mỗi khi mệt mỏi ăn nhiều đồ ngọt sẽ đỡ."

Cô quả thật đã thấm mệt, chỉ sợ theo y chạy thêm lúc nữa sẽ lại ngất xỉu. Bèn lặng lẽ nhón lấy 1 viên kẹo nhắm nháp, rồi chìa túi giấy cho y.

Lý Thư Bạch không hảo ngọt, nhưng cũng lấy 1 viên nhỏ, ngậm trong miệng.

Non xanh nước biếc trải dài vạn dặm, hoa dại cuối hạ nở rộ khắp xung quanh. Cả hai ngắm chung một cảnh, cảm nhận cùng một vị ngọt nơi đầu lưỡi, cùng đứng trước một ngọn gió, lặng thinh không nói.

Hoàng Tử Hà cúi đầu, siết chặt túi kẹo trong tay, do dự hồi lâu, cuối cùng nhét nó vào ngực áo. Rồi sức nghĩ giờ tiết trời nóng nực, nhờ kẹo bị chảy, bèn lấy ra đặt vào chiếc giỏ nhỏ bên hông Na Phất Sa.

Quả nhiên, túi kẹo đã hơi chảy, dây ra túi giấy thành 1 vệt vàng. Trái tim cô cũng như đang tan chảy thành 1 vệt dập dính ngọt ngào, nhưng lại khiến người ta bối rối.

Địch Ác và Na Phất Sa giảm trên thảm hoa dại, thông thả tiến lại gần nhau.

Tiếng nước chảy róc rách không ngừng, dòng nước xiết băng qua ghềnh thác, chảy về phía Đông, đổ ra biển.

Nhưng dù sao Địch Ác và Na Phất Sa cũng chỉ lướt qua nhau, khiến 2 kẻ ngồi trên lướt qua vai nhau mà đi, chỉ có mấy sợi tóc cũng vạt áo của hai người thật sự chạm vào nhau.

Cả hai ghì cương ngựa, thông thả đi men theo triền núi.

Mãi gần trưa, bọn Cảnh Dục mới đuổi kịp. Họ đã đi hơn 60 dặm, dưới triều Đại Đường, cứ 30 dặm lại đặt 1 dịch trạm, vừa khéo để ngựa nghỉ ngơi

dưỡng sức. Đoàn người đã bỏ qua 1 dịch trạm, Dịch Ác và Na Phất Sa còn đỡ, nhưng những thớt ngựa khác thì thở hồng hộc, đầm đìa mồ hôi, nhất định phải dừng lại nghỉ chân một lát.

Quan viên cai quản dịch quán khúm núm đón họ vào, rót trà dâng bánh, Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà vừa ngồi xuống uống chén trà, chợt nghe bên ngoài vang lên tiếng chuông trong trẻo êm tai, rồi một người con gái men theo song hoa bước đến.

Hoàng Tử Hà thoáng thấy bóng người nọ thì hấp tấp đứng lên, không dám ngồi cùng Lý Thư Bạch nữa.

Chỉ thấy người ấy vận 1 tấm áo lụa vàng tơ, đi dọc hành lang tới trước mặt họ, mỉm cười tươi tắn nhìn Lý Thư Bạch.

Giữa khoảnh sân rợp bóng trúc, vạt váy nàng bay phấp phới như một nhành cỏ huyên nở rộ, đẹp đến nao lòng.

Hoàng Tử Hà vội hành lễ: "Tham kiến quận chúa."

Nữ tử bất ngờ xuất hiện tại dịch trạm này, chính là Kỳ Lạc quận chúa.

Lý Thư Bạch cũng ngạc nhiên đứng lên: "Kỳ Lạc? "

"Nghe nói Quỳ vương gia xuôi Nam đến Thục, muội bèn đến trước đợi sẵn." Nàng bước vào phòng, hơi nâng vạt áo trước lên hành lễ với Lý Thư Bạch rồi ngược đôi mắt hạnh long lanh nhìn y. Vẻ mặt nàng đầy ranh mãnh, như muốn nói "Ngạc nhiên chưa?", song miệng vẫn nhận lời: "Xin vương gia đừng để bụng, Kỳ Lạc chỉ là... từ khi sinh ra đã ốm yếu, nên nhiều năm nay vẫn luôn muốn được nhìn ngắm cảnh đẹp nước non. Song trong kinh chẳng có ai tin cậy được, chỉ mình Quỳ vương đây... ắt hẳn sẽ không ghét bỏ Kỳ Lạc."

Hoàng Tử Hà liếc trộm Lý Thư Bạch, thấy y vẫn ôn hòa, còn ra hiệu mời Kỳ Lạc quận chúa ngồi. Cô vội hành lễ cáo từ 2 người, nhưng vừa dợm bước đã thấy Lý Thư Bạch đưa mắt nhìn mình, đành quỳ xuống bên cạnh, rót trà cho Kỳ Lạc quận chúa.

Kỳ Lạc quận chúa bưng chén trà trong tay, cúi đầu thưởng thức mùi hương rồi nhoẻn cười với Lý Thư Bạch.

Người trong kinh ai ai cũng biết Kỳ Lạc quận chúa ái mộ Quỳ vương. Nàng đường đường là con nhà vương hầu quyền quý, năm xưa nếu Ích vương ngồi lên ngai vàng thì giờ nàng đã thành công chúa, vậy mà lại chẳng ngại đường xa, đến tận dịch trạm hẻo lánh này đợi sẵn, còn nói cười ríu rít đề nghị Quỳ vương dẫn mình đi theo, khiến y nhất thời khó cự tuyệt, đành than thở: "Quận chúa chủ quan quá."

"Xưa nay Kỳ Lạc vẫn cầu thả chủ quan, ương ngạnh cố chấp, đâu phải vương gia không biết!" Nàng bĩu môi đáp, song đã nhận ra thái độ bất đắc dĩ trong giọng điệu của y, biết rằng y sẽ không cự tuyệt thẳng thừng nên không kìm được hé môi cười: "Dù sao Kỳ Lạc cũng chỉ còn có một thân một mình. Kỳ Lạc muốn theo vương gia đi khắp trời cao đất rộng, ai quản được chứ?"

Nghe ra Kỳ Lạc quận chúa có ý đi theo Lý Thư Bạch, Hoàng Tử Hà không khỏi cười khở trong lòng, nhưng cũng có vài phần hí hửng muốn xem kịch hay, đưa mắt nhìn Lý Thư Bạch.

Ích vương vốn là tôn thất họ xa, với đương kim hoàng đế chỉ như máu loãng. Sau khi ông ta qua đời, chỉ để lại một mình Kỳ Lạc quận chúa. Hoàng thất từng cho một đứa trẻ làm con thừa tự để Ích vương không bị tuyệt đường hương hỏa, nhưng đứa bé ấy mấy năm sau cũng chết yếu, mọi người đều nói dòng dõi Ích vương đã định là tuyệt hậu, không thể cứu vãn, nên hoàng thất chẳng ngó ngàng đến nữa, chỉ mình Kỳ Lạc quận chúa trông coi vương phủ, đám gia sư và quan thừa trong vương phủ cũng chẳng rèn cặp nối cô bé bướng bỉnh từ nhỏ này, đành mặc cho nàng muốn gì làm nấy.

Còn Lý Thư Bạch, vì thương nàng chẳng còn sống được bao lâu, nên vẫn hết mực nuông chiều. Hoàng Tử Hà nhớ y từng nói, trong lúc y đau khổ nhất, chỉ có nàng giơ tay nắm lấy tay y.

Nhìn Lý Thư Bạch bất lực nhú mày, Hoàng Tử Hà thầm nhủ, để xem gia làm gì được quận chúa?

Chỉ nghe y điệu giọng bảo nàng: "A Uyển đã có nhã hứng như thế, đáng lẽ ta phải dốc hết sức hoàn thành tâm nguyện cho muội. Tiếc rằng lần này ta đến Thục là có việc quan trọng, e rằng không rảnh dẫn muội đi du sơn ngoạn thủy, thường lắm phong cảnh được."

Kỳ Lạc quận chúa bĩu môi, vẻ ấm ức ằng ặc trong mắt: "Kỳ Lạc biết vương gia bận rộn, có điều muội không rảnh tập quán ở phủ Thành Đô, nên mới phiền vương gia dẫn vào thành mà thôi, lẽ nào khó đến vậy ư?"

Lý Thư Bạch nhú mày: "Ta có việc công, vốn dĩ không tiện dẫn theo người khác. Huống hồ bên cạnh ta cũng chẳng an toàn, nếu liên lụy đến quận chúa thì ta biết ăn nói làm sao với người của quý phủ?"

"Kỳ Lạc dẫn theo mấy chục hộ vệ, có thể tự lo thân. Không chừng khi vương gia gặp chuyện, người của Kỳ Lạc cũng có thể giúp một tay."

"Ta chẳng mấy thông thuộc vùng này, thực sự không thể dẫn quận chúa đi du ngoạn được. Chi bằng thế này, ta cùng quận chúa đến phủ Thành Đô, quan viên ở đó hẳn rất sẵn lòng giúp quận chúa lên kế hoạch ngao du."

Kỳ Lạc quận chúa còn định nói gì đó, song Lý Thư Bạch đã đưa mắt cho Hoàng Tử Hà. Cô đành chai mặt lên tiếng: "Vương gia, công văn mấy ngày nay dồn lại đến hơn trăm quyển chưa phê duyệt, hơn nữa Chu quận thú vừa chân ướt chân ráo đến Thục, chẳng rõ hiện giờ đã gặp tây Xuyên tiết độ sứ Phạm Ứng Tích hay chưa, mọi việc lớn nhỏ ở Thục đang chồng chất lại như núi, e rằng phải phiền gia ngó đến..."

Chưa nói dứt câu, Kỳ Lạc quận chúa đã trừng mắt với cô, giận dữ mắng: "Một hoạn quan nhãi nhép bên cạnh Quỳ vương mà cũng dám chen vào trong lúc ta nói chuyện với vương gia sao?"

Hoàng Tử Hà vội cúi đầu nhận tội, lúc ngẩng lên mới ấm ức nhìn Lý Thư Bạch nghĩ thầm, nô tài đâu có quen đóng vai người xấu!

Lý Thư Bạch nhìn cô, tỏ ý "người cứ ngoan ngoãn chịu trận đi".

Nghỉ ngơi một lúc, thời gian nóng nực nhất buổi trưa cũng qua. Dẫn theo Kỳ Lạc quận chúa đương nhiên không thể cưỡi ngựa như trước, Lý Thư

Bạch và Hoàng Tử Hà đành lên xe ngựa đi trước, xe của Kỳ Lạc quận chúa theo sau.

Tuy ai nấy trang bị gọn nhẹ, nhưng đám thị vệ của Kỳ Lạc quận chúa cũng đến bảy tám chục người, lại thêm hơn hai trăm tùy tùng của Quỳ vương phủ, cả đoàn người rồng rắn đi trên đường cái, bụi tung mù mịt, thanh thế rợp trời, Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà ngồi trong xe cũng cảm giác được cỗ xe đang lắc lư lăn bánh, tốc độ giảm quá nửa, chỉ biết nhìn nhau câm nín.

Chiếc bình lưu ly trong veo không ngừng chao đảo, con cá nhỏ như cũng mệt vì bôn ba đường dài, cứ bôn chồn bơi quanh quẩn.

Hoàng Tử Hà giơ tay giữ lấy chiếc bình để nó bớt rung lắc rồi hạ giọng hỏi: "Lặn lội đường dài thế này, sao gia còn đem nó theo? Lỡ như cái bình bị va đập thì sao? Để lại vương phủ vẫn an toàn hơn chứ."

Lý Thư Bạch liếc con cá, hờ hững đáp: "Quen rồi."

Quen rồi, quen với cái gì chứ? Là con cá nhỏ quen theo y đi đây đi đó, hay y quen có một con cá nhỏ bên cạnh, thỉnh thoảng lại chăm chú ngắm nhìn?

Nhìn con cá A Già Thập Niết, Hoàng Tử Hà lại miên man nghĩ tới chuyện 10 năm trước, y đã phát hiện ra nó trong vũng máu tiên hoàng khạc ra. Bấy giờ y còn là 1 đứa bé chưa hiểu chuyện đời, vậy mà giờ đây đã thành Quỳ vương uy danh lừng lẫy.

Nhưng suốt 10 năm nay, con cá này không hề lớn lên, cũng không hề thay đổi, cứ lặng lẽ ở bên cạnh y như thế. Tựa như, có những điều vĩnh viễn dừng lại trong cái đêm y 13 tuổi đó, ngưng kết mãi mãi, không bao giờ thay đổi.

Nghĩ vậy, cô lại buông chiếc bình trong tay ra, thầm thở dài. Bất luận là gì, thì qua 10 năm cũng đã hơn cả một thói quen, trở thành 1 thứ quan trọng không thể thiếu được.

Vàng dương từ từ ngả về Tây, vẫn chưa đến phủ Thành Đô.

Cảnh Dục giục ngựa đi đến, bầm khẽ ngoài cửa sổ: "Thưa gia, quận chúa hơi mệt, đã xuống xe nghỉ ngơi rồi."

Xe ngựa của họ đành dừng lại. Lý Thư Bạch nhìn qua cửa sổ về phía Kỳ Lạc quận chúa, thấy nàng xuống xe đứng tựa vào gốc cây, nét mặt chẳng có gì mệt mỏi, trái lại còn vô tư nhìn ngó quanh quất, với tay ngắt 1 đóa thực quỳ cầm ngắm nghía.

Y đưa mắt cho Hoàng Tử Hà, cô hiểu ý, vội lấy bình nước bạc hà xuống xe vấn an Kỳ Lạc quận chúa rồi dâng lên, sẽ sàng thưa: "Gia sai nô tài đưa vật này cho quận chúa. Quận chúa đi đường dài mệt mỏi, có thể ngủ thử này, sẽ thấy dễ chịu hơn."

Kỳ Lạc quận chúa vui vẻ nhận lấy đưa lên mũi ngửi: "Vương gia chu đáo quá, ta chỉ hơi tức ngực thôi."

Hoàng Tử Hà ngẩng lên nhìn quanh, thấy mây chiều đã tụ lại, chim mỏi bay tan tác, gió lùa qua rừng thông rì rào thì không khỏi rung động trong lòng, vội giục Kỳ Lạc quận chúa: "Quận chúa mau lên xe thôi, e rằng cả đoàn phải đi gấp để kịp đến phủ Thành Đô."

"Không sao, nghe nói chỉ còn hơn 20 dặm thôi, trước canh một nhất định sẽ đến." Kỳ Lạc quận chúa nhìn quanh, cười nói: "Người xem phong cảnh nơi này đẹp mê hồn, hoa nở khắp núi rừng, lẽ nào không muốn dừng lại thưởng lãm ư?"

Hoàng Tử Hà cũng hết cách, đành nói: "Quận chúa cao hứng, song hôm nay đã muộn rồi, chi bằng để đến mai lại sai người đưa quận chúa tới đây du ngoạn hẳn 1 ngày, không rõ ý quận chúa thế nào?"

"Ai cũng tấm tắc khen Dương công công hầu hạ bên cạnh Quỳ vương phong thái hơn người, nào ngờ lại chẳng phong nhã tí nào." Kỳ Lạc quận chúa vùng vằng ném bông hoa trong tay xuống đất, xăm xăm đi thẳng về phía xe mình.

Hoàng Tử Hà thở phào, đang định quay về chỗ Lý Thư Bạch thì nghe thấy Kỳ Lạc quận chúa gọi với theo: "Dương công công đợi đã."

Cô ngoái lại, thấy Kỳ Lạc quận chúa cầm trong tay một chiếc hộp nhỏ: "Suýt nữa thì quên mất, cái này ta tặng Quỳ vương."

Hoàng Tử Hà cúi đầu giờ tay nhận lấy, nhưng Kỳ Lạc quận chúa lại giờ cao hộp lên: "Vật này không thể đưa qua người khác được, ta phải đích thân trao tặng vương gia."

Đứng giữa một trời chim bay xao xác tìm chốn nghỉ, Hoàng Tử Hà ngán ngẩm thưa: "Vậy sau khi đến phủ Thành Đô, quận chúa trao tặng gia cũng không muộn. Giờ vẫn nên mau mau lên đường đến Thành Đô thôi."

"Thôi đi, ta biết tổng rồi, các vị đến Thành Đô, Chu sứ quân nhất định sẽ bày tiệc thiết đãi, rồi lại ca lại múa, dùng dằng đến nửa đêm không thôi. Sáng sớm ngày mai Quỳ vương sẽ bận bịu bao nhiêu việc, muốn tìm gặp càng khó hơn." Nói rồi, nàng vén vạt váy, băng qua thảm cỏ xanh mượt dưới gốc cây đi đến trước xe Lý Thư Bạch, tươi cười nói vào trong: "Suýt nữa thì quên tặng quà cho vương gia."

Lý Thư Bạch đặt công văn trong tay xuống, mỉm cười giờ tay đón lấy: "Cảm ơn quận chúa nhọc lòng."

"Ai da, sao vương gia không xem?" Nàng lại vén vạt váy, giẫm lên bục gỗ bước lên xe, ngồi xuống cạnh Lý Thư Bạch, rồi tươi cười đưa chiếc hộp tới trước mặt y: "Đoán xem bên trong là gì nào?"

Lý Thư Bạch nhướng mắt nhìn, nhíu mày: "Sao ta biết được."

"Gia đúng là, chẳng thềm đoán một câu lấy lệ nữa." Kỳ Lạc quận chúa vùng vằng mở khóa, nhấc nắp hộp lên, miệng nói: "Kỳ Lạc phải quỳ trước bộ Phật cầu xin mấy tháng mới được đấy. Bồ tát nói rằng, thứ này nhất định có thể thực hiện nguyện vọng của Kỳ Lạc, tác thành cho tâm tư vô vọng..."

Đang nói dở câu, nàng đã mở nắp hộp ra.

Chưa kịp trông rõ thứ bên trong là gì, đã thấy ánh bạc nhoáng lên.

Lý Thư Bạch phản ứng nhanh nhạy, trong khoảnh khắc ấy đã tóm ngay lấy chiếc kỷ bên cạnh, đập vào cái hộp: "Đừng mở ra!" Mấy tiếng vù vù rất

khẽ vang lên, Kỳ Lạc quận chúa vừa mở nắp, một luồng khí tất yếu từ trong hộp đã xộc ra, tràn ngập khoang xe.

Thật ra đó không phải là luồng khí, mà là hơn 100 cây kim mảnh hơn cả lông trâu, tản mát khắp thùng xe như gió lốc, khó mà né tránh trong 1 không gian hẹp như vậy.

May sao chiếc kỷ đã đập xuống, làm chiếc hộp văng ra thảm nhung dày, toàn bộ số kim còn lại đều cắm cả xuống thảm, êm như ru.

Nhưng bấy nhiêu cây kim, ắt cũng phải lọt lưới ít nhiều.

Lý Thư Bạch chẳng nói nửa lời, giơ tay nhổ phắt 1 cây kim mảnh găm vào khuỷu tay trái mình. Nhưng Kỳ Lạc quận chúa chính tay mở nắp, là người ở gần chiếc hộp nhất, nên ngực và vai đều bị kim đâm, lập tức la hoảng lên.

Lý Thư Bạch vội tóm lấy cánh tay Kỳ Lạc quận chúa, kéo nàng nhảy từ trên xe xuống.

Kỳ Lạc quận chúa đã lịm đi, cặp mắt chỉ vô thức nhìn y lần cuối cùng rồi mờ ra.

Lý Thư Bạch ôm lấy nàng, trầm giọng ra lệnh: "Cảnh Dục, tập hợp cung thủ; Cảnh Hữu, bố trí yểm hộ."

Mây xám bốn bề, sắc trời dần tối, gió luồn qua khe núi, rít gào như sóng dội.

Tiếng la thảm vang khắp bốn bề, chen vào đó là tiếng bật dây cung, rồi tiếng bắn tên vun vút.

Tên bay rào rào như mưa, nhắm về phía đội xe đang đỗ ở đó, chẳng buồn phân biệt là thị vệ của phủ Quý hay của Kỳ Lạc quận chúa, nhất loạt đều giết sạch.

Đám thị vệ của Kỳ Lạc quận chúa tức thì luống cuống tay chân, kẻ thì trúng tên, người thì bỏ chạy, tán loạn như ong vỡ tổ.

Trái lại, đám thị vệ phủ Quy đã được huấn luyện nghiêm ngặt, dưới sự chỉ huy của bọn Cảnh Dục, chỉ trong nháy mắt đã tập hợp lại, nấp sau thân cây, mình ngựa hoặc xe ngựa, lập thành trận thế đối kháng với kẻ địch bên ngoài. Có kẻ đã rút cung tên ra, bắt đầu phản kích.

Tên bay xối xả, tiếng ngựa hí thê thảm cùng tiếng la của đám thị vệ trùng tên vang lên không ngớt. Càng lúc càng nhiều tên bắn về phía mấy người bọn họ nấp sau xe, 1 mũi tên suýt nữa thì găm vào chân Kỳ Lạc chúa.

Lý Thư Bạch đặt Kỳ Lạc chúa ngồi dựa vào dưới xe, giơ tay thăm dò hơi thở của nàng, rồi lại bỏ tay xuống.

Đang lúc hoảng loạn, Hoàng Tử Hà cũng chẳng chú ý đến vẻ mặt của y, chỉ mãi quan sát động tĩnh bên ngoài.

Đội thị vệ phủ Quy dù kêu đến đâu cũng khó mà địch nổi bấy nhiêu quân mai phục, bắt đầu rơi vào thế yếu.

Hoàng Tử Hà không có binh khí phòng thân, đành quay lại nhìn Lý Thư Bạch. Y ném cho cô 1 thanh đoản kiếm tùy thân, khẽ dặn: "Lát nữa cưỡi Na Phất Sa chạy về hướng Đông Nam."

Hoàng Tử Hà nắm chặt đoản kiếm, nói nhanh: "Thế công của đối phương kín kẽ thế kia, chỉ e khó mà xông ra được."

"Kẻ địch dùng nỏ cừu liên, 1 phát bắn được 3 mũi tên, sau khi bắn liên tục 9 phát thì phải dừng lại lắp tiếp 27 mũi tên vào. Tuy chúng thay phiên nhau bắn, nhưng thứ tự không đồng đều, đặc biệt là góc Đông Nam phối hợp rời rạc, đến lúc đó nhất định sẽ để lộ sơ hở, hướng hồ mũi tên của nỏ cừu liên nặng đến nửa lạng, 1 người liệu mang được bao nhiêu? Chúng còn hành quân giữa núi hoang thế này, ta không tin chúng có thể duy trì thế công được lâu."

Quả như Lý Thư Bạch dự đoán, đợt tấn công đầu tiên vừa qua đi, mưa tên cũng ngớt hẳn. Bọn Cảnh Dục Cảnh Hữu tức thì tung mình lên ngựa, hòang phá vây bỏ chạy.

Hoàng Tử Hà nhảy lên Na Phất Sa, quay đầu ngựa nhìn về phía Lý Thư Bạch.

Địch Ác xem chừng đã rất sốt ruột, hí dài 1 tiếng, tung vó chạy tới.

Lý Thư Bạch nhìn Kỳ Lạc quận chúa còn chưa biết sống chết ra sao, cuối cùng cũng lên ngựa, lướt qua người nàng, bỏ lại sau lưng la liệt xác ngựa và tùy tùng hộ vệ, dẫn mọi người chạy thẳng về hướng Đông Nam.

Đúng lúc mưa tên vừa dứt, người bên kia không ngờ đối phương lại thành linh phá vây, tuy chúng cũng lập tức bày lại thế công, nhưng trước khí thế tức nước vỡ bờ, sự chống cự luống cuống ấy hoàn toàn vô hiệu. Sau khi vài kẻ xông lên cản trở bị đám Cảnh Dục đi đầu đốn hạ, mấy thớt ngựa phía sau đuổi đến ngay, mấy tên vùng đao chuẩn bị cản đường bị giày xéo dưới đất, kêu gào thảm thiết, khiến mọi người xung quanh nghe mà rợn gáy, tức thì bỏ chạy tứ tán.

Lý Thư Bạch cười ngựa dẫn đầu, mấy chục người phía sau theo y đột phá vòng vây rồi chạy tản ra.

Dọc đường từ Hán Châu đến Thành Đô toàn rừng rậm và đồng hoang, một khi tản ra thì chẳng khác nào cá về với nước, kẻ địch không thể diệt sạch bọn họ được.

Giữa rừng hoang đang tối dần, Hoàng Tử Hà bám sát Lý Thư Bạch, hai thớt ngựa đều thần tuấn vô song, một trước một sau chạy thẳng vào rừng.

Chợt nghe sau lưng có tiếng mũi tên rồi một ngọn lửa xé gió bay vút qua bên tai Hoàng Tử Hà, nhắm thẳng vào Lý Thư Bạch phía trước.

Cô buột miệng la lên: "Cẩn thận!" Lời còn chưa ra khỏi miệng, Lý Thư Bạch nghe tiếng rít gió đã nhanh nhẹn cúi người, Địch Ác cũng nhảy sang phải né tránh, mũi tên nọ lướt qua mình nó, cắm phập vào gốc tùng bên cạnh.

Vỏ cây tùng khô cong, lại rườm rà lắm cành, vừa gặp lửa đã cháy bùng lên, rọi sáng bừng cả hai giữa cánh rừng đang tối dần.

"Đi thôi!" Lý Thư Bạch chẳng buồn nhìn cây tùng cháy rừng rực, chỉ khẽ gọi cô.

Hoàng Tử Hà vội giục Na Phất Sa, chạy vụt qua cây tùng.

Xa xa đằng sau có tiếng quát lớn: "Phải giết cho được hai kẻ ngồi trên hai thớt ngựa một đen một trắng kia!" Nghe như giọng Từ Châu.

Tên bay rào rào về phía hai người, nhưng còn kém xa trận mưa tên vừa rồi. Giữa cánh rừng tranh tối tranh sáng, họ chỉ biết dựa vào hai con tuấn mã mà phi như bay.

Ra khỏi rừng tùng là vách đá, họ đành men theo vách đá, đi vòng vèo nhằm hướng sườn núi đằng trước. Nơi này không có cây cao, ngựa phải len lỏi giữa bụi rậm, vướng chân vướng cẳng, lại không có gì che chắn, sau lưng thì truy binh đuổi sát.

Lý Thư Bạch chẳng nói chẳng rằng, cứ nhằm thẳng cánh rừng trước mặt. Hoàng Tử Hà đang giục ngựa chạy theo, chợt thấy Na Phất Sa hí lên đau đớn, vấp một cái rồi quy xuống.

Chân sau Na Phất Sa bị trúng tên, ngã gục.

Hoàng Tử Hà cũng ngã nhào theo nó, chỉ nháy mắt nữa thôi là rơi vào bụi gai.

Còn chưa kịp hét lên, đã thấy thắt lưng nhẹ bỗng, cả người được ôm lấy trên không, kéo ra khỏi bụi gai.

Lý Thư Bạch ôm cô vào lòng, một tay cầm cương, tay kia bảo vệ cho cô. Địch Ác vẫn phi băng băng, nhằm thẳng cánh rừng tối đen trước mặt.

Ngoái đầu nhìn Na Phất Sa đang hí lên thê thiết, lại nhớ đến những thị vệ vừa bỏ mạng, cô không khỏi kinh hãi. Ngẩng lên nhìn, Lý Thư Bạch đang ôm mình nhưng ánh mắt vẫn chăm chú nhìn về phía trước, giữa ánh sáng mờ mờ của chạng vạng, vẻ chăm chú và kiên nghị trên mặt y cùng cánh tay vững vàng ôm ngang người cô, khiến tất cả hoảng loạn và lo lắng từ từ tan biến, lòng bình tĩnh hẳn.

Cô biết, y nhất định sẽ đưa cô an toàn chạy thoát.

Chẳng mấy chốc, họ đã vượt ra khỏi tầm bắn, đợt mưa tên phía sau không sao đuổi kịp. Tiếng hô hào chém giết cũng xa dần, bóng tối đã phủ kín núi rừng.

Địch Ác dừng mãnh là vậy mà cuối cùng cũng kiệt sức, phi chậm lại.

Vầng trăng sáng nhô lên khỏi khoảng rừng, rắc ánh bạc khắp xung quanh. Cả thế giới yên ắng hẳn, như đang chìm trong giấc ngủ.

Ngỡ như trận chém giết đầm máu vừa rồi chỉ là một cơn ác mộng.

Hoàng Tử Hà chỉ thấy cánh tay Lý Thư Bạch vòng quanh người mình từ từ lỏng ra, nhưng sức nặng đè lên cô càng lúc càng tăng.

Cô hết sức căng thẳng, nhưng vẫn gắng giữ bình tĩnh, mặc cho Địch Ác chở họ thong thả đi thêm một đoạn đường nữa, mới gọi khẽ: "Vương gia..."

Y không đáp, chỉ tựa đầu vào vai cô. Hơi thở nặng nề của y phả vào cổ cô rất bất thường.

Cô giơ tay đỡ lấy lưng Lý Thư Bạch, ngẩng đầu nhìn y.

Lòng bàn tay dầm dấp mồ hôi, lại nóng khác thường. Cô biết đó là gì.

Nhưng Lý Thư Bạch chỉ nhắm nghiền mắt, giọng như gió thoảng: "Hoàng Tử Hà, tiếp theo đây phải trông cậy vào người rồi."

Cô đỡ lấy thân hình y đổ xuống, nhìn cánh rừng tối đen trước mặt, chẳng biết mình đang ở đâu, cũng chẳng biết phải đi về đâu. Trước không có đường, sau là kẻ địch, chỗ dựa duy nhất của cô hiện giờ cũng đã ngã xuống,

Hoàng Tử Hà nghiêng răng đáp khẽ: "Vâng."

Chương 2

RỪNG THĂM NGƯỜI XƯA

Trước mắt là một khe suối, xung quanh là rừng rậm. Có suối, có thể ẩn nấp cũng có thể trốn thoát.

Hoàng Tử Hà nhảy xuống ngựa, vỗ nhẹ vào đầu Dịch Ác. Dịch Ác xưa nay luôn hung hăng, lúc này lại rất hiền chuyện, quỳ một gối xuống.

Hoàng Tử Hà đỡ Lý Thư Bạch đã hôn mê xuống ngựa, trông thấy mũi tên cắm vào bả vai y, cô không dám rút mà đi ra bờ suối vạch bụi cỏ tìm kiếm, ngắt lấy mấy búi cỏ nhỏ nôi và cỏ xuyên, rồi dùng đoạn kiếm rạch áo y để mũi tên lộ ra.

Ánh trăng nhàn nhạt rọi lên mình hai người. Dưới trăng, làn da Lý Thư Bạch càng tái nhợt, vết máu đỏ tươi như xoáy vào mắt.

Cô lặng lẽ căn môi, cánh tay nắm cổ áo y run run. Đây là lần đầu tiên cô đặt tay lên bờ vai trần của một nam nhân. Hoàng Tử Hà thấy hai má nóng bừng, thầm nghĩ, nếu ánh trăng sáng thêm một chút, nếu lúc này có ai bắt gặp, ắt sẽ thấy mặt cô đỏ như hoa đào.

Đang do dự, cô bỗng kinh hoàng nhận ra, kẻ lúc ban ngày vừa ném cho cô túi kẹo, giờ đã bị trọng thương bất tỉnh. Biết đâu từ giờ trở đi, sẽ chẳng còn thấy người ấy dịu dàng ngoái đầu nhìn cô như hôm nay nữa...

Hoàng Tử Hà hít một hơi thật sâu rồi cúi xuống xem xét vết thương của y. Thấy miệng vết thương không bị đen bầm, mũi tên cũng không có ngạnh ngược, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô rửa sạch năm thảo dược, nhai nát rồi dùng đoạn kiếm rạch miệng vết thương, rút mũi tên ra, đắp thảo dược lên.

Vết thương không nhỏ, máu tuôn như suối, cô sợ thuốc đắp trôi hết, đành xé áo ngoài ra sức băng bó lại thật chặt.

Xong xuôi tất cả thì trăng đã lên đến giữa trời. Hoàng Tử Hà thở phào nhẹ nhõm, bấy giờ mới nhận ra cả người đã đầm đìa mồ hôi. Cô vừa quệt mồ hôi vừa nhìn Lý Thư Bạch nằm sấp trên thảm cỏ, y bị thương rất nặng, dưới ánh trăng, bờ môi lại càng tái nhợt, cắt không ra giọt máu.

Cô ngẩng người, lần đầu tiên nhận ra, Quỳ vương Lý Thư Bạch, kẻ không gì không làm được, chỗ dựa vững vàng như núi của cô, cũng có lúc yếu ớt như thế này.

Hoàng Tử Hà lặng lẽ nhìn Lý Thư Bạch hồi lâu, rồi khép lại vạt áo cho y, che đi dải băng buộc vết thương.

Cô khó nhọc đứng dậy, đi đến khe suối rửa tay, chợt thấy lòng bàn tay lấm đốm vết đen, không khỏi giật mình, lẽ nào mũi tên có tẩm độc?

Nhưng rồi sực nhớ, đây hẳn là nước cỏ nhọ nôi dấy ra tay mà thôi.

Có điều cô vẫn không an tâm, lại lật đật chạy đến cạnh Lý Thư Bạch, quỳ xuống xem tình hình.

Y bị thương ở lưng, nằm sấp trong bụi cỏ, hơi thở đều đặn. Hoàng Tử Hà ghé sát lại ngắm soi gương mặt y, quả nhiên thấy lờ mờ sắc đen, lòng cô tức thì nặng trĩu, lại nghĩ có thể do ánh trăng mờ nhạt nên không nhìn rõ được, nhưng xem đến hai tay y thì thấy tay trái cũng bắt đầu thâm tím đi. Cô vội vén tay áo y lên, trông thấy một vết bầm đen nơi khuỷu tay, chính giữa có một lỗ đen rất nhỏ.

Y trúng độc châm lúc nào nhỉ? Không thể là trong lúc chạy trốn được, vậy chỉ có khả năng là... Cô nhớ ra ngay cảnh Lý Thư Bạch kéo Kỳ Lạc quận chúa từ trên xe ngựa xuống. Bấy giờ ngực và cổ quận chúa đều trúng châm, nhất định là trong chiếc hộp kia bắn ra.

Chẳng biết Kỳ Lạc quận chúa còn sống hay đã chết?

Hoàng Tử Hà dựa vào gốc cây, nhớ lại lúc ấy Lý Thư Bạch đã nhảy lên ngựa, bỏ mặc Kỳ Lạc quận chúa. Nếu quận chúa còn sống, liệu y có tuyệt tình bỏ nàng lại như thế không?

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng cô vẫn ảo tưởng, biết đâu Lý Thư Bạch biết kẻ địch có quan hệ với Kỳ Lạc quận chúa, sẽ không ra tay với nàng, nên mới bỏ nàng lại. Có lẽ lúc ấy quận chúa vẫn còn sống, có lẽ loại độc này không nguy hiểm đến tính mạng.

Có điều cô không dám khẳng định. Lý Thư Bạch xông xáo phá vây, lại bôn ba đường dài bảo vệ cô, chẳng biết chất độc đã ngấm đến đâu nữa.

Việc không thể chậm trễ, Hoàng Tử Hà đành ôm cánh tay y vào lòng, ra sức bóp vết thương, hòng nặn ra máu độc. Nhưng cô nặn thế nào cũng không ra máu, đành dùng thanh đoản kiếm rạch một hình chữ thập lên khuỷu tay, cúi xuống hút máu độc ra.

Hết ngụm máu này tới ngụm máu khác bị cô hút ra, nhổ xuống bụi cỏ. Dưới ánh trăng, nhìn chẳng tươi như máu bình thường. Cô thấy hình như thân thể Lý Thư Bạch hơi lạnh, không dám hút tiếp nữa, mệt mỏi nằm xuống cạnh y, bối rối nhìn vầng trăng trên trời.

Vầng trăng hạ huyền treo giữa nền trời trong vắt.

Gió đêm lướt qua ngọn cây xào xạc, khi gần khi xa, càng tăng thêm vẻ quanh quẩn.

Nghe tiếng gió rít, Hoàng Tử Hà bỗng dừng lại đâm lo sợ, bất giác ghé đầu lại gần Lý Thư Bạch, áp mặt vào vai y, lắng nghe tiếng y thở.

Mảnh như tơ, lại không đều, ngưng trệ mà chậm chạp, nhưng vẫn còn thở.

Cô thở phào quay đi thần thờ hồi lâu, rồi đột ngột ngồi phắt dậy, lê tấm thân mệt nhừ lại gần khe suối tìm thứ gì đó.

Nhưng bờ suối quanh đó chỉ có lơ phơ vài cọng cỏ, tìm mãi mới thấy được nhành bán biên liên (1) và hai cây cỏ long đằm (2). Có bệnh thì vái tứ phương, cô đập giập đám thảo dược vắt lấy nước, nhỏ vào miệng Lý Thư Bạch, cũng chẳng rõ y có nuốt được hay không, cô đành giữ miệng y ngậm, đợi một lúc lâu, chỗ bã thuốc còn lại, cô đắp lên vết thương ở khuỷu tay y.
[(1) : có tác dụng sát trùng, tiêu sưng; (2) : có tác dụng hạ sốt]

Chẳng biết làm gì thêm nữa, cô ngồi xuống bên cạnh, hai tay ôm lấy đầu gối, nhìn Lý Thư Bạch không rời mắt.

Lý Thư Bạch đang mê man. Ánh trăng chảy tràn trên gương mặt y, làm nổi bật đường nét đẹp đẽ như được thợ khéo tạc nên, nhưng cũng giống như ngọc chuốt, không có mảy may sinh khí, không còn chút sắc hồng nào.

Cô chợt thấy một nỗi kinh hoàng khủng khiếp dâng lên, run run lần tay vào ngực áo y, muốn xem tim y đập thế nào, thì chạm phải một tờ giấy mỏng.

Hoàng Tử Hà sững sờ móc tờ giấy ra xem, Chỉ thấy hàng bát tự ghi bằng thể chữ triện ngoằn ngoèo như rắn đầy quỷ dị, trên bát tự lại viết chồng 3 chữ lớn: Côi, Tàn, Góa.

Ánh trăng lặng lẽ rơi lên 3 chữ ấy, càng làm nổi bật vòng tròn máu khoanh quanh chữ "Tàn".

Tàn, suy yếu lụi tàn, sức sống tắt lịm, từ nay không thể vực dậy được nữa!

Cô dờ dẩn nhét lá bùa về chỗ cũ, thấy đầu ong ong, lòng đau như có ngàn vạn lưỡi dao đâm, khiến cô bất giác run bần bật, mồ hôi túa ra đầm đìa.

Sự đời quả là đáng sợ, trưa nay họ vừa nhắc đến điềm gở của lá bùa, ai ngờ đến tối đã linh nghiệm!

Lẽ nào thật sự có cái gọi là định mệnh, không thể tránh thoát hay sao?

Nỗi khiếp sợ trước những thứ mình chưa biết khiến cô cảm thấy cánh rừng tối om này càng thêm âm u rùng rợn. Hơn nữa, chỗ dựa duy nhất của cô giữa cánh rừng âm u, trước tương lai mờ mịt ấy đã ngã xuống.

Y nói, Hoàng Tử Hà, tiếp theo đây phải trông cậy vào người.

Vâng, bây giờ cô đã nói, gia cố yên tâm.

Hoàng Tử Hà nhấm lại lời này trong lòng một lần. Cô ngồi trông cho y ngủ, thỉnh thoảng lại giơ tay thăm dò hơi thở của y. Phải cảm nhận được hơi

thở y phả vào đầu ngón tay, phải chạm vào thấy người y còn ấm, cô mới tạm an lòng.

Chẳng biết đã ngồi đó bao lâu, đến khi lưng mỏi nhừ, cô từ từ ngả người nằm xuống, cuộn tròn cạnh y, nhưng vẫn không quên nắm cổ tay y để luôn cảm nhận được mạch đập yếu ớt dưới da, rồi mới chịu nhắm mắt lại.

Đã gần sáng, Hoàng Tử Hà mệt lử, nhưng không cách nào ngủ được, cứ mơ màng một lúc lại sức tỉnh. Gió đêm lạnh buốt, thỉnh thoảng cảm thấy người y lành lạnh, tim cô lại đập rộn lên vì căng thẳng. Cô biết y mất máu quá nhiều, nhất định cơ thể sẽ lạnh đi, nhưng không dám đốt lửa, sợ làm kẻ địch chú ý.

Nghĩ đi nghĩ lại cũng chẳng còn cách nào, cô đành nhích lại gần, dè dặt ôm lấy eo Lý Thư Bạch, áp người vào lưng y, hy vọng có thể dùng hơi ấm của mình xua tan bớt cái lạnh.

Ôm ấp thân mật ở nơi hoang dã thế này, nếu bị người ta bắt gặp, e rằng cả đời cũng không rửa sạch được tai tiếng. Nghĩ vậy, nhưng cô vẫn ôm chặt y, không hề lơ lơi tay.

Cô lần mò sờ cổ tay Lý Thư Bạch, thấy mạch tượng tuy yếu ớt nhưng không hề đứt đoạn, đang lơ lơ ngơ ngơ, chợt cảm thấy xung quanh có vẻ bất thường, vội áp tai thật chặt xuống đất thì nghe thấy tiếng vó ngựa từ đằng xa đưa lại.

Tiếng vó ngựa rồi loạn đứt quãng, lộ rõ vẻ uể oải, hẳn là chúng đã lùng sục suốt một đêm. Và hiện giờ đã kéo đến đây.

May sao, từ tiếng vó ngựa cho thấy, chúng đã bị rừng thông chia cắt, chỉ có hai ba thớt ngựa mò được tới gần chỗ bọn họ.

Nhưng dù chỉ có hai ba người, thì cô và Lý Thư Bạch cũng làm sao đối phó được? Giờ y đã thế này, sao chịu nổi cảnh tháo chạy trên đường núi gập ghềnh?

Nghĩ đến đây, cô bật dậy, quất cho Địch Ác một roi đau điếng. Con ngựa đang dựa vào gốc cây gà gật tức thì hí dài một tiếng, giậm dừ thở phì phì lao

đến chỗ cô.

Hoàng Tử Hà hạ giọng thật thấp, giơ tay trở con đường phía trước, bảo nó: "Chạy đi! Mau chạy đi!"

Địch Ác bị đau, lồng lên như tên bắn, vượt qua khe suối, lao thẳng về phía khoảnh rừng tối đen phía trước.

Cô cũng lấy hết sức kéo Lý Thư Bạch dậy, giấu y vào bụi rậm bên bờ suối còn mình ngồi bên cạnh, nín thở mở to mắt nhìn ra ngoài.

Hai thốt ngựa từ thung lũng đằng sau phi tới, băng qua bụi cây mà họ ẩn nấp, nhằm thẳng hướng Địch Ác vừa chạy đi. Một kẻ dẫn đầu truy đuổi, còn kẻ kia giương cung lấp tên bắn ra, tức thì một ngọn lửa nhỏ bay vút đi, vạch một luồng sáng như thanh loan đao xé toang màn đêm tăm tối.

Cô ngồi trong bụi chờ đợi thêm một lúc thật lâu, tới khi không nghe thấy tiếng vó ngựa nữa, bốn bề yên tĩnh lại như lúc ban đầu mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng chưa dám bước ra ngay mà nhích lại, bó chặt chỗ lá thuốc vừa bị xê dịch, thấy vết thương sau lưng y không chảy máu nữa, mới hơi yên lòng, ngoái đầu nhìn ra con suối bên ngoài.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn cô đã giật bắn mình.

Một bóng đen đã đứng lù lù trước bụi cỏ cô nấp từ khi nào.

Tay người nọ dắt một thốt ngựa, hiển nhiên cũng là một trong những kẻ truy kích, nhưng chẳng biết tại sao không đi theo 2 người kia, mà nán lại đây.

Lúc này, hắn đang đứng dưới ánh trăng, im lìm nhìn cô.

Vầng trăng đã ngả về Tây, ánh sáng từ sau lưng hắn hắt lại, mặt hắn bịt khăn đen, chỉ để lộ ra đôi mắt lóe sáng, trừng trừng nhìn cô.

Hoàng Tử Hà chợt thấy tim ngừng đập, ngồi đờ ra nhìn Lý Thư Bạch đang mê man.

Rốt cuộc kẻ nọ cũng rời mắt khỏi cô mà nhìn sang Lý Thư Bạch, đoạn hạ giọng nói thật chậm rãi: "Quỳ vương Lý Thư Bạch."

Hắn nói giọng Từ Châu trầm khàn, chính là kẻ ra lệnh truy kích bọn họ, hẳn là đầu lĩnh của đám sát thủ.

Nỗi kinh hoàng dâng lên trong lòng Hoàng Tử Hà, cô muốn đứng dậy nhưng hai chân cứ nhũn ra, lại ngã ngồi xuống cạnh Lý Thư Bạch.

Kẻ nọ rút thanh kiếm đeo ở thắt lưng ra, từng bước tiến lại gần 2 người, thân hình hắn chắn mất ánh trăng, bóng hắn đổ xuống người họ, Hoàng Tử Hà sợ đến tưởng chừng nghẹt thở.

Ánh mắt hắn lướt qua người cô rồi dừng ở Lý Thư Bạch, hắn giơ cao thanh kiếm trong tay, toan đâm vào tim y.

"Ta biết ngươi là ai rồi!" Đúng lúc này, cô thình lình la lên, chặn đứng động tác của hắn.

Kẻ nọ khựng lại, lạnh lùng liếc cô, nhưng chẳng hề lên tiếng.

"Người đổi giọng nói, cố ý bắt chước giọng Từ Châu để bọn ta tưởng ngươi là bè đảng cũ của Bàn Huân báo thù cho chủ, đúng không?"

Hắn chẳng nói chẳng rằng, chỉ đưa mũi kiếm nhắm thẳng vào yết hầu cô.

Lồng ngực cô phập phồng dữ dội, hơi thở ngắt quãng vì thanh kiếm trở vào cổ họng, giọng nói cũng nghẹn lại, vừa thấp vừa khẽ: "Nhưng thật ra ta biết ngươi là người trong kinh, hơn nữa rất có thể còn xuất thân từ thập ty, vì..."

Giọng cô càng lúc càng nhỏ lại, ấp a ấp úng, tựa hồ sợ đến nỗi nói không ra lời. Kẻ kia hơi khom người cúi đầu ghé tai lại, muốn nghe rõ hơn.

"Vì khi ngươi rút kiếm, ngón cái khẽ miết sang bên cạnh theo thói quen..." Cô nói đến đây, hắn mới sực hiểu ra, vô thức nhìn xuống bàn tay phải đang cầm kiếm của mình.

Chỉ một cái liếc mắt, song hắn chợt thấy trước mắt hoa lên, Hoàng Tử Hà đã từ trong bụi cỏ xông ra, vơ một nắm cát ném vào mắt hắn.

Kẻ nọ phản ứng cực nhanh, lập tức xoay người tránh được, tiếc rằng đôi bên quá gần nhau, trong khoảnh khắc nhắm mắt lại, hắn bỗng thấy sườn trái mát lạnh. Tuy tránh được không để trúng chỗ hiểm, nhưng trong mạng sườn vẫn bị thương, máu tươi tuôn ra xối xả.

Hắn đè chặt sườn trái, loạn xạ lùi liền hai bước, hai mắt không tài nào mở ra được, đành 1 tay cầm kiếm, 1 tay bịt vết thương, vung kiếm xuất ra một loạt chiêu phòng thủ, không để cô áp sát lại gần.

Chỉ nghe Hoàng Tử Hà nói: "Đốc kiếm của người trong thập ty ở kinh thành đều có chốt cài, để phòng khi đi lại giữa phố đông kiếm khỏi bị xóc nảy bật ra, đồng thời cũng ngầm răn đe người dùng không được tùy tiện rút kiếm. Bởi thế khi người của thập ty rút kiếm đều có thói quen gảy ngón cái mở chốt cài ra. Nếu người là bè đảng cũ của Bàn Huân từ Từ Châu đến, sao lại có thói quen này?"

Kẻ kia không nói nửa lời, chỉ bịt chặt sườn trái, thấy cơn đau dữ dội buốt đến tận xương, không đứng vững nổi, đành phải dựa vào gốc cây sau lưng, đốc nốt chút sức tàn điểm huyết cầm máu rồi trừng trừng nhìn cô, bất động. Tuy hắn vẫn cầm kiếm nhưng thân thể đã run bắn lên, chẳng còn sức tấn công nữa.

Hoàng Tử Hà xé một mảnh áo ngoài, tiến lại gần hắn.

Kẻ nọ nhìn cô chòng chọc, không hé răng nửa lời, song ánh mắt hết sức phức tạp, không sợ hãi, không oán hận, chỉ có bất lực và kinh ngạc.

Hoàng Tử Hà cũng chẳng hơi đâu dò đoán ánh mắt của hắn, cô đi thẳng tới trước mặt hắn, 1 chân giẫm ngay lên kiếm còn chân kia đá mạnh vào cổ tay hắn. Dù dùng mảnh đến đâu chẳng nữa, hắn cũng không ngăn được tiếng rên khê, thanh kiếm trong tay tức thì rơi ra.

Hoàng Tử Hà nhanh nhẹn tóm lấy hai tay hắn, dùng mảnh vải vừa xé trói lại, rồi tiện tay giật khăn che mặt của hắn xuống, trông thấy một gương mặt lạ lẫm mà tẻ nhạt, gần như hể thấy là quên, bèn nhét ngay tấm khăn che mặt vào miệng hắn.

Xử lý xong xuôi, cô mới nhặt lấy thanh kiếm, rồi ngồi thụp xuống trước mặt, xem xét vết thương của hắc. Một kiếm vừa rồi của cô rất nặng tay, gần như rách toác da bụng hắc, nếu hắc phản ứng chậm một hút, chắc đã bị cô xé toang bụng.

Hoàng Tử Hà lật đi lật lại thanh đoản kiếm, trông thấy bên trên khắc rõ 2 chữ "Ngư Trường" thì buột miệng lẩm bẩm: "Thảo nào."

Đoạn cô xé vạt áo kẻ nọ, băng bó quấy quá bên ngoài cho hắc, cũng chẳng quan tâm hắc sống hay chết. Mãi tới lúc đứng dậy, thấy hắc vẫn trờ trờ nhìn mình không chớp mắt, cô mới ném lại một câu: "Yên tâm đi, giờ ta chưa giết ngươi đâu. Dù sao nếu đồng bọn của ngươi lần tới đây, ta cũng có thể đem ngươi ra làm con tin."

Vất vả cả đêm, cuối cùng chân trời cũng tang tảng sáng, sắp đến lúc bình minh. Hoàng Tử Hà đi xuống khe suối vốc nước rửa mặt, nước lạnh tấp vào mặt khiến cô tỉnh táo hẳn. Cô vẩy ráo tay rồi dắt ngựa của tên kia lại, lục lọi cái túi đeo trên mình ngựa.

Ngoại trừ cung tên, trong túi còn có mấy quan tiền, dăm viên muối, mấy lọ thuốc cầm máu, và một lọ phấn bột không rõ công dụng. Cô mở nắp ngửi thử, thấy có mùi đại hoàng và sinh địa, bèn cầm tới trước mặt tên kia.

Hắc đã mất quá nhiều máu, cặp mắt cũng hơi thất thần.

Hoàng Tử Hà kề thanh đoản kiếm vào cổ hắc rồi móc tấm khăn nhét trong miệng hắc ra, hỏi: "Đây là gì?"

Kẻ nọ liếc mắt nhìn, nghiêng răng đáp: "Ta mắc chứng đau đầu, mỗi lúc phát bệnh lại chiêu ngụm nước nuốt một ít thuốc này."

Hoàng Tử Hà cười nhạt: "Ai lại dùng sinh địa và đại hoàng trị đau đầu? Đây rõ ràng là thuốc giải độc!"

Hắc nhắm nghiền mắt lại, chẳng buồn nhìn cô, cũng chẳng hé nửa lời.

"Ta không biết các người dùng cách nào để lừa gạt Kỳ Lạc quận chúa, nhưng quận chúa dù sao cũng là hoàng thân quốc thích, các người đã chuẩn bị độc châm, ắt sẽ có sẵn thuốc giải, phòng khi xảy ra chuyện gì cũng có thể

cứu chữa kịp thời để trở về còn có cái ăn nói. Tiếc rằng quận chúa không dùng được nữa. Thứ người đem theo đây chính là thuốc giải, đúng không?"

Rốt cuộc hãn cũng chịu mở miệng, nhưng vẫn dùng giọng Từ Châu khàn khàn: "Mỗi lần dùng nửa thìa, pha vào nước."

Hoàng Tử Hà cửa nhẹ kiếm vào cổ hãn: "Nếu người dám nói láo, để Quý vương xảy ra chuyện gì, thì ta cũng không giết người đâu. Hoạn quan như ta, thích nhất là khiến người khác thành ra giống mình đấy..."

Nói rồi, cô dịch thanh đoản kiếm xuống, gí sát vào bụng dưới hãn.

Tên thích khách thở gấp, vẻ mặt hơi đờ đẫn, rõ ràng là mất máu quá nhiều. Nhưng hãn vẫn nhìn dán vào cô, cất giọng trầm thấp mà rành rọt: "Một cô gái xinh đẹp như thế, không dừng sao lại... mạo xưng hoạn quan?"

Hoàng Tử Hà sửng người, không ngờ lại bị hãn nhìn thấu chân tướng. Cô không tưởng tượng nổi đám người này đã tra được cả thân phận của mình, nhất thời vừa cuống vừa giận, vội nhét tấm khăn che mặt vào miệng hãn.

Đoạn cô lần tới chỗ hôm qua hút máu độc cho Lý Thư Bạch, quệt thanh đoản kiếm vào bãi máu độc đã khô ra, rồi quay lại chỗ tên thích khách, dùng kiếm dính máu độc đâm vào bắp chân hãn.

Tên thích khách bắt đầu mê man vì mất máu đột nhiên thấy toàn thân đau đến co rúm người lại, trợn trừng mắt nhìn cô, miệng không ngừng ứ ớ.

Chẳng để hãn kịp phân bua, cô đã vạch ngay lớp vải bên ngoài, thấy vết thương không bao lâu đã đen bầm, mới móc tấm khăn bịt miệng ra, đổ ít thuốc vào miệng hãn rồi nói: "Đem người ra thử thuốc trước, nếu người có chết cũng đừng oán ta."

Hãn trừng trừng nhìn cô đầy căm hận, song vừa nuốt thuốc vào thì miệng đã bị bịt lại ngay, chỉ có thể trừng mắt chứ không hề có cơ hội lên tiếng.

Hoàng Tử Hà ngồi bên cạnh hãn hồi lâu, thấy vết thương ở chân hãn từ từ bớt đen bầm mới yên tâm nhặt lọ thuốc giải lên chạy tới bên cạnh Lý Thư Bạch, mở nắp lọ ra. Ở nơi đồng không mông quạnh thế này chẳng tìm

đầu ra thìa, cô đành áng chừng dốc một ít vào miệng y, rồi ngắt một chiếc lá to cuộn lại, múc ít nước đổ từ từ để y nuốt vào.

May sao Lý Thư Bạch tuy mê man nhưng vẫn nuốt theo phản xạ. Hoàng Tử Hà lại cởi áo y ra, gỡ nắm thảo dược đắp hôm qua xuống, bôi thuốc cầm máu lên rồi băng bó lại cẩn thận.

Xong xuôi mọi chuyện thì trời đã sáng. Khói lam thấp thoáng vờn quanh núi, ánh nắng len qua tán lá trên đỉnh đầu rơi xuống, rung rinh chập chờn.

Hoàng Tử Hà đứng dậy, thấy tên thích khách kia đã bắt đầu mơ màng, nhưng 2 mắt vẫn nhìn dán vào mình không rời. Cô bèn vờ như không thấy, quay lưng đi ra bờ suối rửa tay, bấy giờ mới phát hiện tóc tai đã xơ tung xõa dài, mái tóc đen dày càng tôn lên gương mặt trắng nõn, đường nét của nữ tử không giấu được.

Cô vội búi lại tóc rồi lấy 2 mũi tên còn lại trên mình ngựa vào khe suối đứng rình.

Khe suối khá nông, cá cũng gầy nhỏ nhưng lại khá nhiều, còn không biết sợ người. Hoàng Tử Hà vắn đá xuống suối làm thành con đập nhỏ, rồi chậm rãi dịch chuyển từng tảng đá, thu hẹp vòng vây lại, cuối cùng cũng quây được mấy con cá, bấy giờ mới vung mũi tên đâm xuống, chỉ trong nháy mắt đã đâm được 2 con cá bằng bàn tay, không ngừng quẫy cọ.

Cô xách cá lội đến bên bờ, bỗng sực nhớ ra cách bắt cá này là anh trai dạy cho khi còn nhỏ.

Hồi ấy anh trai để tóc trái đào, còn cô làm cái đuôi lẳng nhăng đi theo. Vậy mà giờ đây, cô dùng cách anh dạy để bắt cá, còn anh đã thành người thiên cổ, mục rửa dưới mồ.

Nghĩ đến đó, cô lại không nén được đau buồn, thần người ra bên mép nước một lúc mới giơ cánh tay lên che mắt, để mấy giọt nước mắt vừa ứa ra khóe mắt thấm cả vào tay áo.

Người chết là hết, giờ cô đâu còn thời gian mà đau đớn nữa?

Cô cầm hai con cá lên bờ, dùng kiếm Ngư Trường mổ bụng moi ruột, rồi thái thành từng lát mỏng, lọc hết xương đi.

Cô không dám đốt lửa, sợ đám sát thủ sẽ tìm đến, may mà người thời nay chuộng món gỏi cá. Có điều trước đây cô ăn gỏi cá luôn phải có nước chấm, giờ ăn không thấy tanh ngòm.

Hoàng Tử Hà nhanh trí lấy ngay bọc muối của tên thích khách ra, xát lên miếng cá rồi cầm đến trước mặt hắc, một tay cầm kiếm trở vào hắc, tay kia móc khăn bịt miệng ra: "Đói chưa? Cho người ăn cái này, không được kêu lên đấy."

Thích khách ngạc nhiên nhìn Hoàng Tử Hà, mãi tới lúc cô bóp miệng hắc nhét một miếng cá vào, mới sực hiểu ra cô cho hắc ăn thật. Thấy đôi mắt sáng rực như sao chổi chăm chú nhìn mình, hắc ngẩng ra, nhai mà chẳng biết mùi vị gì nữa.

"Ngon không?"

Hắc hồi tưởng lại giây lát rồi đáp: "Tanh..."

"Xát muối của người rồi đấy, không ngon à?"

"Miễn cưỡng thì cũng nuốt được."

Hoàng Tử Hà lại cho hắc ăn thêm miếng nữa, chăm chú quan sát nét mặt của hắc.

Hắc cũng không né tránh ánh mắt cô mà dăm dăm nhìn lại, hỏi khẽ: "Sao người đối tốt với ta thế?"

Nhưng Hoàng Tử Hà chẳng buồn để tâm, thấy hắc đã ăn hết hai miếng cá, bèn nhét lại khăn vào miệng, "Xem ra muối của người không có độc."

Tên thích khách chỉ biết trợn trừng mắt nhìn theo bóng cô đi khỏi, nhếch mồm cười ảo não.

Hoàng Tử Hà ăn hết nửa chỗ cá, rồi bưng phần còn lại đến chỗ Lý Thư Bạch, quỳ xuống, cầm tay y áp vào má để thăm nhiệt độ.

Thuốc giải đã phát huy tác dụng, tuy uống hơi muộn nên y vẫn chưa tỉnh lại, nhưng ít nhất sắc đen trên mặt đã tan đi, khuỷu tay trái cũng không sưng tấy nữa.

Hoàng Tử Hà thở phào nhẹ nhõm, bao nhiêu mệt mỏi sợ hãi suốt đêm thoát chốc được đẩy lùi, cô cảm thấy cả người bải hoải, ngã ngồi xuống đất, trước mắt tối sầm, vội giơ tay lên đỡ trán, tựa đầu vào đầu gối nhắm mắt dưỡng thần một lúc lâu.

Đợi cơn choáng váng qua đi, cô mở mắt ra, mới phát hiện Lý Thư Bạch đã tỉnh lại, đang hé hé mắt nhìn mình không chớp.

Cô vừa mở mắt, ánh mắt đôi bên đã giao nhau.

Trông thấy đôi mắt trong veo của y, bao hoang mang lo sợ cả đêm bỗng tan biến, cô bất giác cúi xuống nhìn y, nước mắt cứ ứa ra: "Gia... cuối cùng cũng tỉnh rồi..."

Thấy cô rơi nước mắt, Lý Thư Bạch dù đang mệt cũng mỉm cười: "Ừm, tỉnh rồi."

Bắt gặp nụ cười bất ngờ của y, Hoàng Tử Hà chợt thấy như có thứ gì vừa chạm đến cõi lòng, lớp lớp tâm tư từ từ hé ra như đóa hoa đang bừng nở.

Tựa một đứa bé lần đầu thấy tuyết tan, một con phù du lần đầu rơi lên cánh hoa, một con ve lần đầu bò ra khỏi hốc cây tăm tối nhìn lên bầu trời xanh thẳm, trông thấy một thứ hoàn toàn mới mẻ lạ lẫm, chẳng biết là gì, nhưng lại vô cùng hấp dẫn, không thể rời mắt.

Ánh nắng được sàng lọc qua tán lá đại thụ ken dày, thành những sợi tơ vàng ánh đỏ. Gió nhẹ hiu hiu, cành lá lay động, những đốm sáng vàng rực không ngừng nhảy nhót trên mặt trên người họ.

Giữa khung cảnh ấy, cả hai đều thấy như vừa được tái sinh, cứ đắm đắm nhìn người kia thật lâu.

Cô giơ tay sờ trán y, thấy vẫn còn hâm hấp, nhưng đầu sao y cũng đã tỉnh lại. Khóe mắt vẫn rưng rưng, nhưng khóe môi cô đã hé nụ cười, run rẩy nói: "Gia tỉnh lại rồi... Tốt quá..."

Vừa thoát đại nạn, lại trông thấy nụ cười tươi tắn trước mắt, y chỉ muốn giơ tay lên chạm vào mặt cô, nhưng chợt nhận ra toàn thân bải hoải vô lực, cánh tay nặng trĩch như đeo đá, đành mỉm cười nhìn cô, khẽ ậm ừ.

"Gia đói bụng không? Muốn uống nước không?" Thấy y chớp chớp mắt, cô liền đứng dậy múc ít nước bưng đến, đút cho y hai hớp.

Y nằm dưới đất, nuốt rất khó khăn, nước trào cả ra khoé miệng.

Cô nghĩ ngợi rồi đỡ đầu y dậy, cho gối lên đùi mình, sau đó mới kê phiến lá cuộn lại đựng nước lên môi y, thận trọng từng ly từng tí, để y uống từ từ từng ngụm một.

Đợi y uống xong, cô bẻ hai cành cây, gắp cho y mấy miếng gỏi cá.

Y ăn rất chậm, dáng vẻ hết sức khó nhọc và đau đớn, nhưng vẫn chăm chú nhìn cô, ăn từng miếng từng miếng đến hết non nửa.

Hoàng Tử Hà rù rì giải thích: "Nô tài không dám đốt lửa, sợ thích khách phát hiện, xin gia lượng thứ."

Y chẳng nói nửa lời, chỉ gối đầu lên đùi Hoàng Tử Hà, lặng lẽ nhìn cô.

Bấy giờ cô mới nhận ra tư thế của hai người có phần quá mức thân mật, song trong tình cảnh này cũng chẳng biết làm sao, đành giấu đầu hỏ đuôi, nói lảng sang chuyện khác: "Nô tài biết vương gia ưa sạch sẽ, nhưng giờ ở đây... Đợi khi nào thoát hiểm, nô tài sẽ giúp gia tắm gội..."

Nói rồi cô thận trọng đặt đầu Lý Thư Bạch xuống đất, bứt mấy nắm cỏ lót bên dưới làm gối, sau đó mới bưng chõ cá y ăn thừa xuống khe suối, vừa ngẩng lên đã thấy gã thích khách bị trói dựa vào gốc cây nhìn mình đăm đăm, ánh mắt hết sức sâu xa phức tạp.

Cô bất giác ngăn người chợt dạ nghĩ, cảnh tượng cô thân mật với Lý Thư Bạch vừa rồi chẳng phải đều lọt vào mắt hăn ư?

Nhưng nghĩ lại thì kẻ nọ chỉ là một tên thích khách, dù có nhận ra cô là con gái, lại hiểu lầm quan hệ giữa bọn họ, cũng có can hệ gì đâu.

Nghĩ thế, cô lại rời mắt nhìn đi chỗ khác, chẳng thèm đếm xỉa, tựa hồ đối phương chỉ là cành cây ngọn cỏ.

Rửa sạch tay xong, cô mới đi đến trước mặt kẻ đó, ngồi xuống, kê kiếm vào cổ hắn, rồi moi chiếc khăn trong miệng ra: "Tên gì?"

Ánh mắt vẫn dán vào cô, lúc này lại chuyển hướng nhìn ra khe suối bên cạnh: "Có nói người cũng không biết."

"Thực tình ta cũng không muốn biết." Cô đập nhẹ thanh đoản kiếm vào vai hắn. Lý Thư Bạch đã tỉnh nên giọng điệu cô cũng nhẹ nhàng hơn hẳn: "Ta chỉ muốn tìm hiểu xem kẻ đứng sau người là ai, rốt cuộc là kẻ nào cả gan hành thích Quỷ vương thôi."

Kẻ kia đáp không chút do dự: "Đại vương chúng ta là Bàng Huân đã triệu tập trăm vạn âm binh dưới cửu tuyền, quyết lấy mạng Quỷ vương để báo thù rửa hận."

Hoàng Tử Hà cười nhạt: "Lấy mạng vương gia làm gì? Để gia xuống dưới đó lại một tên bản chết hẳn hả?"

Thích khách cứng họng, lạnh lùng hừ một tiếng.

Hoàng Tử Hà thích thú nhìn hắn: "Người xuất thân lương thiện, không quen dùng những lời tục tằn thô bỉ, rất ít kẻ trong quân mà vẫn giữ được phẩm chất ấy. Trong khi thuộc hạ cũ của Bàng Huân năm xưa đều là dân chạy nạn hoặc lính biên thủy, không thể có người như người được."

Hắn nghiêng rằng không đáp, chỉ trừng mắt nhìn cô đầy dữ tợn.

Hoàng Tử Hà phớt lờ cái nhìn chòng chọc của hắn, thuận thế ngồi thụp xuống vạt cỏ trước mặt, thanh kiếm trong tay không rời cổ hắn một khắc: "Ngoan ngoãn khai thật đi, người rốt cuộc là ai? Kẻ nào phái người hành thích Quỷ vương?"

Nghe cô uy hiếp, hắn bỗng phá lên cười nói: "Chi bằng ta nói cho người biết chuyện này. Người không biết ta là ai, không biết lai lịch ta thế nào, nhưng ta biết người."

Hoàng Tử Hà dùng kiếm vạch vạch lên cổ hăn: "Người nói thử xem."

"Người nửa đêm canh ba nấp trong bụi cỏ, nên ta đoán họ của người có bộ thảo đầu. Chúng ta gặp nhau vào giờ Dần, chữ Dần thêm bộ thảo đầu thành chữ Hoàng, người họ Hoàng."

"Đoán chữ cũng khá đấy." Nói đoạn, cô lại lật kiếm đập vào vai hăn, "Có điều ta cho rằng người đã biết thân phận ta từ trước, đây chẳng qua là đoán ngược ra thôi, phải không?"

Hăn cười cười, nhưng cơ mặt đã cứng lại, trông rất khó coi.

"Xem ra các người bỏ khá nhiều tâm sức vào Quỳ vương, ngay cả một tên hầu nhãi nhép như ta cũng bị tra rõ thân phận." Cô cười nhạt, rồi tiếp tục truy vấn, "Nói, rốt cuộc ai phái người tới?"

Nào ngờ hăn vặn ngược lại: "Người nói xem?"

"Người là người kinh thành, lại hợp tác với Kỳ Lạc quận chúa, rõ ràng là một trong những thế lực trong triều. Nhưng người sai khiến người lại bất chấp an nguy của Kỳ Lạc quận chúa, chắc hăn cũng chẳng buồn nể mặt hoàng thất, không phải người trong hoàng tộc..."

"Sai rồi, kẻ phái ta đến, chính là người đứng đầu thiên hạ đó." Hăn thuận miệng đáp.

Hoàng Tử Hà ngoái lại nhìn Lý Thư Bạch, thấy y vẫn nằm yên ở đó, mới trừng mắt nhìn tên thích khách: "Khai thật đi!"

"Ta nói thật mà, sao người lại không tin?" Giọng điệu hăn bình thản tự nhiên, thậm chí ánh mắt còn có vẻ trêu người.

Hoàng Tử Hà nhíu mày, thanh kiếm trong tay khẽ cứa vào cổ hăn: "Hoàng thượng vẫn muốn dùng Quỳ vương để cân bằng các thế lực trong triều, kiềm chế Vương Tông Thực, sao tự dưng lại châm lửa đốt mình?"

"À, Vương Tông Thực công công đã mắc bệnh nan y, không còn được bao lâu nữa rồi. Người là tiểu hoạn quan bên cạnh Quỳ vương, lẽ nào chuyện nhỏ này cũng không biết?" Rồi chẳng thèm đếm xỉa đến thanh kiếm

sắc lẹm đang kề vào cổ, hăn tặc lưỡi cảm thán: "Chẳng lẽ mù tịt không biết gì về kẻ địch như các người mới là hay ư?"

"Nói nhăng nói cuội, ly gián triều đình và Quỳ vương như người thì hay lắm hả?" Cô nhúu mày, biết có hỏi thêm cũng chẳng ích gì, bèn bịt miệng hăn rồi quay về chỗ bụi cỏ, nào ngờ Lý Thư Bạch đang mở mắt lắng nghe họ hỏi đáp nãy giờ.

Cô chỉ biết thở dài: "Nô tài không giỏi tra tấn bức cung."

"Khỏi cần hỏi nữa, dù người có giết hăn, hăn cũng không khai đâu... Thứ hăn phải bảo vệ còn quan trọng hơn chính bản thân hăn nữa." Nói rồi, Lý Thư Bạch từ từ nhắm mắt lại. "Người đi bảo hăn, nhờ hăn giúp ta huyết lên bốn tiếng, ba ngăn một dài. Nếu hăn không chịu thì cứ bảo một câu: Lũng Hữu, dưới gốc bạch du, tuyết bay mờ biên ải, tắt khói Phong Hoả đài." ("Lũng Tây hành" của Vương Duy)

Hoàng Tử Hà chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì, nhưng vẫn gật đầu, đi đến trước mặt kẻ nọ, nhắc lại nguyên văn của Lý Thư Bạch.

Nghe xong, hăn sững sờ dựa vào thân cây, nhìn về phía Lý Thư Bạch, thấy y chẳng có động tĩnh gì mới thốt dài, nhắm mắt lại, nói khẽ: "Giờ thân thể ta rất yếu, không biết có huyết ra tiếng được không nữa."

Hoàng Tử Hà là hung thủ khiến hăn thành ra thế này, nhưng cô vẫn thản nhiên ngồi xuống, một tay chìa kiếm vào ngực hăn, tay kia cời trói tay cho hăn.

Thích khách nhìn cô cười khổ nào rồi đặt tay lên môi, chum miệng huyết sáo.

Dù hăn đã đuối sức, nhưng mấy tiếng huyết vẫn vang vọng núi rừng, lan đi cả mấy dặm. Hoàng Tử Hà trối nghiến tay hăn lại, ngoái đầu nhìn quanh quất, chỉ thấy giữa rừng thông vi vút, một thốt ngựa đang phi đến như bay.

"Địch Ác!" Hoàng Tử Hà đứng phắt dậy, mừng đến nỗi chỉ muốn lao đến ôm lấy đầu nó vỗ về. Trải qua một đêm kinh hãi, cô chợt nhận ra, đôi lúc một con ngựa cũng có thể trở thành chỗ dựa.

Trái lại Địch Ác chẳng buồn nhìn Hoàng Tử Hà, phớt lờ vòng tay cô đang dang ra, phi thẳng về phía Lý Thư Bạch.

Hoàng Tử Hà câm nín quay lại vỗ nhẹ vào hông nó, nào ngờ lại thấy Địch Ác co chân toan đá mình, vội nhảy lùi lại né tránh. Còn đang bức bối, chợt nghe có tiếng cười khẽ.

Cô ngoái đầu nhìn, là tên thích khách kia. Tuy chỉ là một tiếng cười rất khẽ, nhưng cô lại thấy quen quen.

Hoàng Tử Hà nhíu mày sẫm soi gương mặt hắn, nhưng chẳng moi nổi một nét quen thuộc nào trên gương mặt trơ trơ tẻ nhạt đó. Cô thầm nghĩ, nếu có Chu Tử Tần ở đây lúc này, dựa theo lý thuyết xem xương đoán hình gì đó của gã, có phải sẽ nhận ra được diện mạo thật của kẻ nọ không?

Nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, ngay cả việc cô là nữ cải trang Chu Tử Tần còn không nhìn ra, thì trông mong nổi gì?

Ngoái lại trông thấy Địch Ác cúi đầu cọ cọ vào người Lý Thư Bạch, thái độ hung hăng vừa nãy đã biến đâu hết sạch, cô lại chạnh lòng nhớ đến Na Phát Sa, nhớ đến tiếng hí thê thảm của nó khi bị gãy chân ngã vào bụi cây, nỗi bi ai chẳng biết từ đâu ập đến, cô hăm hăm đi đến chỗ tên thích khách, nhét chặt miệng hắn rồi giận dữ đá cho mấy phát.

Bỗng dưng bị hành hạ, hắn hết sức ngạc nhiên, trừng mắt nhìn cô rồi quay phắt mặt đi.

Chương 3

NƯỚC CHẢY ĐÁ MÒN

Lại uống thêm ít thuốc giải độc nữa, cơ thể Lý Thư Bạch cũng khá hơn, bắt đầu gượng đứng dậy được, nhưng vẫn chưa hạ sốt. Ở giữa đồng không mông quạnh thế này, Hoàng Tử Hà chỉ còn cách dùng khăn ướt đắp trán cho y.

Cô trối gô tên thích khách lại, rồi đi loanh quanh tìm thức ăn và thảo dược. Ra khỏi cánh rừng, đứng dưới ánh dương phóng mắt nhìn ra xung quanh, chỉ thấy núi non xanh ngắt, cây cối um tùm. Ngang trời chim bay, mây ùn lên lớp lớp như sóng.

Cô xem thế núi, lại quan sát mấy chòm núi xung quanh, tức thì kích động hẳn lên, vội vã quay về bên cạnh Lý Thư Bạch nói nhỏ: "Chúng ta đi thôi."

Lý Thư Bạch mở mắt nhìn cô, hơi ngạc nhiên.

"Nơi này rất gần phủ Thành Đô, tôi đã từng đi qua rồi. Gần đây có một chỗ tốt hơn ngủ ngoài trời thế này nhiều." Nói rồi, cô vỗ nhẹ lên đầu Địch Ác.

Địch Ác trừng mắt nhìn cô, nhưng vẫn quỳ xuống.

Cô đỡ Lý Thư Bạch lên ngựa, thấy y có vẻ khó nhọc thì không yên tâm, dẫn đo giây lát cô trèo lên ngòi phía sau, hai tay vòng qua eo y, cầm lấy dây cương.

Cảm nhận được đôi tay cô vòng qua eo mình, Lý Thư Bạch hơi cứng người lại, nhưng ngay lập tức y đã ngồi thẳng lên, ngoái đầu nhìn tên thích khách phía sau, thấy hẳn ngòi dưới đất, bị Hoàng Tử Hà trối chặt vào gốc cây, nhưng lại toát lên vẻ nhàn nhã đặc ý. Chỉ khi trông thấy Hoàng Tử Hà ngồi sau Lý Thư Bạch, vòng tay ôm lưng y, cặp mắt vẫn nhìn dán vào cô mới vô thức lóe lên.

Hoàng Tử Hà nhìn theo ánh mắt Lý Thư Bạch, rồi nắm chặt thanh đoản kiếm trong tay tỏ ý diệt khẩu.

Nhưng họ Lý chậm rãi lắc đầu: "Để hản đi đi."

Hoàng Tử Hà ngạc nhiên, không ngờ vị vương gia nổi danh lạnh lùng này lại giờ cao đánh khề tên thích khách như vậy. Song thấy ý y đã quyết, cô cũng đành xuống ngựa cắt đứt sợi thừng trói hản vào thân cây, chỉ để lại dây trói ở tay, rồi tra kiếm vào vỏ đi thẳng.

Tên nọ dựa vào thân cây, liêu xiêu đứng dậy. Hoàng Tử Hà thấy vậy cũng lấy làm bái phục, ở giữa rừng suốt một ngày một đêm, chẳng những không ăn không uống, lại còn bị trọng thương, vậy mà hản vẫn đứng dậy được, đủ thấy thể lực và ý chí phi thường.

Nhưng hản chỉ nhìn cô chăm chăm, không hề chớp mắt, khiến Hoàng Tử Hà đã đi được một quãng phải ngoái đầu lại.

Trong khoảnh khắc ấy, đôi mắt sáng như sao nọ đã in sâu vào lòng cô.

Đôi mắt ấy rất quen, dường như đã thấy ở đâu đó.

Cô ngơ ngẩn quay đi, hai tay vòng qua eo Lý Thư Bạch từ phía sau, nắm lấy dây cương nói khẽ: "Để nô tài giục ngựa, gia chỉ đường nhé."

Lý Thư Bạch ừm một tiếng.

Hai người đi chậm chậm giữa rừng già, âm thanh duy nhất chỉ là tiếng vó ngựa và tiếng lá cây xào xạc.

Có điều ngồi trên lưng ngựa xóc nảy liên tục, Hoàng Tử Hà lo Lý Thư Bạch còn yếu sẽ ngã xuống, nên vô thức ôm chặt y, đến khi giật mình nhận thấy như thế không phải, lại lỏng tay ra, suốt dọc đường cứ ôm chặt rồi lại lỏng, lỏng rồi lại chặt như thế. Giống như ngọn gió lướt qua người họ lúc này vậy, cứ vờn nhẹ hết nhanh lại chậm, hết chậm lại nhanh.

Lý Thư Bạch trước sau vẫn nhìn thẳng phía trước, mãi đến khi tay cô lại lần nữa ghì chặt, y bất giác đặt tay lên mu bàn tay cô, khẽ gọi: "Hoàng Tử Hà..."

"Dạ?" Hoàng Tử Hà nhanh nhẩu đáp, nhưng Lý Thư Bạch bỗng chốc không nói gì.

Thấy y làm thình, lại cảm giác được bàn tay y ấp trên tay mình hơi nóng lên, Hoàng Tử Hà chợt thấy hồi hộp khác thường.

Chỉ nghe Lý Thư Bạch nói nhỏ: "Hình như đằng trước có một ngôi chùa, người dừng lại đi."

Cô "a" một tiếng, ngó đầu nhìn ra rồi mừng rỡ reo: "Đúng rồi, chính là chỗ này! Tôi nhớ không sai mà!"

Y nghiêng đầu ngắm vẻ hân hoan của cô, nhận xét: "Không biết ngôi chùa nát này có người không nữa."

"Chắc không đâu, vì năm ngoái ở đây từng xảy ra một vụ án mạng." Hoàng Tử Hà nhảy xuống dắt ngựa, vừa đi vừa dò dẫm nhận lỗi trên con đường mòn lác đác cỏ dại. "Trong chùa vốn có một vị trụ trì và hai hòa thượng, sau khi trụ trì mất đi, để tranh chức trụ trì ngôi chùa nát này, một hòa thượng đã giết chết hòa thượng kia rồi lén chôn ở khu vườn đằng sau."

Lý Thư Bạch tiện miệng hỏi: "Ngôi chùa nát thế này cũng có người tìm đến mà phát hiện án mạng à?"

"Là bọn họ xui xẻo." Hoàng Tử Hà dắt Địch Ác đi vòng qua hết khe nhỏ đến đá lớn, kể tiếp: "Ta... và Vũ Tuyên hôm ấy vào núi du ngoạn, cuối cùng lạc đường bị kẹt trong núi, lần theo đường mòn đến đây. Lúc lễ Phật ta chợt phát hiện thấy vết máu nhàn nhạt trên tấm phướn, nhìn như là bắn tóe vào vậy."

Lý Thư Bạch gật đầu tán đồng: "Dù hòa thượng trong chùa lén ăn mặn, cũng không thể mổ thịt ngay giữa đại điện được."

"Đúng thế. Ta dựa theo hướng máu bắn, đoán rằng người đó chắc hẳn đang quỳ trên bồ đoàn trước bệ Phật gõ mõ thì hung thủ rón rén đi từ phía sau lại, đâm một dao vào lưng. Xét trên độ cao và góc vết máu bắn, chỉ có vị trí quỳ gõ mõ đó là có khả năng nhất."

"Bởi thế người mới đoán ra người chết là hòa thượng?"

"Thưa phải. Hơn nữa, kẻ có thể xuống tay giết hòa thượng ngay trong chùa không chút kiêng dè, cũng không sợ bị người ta phát hiện, còn dọn dẹp sạch sẽ hiện trường như thế, có lẽ chính là vị hòa thượng còn lại." Lúc này, Hoàng Tử Hà đã dắt ngựa tới trước bức tường đất vàng ệch, giơ tay đẩy cánh cửa chằng đầy mạng nhện ra, "Bấy giờ ta cố ý hỏi han hòa thượng vài câu, y nói trụ trì mấy hôm trước đã qua đời, sư huynh cũng lên đường vân du rồi. Ta bèn trở chiếc bồ đoàn trước cái mõ hỏi, vậy hòa thượng quỳ ở đó gõ mõ là ai thế, sao cứ trừng mắt nhìn sư phụ?"

Kể đến đây, cô không nhịn được phì cười: "Gia đoán kết quả thế nào? Y sợ đến ngã phệt xuống đất, không nói nổi nửa câu!"

"Sau khi hòa thượng nọ bị bắt đi, ngôi chùa này bỏ hoang sao?"

"Đúng thế, xem ra các thiện nam tín nữ thỉnh thoảng đến dâng hương cũng không lui tới nữa, dù sao ngôi chùa này đã xảy ra án mạng, đâu còn là thánh địa Phật môn?"

Ngôi chùa rất nhỏ, chỉ có một cánh cửa, một đại điện và một gian sau. Tường đã sập mất mấy chỗ, cỏ hoang trong sân cao đến nửa người, cánh cửa mục nát bốc lên mùi ẩm mốc. May mà chiếc phản kê mé bên đại điện vẫn còn, cô vội dìu Lý Thư Bạch ngồi xuống trước, rồi ra con suối đằng sau giặt sạch mấy băng vải xé hôm qua, lau kỹ mặt phản, đỡ y nằm xuống, lại cho uống thêm một cử thuốc giải độc, thay băng bôi thuốc mới, đồng thời đắp trán cho y.

Lý Thư Bạch nằm trên phản, cơn sốt khiến y có phần lơ mơ, thấy hơi nóng hầm hập âm thầm xâm lấn tri giác, y gắng gượng ngồi dậy, dựa vào cửa sổ chăm chú dõi theo nhất cử nhất động của cô.

Chỉ thấy cô vạch đám cỏ dại cao đến nửa người trong sân, xăm xăm đi thẳng vào đại điện. Cỏ bông và cỏ tranh trong sân đơm đầy những bông hoa trắng như tuyết bay tung trong gió, phất phơ theo nhịp bước, chẳng khác những đoá mây trôi nổi quanh cô.

Trước tiên, cô quỳ trước tượng Bồ tát lạy một lạy, sau đó nhặt mấy mẫu nền vương vãi trên án thờ, phỉu sạch bụi bặm rồi đút vào tay áo.

Lý Thư Bạch bất giác từ người vào bậu cửa sổ nhìn cô, mỉm cười.

Hoàng Tử Hà ngoái lại, bắt gặp Lý Thư Bạch đang ở bên song mỉm cười nhìn mình, qua lớp lớp hoa trắng bay lang thang, nụ cười ấy lọt ngay vào mắt chẳng để cho cô kịp đề phòng.

Hoàng Tử Hà bất giác đỏ bừng mặt, từ từ đi đến trước cửa sổ, ngại ngùng nói: "Nô tài nghĩ, đến tối chúng ta có khi phải dùng tới."

Lý Thư Bạch từ cầm lên cánh tay ngăn nghía cô, khoe môi cong lên: "Thế sao người còn phải lạy Bồ tát?"

Hoàng Tử Hà ngạc nhiên: "Lẽ nào gia đến nhà người ta tá túc, còn muốn mượn đồ dùng, mà lại không nói với người ta câu nào ư?"

Ánh mắt ôn nhu thấp thoáng ý cười của Lý Thư Bạch dừng ở cô, y chuyển chủ đề: "Chẳng biết hần đã được phát hiện hay chưa, bị thương nặng như thế lại ở giữa rừng một mình, e rằng không chịu đựng được lâu."

Hoàng Tử Hà hiểu ngay y đang nói tới tên thích khách kia, bèn hỏi: "Gia quen hần ư?"

Lý Thư Bạch liếc cô, song chỉ lạnh nhạt ừm một tiếng.

Hoàng Tử Hà thầm nghĩ, kẻ này chỉ nhìn thoáng qua là nhớ mãi không quên, hần nhiên đã nhớ mặt tất cả mọi người trong kinh thành thập ty rồi, dù kẻ kia che giấu giọng nói, y cũng vẫn nhận ra được.

Đã biết lai lịch tên đó, nhất định y cũng đoán ra kẻ chủ mưu đằng sau cũng như nguyên nhân của chuyện này. Nhưng Hoàng Tử Hà đợi mãi chẳng thấy Lý Thư Bạch nói gì thêm, đành gác chuyện này qua một bên.

"Gia thấy thế nào rồi?" Cô hơi chần chừ, nhưng rồi vẫn giơ tay sờ trán y, chỉ thấy nóng hầm hập, rõ ràng đang sốt rất cao, xem ra đắp khăn ướt cũng chẳng ăn thua gì.

Nhưng ở giữa núi hoang thế này, y chỉ có thể dựa vào bản thân mình thôi. Còn cô, tác dụng duy nhất hẳn là đi tìm thức ăn.

Thấy mấy quả xanh lơ thơ trên cành cây mọc hoang, cô vội hái lấy, lại ngắt một ôm rau sam ngoài khe suối về. Tới nơi đã thấy Lý Thư Bạch ngồi dưới bóng râm chờ sẵn, còn ném cho cô một con thỏ béo.

"A... người ta ôm cây đợi thỏ, còn gia chỉ trông sân cũng bắt được thỏ ư?" Vừa nói, cô vừa đưa cho y một trong hai trái lê đã rửa sạch.

Lý Thư Bạch giơ tay đón lấy: "Ta ngồi không cũng chẳng có việc gì, thấy con thỏ lảng vảng trước cửa, bèn lấy cung tên của thích khách kia bắn đại."

Cô hào hứng xách con thỏ lên, tấm tắc: "Hay thật, gia ngồi một chỗ mà vẫn lợi hại hơn ta."

Hai người cùng trải sống chết, lại ở giữa núi rừng hoang vắng, quên cả thân phận chủ tớ, trò chuyện thoải mái hơn nhiều.

Nhìn vẻ mặt rạng rỡ của cô, Lý Thư Bạch đáp: "Đúng thế, sau này ta đi săn, người nấu cơm, hôm làm bữa gỏi cá, hôm lại nướng thịt thỏ, hầm ít khoai sọ gì đó cũng không tệ."

"Thế thì hay quá, chỉ sợ gia không buông được đại sự triều chính thôi." Nói đoạn, cô giơ con thỏ lên ngắm nghía, trầm trồ: "Ngắm chuẩn đấy, tiếc rằng không đủ mạnh, chưa xuyên được cổ họng, gia phải cố điều dưỡng cho khỏe mới được."

"Không phải ngắm vào cổ họng." Lý Thư Bạch lạnh nhạt đính chính, "Ta ngắm vào mắt, tại tay ta không vững."

"Mắt sao..." Lòng cô chợt quặn lên chua xót. Đôi tay năm xưa từng bắn chết Bàng Huân từ ngoài trăm bước, vậy mà giờ chẳng những không đủ lực, còn ngắm không chuẩn nữa.

Lý Thư Bạch ngửa mặt nhìn trời, nói với giọng trầm thấp mà thản nhiên hết sức: "Có lẽ... chữ đó thực sự ững nghiệm rồi."

Câu nói bình thản là thế, lại khiến bờ mi Hoàng Tử Hà run lên, tim bỗng ngừng một nhịp, đau buốt như bị kim đâm. Cô vội giơ mũi tên lên phản bác: "Không phải đâu! Gia xem, mũi tên này thân cong queo, lại còn không chuốt kỹ, cả bộ cung tên gia công đều kém, làm ảnh hưởng đến độ chính xác đó mà! Hậu Nghệ có dùng thứ này cũng bắn trật!"

Lý Thư Bạch cup mắt xuống không nói, chỉ nhìn chăm chăm vào quả lê trong tay hồi lâu, rồi vô thức đưa lên miệng cắn một miếng.

Vị chua gắt dị thường xộc lên khiến Quỳnh vương xưa nay luôn bình thản dù Thái Sơn có đổ ngay trước mặt phải nhíu mày xuýt xoa, cơ hồ ứa nước mắt. Hoàng Tử Hà tròn mắt nhìn y đầy kinh ngạc, nắm chặt quả lê trong tay, lưỡng lự cả lại.

Lý Thư Bạch vứt quả lê xuống, loạng choạng vịn tường đi ra con suối sau miếu, vốc ít nước uống. Hoàng Tử Hà đứng sau lưng y, vẻ mặt đầy phức tạp.

Y uống xong ngẩng lên hỏi: "Vẻ mặt ngươi là ý gì?"

Cô cảm khái đáp: "Vô tình biết được nhược điểm của gia, tâm tình có hơi phức tạp."

Y hậm hực lườm cô, rồi quay ngoắt đi: "Bản vương đói rồi."

Hoàng Tử Hà lập tức chạy ra ngoài, bắt đầu xử lý con thỏ.

Mấy thứ trấn được của tên thích khách kia rất hữu dụng, hẳn có cả bộ đánh lửa hoàn chỉnh, bụi nhùi còn được bọc giấy dầu, vừa đánh đã bén ngay.

Những thứ nồi xoong bằng sắt đáng tiền trong chùa đã bị người ta vét sạch từ lâu, may mà cô tìm được một mảnh ngói cong cong, cho nửa con thỏ đã rửa sạch vào hầm thành canh, nửa còn lại vùi vào bếp nướng.

Mùi thịt bốc lên thơm nức, đừng nói Hoàng Tử Hà, ngay Lý Thư Bạch cũng không nhịn nổi phải lê từ trong phòng ra cửa hóng.

Hai người đói đến xanh cả mắt, hồi hải rắc bữa ít muối lên con thỏ rồi bắt đầu xé thịt ăn. Lý Thư Bạch ưa sạch sẽ nên bóc lớp thịt cháy đen bên ngoài đi, còn Hoàng Tử Hà thì ăn tất, chỉ hận không liếm sạch được cả mấy đầu ngón tay dính mỡ. Đến khi canh sôi thì hai người cũng đã lưng lửng dạ, bắt đầu nhặt rửa sạch sẽ năm rau sam Hoàng Tử Hà ngắt về rồi thả vào nồi canh sôi sùng sục, chờ cho chín mới vớt ra, ăn bằng hai cái bát gỗ nhặt được trong bếp.

Đang là giữa hạ, ve kêu ran ran, núi xa xanh thẳm, cây cổ thụ cao ngất trên đầu che mất phần lớn ánh dương. Cả hai ngồi trong gian chùa nát, chia nhau uống canh rau sam thịt thỏ nóng hổi, ngẩng lên trông thấy mặt người kia lem luốc, lại nghĩ đến dáng vẻ của mình, cùng phá lên cười khanh khách.

Hoàng Tử Hà hít hà bát canh thơm phức, thở hắt ra: "Thật tình chúng ta sống trong núi thế này cũng hay. Không có thể sự rối ren, không có đấu đá hục hặc trên triều..."

Lý Thư Bạch im lặng gật đầu, rồi đột ngột ngoảnh sang trầm tư nhìn cô, vô thức lặp lại: "Chúng ta ư?"

Bấy giờ Hoàng Tử Hà mới nhận ra câu vừa rồi có phần hơi mờ ám, vừa lúng túng vừa then thùng, vội bưng bát lên che mặt, nói lảng đi: "Mấy ngày tiếp theo, phải dựa vào tài săn bắn của gia rồi."

Thấy cô đỏ mặt, y tiếp lời cười nói: "Không không, ta thấy phải trông vào tài nấu nướng của người mới đúng."

"Gia săn bắn ta nấu nướng, thế là ổn."

Lý Thư Bạch nhìn cô, nét cười càng rõ.

Hoàng Tử Hà còn chưa kịp định thần lại để nhận ra ý tứ "đàn ông chủ nhà, đàn bà chủ bếp" trong câu nói của mình, đã nghe Lý Thư Bạch bảo: "Người theo ta được gần nửa năm rồi nhĩ, đây là lần đầu tiên đấy."

Hoàng Tử Hà ngớ ra một thoáng mới hiểu ý y nói đây là lần đầu tiên mình cười nói tự nhiên trước mặt y như thế. Cô bưng bát canh lên, mím

cười đáp: "Ồ, đúng thế, mới đây mà đã nửa năm rồi... nhanh thật đấy."

Cuối cùng y cũng cup mắt xuống, hàng mi dày rợp che đi đôi mắt sáng long lanh, song không giấu nổi nụ cười thấp thoáng trên môi.

Nhìn người trước mặt, Hoàng Tử Hà thầm nghĩ, nếu sau này khoe với kẻ khác rằng mình từng thấy Quỳ vương cười, hơn nữa trong một khoảng thời gian ngắn ngủi còn thấy đến mấy lần, có lẽ phần lớn mọi người sẽ không tin. Bởi thế cô đành chôn sâu vẻ rạn rờ như ánh mặt trời ló ra khỏi làn mây sau mưa cùng cảm giác xốn xang khó tả ấy vào trong tâm khảm, bởi cô thực lòng không có khả năng miêu tả nó cho người khác.

Chợt cô nghe thấy tiếng Lý Thư Bạch: "Thật ra người..." Y ngập ngừng, đắn đo giây lát, cuối cùng vẫn nói nốt câu, "Cười trông rất đẹp."

Cô vừa kinh ngạc vừa ngại ngùng, ngờ ngàng ngẩng lên nhìn y, thầm nghĩ, đây chẳng phải cũng là những lời mình muốn nói sao?

"Chừng nào rửa sạch hết oan khiên, phải sống thật vui vẻ, ngày ngày tươi cười thế này, đừng ủ dột âu lo nữa." Rồi y khẳng định chắc nịch, "Vì ngày đó, ta sẽ dốc sức giúp người."

Hoàng Tử Hà không ngờ Lý Thư Bạch lại nói ra những lời này, chỉ biết ngẩn ngơ nhìn y, bao lời muốn nói dâng đầy trong lòng, nhưng không sao thốt nổi nên lời, thật lâu sau mới ngập ngừng đáp khẽ: "Đa tạ... vương gia."

Ăn xong một bữa no nê thì trời đã tối. Hai ngày hai đêm Hoàng Tử Hà chưa được nghỉ ngơi tử tế, trong phút chốc gục mặt xuống bên cạnh Lý Thư Bạch ngủ thiếp đi.

Chẳng biết ngủ mất bao lâu, chợt người bên cạnh cử động khiến cô giật mình tỉnh giấc, vừa mở mắt ra đã thấy ánh nắng chói chang, trời sáng tự lúc nào. Hành động đầu tiên của cô là giơ tay sờ trán Lý Thư Bạch, nhưng khi chạm vào y, cô lập tức cảm thấy có gì đó không ổn...

Thì ra Lý Thư Bạch đã thức giấc, đang lặng lẽ nhìn cô.

Hoàng Tử Hà vội rút phắt tay lại che trước ngực, như vừa chạm phải lửa.

Lý Thư Bạch nhếch môi, nửa cười nửa không: "Hình như đỡ hơn nhiều rồi."

Cô chẳng nhớ nổi lúc này chạm vào trán y có thấy nóng không nữa, đành hùa theo: "Thưa phải, hình như đỡ nhiều rồi..."

Y vẫn nhìn cô. Chẳng rõ có phải vì còn yếu, nên ánh mắt cũng dịu dàng hơn hẳn mọi ngày. Thấy cô co ro ngồi đó, y bèn giơ tay che mắt khỏi ánh dương từ ngoài cửa sổ rọi vào rồi nói: "Người nghỉ thêm lát nữa đi, ta dậy vận động một chút."

Đoạn y ngồi dậy, từ từ vịn tường ra ngoài rửa mặt. Hoàng Tử Hà vội đứng dậy, đỡ y ra con suối đằng sau.

Nước trong vắt vã lên mặt, làm ướt cả hai má và lông mi y, những hạt nước ánh lên long lanh dưới nắng. Y đưa mắt nhìn cô, dưới hàng mi ướt là đôi mắt như sóng gợn, lay động lòng người.

Hoàng Tử Hà như mê đi trước muôn vàn đốm sáng lấp lánh ấy, hai má bất giác đỏ bừng lên. Cô bối rối đứng dậy, ấp úng nói: "Ta... ta đi loanh quanh tìm xem sáng nay ăn gì."

Cô hối hả băng qua sân, đi thẳng ra mảnh vườn cạnh đó. Lúc ngang qua Địch Ác, cô còn nghe nó phì mũi như cười nhạo.

Vừa tức vừa ngượng, cô trợn mắt lườm lại nó.

Tuy mới sáng sớm, nhưng trời đã nóng nực vô cùng, may có tàng cây trên đầu ken dày che bớt. Hoàng Tử Hà đi trong bóng râm, ra mảnh vườn phía sau, ngó lại chỗ hung thủ chôn xác vị hòa thượng khi xưa, thấy cái hố vẫn còn nguyên, nhưng bốn bề đã mọc đầy cỏ dại.

Cô đi đến bên hố, phát hiện mấy gốc bầu trong vườn ngày trước đã bò đầy đất, đó đây lác đác mấy trái, to có nhỏ có. Cô dẫn đo thăm nghĩ không biết bầu mọc trên đất chôn người chết sẽ thế nào, cuối cùng vẫn quả quyết hái.

Thấy bên cạnh còn mấy dây củ mài, Hoàng Tử Hà bèn nhổ lên, tiếc rằng chỉ được một củ be bé. Cô thở dài lẩm bẩm: "Bé cũng không sao, hoài sơn

bổ khí, gia ăn vào ắt sẽ mau khỏe."

Nghĩ đoạn cô xách củ mài đứng dậy, chợt nghe tiếng ve xung quanh ngớt hẳn, cảm thấy không bình thường, bèn ngoái đầu nhìn lại phía sau.

Xa xa, dưới gốc cây, có một người đang đứng. Dung mạo mơ hồ, dáng dấp quen thuộc, khí chất siêu phàm thoát tục ít người bì kịp.

Gió lộng thổi qua hẳn, lướt qua cô, rồi bay đến tận phương nào đó xa tít tắp.

Cô sức nghĩ, mấy ngày nay chạy đôn chạy đáo khắp nơi, mình không hề may mắn nhớ đến hẳn. Trong đời cô, dường như hẳn cũng giống ngọn gió vừa thổi qua vậy, chỉ lướt qua rồi mãi mãi trôi về phương khác, chẳng thể quay lại nữa.

Chính cô cũng kinh ngạc tự hỏi, tại sao sâu trong tâm khảm, mình không hề coi hẳn là chỗ dựa.

Có lẽ, khi cô nguy nan nhất, hẳn lại đem bức thư tình chính tay cô viết ra làm tội chứng trình lên tiết độ sứ Phạm Ứng Tích. Kể từ đó, mọi thứ giữa cô và hẳn, đều đã thành quá khứ.

Giờ đây, điều cô lo lắng chỉ là thương thế của Lý Thư Bạch. Đêm ấy, cô ôm Lý Thư Bạch, cùng vượt qua bóng tối mịt mù vô vọng, nếu y quả thật không tỉnh lại, có lẽ cô sẽ suy sụp hoàn toàn, lạc giữa rừng thẳm núi sâu, không bao giờ ra được nữa.

Nhìn Vũ Tuyên đang thong dong đi về phía mình, gương mặt hiện rõ dần dưới ánh dương, dung mạo tựa thần tiên, phong độ ung dung như con cháu nhà quyền quý, cô sức hiểu ra, hẳn không chỉ là Vũ Tuyên, mà còn là một thời thiếu nữ, là những hồi ức đẹp để huy hoàng như mộng ảo mà cô đã vĩnh viễn đánh mất. Mỗi lần cô ngần ngại trước Vũ Tuyên, có lẽ không phải vì cô thấy kẻ mình từng yêu say đắm, mà bởi cô đang nhìn vào chính bản thân thuở trước - một Hoàng Tử Hà mãi mãi đứng lại ở tuổi 16 lộng lẫy như hoa, vô tư nói cười, được người người ngưỡng mộ.

Còn Vũ Tuyên là kẻ chứng kiến, kẻ tham dự, thậm chí cũng là một trong những kẻ kiến tạo nên quãng thời gian tươi đẹp đó.

Thế nên cô mỉm cười với hắn, như đang cười với bản thân trong quá khứ, chỉ muốn nói, xin chào giấc mơ của Hoàng Tử Hà 16 tuổi, lâu nay vẫn khỏe chứ?

Nhưng, giấc mơ đẹp đến mấy, cuối cùng vẫn phải tỉnh.

Trái lại, Vũ Tuyên bỗng ngây ra. Dọc đường tìm đến đây, hắn từng dự đoán phản ứng của Hoàng Tử Hà, nhưng không cách nào ngờ được, cô vừa trông thấy mình đã nhoẻn cười như thế.

Hoàng Tử Hà vận trang phục hoạn quan, vạt dưới đã bị xé một mảng lớn, cả người đầy bụi đất, tóc tai bù xù, mặt mày lem luốc, tay còn xách một củ mài mới nhổ. Nhưng cô không mấy may bối rối, bởi với cô giờ đây, người này đã không còn quan trọng nữa. Cô quay đi thản nhiên nhặt nhanh những quả bầu dưới đất, thuận miệng hỏi: "Sao huynh lại ở đây?"

Thấy thái độ thản nhiên của Hoàng Tử Hà, Vũ Tuyên nhất thời không biết nói gì, im lặng giây lát rồi đi tới bên cạnh giúp cô hái hai quả bầu thật lớn.

"Đừng lấy quả to quá, bầu già khó nhừ lắm." Hoàng Tử Hà nhắc.

Hắn thoáng ngớ ra, rồi lại hái hai quả còn non xanh, nhìn cô nói: "Nghe tin Quỳ vương xảy ra chuyện, tất cả thị vệ và hoạn quan bên cạnh tan tác hết, ta nhớ lại trước kia chúng ta từng lạc đường ngang qua đây, biết đâu muội lại vô tình đến chỗ này, nên đi qua xem thử."

Cô đỡ lấy hai trái bầu ôm vào lòng: "Đa tạ huynh quan tâm, muội không sao."

"Ta... nhớ muội bảo sẽ quay về rửa sạch tội trạng nên vẫn mong muội chóng ngày về phủ Thành Đô. Ta muốn tận mắt chứng kiến muội lật lại bản án."

"Muội sẽ lật lại bản án." Dứt lời, lại thấy vạt áo hắn ướt đẫm sương, cô nói thêm: "Đa tạ huynh lặn lội đêm khuya tìm đến tận đây."

"Tây Xuyên tiết độ sứ đã ra lệnh phong tỏa núi non để tìm kiếm, ta đành lựa lúc đêm tối lẻn vào." Hắc đăm đăm nhìn cô, "Ta biết muội không sao mà... chỉ hơi lem luốc chút thôi."

Hoàng Tử Hà ôm bầu và củ mài đi về phía ngôi chùa, không quên ngoái lại mỉm cười với hắc: "Đúng thế, muội đã nói sẽ rửa sạch oan khiên kia mà, sao có thể chết sớm được?"

Nhìn khéo môi cong cong cùng vẻ mặt thản nhiên của cô, bước chân hắc bỗng chậm lại, lòng ngập tràn một cảm giác khó tả.

Giữa lúc hắc còn ngơ ngác thần thờ, cô đã đi mất hút.

Bóng hình hắc vẫn luôn phản chiếu trong mắt cô, giờ không thấy đâu nữa.

Ánh mắt Vũ Tuyên thoát tối sầm, nhưng hắc vẫn rảo bước theo cô vào trong chùa.

Chương 4

CÙNG NHAU HÁI ĐẬU

Hôm nay Lý Thư Bạch đã nhúc nhắc đi lại được, xách một con gà lôi đang vùng vẫy, thấy cô bước vào bèn hỏi: "Người biết giết gà không?"

"Quỳ vương không gì không làm được, lại không biết giết gà ư?"

"Lười." Nói rồi y ném con gà sang cô, chợt trông thấy Vũ Tuyên đứng phía sau thì khựng lại một thoáng mới tiếp: "Dù sao còn có người nữa."

"À vâng." Cô thuận miệng đáp rồi tóm lấy cánh gà, lôi nó ra phía sau.

Lý Thư Bạch ngồi xuống bóng râm dưới hành lang, Vũ Tuyên đứng trước bụi lau trong sân, khom người hành lễ với y: "Tham kiến vương gia."

Lý Thư Bạch giơ tay ra hiệu cho hẩn bình thân.

Hai người cũng chẳng có chuyện gì để nói với nhau, cứ thế lặng thinh, người ngồi kẻ đứng. Đột nhiên có tiếng gà ré lên quang quác, sau đó một cái bóng sắc sỡ bổ ra, chạy lung tung khắp nơi, kéo theo máu me be bét.

Vũ Tuyên nhanh mắt nhanh tay chạy tới giữ chặt lấy nó. Bấy giờ mới thấy Hoàng Tử Hà xách kiếm Ngư Trường nhón nhác lao ra: "Dạ, lần đầu ra tay, còn thiếu kinh nghiệm..."

Lý Thư Bạch dựa vào lan can nhận xét: "Vừa nãy trông người tự tin lắm mà."

"Ta mới chỉ quan sát thím đầu bếp làm 2 lần thôi..." Cô lè lưỡi đáp, rồi tóm lấy con gà trong tay Vũ Tuyên. Con gà lôi sống dai như thế giờ chỉ còn thoi thóp, cô nhanh nhẹn bẻ ngoẻo cổ nó, rồi bồi thêm một dao, cuối cùng mới ngồi xuống hành lang lau sạch chỗ máu me be bét.

Lý Thư Bạch nhìn vết máu vương vãi suốt đại điện và hậu điện, đột nhiên nói: "Nếu Tử Tần đến đây trông thấy, không chừng lại phá được một vụ thăm sát tất cả tăng nhân trong chùa cũng nên."

Tưởng tượng ra cảnh Chu Tử Tần sục sạo khắp chùa tìm vết máu, Hoàng Tử Hà phì cười, xách con gà quay vào trong: "Ta đi đun nước làm lông."

Vũ Tuyên lưỡng lự một thoáng rồi đứng dậy theo cô ra đằng sau: "Để ta giúp muội."

Hoàng Tử Hà cũng chẳng từ chối, để hẳn giúp trông bếp, còn cô nấu cơm.

Ánh lửa bập bùng hắt lên gương mặt Vũ Tuyên, ánh vàng, ánh đỏ và ánh cam cứ luân phiên lưu chuyển trên mặt hăn, đẹp đến mê người.

Hoàng Tử Hà đang nấu cơm đột nhiên ngẩng lên, trông thấy gương mặt rực hồng dưới ánh lửa của hăn, bỗng thấy ấm lòng.

Được cùng người này đi qua thuở thiếu thời rực rỡ như hoa, quả là rất đáng, tiếc rằng...

Vũ Tuyên cũng ngược nhìn cô, ánh mắt đôi bên gặp nhau trong một thoáng. Hăn khựng lại giây lát, rồi hạ giọng hỏi: "Muội định bắt tay từ đâu?"

Hoàng Tử Hà hiểu ý hăn muốn hỏi mình định lật lại vụ án của gia đình thế nào, bèn đáp ngay: "Tất cả mọi người trong phủ quận thú."

"Muội nghĩ là giặc trong nhà à?"

"Người nhà gây án dễ dàng hơn người ngoài, nên tra xét trước." Đoạn cô ngược nhìn hăn, thông thả tiếp, "Đến lúc đó nhất định phải điều tra tất cả mọi người một lượt, gồm cả huynh."

Hăn gật đầu, nhìn ngọn lửa trong lò, trầm ngâm hỏi: "Còn muội?"

Hoàng Tử Hà lặng lẽ cúi đầu nêm nếm canh: "Huynh vẫn không tin muội."

Hăn lắc đầu: "Ta không thể buộc bản thân quên đi những gì tận mắt chứng kiến được."

Hoàng Tử Hà thầm run lên, hiểu rằng hắn đang nhắc tới chuyện trước khi cha mẹ qua đời, cô từng lấy gói tỳ sương ra, nhìn bằng ánh mắt lạ lùng.

Cô thái nhỏ củ mài, thả vào mảnh ngói trên bếp đây lại rồi nói: "Đã vậy thì chúng ta lần lượt thuật lại mọi chuyện mình làm trong ngày hôm đó, đối chiếu với nhau đi."

Vũ Tuyên gật đầu, lại bỏ thêm hai cành tùng vào bếp lửa, phủi than trên tro áo rồi đứng dậy.

Hoàng Tử Hà giơ tay lên đầu, lấy làm ngạc nhiên vì cây trâm Lý Thư Bạch tặng trái mấy ngày hôm ba vất vả như thế vẫn còn nguyên chưa rơi mất, bèn ấn hoa văn cỏ lá cuốn, rút thân trâm ngọc bên trong ra.

"Ngày 25 tháng 1, muội kết thúc vụ án cô con gái hạ độc giết cả gia đình, từ Long Châu quay về, đến nhà thì đã tối, nên tối hôm ấy chúng ta không gặp nhau, đúng không?"

Vũ Tuyên gật đầu xác nhận.

"Ngày 26, muội ngủ đến cuối giờ Mão thì nghe thấy tiếng huynh gõ cửa vào cửa sổ."

Đó là thói quen nhiều năm nay của họ. Mỗi lần nghe tiếng Vũ Tuyên gõ vào song, cô lại hé cửa sổ ra, để hắn đưa cành hoa tặng cho mình vào.

Hôm ấy, Vũ Tuyên tặng cho cô một nhánh mai lục ngọc.

Nhìn 3 chữ "cuối giờ Mão" cô vạch lên đất, Vũ Tuyên bèn trở chỗ trống bên cạnh nói: "Ngày 26, đầu giờ Mão, ta đi ngang vườn Tình, được thợ làm vườn cắt cho một cành mai lục ngọc."

Hoàng Tử Hà lại chấm một chấm nông ở phía trước, ý là đầu giờ Mão.

"Cuối giờ Mão, ta gõ vào song cửa, không thấy muội đáp. Ta đợi một lát, lại gõ thêm mấy lần nữa, nhưng chẳng thấy động tĩnh gì, bèn nghĩ không biết có phải muội đã dậy ra ngoài rồi không. Chợt ta phát hiện ra cửa sổ chỉ khép hờ, liền hỏi vọng vào: 'A Hà, muội có trong đó không? Ta mở cửa nhé, ' đoạn hé cửa sổ ra nhìn vào...' Kể đến đây, ánh mắt Vũ Tuyên đầy nghi

hoặc, "Ta thấy... muội đã trở dậy, đang đứng thần người ra trước bàn trang điểm, tay cầm một gói gì đó. Nhìn tờ giấy bọc bên ngoài, ta nhận ra đó là gói tỳ sương chúng ta mua lúc trước."

Hoàng Tử Hà đánh 1 dấu chéo vào cuối giờ Mão rồi thở hắt ra, "Từ sau lần gặp trước, muội cứ nghĩ đi nghĩ lại về ngày hôm ấy. Hình như ký ức của muội và huynh không khớp nhau."

Vũ Tuyên gật đầu hỏi lại: "Ngày hôm ấy của muội thế nào?"

"Cuối giờ Mão, muội nghe tiếng huynh gõ vào song cửa, bèn khoác áo ngồi dậy nói vọng ra: 'Chờ muội một chút.' Đến khi muội mặc xong quần áo, cũng là lúc huynh gõ song cửa lần nữa. Muội bèn mở cửa ra, nhận lấy nhành mai."

Vũ Tuyên nhíu mày: "Cành mai ấy có mấy bông?"

Hoàng Tử Hà ngần ra, nghĩ ngợi một lúc mới đáp: "Hình như là 4 bông, cũng có thể là 5... Cành mai quá dài nên muội chỉ ngắt bông dưới cùng cài lên tóc."

"4 bông, 2 nụ. Ta nhớ rõ."

Thấy hần nói chắc như đinh đóng cột, Hoàng Tử Hà không giấu nổi vẻ kinh hãi.

Ảo tưởng cô xây đắp bấy lâu nay bỗng sụp đổ trong khoảnh khắc. Ký ức cứ ngỡ là tuyệt đối đáng tin, trong nháy mắt ngay bản thân cũng không tin nổi. Tất cả dường như đều mờ mịt méo mó hằn đi, không cách nào phân biệt nữa.

Cố gắng trấn tĩnh lại, dùng mũi châm vẽ một vòng tròn cạnh dấu gạch chéo rồi nói tiếp: "Sau đó, muội rửa mặt chải đầu. Hôm ấy muội cài cây châm đồi mồi thường dùng, lại giắt thêm một đoá mai lục ngạc huynh tặng, tay đeo chiếc vòng ngọc chạm đôi cá mà chúng ta vẽ mẫu rồi nhờ thợ khéo làm, áo khoác ngoài bằng gấm Thục màu tùng hương thêu hải đường liền cành, dưới là váy màu ngà."

Vũ Tuyên hồi tưởng lại rồi gật đầu bổ sung: "Đúng thế, còn kết một dải đồng tâm màu tím."

Hoàng Tử Hà xác nhận: "Màu tím hồng."

"Sau đó Mi Vu đưa bữa sáng tới, nhưng muội nói giờ dùng bữa sáng cũng dở dang rồi, chi bằng đưa thêm mấy món nữa, chúng ta ăn cả bữa trưa luôn."

"Ăn xong bữa là giờ Thìn hai khắc. Hai ta bèn ra vườn hái hoa mai. Đến cuối giờ Ngọ thì bà nội và chú muội đến."

"Ừ, dù sao ta cũng là người ngoài, nên kiếm cớ tránh đi. Sau đó lúc đi ngang qua vườn Tình, ta gặp mấy người bạn, bị họ kéo đi bàn luận chuyện trên trời dưới bể, đến chiều muộn tất cả lại kéo đến Hạnh Hoa trang ăn cơm, về đến nhà thì đã canh hai, qua giờ giới nghiêm lâu rồi. Ta bị chuốc nhiều quá, còn gặp phải binh lính đi tuần tra, may mà họ nhận ra, bèn đưa ta về tận cửa."

Hoàng Tử Hà lần lượt ghi lại, sắp xếp mọi việc xảy ra vào ngày hôm đó thật rành mạch. Vũ Tuyên ngồi trước bếp lửa, lặng lẽ nhìn cô, như hàng bao nhiêu lần trước đây, hắn đã ngồi ngắm cô chăm chú suy luận. Hàng mi dài che rợp đôi mắt sáng long lanh, nhưng không giấu nổi ánh nhìn sắc sảo.

Đột nhiên, ánh mắt ấy nhìn thẳng vào hắn. Bấy giờ Vũ Tuyên mới sực nhận ra, đã không phải trước kia, không phải năm xưa nữa. Sau biến động lớn khiến quỹ đạo cuộc đời cả hai thay đổi vĩnh viễn, họ lại cùng nhau ngồi phía sau ngôi chùa này, tựa hồ tất cả vẫn như thuở trước, nhưng rõ ràng không cách nào quay lại nữa.

Hoàng Tử Hà đưa mũi trầm rà lại một lượt những việc làm trong ngày hôm đó, rồi lau sạch cây trầm, thông thả cài lại lên đầu, "Xem ra các việc huynh làm trong ngày hôm đó rõ ràng hơn muội nhiều. Từ giờ Ngọ đến sáng hôm sau, muội chỉ có một mình, muốn tìm một nhân chứng cũng khó."

Vũ Tuyên cup mắt nhìn xuống, im lặng.

"Có vẻ khả năng gây án của muội rất lớn..." Cô trầm ngâm nhận xét, rồi căn môi đứng dậy, di chân xóa hết mọi vết tích trên nền đất.

Vũ Tuyên chậm rãi nói: "Trong tất cả mọi người, khả năng của muội là lớn nhất."

Hoàng Tử Hà im lặng nhìn nền đất đầy tàn tro vừa bị mình di chân, hồi lâu mới nói: "Dù mọi chứng cứ đều nhằm vào muội, dù cả huynh cũng cho rằng muội là hung thủ, muội sẽ chứng minh cho huynh thấy, bất luận thế nào, Hoàng Tử Hà này vô tội. Để cha mẹ và người thân của muội dưới suối vàng được ngậm cười nhắm mắt!"

Canh gà hầm củ mài đã chín, mùi thơm ngào ngạt.

Cô rửa sạch bát gỗ, múc một bát đầy bưng đến chỗ Lý Thư Bạch.

Vũ Tuyên nói từ phía sau: "Ta về trước đây."

Hoàng Tử Hà ngoái đầu nhìn hắn, lặng thinh.

Vũ Tuyên cũng chăm chú nhìn cô. Hắn đứng trong căn bếp tối tăm, còn cô đứng trên hàng lang đầy nắng, ánh nắng soi vào mắt khiến hắn không sao nhìn rõ gương mặt cô, chỉ thấy đôi mắt vẫn trong suốt sáng ngời như thuở ấy, chẳng khác hai viên đá đen đặt giữa lớp thủy ngân lóng lánh.

Cuối cùng hắn nói: "Giờ muội còn phải chăm sóc Quỳ vương đang bị thương, ta ở lại rất bất tiện."

Cô cup mắt: "Hay là chúng ta cùng về?"

Vũ Tuyên tròn mắt ngạc nhiên, bước ra khỏi gian bếp tối tăm: "Muội... đi cùng ta bây giờ, để Quỳ vương ở lại ư?"

Cô bưng bát canh nhìn hắn: "Ý muội là, huynh đợi mấy hôm nữa, để gia khỏe lên, chúng ta... 3 người cùng về."

Ánh sáng trong mắt vụt tắt lịm, Vũ Tuyên quay mặt nhìn ra dải núi trùng điệp ngoài xa: "Quỳ vương gia và ta chẳng qua lại gì, hơn nữa muội cũng biết, ta xuất thân hèn kém, không dám với cao."

Hoàng Tử Hà ngẩn ra, không hiểu sao hần bỗng dừng phản ứng mạnh như thế.

Nhìn vẻ ngạc nhiên của cô, hần lại nhớ đến những chuyện trước đây, ngập ngừng thật lâu mới lên tiếng: "Ta và Đồng Xương công chúa... không có gì cả."

Hoàng Tử Hà gật đầu, định hỏi chuyện khác, nhưng rồi lại mím môi cúi đầu quay đi.

Nào ngờ, hần lại nói khê: "Với muội, với y, với bất cứ ai, cũng không có liên quan gì cả."

Cô không kìm được, buột miệng: "Thế còn Quách thực phi?"

Lần này đến lượt hần ngạc nhiên, ngẩng phắt lên nhìn cô.

Đã nói thì nói cho hết, cô cũng chẳng lấy làm thất vọng, chỉ đọc: "Cùng nghe ngóng lúc nay chẳng thấy, muốn theo trăng trôi chảy đến chàng."

Vũ Tuyên kinh ngạc tột cùng, lúng túng một hồi mới giải thích: "Ủm... nương nương từng viết cho ta một lá thư, ghi đôi câu thơ này. Nhưng giữa ta và nương nương thực sự không có quan hệ gì cả."

Hoàng Tử Hà đáp khê: "Muội cũng tin huynh không tùy tiện qua lại với người khác."

"Bấy giờ ta được mời tới Quốc Tử Giám làm học chính, tình cờ, vào ngày Thanh minh mừng 3 tháng 3 lại gặp Đồng Xương công chúa và Quách thực phi. Hôm ấy trời đổ mưa rào, họ không kịp tìm chỗ trú, lại không đem theo ô, mấy thị nữ bèn cởi áo ngoài ra che mưa cho họ. Ta đi ngang qua, cũng chẳng biết họ là ai, tiện thể cho họ mượn ô mà thôi..." Nói đến đây, hần cũng thở dài, "Ai ngờ mấy hôm sau, lúc ta đang giảng bài thì Đồng Xương công chúa thành linh xuất hiện..."

Đám thị vệ gạt hết học trò ra, rồi Đồng Xương công chúa dẫn theo mấy thị vệ nữ xăm xăm đi thẳng đến bàn đầu. Nàng chỉ đưa mắt liếc mấy học trò ngồi đó, họ liền hối hả thu dọn sách vở chạy xuống dưới. Đồng Xương công chúa thản nhiên như không, ngồi ngay xuống bàn đầu tiên.

Lớp học đang yên lặng đột nhiên thị vệ thị nữ rầm rập kéo vào, còn cả một công chúa chống cằm ngồi ngay bàn đầu nghe giảng, khiến Vũ Tuyên buộc phải ngừng bài giảng: "Chư vị đến đây không báo trước, có gì chỉ giáo?"

Đồng Xương công chúa cười quan sát hẳn, nụ cười sâu xa khôn tả: "Vũ học chính quên ta rồi ư?"

Nhìn phục sức của mấy thị nữ phía sau, Vũ Tuyên mới sức nhớ ra cô gái mượn ô hôm trước.

Quốc Tử Giám tế tửu nhân nhó chạy vào, luôn miệng nhận tội: "Kẻ nào ở Quốc Tử Giám đắc tội với công chúa điện hạ, xin điện hạ cứ nói, bọn chúng thần nhất định sẽ xử trị thật nghiêm, để điện hạ vừa lòng."

"Thế ư?" Cặp mắt phượng sắc xảo của Đồng Xương công chúa nhìn Vũ Tuyên từ trên xuống dưới, rồi lại nhìn sang Cốc tế tửu, giơ cả hai tay lên trở thẳng vào Vũ Tuyên, khoé môi nhếch lên nụ cười kỳ dị: "Chính là hẳn, rất đáng ghét."

Cốc tế tửu ngạc nhiên: "Đó là cử nhân từ quận Thục, vừa đến kinh thành làm học chính được mấy hôm, chủ yếu giảng về Chu lễ, chẳng hay đã đắc tội công chúa lúc nào?"

"Người nói xem?" Nàng đứng dậy, đi vòng quanh Vũ Tuyên một vòng, sẫm soi dáng đứng thẳng như cán bút của hẳn, nụ cười càng thêm ranh mãnh: "Gần đây ta cũng muốn học Chu lễ, tiếc rằng tìm mấy người đều già lụ khụ, nhìn mà chẳng muốn giở sách ra nữa. Quốc Tử Giám các người có một vị học chính thân thiện dễ gần thế này, lại chuyên giảng Chu lễ, mà giấu biệt không cho gặp ta, người nói xem Quốc Tử Giám các người, cả vị tiểu học chính này nữa, có đáng phạt hay không?"

Cốc tế tửu vốn đã nhân nhó, nghe vậy càng như khi ăn gừng, luôn miệng vâng dạ, còn khuyên Vũ Tuyên đi giảng bài cho công chúa.

Về phần mình, Vũ Tuyên nào biết nàng là Đồng Xương công chúa, viên ngọc trên tay hoàng thượng, còn định từ chối. Nào ngờ Đồng Xương công

chúa bèn ra tay khuấy đảo cuộc sống của hần. Không chỉ mỗi lần Vũ Tuyên lên lớp đều bị thị vệ phủ công chúa chặn cửa không cho học trò vào học, mà ngay cả các vị tể tửu, giám thừa, chủ bộ... bàn luận, cũng bị họ quấy nhiễu không cất lời được. Cuối cùng tất cả giảng sư và học trò ở Quốc Tử Giám oán thán vang trời, vật nài hần mau nhận lời, hần mới bất đắc dĩ phải thu dọn sách vở, bước vào phủ công chúa.

Hần từng thắc mắc, vì sao mỗi khi mình giảng bài cho Đồng Xương công chúa, Quách thực phi lại đến dự thính, nhưng về sau cũng chẳng lấy làm lạ nữa. Bởi một lần, hần đã gặp phò mã Vi Bảo Hoàn ở ngay cửa phủ.

Việc Đồng Xương công chúa ép hần vào phủ giảng bài, cả kinh thành đã đồn ầm lên, nhưng hần thật không ngờ Vi Bảo Hoàn không hề để bụng chuyện này, còn thỉnh giáo hần vài vấn đề trong Chu lễ, than rằng gần đây học vấn của công chúa tiến bộ không ngờ, nói năng ngày càng thâm sâu khó hiểu, nhờ hần giải đáp cho vài điều. Vũ Tuyên cũng vui vẻ chuyện trò, mãi đến khi người ở vườn Tri Cầm chạy đến báo công chúa đã đợi hồi lâu, hần mới cáo từ phò mã, nhờ một thị nữ ở vườn Túc Vi dẫn đường.

Trong vườn Tri Cầm, ngoài rặng chuối, cạnh hồ nước. Đang đi trên cầu, hần chợt nghe loáng thoáng có tiếng Đồng Xương công chúa và Quách thực phi rì rầm trò chuyện. Câu cầu khúc khuỷu quanh co, tuy hần nghe thấy tiếng, nhưng đi mãi chưa đến cửa.

"Mẫu phi, giờ đang lúc rồi ren, còn chưa giải quyết được kẻ trong cung Thái Cực, tội gì lại sinh sự thêm?"

"Con sợ gì chứ? Từ khi ả chuyển đến cung Thái Cực, phụ hoàng con ngày nào cũng rầu rĩ không vui, mấy hôm nay lại bãi triều đến cung Kiến Bật rồi. Nghe nói ở đó mới tuyển 500 dân nữ, chỉ đợi hoàng thượng tới."

"Mẫu phi sao phải lo? Đừng nói 500, dù có 5 vạn, cũng chẳng đẹp bằng ả. Vậy mà phụ hoàng còn vứt bỏ ả, chọn mẫu phi."

"Cả con cũng cho rằng việc đó là do ta làm ư? Thật ra ta cũng chẳng hiểu sao hoàng thượng đột nhiên đưa ả tới cung Thái Cực dưỡng bệnh nữa, chẳng lẽ... ả quá sợ hãi trước cái chết của em họ đến sinh bệnh ư?"

"Bất kể thế nào thì mẫu phi cũng được lợi mà. Có lẽ kỳ vọng nửa đời của người, chỉ trông vào dịp này thôi."

"Đúng thế... Giờ đang là lúc mẫu chốt, đáng lẽ ta phải tỉnh tâm lo liệu việc trong cung. Nhưng Linh Huy à, thực tình ta cũng chẳng dám mơ mộng, trong ngoài cung tai vách mạch rừng, bên cạnh ta lại luôn có thị vệ thị nữ kè kè, muốn cách 5 ngày gặp hần 1 lần đã khó, còn làm được gì nữa chứ? Huống hồ tuổi của hần chỉ sần sần con, mục già như ta nào dám mơ tưởng?" Nói đến đây, Quách thực phi thở dài, giọng càng nghẹn ngào, "Linh Huy, ta ở bên phụ hoàng con hơn 20 năm, nhưng chỉ như cái xác không hồn. Ta biết mình vô duyên với hần, đời này kiếp này, chỉ có thể xa cách đôi đằng ngóng vọng về nhau. Ta chỉ muốn... nhìn hần lâu thêm một chút, nghe giọng hần lâu thêm một chút cũng đủ rồi..."

Thị nữ dẫn đường cho hần nghe đến đây thì tái mặt, hiểu rằng mình đã vô tình nghe được một bí mật vô cùng đáng sợ. Ắ dừng lại, nhìn hần nài nỉ.

Hần cũng kinh ngạc đến thần người ra, thấy đã đi gần hết cầu, sắp đến cửa, bèn gật đầu với ả, ra ý bảo ả mau đi đi.

Nào ngờ ả bước quá vội, để Đồng Xương công chúa nghe được. Nàng đột nhiên đứng dậy đi đến cửa ngôi đình giữa hồ, thoáng nhìn đã thấy hần đứng trên cầu, cũng thấy ả thị nữ đang hấp tấp bỏ đi.

Sắc mặt Đồng Xương công chúa tái nhợt đi, nàng cao giọng quát: "Đậu Khẩu!"

Ra ả thị nữ ngoài 30 tuổi nọ tên là Đậu Khẩu, cái tên thật chẳng hợp với tuổi tác chút nào. Nhưng hần cũng chẳng để tâm, chỉ thấy lòng hoang mang vô hạn. Cứ ngỡ Đồng Xương công chúa đã khó đối phó lắm rồi, giờ mới biết thì ra Quách thực phi có ý với mình, hần càng thấy kinh ngạc hết sức, lòng rối như tơ vò.

Hần đứng trên cầu, trông thấy ngôi đình thấp thoáng dưới rặng chuối, Quách thực phi ngồi trước chiếc bàn bên cửa sổ, vừa gác bút, vo viên tờ giấy trong tay vút xuống đất.

Hắn bèn hành lễ với hai người rồi lẳng lặng quay người bỏ đi.

Đậu Khấu cũng lật đật theo sau hắn, nhưng khi ra đến cổng thì Đồng Xương công chúa đuổi kịp, Đậu Khấu bị dẫn vào.

Ba người đều hiểu rõ, không nhắc lại chuyện đó nữa. Hôm đó sau khi quay về, hắn cũng đệ đơn lên Quốc Tử Giám, xin được từ chức quay về Thục.

Về sau, hắn nghe được ở phủ công chúa chuyện vườn Tri Cấm bị niêm phong, lại nghe đồn, một thị nữ tên Đậu Khấu bị oan hồn đòi mạng, chết tại đó.

Điều hối tiếc nhất trong thời gian ở kinh thành là hôm ấy, lúc đến cổng vườn Tri Cấm, hắn đã không bảo Đậu Khấu quay về. Tuy ả và hắn chẳng hề quen biết, nhưng hắn luôn cảm thấy chính mình đã hại chết ả.

Sau này, lúc rời kinh, hắn từng gặp một cô gái tên Tích Thuý. Thấy vẻ kinh hoàng và luống cuống của nàng, hắn sức nhớ đến Đậu Khấu.

Thế nên, hắn lừa quan binh, cứu nàng.

Tích Thuý chạy thoát, Đồng Xương công chúa qua đời, hắn cũng rời xa kinh thành. Đường như tất cả đã kết thúc. Nhưng lúc này, nghe thấy câu nói ấy buột ra từ miệng Hoàng Tử Hà, hắn chợt hiểu ra, chuyện đó vĩnh viễn không thể nào giải quyết, cũng không thể quên đi.

Lòng rối bời, Vũ Tuyên nhìn Hoàng Tử Hà, thật lâu sau mới nói khẽ: "Muội tin hay không thì tùy, nhưng ta trước giờ..."

Trước giờ thế nào, hắn không nói.

Lặng lẽ lê bước quay về căn bếp tối tăm, hắn nhìn theo Hoàng Tử Hà hồi hả bưng bát canh đi, chỉ sợ canh nguội.

Cuối hạ, tiết trời nóng nực, lại đã gần trưa, ngọn gió hầm hập thổi qua mảnh sân đầy cỏ, phả vào phòng. Lý Thư Bạch đóng cửa sổ, ngủ thiếp đi.

Hoàng Tử Hà ở bên ngoài gõ cửa khe khẽ rồi bước vào: "Gia dậy ăn chút gì đi."

Lý Thư Bạch vẫn chưa dứt sốt, lừ đừ nhóm người dậy dựa vào tường, lim dim mắt nhìn cô: "Giờ nào rồi?"

"Giờ Ngọ một khắc. Nô tài chậm chạp, giờ mới nấu xong, xin gia tha tội." Cô mỉm cười bưng bát canh cho y ăn, còn cẩn thận dặn, "Canh hơi nóng, gia thôi đi đã."

Thấy Lý Thư Bạch cầm đôi đũa bằng thân cây lau sẫm soi, Hoàng Tử Hà vội phân bua: "Ta đã rửa sạch rồi."

Y ừm một tiếng, thong thả hớp một ngụm, lại dùng đũa gắp thêm một miếng củ mài nếm thử rồi nhận xét, "Không sao, đã đến nước này còn kén chọn làm gì? Ta chỉ thấy người dùng lau sậy làm đũa quả là mới mẻ."

"Thế sao? Nô tài còn sợ nó trơn quá khó gắp. Nhưng nếu dùng cành cây lại thô quá, xin gia thứ lỗi." Cô ngồi bên mép giường, vừa đỡ bát canh cho y vừa nói.

Lý Thư Bạch đang sốt nên thần trí có hơi mơ hồ, ngoan ngoãn để cô cho uống canh.

Xong xuôi mọi việc, Hoàng Tử Hà đang chuẩn bị đứng dậy thì y hỏi: "Vũ Tuyên còn ở đây không?"

Hoàng Tử Hà gật đầu: "Thưa còn."

Y chăm chú quan sát vẻ mặt cô, như muốn tìm kiếm gì đó, nhưng chẳng thấy. Cặp mắt cô vẫn sáng trong, phẳng lặng như khe suối giữa rừng.

Hồi lâu, y rời mắt đi, giọng nói thường lạnh lùng cũng dịu dàng hẳn: "Hắn còn cho rằng người là hung thủ không?"

"Chúng tôi vừa đối chiếu lại những chuyện đã xảy ra hôm đó, tiếc rằng chẳng có tiến triển gì." Cô thở dài, hạ giọng: "Có điều ta cũng biết sự việc đâu có đơn giản như thế, đành chịu vậy."

"Cứ thong thả, nhất định sẽ có ngày lộ rõ trắng đen thôi." Nói rồi y tựa người vào tường nhìn cô, không bảo cô đi, cũng không giữ cô lại.

Hoàng Tử Hà bưng bát, ngập ngừng hỏi: "Lá bùa của gia thế nào rồi?"

Lý Thư Bạch rút lá bùa ra, nhìn vòng tròn đỏ thắm cùng chữ "tàn" bị khoanh rõ, đoạn chia cho cô: "Có lẽ giờ ta cũng coi như tàn phế rồi."

Hoàng Tử Hà đón lấy xem xét, không quên kiểm lời an ủi: "Gia vẫn cử động được như thường, thân thể đang dần bình phục, đâu ra chuyện tàn phế? Xem ra diễm báo này sai rồi."

"Người không biết trên đời, trừ tồn tại ra, còn phải sống sao?" Lý Thư Bạch nhìn lá bùa, thở dài thật khẽ: "Mà cuộc sống của ta, có lẽ đã bị cắt đứt rồi."

Nghe y nói, lại nghĩ đến thế lực ẩn hiện đằng sau lá bùa, Hoàng Tử Hà bất giác rợn tóc gáy. Nhưng ngược lên trông thấy vẻ mặt trầm tĩnh mà lạnh lùng của y, bàn tay phải đặt lên lá bùa bỗng dờ ra như bị đóng băng, không cử động được cũng không rút về được.

Cô lặng lẽ nhìn y hồi lâu, mới nhẹ giọng nói: "Gia yên tâm đi, bất luận là người hay ma, chúng ta cũng phải lùi bằng được kẻ đứng đằng sau ra."

Cô quay lại bếp thì Vũ Tuyên đã đi mất.

Hắn chỉ để lại một hàng chữ trên nền đất đầy tàn tro: "Ta đợi muội ở phủ Thành Đô."

Cô múc một bát canh gà thông thả uống, dựa vào bếp lò nhìn hàng chữ, lẩm bẩm: "Sao không phải là về lấy ít thuốc rồi sẽ quay lại nhỉ? Bệnh của gia chẳng biết bao giờ mới đỡ nữa..."

Nói đến đây, cô lại tự thấy mình đã đòi hỏi quá nhiều. Vũ Tuyên và Quỳ vương chẳng liên quan gì tới nhau, cô dựa vào cái gì mà bắt hắn giúp?

Huống hồ giờ đây, ngay hắn với cô cũng đã thành kẻ thù. Hoặc là, thành người xa lạ.

Sau khi dứt sốt, vết thương sau lưng Lý Thư Bạch tuy chưa thuyên giảm, nhưng cũng đã đóng vảy.

Tỉnh dưỡng thêm vài hôm bữa thì các binh sĩ chia ra lục soát trong núi cũng có vài kẻ tìm đến gần ngôi chùa.

Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà đang chụm đầu nghiên cứu một quả bưởi xanh vừa mới hái, bàn cãi xem phải nhìn vỏ ngoài hay cuống quả để phân biệt bưởi chín bưởi xanh.

Tranh cãi mà chẳng đi đến đâu, Hoàng Tử Hà nhìn sắc trời rồi bổ luôn quả bưởi thành 8 miếng: "Theo ta thấy cách hay nhất là bổ ra xem!"

Bưởi cuối hè, dĩ nhiên là chua loét. Lý Thư Bạch ghét ăn chua nên nhường cả cho Hoàng Tử Hà. Cô ngồi dưới hành lang nhẩn nha ăn, chợt nghe thấy tiếng xào xạc trong bụi cỏ ngoài cửa.

Cô giật thót mình, vội ra hiệu cho Lý Thư Bạch, nhưng người bệnh vừa đỡ phản ứng vẫn nhanh, vươn tay ra nắm lấy tay áo cô, rồi cả hai lẫn vào nấp trong nhà.

Người tới là hai kẻ vận trang phục binh lính Tây Xuyên, một già một trẻ, đi thẳng vào lục soát khắp các phòng, song hai người Lý Hoàng hết sức nhanh nhẹn, mấy lần chúng đến gần, họ đều nấp vào góc tường hay bụi cỏ mà tránh.

May mà đã thả Địch Ác vào khu rừng bên cạnh ăn cỏ, nếu không bị đám lính trông thấy lại thêm phiền phức.

Sau khi tra soát một vòng, hai tên nọ bèn ngồi trong đại điện giở lương khô ra ăn. Hoàng Tử Hà và Lý Thư Bạch nấp trong góc tường ở nhà sau, thấy chúng không hề phát hiện ra thì nhìn nhau cười đắc ý.

Bấy giờ cô mới nhận ra mình và y đang áp sát vào nhau. Giữa bầu không khí im phăng phắc ấy, hơi ấm từ cánh tay y âm thầm thấm qua lớp áo, lan sang da thịt cô, rồi chảy hết vào huyết mạch, tràn đến căng đầy trong ngực, khiến mặt cô đỏ bừng.

Cô hơi dịch vai đi, ngoảnh mặt sang hướng khác.

Xung quang im phắc như tờ, tiếng ve cuối hạ lúc khoan lúc nhặt, tán lá trên đầu xào xạc, ánh mặt trời chiếu xuống người họ lúc tụ lúc toan.

Hoàng Tử Hà bất giác quay đầu nhìn Lý Thư Bạch, ngắm những giọt nắng nhảy nhót trên người y. Bệnh y vừa đỡ, sắc mặt tái nhợt có phần yếu ớt, khiến cô cảm thấy hơi thở y nhẹ hơn hẳn mọi khi, duy có đường nét trên gương mặt nghiêng vẫn đẹp để tao nhã như một bức tranh thủy mặc.

Lý Thư Bạch cũng đang nhìn cô, khẽ thì thầm: "Xin lỗi, ta quên mất."

Cô gật đầu, rồi quay đi nhìn rặng núi xa xa, im lặng.

Giọng y lại vang lên bên tai: "Xem ra hai tên kia đúng là quân Tây Xuyên."

"Vâng." Ai lại phái kẻ già yếu bệnh tật thế kia đi làm thích khách chứ?

"Chúng ta có theo chúng xuống núi không?" Lý Thư Bạch dựa vào bức tường phía sau, ngẩng đầu nhìn trời, lạnh nhạt nói: "Ta không muốn chịu ơn Phạm Ứng Tích."

Hoàng Tử Hà hiểu chuyện này không chỉ là chịu ơn, mà có thể gọi là nhận đại ơn đại đức. Quý vương xưa nay lạnh lùng thờ ơ, đời nào chịu nhận.

Nhìn theo bóng hai tên lính đã rời đi, y đứng thẳng dậy, ra lệnh: "Đi thôi, chúng ta tự xuống núi."

Hoàng Tử Hà gật đầu, nhặt nhanh mấy thứ quả hôm qua vừa hái, đi ra tìm khoác lên lưng Địch Ác.

Lý Thư Bạch lên ngựa trước, rồi chìa tay cho cô.

Qua mấy ngày cùng trải nguy nan, hai người đã cưỡi chung ngựa mấy lần nên cô cũng chẳng ngại ngừng gì nữa, diễm nhiên nắm tay y leo lên ngựa, ngồi sau lưng, vòng tay ôm lấy y, cảm thấy thân hình y gầy hảnh so với lần trước, đường nét từ vai đến eo gầy gò mà vẫn rắn rỏi.

Gần đây ngày đêm bồn ba mệt mỏi, y vừa gượng dậy sau trọng thương, rõ ràng có thể biếng nhác một chút, ỷ lại một chút, vậy mà vẫn cao ngạo lạnh lùng như vậy, không chút nhận may mắn ơn huệ từ người khác.

Vậy thì, y lặn lội ngàn dặm đưa cô đến Thục, có lẽ chỉ là nể tình cô từng giúp y trước đây...

Cô nhìn ra rặng núi trải dài ngút ngát, chợt thấy con đường phía trước mờ mịt hẳn.

Cảm nhận cánh tay vòng qua eo mình bỗng cứng lại, Lý Thư Bạch ngoái đầu nhìn cô. Hai người ngồi sát, gió thổi tung đôi mái tóc quăn quýt vào nhau, cơ hồ không thể tách rời.

Thấy cô ngẩn ngơ, y liền nhắc nhở: "Cẩn thận đấy."

Cô gạt đầu, lại phóng mắt nhìn ra những bờ ruộng dọc ngang bắt đầu lộ ra đằng xa, thâm nhủ, vậy đã làm sao, bất luận y đưa mình đến đây vì lí do gì, thì mục đích duy nhất của mình cũng là rửa oan và báo thù cho người nhà. Sau khi trắng đen rõ ràng, thì một cô gái mồ côi không nơi nương tựa còn liên quan gì tới một vương gia cao quý nữa đâu.

Ra khỏi vùng lam sơn chướng khí, trông thấy bầy dê đang nhón nhơ gặm cỏ trên sườn núi, thấy những thửa ruộng vuông chẵn chẵn, dăm mái nhà thưa thớt, thấy cả con đường cái chạy dọc theo bờ sông, cả hai mới thở phào nhẹ nhõm.

Cứ đi dọc theo đường cái, cuối cùng cũng trông thấy một ngôi làng nhỏ đằng trước. Giờ đã ngả chiều, khói lam bảng lảng từ mái tranh bốc lên, cảnh vật nhuộm màu u tĩnh. Lý Thư Bạch là vương gia cao quý, đi đâu cũng có người hầu hạ, dĩ nhiên không mang theo tiền. Hoàng Tử Hà nghèo rớt mồng tơi, đương nhiên càng không xu dính túi. May sao họ có mấy quan tiền lấy từ tên thích khách, bèn vào làng mua ít đồ ăn, tiện thể mua thêm mấy bộ đồ cũ để thay.

Nơi này rất gần phủ Thành Đô, đi thêm nửa ngày nữa thì đến nơi.

Lúc vào cổng thành, thấy rất nhiều bố đầu tập trung ở cổng, kẻ nào kẻ nấy trông nhếch nhác hết sức, lá cây vụn cỏ bám đầy người, rõ ràng là vừa xuống núi.

Dân chúng quanh đó quan sát toán người vừa quay về, xôn xao bàn tán. Một kẻ có vẻ thạo tin oang oang nói: "Nghe đồn Quỳ vương gia mất tích trên đường từ Hán Châu đến phủ Thành Đô! Sáng sớm hôm qua, có mấy thị vệ hầu cận vương gia chạy thoát về, kể dọc đường họ gặp phải thích khách, đến giờ vẫn chưa tìm được vương gia!"

Người nghe tức thì ồ lên: "Gì cơ? Kẻ nào lớn mật đến thế, dám hành thích cả Quỳ vương gia?"

Thấy mọi người hỏi dồn, kẻ kia càng dương dương tự đắc: "Hôm trước ta đến phủ quận thú giao củi, nghe người dưới bếp kể, thích khách nói giọng Từ Châu! Các vị bảo, còn kẻ nào nói giọng Từ Châu nữa chứ? Dĩ nhiên là Bàng Huân rồi!"

"Bàng Huân đã chết từ lâu, mấy kẻ cùng hội cùng thuyền cũng gần như bị quét sạch, chẳng lẽ còn hành thích được vương gia?"

"Ôi chao, ông không nghe chuyện mấy tháng trước ở kinh thành, oan hồn Bàng Huân đã giết chết con gái nhà họ Vương Lang Gia ư? Nghe đâu cô gái ấy biến mất rất thần bí trong cung Đại Minh, rồi mấy ngày sau, thi thể đột ngột xuất hiện đúng chỗ cũ, quái đản hết sức!" Trong đám đông cũng có những kẻ nhàn rỗi, tức thì liên thoảng kết hợp cả những tin thất thiệt mà mình thu lượm được, thả sức tưởng tượng ra đủ chuyện, "Các vị có biết cô nương bị oan hồn Bàng Huân giết là ai không? Chính là vương phi tương lai của Quỳ vương đấy!"

Đám đông nhao nhao phản đối: "Vụ án đó chẳng phải đã tra rõ rồi sao? Nghe nói Dương công công ở phủ Quỳ phá giải, là hai thị nữ bên cạnh vương phi tương lai ra tay, liên quan gì đến oan hồn Bàng Huân?"

Thấy mọi người không tin, kẻ kia gân cổ lên cãi cố: "Chuyện trong cung Đại Minh có ma, hơn nữa còn là hồn ma phản tặc Bàng Huân sao có thể truyền ra ngoài chứ? Hai ả thị nữ kia chắc chắn là bị lôi ra chết thay thôi!"

Hoàng Tử Hà và Lý Thư Bạch nhìn nhau, đều thấy vẻ phức tạp trong mắt người kia, chẳng biết có nên khen kẻ nọ tinh tường nhìn thấu chân tướng không nữa.

Lại có người hỏi: "Nói vậy thì lần này Quỳ vương bị hành thích, cũng do oan hồn Bàng Huân tác quái ư?"

"Chứ gì nữa! Quỳ vương anh minh thần võ, không ai bì kịp, thích khách bình thường làm sao động được vào sợi tóc vương gia?" Thấy có người tán thành, kẻ kia càng thêm hào hứng, như thể chính mình là người trong cuộc, "Đương nhiên là oan hồn Bàng Huân làm loạn, Quỳ vương nhất thời sơ suất, để cho chúng đắc thủ!"

"Hiện giờ cả phủ Thành Đô cùng các châu phủ xung quanh đang dốc sức sục sạo trong khu vực xảy ra chuyện, tiết độ sứ đại nhân cũng phái đi mấy nghìn người, nghe nói định rà soát khắp núi rừng một lượt, nếu Quỳ vương còn sống thì chẳng bao lâu nữa sẽ tìm thấy thôi."

Lại có kẻ lắc đầu than thở: "Quỳ vương xảy ra chuyện trong địa giới quận Thục chúng ta, đừng nói là Chu sứ quân vừa nhậm chức, mà cả quận Thục cũng không tránh khỏi liên can."

"Đừng nói là quận Thục. Hiện nay cả triều đình đều phải dựa vào Quỳ vương gánh vác, bằng không đã rơi vào tay bọn hoạn quan rồi. Giờ vương gia xảy ra chuyện, kẻ duy nhất được lợi, hẳn là..."

Nói đến đây, kẻ đó rút đầu, nhìn quanh: "Sắp tối rồi, xem ra họ sẽ tìm kiếm suốt đêm đây."

"Hy vọng sáng mai sẽ có tin tốt... Nếu Quỳ vương yên ổn quay về được thì mừng quá."

Trong tiếng xì xầm bàn tán, đám đông cũng tản dần đi. Hoàng Tử Hà ngẩng đầu nhìn Lý Thư Bạch hỏi khẽ: "Chúng ta tới phủ Chu sứ quân trước chứ?"

Lý Thư Bạch lắc đầu: "Ta nghĩ nhất định có kẻ lấy làm mừng vì ta mất tích. Chúng ta cứ tìm một quán trọ nghỉ lại, để chúng vui mừng mấy hôm đã."

Chương 5

VŨ ĐIỀU MÊ NGƯỜI

Phủ Thành Đô tấp nập thương lái qua lại, trên phố có rất nhiều quán trọ. Hai người bèn chọn một quán sạch sẽ nằm trong ngõ.

Mấy ngày bôn ba vất vả, sau khi gọi tiểu nhị lấy nước tắm rửa sạch sẽ, Hoàng Tử Hà giúp Lý Thư Bạch thay thuốc rồi ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, cô thấy cả người rã rời mệt mỏi. Giống như lần trước trốn khỏi Thục, ngày ngày băng sông vượt núi, thần kinh căng ra để chống chọi, nhưng một khi dừng lại, lập tức thấy mệt mỏi vô chừng, bao nhiêu đau đớn cùng ập đến.

Cô nằm dài trên giường hồi lâu, thẫn thờ nhìn ánh sáng lọt qua vào khung cửa. Chẳng biết hôm nay là hôm nào, cũng chẳng biết mình phải đi đâu. Mấy đóa thực quỳ rực rỡ đang đung đưa ngoài song, hắt bóng vào khung cửa, hồng nhạt tím thắm, như một vệt son phai.

Cô chợt mơ màng, tưởng như mình vẫn còn là tiểu thư ngàn vàng được nâng niu trong phủ quận thú, sống cuộc đời gần như hoàn mỹ. Xuất thân nhà quan, dung mạo mỹ lệ, nổi danh thiên hạ, còn có một người cùng nắm tay thưởng hoa...

Người ấy...

Vừa nghĩ đến Vũ Tuyên, cô liền thở dài.

Khi hần trình bức thư tình lên tiết độ sứ Phạm Ứng Tích như một tội chứng, bọn họ đã hoàn toàn chấm dứt.

Còn gì mà mơ tưởng nữa chứ?

Việc đến nước này, nghĩ đến hần chi bằng nghĩ về vụ án sắp giải quyết, hay những việc phải làm cùng Lý Thư Bạch hôm nay còn hơn.

Cô mặc quần áo chỉnh tề, rồi thừ người ra trước gương. Trước đây còn có thể đóng giả hoạn quan, nói thác là dung mạo hơi giống nữ mà thôi, nhưng giờ Lý Thư Bạch cũng cải trang, sao cô còn làm hoạn quan được nữa? Huống hồ giờ đang ở Thục, người biết mặt cô rất nhiều, chỉ thoáng trông là nhận ra ngay.

Còn đang nghĩ ngợi thì nghe tiếng gõ cửa khe khẽ.

Cô bèn đứng dậy ra cửa hỏi nhỏ: "Ai đó?"

"Ta, có thứ này cho người." Là giọng Lý Thư Bạch.

Cô vội mở cửa, thấy Lý Thư Bạch đứng bên ngoài chìa cho cô một gói đồ. Y đã thay đồ, còn cẩn thận hóa trang, trước mặt cô giờ đây chỉ là một gương mặt bình thường, chẳng có nét tuấn tú nào, thậm chí hơi gầy gò tiêu tụy, nhưng dáng vóc cao ráo vẫn không giấu được.

Hoàng Tử Hà nhận lấy, thuận miệng hỏi: "Sớm thế này... gia đã ra ngoài rồi ư?"

"Ừm, giờ ta họ Vương, gọi là Vương Quỳ." Y theo cô vào phòng, thấy cô thản nhiên mở gói đồ, lấy các thứ bên trong ra, nét mặt không có vẻ gì kinh ngạc, chỉ lẳng lặng ngồi xuống trước tấm gương đồng, tỉ mỉ xoa phấn vàng lên mặt, rồi dán chút keo lên làm cho đuôi mắt sụp xuống, tô lông mày thành sâu róm, còn chấm thêm mấy đốm tàn nhang.

Trong gương hiện ra một thiếu niên tướng mạo bình thường, chẳng có gì thu hút.

Y buột miệng: "Sao người lại biết hóa trang."

"Trước đây ta đi theo đám bồ khoái, có mảnh khoe nào không biết đâu?" Nói đoạn cô ngoái lại cười, "Vương gia biết ngón này mới là lạ đấy."

"Ở Đại Lý Tự từng đọc được vài tài liệu mô tả." Y đáp gọn lỏn, rồi quay người đi ra, "Đi ăn sáng."

Hoàng Tử Hà hồi hải bó ngực, thay đồ rồi theo y tới đứng trước cửa tiệm ăn sáng.

Quán trọ nằm trong hẻm, tuy yên tĩnh nhưng vì thế nên cũng vắng khách. Chỉ có vèn vèn mấy người ngồi ăn, đều là khách trọ lại đêm qua.

Hai người ngồi xuống bàn dùng điểm tâm sáng, Hoàng Tử Hà đang gặm mìn thầu, Lý Thư Bạch tiện tay bỏ thêm ít rau cần thái nhỏ vào bát vằn thắn trước mặt cô.

Hoàng Tử Hà ăn được nửa bát, chợt phát hiện khách khứa xung quanh đều đổ dồn mắt ra cửa. Vài kẻ thậm chí còn nghển cổ lên nhìn, chẳng khác gì con vịt.

Cô đang cầm thìa xì xụp ăn, cũng ngẩng lên nhìn theo.

Một đám mây bông bành lãng đãng, từ ngoài cửa trôi vào.

Không, thực ra đó không phải một đám mây, mà là một nữ tử mảnh mai tha thướt. Nàng chừng ngoài 30, vận một tấm áo chên bằng vải thô giản dị, đầu cài chụp tóc bằng lụa, lưng đeo tay nải, chân xỏ giày vải, ngoài ra không có trang sức gì.

Một người phụ nữ như vậy lại tha thướt hơn cả thiếu nữ, chẳng khác cảnh liễu phát phơ trước gió xuân, khiến người ta nhìn mà rung động.

Điểm hấp dẫn nhất của nữ tử ấy không phải dung mạo đẹp đẽ, mà là phong thái tuyệt vời, chưa cần nhìn mặt, chỉ riêng cử chỉ của nàng đã khiến người ta phải choáng ngợp, trầm trồ.

Hoàng Tử Hà nhìn đến thần người, thầm nghĩ, thời trẻ chắc hẳn người này phải là mỹ nhân tuyệt sắc, đã đến tuổi này mà phong tư vẫn hớp hồn như thế.

Có điều, một giai nhân như vậy lại có vẻ rầu rĩ ủ ê, lòng sầu muôn mối.

Nàng chọn một chiếc bàn cạnh cửa sổ, âu sầu ngồi xuống, uống hai hớp cháo rồi thừ ra, chống má lạng lẽ nhìn rặng liễu xanh mướt bên ngoài.

Thấy Hoàng Tử Hà cứ nhìn dán vào giai nhân, Lý Thư Bạch bèn gõ lên bàn nhắc nhở: "Ăn nhanh lên, chút nữa còn phải ra ngoài đấy."

Hoàng Tử Hà vâng dạ rồi ăn vội ăn vàng nốt nửa bát, lúc nhìn sang chiếc bàn canh cửa sổ kia, cô chợt thấy giai nhân nọ lấy trong tay nải một chiếc vòng ngọc, thần người ra ngắm.

Chiếc thìa trong tay Hoàng Tử Hà bỗng rơi cách xuống bàn.

Bởi cái vòng kia quá quen thuộc với cô.

Vòng bạch ngọc chạm đôi cá uốn mình quấn quanh, con này ngậm đuôi con kia, tạo thành một vòng tròn hoàn chỉnh.

Vì mình cá chạm rồng, mỗi khi ánh sáng rọi qua lại càng trong suốt lung linh khác thường. Mắt cá bằng hạt ngọc trai nhỏ như hạt gạo, khảm trên vòng ngọc, châu tôn ngọc, ngọc tôn châu, cực kỳ tinh xảo, khiến người ta khó mà rời mắt.

Chính là chiếc vòng tay Vũ Tuyên tặng cô, từng bầu bạn bên cô suốt bao ngày, cổ tay cô cũng đã quen với cảm giác lành lạnh từ nó. Khi gia đình gặp nạn, cô một thân một mình trốn khỏi Thục, chỉ có cây trâm trên đầu và chiếc vòng này là đáng tiền.

Có ai hay, lúc đem nó đi cầm, cô đã tuyệt vọng nhường nào. Bấy giờ cô từng nghĩ, tháo nó ra rồi, có lẽ là không bao giờ thấy lại nữa.

Nào ngờ, vừa bước vào đất Thục, còn chưa đến Thành Đô, cô đã lại trông thấy nó.

Thấy cô biến sắc, Lý Thư Bạch nhìn theo ánh mắt cô, chăm soi chiếc vòng trên tay giai nhân rồi hỏi: "Sao vậy?"

Giai nhân đã cất vòng đi. Hoàng Tử Hà vội đứng dậy, bảo Lý Thư Bạch: "Đợi ta một lát," rồi xăm xăm đi thẳng về phía giai nhân.

Giai nhân nghiêng đầu nhìn lướt qua cô, thấy chỉ là một thiếu niên mặt mũi vàng vọt, chẳng có gì nổi bật thì lại hờ hững rời mắt, khoác tay nải đứng dậy toan đi.

Hoàng Tử Hà liền vào đề ngay: "Ta nhận ra chiếc vòng ngọc vừa rồi tỷ cầm."

Quả nhiên, giai nhân khựng lại, ngập ngừng hỏi: "Người... trước đây từng trông thấy ư?"

Giọng nàng hơi khàn, trầm thấp mà dịu dàng, rất hợp với người.

Hoàng Tử Hà gật đầu: "Chẳng hay tỷ tỷ tìm được nó ở đâu? Theo ta biết, khi chủ cũ của nó rời Thành Đô, giữa đường đã đem đi cầm."

"Nói vậy thì có lẽ hàng cầm đồ đã đem bán..." Giai nhân thở dài, đáp khẽ: "Đây là di vật của một người chị em ta, ta tới Dương Châu gặp nàng, nào ngờ người đã qua đời, chỉ để lại chiếc vòng này... Hình như là tình nhân của nàng tặng."

Trông thái độ của nàng, Hoàng Tử Hà hiểu ngay, người chị em đó hẳn là xuất thân không được tốt, còn chiếc vòng cô đem cầm đã được ai đó mua về, tặng lại cho người nọ.

Cô bèn kiểm lời an ủi: "Xin tỷ tỷ bớt đau buồn, việc đời xưa nay vẫn thế, những người đột ngột qua đời vì bệnh hay vì chuyện bất ngờ nào có ít đâu."

Giai nhân im lặng lắc đầu.

Hoàng Tử Hà lại hỏi: "Chẳng biết tỷ có thể để lại cho ta chiếc vòng không? Chủ cũ rất thích nó, giờ vẫn muốn tìm lại..."

"Đây là tín vật định tình của tiểu muội ta với tình lang, giờ nàng đã không còn, chỉ để lại một vật kỷ niệm này, bất luận thế nào, ta cũng không thể tặng lại người khác được." Giai nhân từ chối thẳng thừng.

Thấy nàng cương quyết như thế, Hoàng Tử Hà đành tạ lỗi: "Đã vậy, xin thứ cho tại hạ mạo muội."

Lúc trở lại, Lý Thư Bạch trầm ngâm nhìn cô hỏi: "Cái đó của người à?"

Hoàng Tử Hà đáp khẽ: "Vâng, trên đường trốn chạy đã phải đem cầm."

"Giờ còn thích nữa không?"

Cô nghĩ ngợi, rồi lại lắc đầu: "Thôi bỏ đi, kỷ vật của ta nhưng cũng là kỷ vật của nàng ấy, đều có ý nghĩa cả."

"Huống hồ người sắp gặp lại người tặng vòng rồi, còn cô ta thì vĩnh viễn không thể gặp được nữa."

Nghe giọng Lý Thư Bạch lạnh băng, Hoàng Tử Hà kinh ngạc nhận ra y đã đi guốc trong bụng mình, tim bất giác chậm lại một nhịp, hơi thở cũng nặng nề hẳn. Cô cảm cúi ăn, không dám ho he câu nào nữa.

Nhìn biểu hiện của cô, Lý Thư Bạch lại cảm thấy mình không nên tỏ ra bức bối như thế, bèn chuyển chủ đề, nói khẽ: "Người ta là đại tỷ trong Vân Thiều Lục Nữ, Công Tôn Diên đấy."

Hoàng Tử Hà sững ra: "Công Tôn đại nương ư?"

"Ừm, chính là đồ đệ của Lý thập nhị nương, thuở bé mồ côi, không cha không mẹ, nên sau khi được truyền y bát bèn đổi sang họ Công Tôn. 17 năm trước, Công Tôn đại nương từng vào kinh biểu diễn, bấy giờ ta mới 6 7 tuổi, còn ở trong cung, đến giờ vẫn chưa quên điệu Kiếm Khí Hồn Thoát năm ấy. Ai ngờ 17 năm sau gặp lại vẫn kiêu diễm nhường kia, tài nghệ còn tiến bộ nữa chứ."

Hoàng Tử Hà hồi tưởng lại rồi nhận xét: "Thế thì năm nay Công Tôn đại nương cũng phải 35 36 rồi nhỉ."

"Mai Văn Trí cũng xấp xỉ chừng đó mà."

Hai giai nhân nổi danh năm xưa, giờ một kẻ vẫn áo vải thâm gai, lưu lạc chân trời, cô đơn lẻ bóng; còn một người áo gấm cơm vàng, sống giữa thâm cung, được vạn người xưng tụng. Nghĩ tới sự vô thường của số mệnh, cô không khỏi cảm khái.

Nhưng, ai mà biết được, rốt cuộc ai hạnh phúc hơn ai?

Nhớ lại chuyện Công Tôn đại nương vừa kể về em gái, Hoàng Tử Hà khẽ ồ lên: "Nói vậy thì người em út trong Vân Thiều Lục Nữ đã qua đời rồi ư?"

"Người thứ 6 tên là Phó Tân Nguyễn, 17 năm trước mới 12 tuổi, còn chưa búi tóc, ngây thơ lãng mạn. Giờ thì cũng gần 30 rồi."

"Tuổi nhỏ đã nổi danh, đến lúc trưởng thành lại chết yếu." Hoàng Tử Hà than thở, "Xem thái độ của Công Tôn đại nương, e rằng cái chết của người này có ẩn tình."

Lý Thư Bạch hờ hững nhắc: "Người lo việc mình trước đi, hơi đâu quan mấy chuyện không đâu đó."

Hoàng Tử Hà gật đầu, rồi bất giác lại liếc sang Công Tôn Diên, thấy nàng đã đứng dậy đi ra cửa, nào ngờ có hai gã nhà giàu cười hì hì chặn đường: "Chẳng phải Công Tôn đại nương ư, sao bỗng từ Dương Châu đến Hán Châu thế này? Thật trùng hợp mà, tối nay chúng ta cũng trọ lại đây, đúng là có duyên!"

Công Tôn Diên lạnh lùng nhìn hai kẻ trước mặt, rồi lách mình né tránh, chẳng buồn đếm xỉa đến chúng.

Nào ngờ hai tên vô lại bèn xáp tới chặn cửa. Khung cửa rộng chưa đầy 3 thước bị chúng choán hết, không còn khe hở nào để lách qua.

Hoàng Tử Hà nhíu mày, toan đứng ra nói mấy câu phải quấy thì Lý Thư Bạch đã đổi đầu đầu, gõ nhẹ lên vai, ý bảo cô đừng manh động

Công Tôn Diên không hề dừng bước, xăm xăm đi thẳng ra cửa, tưởng chừng sắp va vào hai tên kia tới nơi. Nhưng đúng lúc chúng nhăn nhó cười cợt, giơ tay lên toan chạm vào người Công Tôn đại nương thì giai nhân bỗng bước chéo sang bên, trong khoảnh khắc thân hình nháng lên, chẳng biết làm sao đã đi xuyên qua người chúng, ra khỏi cửa nhẹ nhàng như cánh chuồn chuồn, thoát cái đã thấy đứng ngoài sân, chân không lấm bụi.

Hai tên vô lại thấy Công Tôn Diên đi ra dễ như bỡn, chẳng hề coi mình vào đâu thì thẹn quá hóa giận, hộc tốc đuổi theo giữa tiếng cười ồ của mọi người trong quán.

Công Tôn Diên cũng không muốn sinh sự, chỉ mềm mỏng thuyết phục: "Hai vị, hôm nay không có tiêu sáo làm nền, chỉ nhảy múa sông thì có gì hay? Huống hồ tiểu muội mới qua đời, ta chẳng còn lòng dạ nào múa hát, xin hai vị bỏ qua cho."

Nào ngờ hai tên vô lại kia đã bắc thang cho còn không biết đường leo xuống, trỏ Công Tôn Diên mắng mỏ: "Chẳng qua là vũ nữ Dương Châu chứ gì? Năm xưa anh em ta cho các người bao nhiêu tiền, thế mà bây giờ còn ra vẻ đoan trang học làm Bồ tát nổi gì?"

"Đúng thế, nhìn cái bộ dạng đoan trang đứng đắn kia, ai không biết còn tưởng là gái nhà lành cơ đấy!"

"Hôm nay người đến chỗ đại gia đây, trước tiên hãy múa một điệu Hồ toàn cho chúng ta xem đã!"

Người trong quán thấy hai tên vô lại chặn đường một mỹ nữ, đều dồn mắt vào nhìn, nghe nói giai nhân là vũ nữ Dương Châu thì càng thêm hứng thú, đổ xô ra cửa xem náo nhiệt.

Thấy mọi người xúm đông xúm đỏ vây quanh, Công Tôn Diên biết hôm nay không tránh được rầy rà, đành gỡ tay nài trên vai ném xuống đất, cao giọng: "Múa một điệu cũng không sao, có điều thường ngày ta ít múa điệu Hồ toàn, xin múa hầu hai vị một khúc Kiếm khí, được chăng?"

Chưa nói dứt câu, cũng chẳng đợi hai tên kia trả lời, Công Tôn Diên bẻ một nhành liễu cạnh đó, bắt ngay vào thế khởi đầu. Tuy Công Tôn Diên chỉ mặc áo vải thô giản dị, tóc búi đơn sơ, nhưng đứng hiên ngang trước gió, tư thế tha thướt như tiên, khiến mọi người ở đó đều phải trầm trồ: "Đẹp quá!"

Công Tôn Diên lấy liễu thay kiếm, tung người nhảy múa, dáng điệu phóng khoáng như mây vờn, tất cả chăm chú chiêm ngưỡng điệu múa của giai nhân, chợt thấy mảnh sân đất nện trước quán thoắt đã biến thành lầu son gác tía, tấm áo vải tay chèn cũng trở thành gấm lụa lượt là. Giai nhân đứng giữa sân, phong thái băng láng như mây khói, tư thế phấp phới như sóng biển, khó mà trông rõ.

Rồi vũ điệu đột ngột thay đổi, sóng gợn và khói mây thoắt biến thành sấm sét, cành liễu trong tay nhanh như chớp quất thẳng tới hai tên vô lại.

Chỉ nghe hai tiếng bốp bốp giòn tan, trên mặt chúng đã nổi lên hai lần đỏ, đau đến nỗi ôm mặt kêu oai oái.

"Xin lỗi, càn liểu dài quá, vô ý quệt phải hai vị." Công Tôn Diên cười nhạt.

Người xung quanh rộ lên cười nhạo, Hoàng Tử Hà cũng mỉm cười.

Bị càn liểu quật phải chỉ là vết thương ngoài da, nhục nhã nhất là bị đám đông chế nhạo, hai tên kia tức thì gầm lên lao đến.

Công Tôn Diên ra tay rất nhanh, roạt roạt hai tiếng, hai tên kia lại ôm mũi ngồi thụp xuống, nước mắt nước mũi giàn giụa, là bị quật trúng mũi.

"Xin lỗi hai vị, ta ở Dương Châu, các vị ở Hán Châu, nước sông không phạm nước giếng. Hôm nay lỡ tay làm các vị bị thương, sau này các vị đến Dương Châu, ta nhất định sẽ làm hết nghĩa vụ chủ nhà, tạ tội với các vị." Nói đoạn, Công Tôn Diên quay người đi thẳng, chẳng thèm đếm xỉa đến chúng nữa.

Hai tên kia nào chịu buông tha, giận dữ bỏ đến toan ngăn lại.

Bịch, bịch. Chỉ trong nháy mắt, chúng đã bị đá văng vào góc tường, rống lên thảm thiết, không bò dậy nổi.

"Giữa ban ngày ban mặt dám gây sự ngay giữa đất Thục, làm mất mặt người Thục, coi bổ đầu ta là đá à?" Thành linh một tiếng quát sang sảng vang lên. Ngay lập tức, đám đông quanh đó nhao nhao vỗ tay hoan hô người vừa giáo huấn hai tên vô lại, có kẻ còn gào lên: "Chu thiếu bổ đầu oai phong lắm!"

"Chu bổ đầu phụng chỉ tra án, quả là danh bất hư truyền!"

"Quận Thục phải trông vào Chu thiếu bổ đầu và Chu sứ quân rồi!"

Trong tiếng hoan hô vang dội, Chu thiếu bổ đầu phụng chỉ tra án oai vệ bước vào, giữa muôn vàn ánh mắt ngưỡng mộ. Hóa ra là Chu Tử Tần.

Chỉ thấy gã mặc bộ đồ nha sai đỏ thẫm, đeo thắt lưng ngọc xanh, eo còn giắt một thanh đao chuôi xanh chàm nhét trong bao da cá, chân xỏ giày màu tím diên vĩ, trên đầu sùm sụp một chiếc mũ đen cắm lông công.

Chu Tử Tần vận xanh đỏ tím vàng từ đầu đến chân hớn hở đi vào, chấp tay khiêm nhường chào tất cả: "Là việc nên làm, nên làm mà!"

Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà nhìn nhau, phút chốc đều hiểu sâu sắc hàm nghĩa 4 chữ: "thảm không nở nhìn" - phục sức của họ Chu quá lòe loẹt, cơ hồ làm họ mù cả mắt.

"Rời kinh bấy lâu mà Tử Tần vẫn thế, chẳng thay đổi gì cả..." Hoàng Tử Hà buột miệng cảm thán.

"Lạ thật đấy, thân thủ của Tử Tần làm sao đá vắng hai tên kia được?"

Chưa nói dứt câu, trông thấy người đi phía sau Chu Tử Tần, họ hiểu ra ngay.

Trương Hàng Anh theo chân Chu Tử Tần bước vào.

Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà tin chắc họ không nhận ra mình nên vẫn ngồi tại chỗ ăn uống. Có điều, giữa không khí xôn xao hỗn loạn trong quán, chỉ có hai người họ bình thản như không, càng khiến Chu Tử Tần chú ý hơn.

Trò vui đã hạ màn, đám đông cũng tản đi, Công Tôn Diên khom người hành lễ với Chu Tử Tần và Trương Hàng Anh: "Đa tạ hai vị."

"Ồ, là việc nên làm thôi, tại hạ ghét nhất hạng người cậy thế ức hiếp phụ nữ trẻ nhỏ, có giỏi thì đi mà gây chuyện với bọn đàn ông chúng ta đây này!" Đoạn, Chu Tử Tần khinh miệt quay sang mắng mỏ hai tên vô lại đang len lén đứng dậy toan đánh bài chuồn, "Này, có giỏi thì đến phủ quận thú nói chuyện nhé! Ta mà bắt gặp lần nữa thì không bỏ qua đâu!"

Thấy chúng vắt giò lên cổ mà chạy, Công Tôn Diên mỉm cười với Chu Tử Tần: "Chắc chúng không dám làm nhục ta nữa đâu."

Chu Tử Tần vỗ ngực hiên ngang đáp: "Có chuyện gì cứ tìm ta! Bỏ đầu Chu Tử Tần ta đây cai quản tất cả đám vô lại ở Xuyên Thục đấy!"

Tiểu nhị trong quán mau miệng vượt đuôi: "Tốt quá tốt quá! Đúng là muôn dân trăm họ được nhờ, Hoàng tiểu thư đi thì lại có Chu thiếu gia đến,

xem ra đất Thục này lại sắp được bình yên rồi!"

Tức thì, chủ quán cho hân ăn ngay một đá, quát khê: "Nhắc đến Hoàng tiểu thư làm gì hả!"

Bấy giờ tiểu nhị mới sực nhớ ra Hoàng tiểu thư phá án như thần ngày xưa đã trở thành tội phạm bị triều đình truy nã, không giấu được vẻ lúng túng: "Chuyện này... Xin thiếu bố đầu bỏ qua cho..."

"Bỏ qua gì chứ? Ta thích nhất câu này đây, thực không ngờ có ngày ta lại được xếp ngang hàng với cô ấy!" Chu Tử Tần tươi như hoa vỗ nhẹ lên đầu tiểu nhị, rồi kéo Trương Hàng Anh đến ngồi ngay xuống bàn Hoàng Tử Hà, vừa ngồi vừa nói: "Huynh đến đây, ăn chút gì đã. Hai vị không ngại ngồi chung chứ?"

Hoàng Tử Hà và Lý Thư Bạch dĩ nhiên lắc đầu, nhưng cũng không trò chuyện với họ, e lộ thân phận, cứ thế lặng lẽ ăn uống.

Lại nghe Chu Tử Tần hỏi Trương Hàng Anh: "Trương nhị ca, huynh lặn lội đến tận đất Thục, đã tìm được hành tung của A Địch chưa?"

Trương Hàng Anh rầu rĩ lắc đầu.

Thấy họ Trương gầy nhom tiều tụy, hân đã nếm trải nhiều vất vả trên đường tìm kiếm Tích Thúy, lòng Hoàng Tử Hà bỗng nao nao khó tả.

"Ta nghĩ, nếu A Địch biết được tấm lòng của huynh nhất định sẽ rất cảm động." Nói rồi, Chu Tử Tần cầm một quả trứng lên bóc vỏ, hỏi tiếp: "Sau đây huynh định tìm kiếm quanh quận Thục hả?"

"Ừm, ta nghĩ có lẽ cô ấy sẽ tìm tới một nơi xa xôi hẻo lánh nên định tìm quanh các thôn làng gần đây."

Chu Tử Tần vốn nhiệt tình, liền nói: "Có gì cần cứ bảo ta, nơi khác thì không nói, chứ ở đất Thục này, ta có thể tìm mấy người giúp huynh."

"Trước mắt thì chưa cần, cảm tạ Tử Tần huynh." Trương Hàng Anh thần người giây lát rồi hỏi, "Chẳng hay Hoàng... Dương công công có ở đây

không? Không chừng công công có thể giúp chúng ta một tay, bằng không với sức của ta, muốn tìm A Định chẳng khác nào vớt trăng dưới nước..."

"Sùng Cổ ấy à..." Chu Tử Tần gọi khẽ, rồi nằm gục xuống bàn, mắt đỏ hoe: "Trương nhị ca, Sùng Cổ... mất tích rồi!"

"Mất tích?" Trương Hàng Anh giật nảy mình, vội hỏi, "Sao lại thế?"

"Quỳ vương và Sùng Cổ trên đường đến Thục bị tập kích, giờ vẫn chưa tìm được tung tích. Tây Xuyên tiết độ sứ và cha ta đã phái rất nhiều người tìm khắp trong núi, đến hôm nay là 3 4 ngày rồi, mà chưa có tin tức gì cả."

Trương Hàng Anh liền an ủi: "Quỳ vương dũng mãnh như thế, thích khách tầm thường sao đủ thương nổi? Nhất định gia không sao đâu!"

"Phải, phải, Quỳ vương có lẽ không sao, nhưng mà... nhưng mà Sùng Cổ thì gay rồi!" Chu Tử Tần mếu máo nhìn Trương Hàng Anh, nước mắt chực lăn xuống: "Huynh biết không? Đêm qua chúng ta tìm được Na Phất Sa, chính là ngựa của Sùng Cổ ấy... Nó bị thương, còn rơi vào bụi gai, lúc đưa về chỉ còn thoi thóp. Huynh bảo, Na Phất Sa còn bị thương, thì Sùng Cổ..."

"Dương công công thông tuệ hơn người, nhất định sẽ gặp dữ hoá lành, không có chuyện gì đâu!" Trương Hàng Anh ngắt lời, không để họ Chu nói tiếp.

Chu Tử Tần ngược lên, thấy vẻ mặt Trương Hàng Anh chắc chắn như đinh đóng cột thì cũng hơi vững dạ, gật đầu: "Ừm, ta cũng nghĩ thế. Sùng Cổ lợi hại như vậy, sẽ không gặp chuyện gì đâu!"

Hoàng Tử Hà siết chặt đôi đũa trong tay, nhìn sang Lý Thư Bạch, Lý Thư Bạch lắc đầu với cô, nhưng lại hạ giọng, giả tiếng khàn khàn khẽ thì thào với Chu Tử Tần: "Hai vị nói rất phải, giờ mới tìm thấy ngựa chứ nào đã thấy người, nhất định vị huynh đệ đó đã gặp dữ hoá lành, thuận lợi vượt qua đại nạn rồi."

"Huynh cũng nghĩ thế ư?" Chu Tử Tần tức thì xốc lại tinh thần, hỏi ngay, "Ta thoát nhìn đã biết hai vị không phải người thường mà, dám hỏi các vị từ đâu đến, tới Thục có việc gì không?"

Lý Thư Bạch thản nhiên đáp: "Tại hạ họ Vương, là người kinh thành, ngưỡng mộ cảnh sắc nước non đất Thục, nên cùng cậu em họ đến đây du ngoạn vài tháng thôi."

"Ồ! Thế là phải lắm, phong cảnh nơi này tú lệ vô cùng, nhất là xuôi dòng đi xuống, qua ba eo sông, từ thành Bạch Đế đi thẳng đến ải Nam Tân, qua Vu Sơn mây mù quanh năm, lại tới ngọn Thần Nữ nổi danh, dọc đường đi núi non trập trùng, vách đá cheo leo, khiến người ta trầm trồ không ngớt!" Chu Tử Tần niềm nở giới thiệu, "Tiếc rằng giờ ta bận bịu quá, nếu không nhất định phải đi chơi một chuyến!"

"Chu bồ đầu giờ phải gánh vác công việc quan trọng của bồ khoái và đội ngựa toàn thành, muốn tranh thủ du ngoạn e rằng khó." Lý Thư Bạch thuận miệng tiếp lời.

Chu Tử Tần nghiêm mặt gật đầu: "Đúng thế, ta phải lo cho an nguy của trăm họ trong thành, sao dứt ra đi chơi nổi? Huống hồ có tấm gương sáng của Hoàng Tử Hà trước mắt, ta cũng không thể nhờn nhờ, phải dốc sức đuổi kịp cô ấy mới được."

Hoàng Tử Hà điềm nhiên bỏ thêm một dúm cần thái nhỏ vào chén tào phớ, rồi húp hết nửa chén.

Chu Tử Tần hỏi ngay: "Ngon không?"

Cô gật đầu.

"Ta thấy mùi rau cần cứ thế nào ấy, nghe nói người Hồ ở Tây Vực rất thích ăn..." Nói rồi, gã cũng bỏ một dúm vào bát mình, nhưng vừa húp một miếng thì vội vàng nhặt ra ngay.

Tiểu nhị đi ngang qua, buột miệng nói chõ vào: "Năm xưa Hoàng tiểu thư nhà quận thú nổi tiếng thích rau cần, mỗi lúc ăn tào phớ đều phải cho thêm dúm cần."

"Thật à?" Chu Tử Tần tức thì bốc lại một dúm bỏ vào rồi vui vẻ ăn tiếp, "Chà chà, nói mới thấy, quả là có phong vị riêng."

Lý Thư Bạch nhìn sang Hoàng Tử Hà, khoé mắt hơi nhướng lên, vể trêu cợt.

Hoàng Tử Hà được nuông quá hoá sợ, nơm nớp nhìn nụ cười của Lý Thư Bạch rồi bưng bát tào phớ lên uống một hơi hết sạch phần còn lại.

Đợi cô đặt bát xuống, Lý Thư Bạch liền đứng lên từ biệt Chu Tử Tần và Trương Hàng Anh: "Ta và tiểu đệ muốn đi dạo quanh Thành Đô một vòng, xin cáo từ."

Chu Tử Tần cũng hồi hả uống hết bát tào phớ lẫn rau cần rồi nói: "Cũng không còn sớm nữa, ta phải đi tuần quanh các phố một lượt, nếu đến chiều rảnh rồi, ta còn muốn tới chỗ Quỳnh vương gặp chuyện, tìm thử xem sao..."

"Không cần đi tìm nữa đâu." Lý Thư Bạch nói.

Chu Tử Tần ngớ ra hỏi lại: "Tại sao?"

"Bởi vì..." Y ghé tai họ Chu, thì thào: "Ta đang đứng trước mặt người đây."

Chu Tử Tần tức thì trợn tròn mắt, há hốc miệng ra, đủ nhét vừa cả quả trứng.

"Đừng kinh ngạc thế, địch ở trong tối ta ngoài sáng nên phải cải trang chút thôi."

Chu Tử Tần khó khăn lắm mới ngậm được miệng vào, lắp bắp hỏi nhỏ: "VẬY... Vậy ta phải làm sao?"

"Cứ thản nhiên như thường, bỏ cái vé kinh ngạc đó đi."

Có điều biểu cảm của Chu Tử Tần xưa nay rất phong phú, bảo gã làm ra vẻ thản nhiên như không thì rất khó, chẳng qua chỉ miễn cưỡng trấn tĩnh, lừa được hạng người thành thật như Trương Hàng Anh mà thôi.

"Người có thể mời ta đến phủ quận thú làm khách, cứ nói là bạn mới của người, cha người sẽ biết phải làm sao."

"Vâng..." Chu Tử Tần gật đầu, rồi chợt nhận ra thái độ của mình không đúng, tức thì vênh mặt lên ngạo nạo gật đầu: "Hả, đương nhiên rồi, người được Lý Minh Công giới thiệu, muốn cầu kiến cha ta hả, có khó gì đâu? Giờ ta cũng rảnh, để ta đưa người đi, đi nào đi nào!"

Hoàng Tử Hà cũng theo Lý Thư Bạch đứng dậy. Chu Tử Tần nhìn cô, cảm thấy rất thân thuộc nên cứ vừa đi vừa ngoái đầu nhìn. Ra khỏi cửa, gã cố ý tụt lại phía sau, thận trọng đi sát vào cô, hỏi khẽ: "Sùng Cổ đấy à?"

Hoàng Tử Hà gật đầu.

Chu Tử Tần vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, không kìm được huých khuỷu tay vào vai cô, còn giơ tay toan bóp cổ cô.

Lý Thư Bạch như có mắt sau gáy, lạnh nhạt nhắc: "Đừng gây chú ý."

Chu Tử Tần lè lưỡi với Hoàng Tử Hà, rồi rụt cổ lại không dám nói năng gì nữa.

"Lý Minh Công giới thiệu? Lý Minh Công nào cơ? Không gặp không gặp."

Chu Tường vừa nghe con trai nhắc đến Lý Minh Công liền mắng ngay: "Có phải người ta lại dâng cho người cái xác khô xác cổ nào rồi không? Người vô công rồi nghề đâm ra hạng người nào cũng lòi đến gặp ta hả?"

"Chu sứ quân, lần này ông trách lầm Chu Tử Tần rồi." Lý Thư Bạch cười nói.

Vừa nghe giọng y, Chu Tường biến sắc, nơm nớp đứng dậy, nhưng trông thấy diện mạo y lại ngần ngừ, chăm chú sẫm soi hồi lâu không dám lên tiếng.

"Sứ quân không nhầm đâu, là ta."

Chu sứ quân lập tức cho tất cả người hầu lui ra, sau đó hành lễ với y: "Quỳ vương gia tha tội! Lần này gia bị hành thích trên đường đến Thục, hạ quan thật đáng chết..."

"Người vừa chân ướt chân ráo tới đây, dưới chưa quen trên chưa biết, sao phải nhận trách nhiệm?" Lý Thư Bạch ra hiệu cho ông ta không cần đa lễ, rồi nói: "Ta vẫn chưa lần ra hung thủ đứng sau vụ này, mong sứ quân tạm thời đừng để lộ ra, phải nhanh chóng tóm được kẻ đằng sau đã."

"Thưa vâng! Hạ quân tuân lệnh!"

Lý Thư Bạch ngừng một lát, lại hỏi tiếp: "Kỳ Lạc quận chúa... giờ sao rồi?"

Chu Tường thở dài, không giấu vẻ tiếc thương: "Quận chúa bất hạnh... đã qua đời rồi!"

Lý Thư Bạch lặng thinh nhắm nghiền mắt lại. Hoàng Tử Hà không thấy được ánh mắt y, chỉ thấy y mím chặt môi.

Bên tai cô chợt vang lên những lời Lý Thư Bạch kể hôm ấy.

Khi y bị đối phong hiệu thành Thông vương, đóng cửa giam mình trong căn nhà tại phường Vĩnh Gia, tương lai mờ mịt, cuộc đời vô vọng, một thân một mình trôi giữa đời, chỉ có thiếu nữ ngây thơ vô tư ấy chẳng hề e sợ nắm lấy tay y, trong khi những kẻ khác tránh còn không kịp.

Có lẽ y cũng có lúc đổi ý, muốn cưới cô em họ xa này hòng đền đáp tình cảm của nàng dành cho y năm xưa.

Nhưng rốt cuộc y vẫn chỉ coi nàng như em gái, không thể chấp nhận.

Hoàng Tử Hà lặng lẽ đứng phía sau, chỉ thấy bờ mi y thoáng run rẩy. Nhưng ngay lập tức, y đã quay đi, không để bất cứ kẻ nào trông thấy nét mặt mình, giọng nói vẫn bình thản lãnh đạm như mọi lúc: "Ắt Chu sứ quân đã lo liệu hậu sự cho quận chúa đâu vào đấy rồi."

Chu Tường vội đáp: "Thưa, đã sai người đến Trường An báo tang. Thi hài quận chúa ở đây, chúng hạ quan cũng cho bảo quản chu đáo rồi."

"Các thị vệ của ta có bao nhiêu người trở về?"

Chu Tường than thở: "Cho đến giờ, các thị vệ và hoạn quan hầu cận vương gia mới có mười mấy người quay về, hầu hết đều bị thương, đang ở

chỗ tiết độ sứ Phạm tướng quân điều dưỡng. Chẳng hay gia có muốn tới đó xem thử, đồng thời bảo Phạm tướng quân ngừng tìm kiếm không?"

"Giờ ta vừa mới thoát hiểm, nếu đến phủ tiết độ sứ, để kẻ địch nhận ra, chẳng phải lại rơi vào cục diện địch trong tối ta ngoài sáng ư? Cứ để Phạm tướng quân tìm tiếp đi, chưa chừng lại tìm thêm được mấy người về." Nói đến đây, Lý Thư Bạch thoáng trầm ngâm, "Trong số những người thoát nạn, có kẻ nào thuộc hàng chữ 'Cảnh' không?"

"Việc này... Hạ quan không rõ..."

"Được rồi." Y cũng không hỏi thêm nữa.

Chu Tường sực nhớ ra một chuyện, vội thưa: "Còn nữa, hạ quan cùng Phạm tiết độ đến nơi vương gia gặp nạn tra xét hiện trường, tìm được một chiếc bình lưu ly trong xe, bên trong có một con cá đỏ, vẫn còn sống..."

Lý Thư Bạch gật đầu hỏi: "Giờ nó ở đâu?"

"Thưa, ở chỗ Phạm đại nhân." Tiết độ sứ đương nhiên quyền cao hơn quận thú, y muốn giữ, Chu Tường không thể ngăn được.

"Vậy cứ để chỗ phủ tiết độ thôi. Ta nghĩ tiết độ sứ không đến nỗi không tìm được một kẻ biết nuôi cá."

Chương 6

BĂNG TUYẾT DUNG NHAN

Chu Tử Tần chưa bao giờ thấy đời viên mãn như thế, đi trên đường mà cảm giác như tỏa hào quang vạn trượng, chói lọi lóa mắt.

Bởi lần này, cùng gã cưỡi ngựa đi tuần, bên trái là Dương Sùng Cổ nổi danh khắp kinh thành về tài phá án, bên phải còn oách hơn, chính là Quỳ vương Lý Thư Bạch đang hờ hững ngắm cảnh phố phường.

Dẫn hai người này ra ngoài công cán, đúng là thắng lợi lớn trên đời!

Có điều... việc công cán hình như hơi vất vả...

"Đại nương à, đồng gương sen này vừa tươi vừa ngon, nhưng hình như sập hàng lần cả ra đường rồi, nếu có kẻ phi ngựa phóng nhanh va phải thì làm thế nào đây?... Mau mau, ta giúp đại nương bê nó lùi lại nhé..."

"Chà chà, đại ca thối khéo khéo quá, nhưng bày sập ngoài phố thế này thì bụi lắm nhỉ? Ta bảo này, huynh ra chỗ gốc đa kia mà ngồi có phải sạch sẽ mát mẻ không, nào nào, để ta giúp huynh khiêng ra đó..."

"Nhị cô nương ơi, không phải ta nói cô đây, nhưng cô xinh xắn thế này, sao lại chường mặt ra đường bán thịt dê chứ? Phải phải, luật pháp Đại Đường không cấm đàn bà con gái bán thịt dê, nhưng cô nhìn xem, cả đám choai choai cứ xúm lấy mua thịt của cô, làm tắc cả đường kìa..."

Nhị cô nương nọ tay lăm lăm con dao, lườm Chu Tử Tần một cái sắc lẹm: "Thì làm sao? Đường đường Chu thiếu bố đầu mà cũng nhúng mũi vào mấy chuyện vặt vãnh này à? Có giỏi thì lên núi tìm Quỳ vương về đi, chừng đó muôn dân thiên hạ đều phải cảm tạ đại nhân đó!"

Chu Tử Tần tay trái cầm gương sen, tay phải cầm kẹo thối, lúng búng phân trần: "Chuyện đó... Binh mã đã lên núi rồi, ta có đi cũng chẳng giúp được gì..."

Nhị cô nương tay chặt sườn, miệng đắp lại: "Nếu rảnh thì bổ đầu đại nhân ra bãi tha ma đi dạo đi, vừa mát vừa có bao nhiêu thi thể chết oan đang chờ đại nhân trở tài đấy."

Hoàng Tử Hà đứng sau vừa hào hứng xem hai bên đấu khẩu, vừa quan sát Nhị cô nương. Chỉ thấy cô ta dáng người nhỏ nhắn, gương mặt bầu bĩnh có duyên, tuổi chưa đến đôi mươi, da trắng nõn như đa số con gái Thục, hết sức khả ái.

Chu Tử Tần cứng họng, đành ăm ức quay người lên ngựa, rồi kể với Hoàng Tử Hà: "Cô ấy nói đến bãi tha ma, ta lại nhớ ra một chuyện. Sùng Cổ này... ừm... chuyện này ta thấy hình như có vấn đề, nhưng hình như cũng không có.... Tóm lại chẳng có manh mối gì cả, đang đợi công công giúp một tay đấy!"

"Ta với công tử đến đó xem đi." Đoạn cô ngoái lại nhìn Lý Thư Bạch, nói khê: "Giờ gia còn chưa bình phục, không nên gắng sức quá, hưởng hồ việc nghiệm thi để ta và Tử Tần đi cũng đủ."

Lý Thư Bạch gật đầu: "Người cũng đừng lao lực quá, mấy ngày nay vất vả rồi, nên nghỉ ngơi cho khỏe là hơn."

Nghe y dặn dò, Hoàng Tử Hà thấy ăm cả lòng, ngoan ngoãn gật đầu: "Vâng."

"Còn nữa... Thay ta bái tế Kỳ Lạc quận chúa."

Chu Tử Tần xưa nay vẫn phải cạy cửa lên vào nghĩa địa nghiệm thi, giờ đã coi như nở mày nở mặt, có thể đường hoàng thúc ngựa đi vào từ cửa chính, còn gọi thẳng người quản trang đến hỏi: "Bác Khương, ta đến xem cái xác đẹp nhất quận Thục đây!"

Lão Khương niềm nở ra đón, cười gượng: "Ôi chao, thiếu bổ đầu mần cán quá! Lại, lại đến xem ư?"

Chu Tử Tần nháy xuống ngựa: "Lần này ta không đến một mình. Vị này là... ừm... bổ khoái mới của chúng ta, rất giỏi phá án, ta dẫn huynh ấy đến xem thử."

Lão Khương vội khom người chào hỏi cả hai, nhìn Hoàng Tử Hà rồi nhú mày nghi hoặc hỏi: "Vị tiểu ca này... hình như lão gặp ở đâu rồi thì phải?"

Hoàng Tử Hà trước đây từng gặp lão không ít, giờ chỉ biết cười cười, không nói năng gì, e lại rầy rà thêm.

Lão Khương đang cau mày nhớ lại, chợt thấy Chu Tử Tần xăm xăm dẫn Hoàng Tử Hà đi vào, vội gọi giật lại: "Thiếu bố đầu, thiếu bố đầu..."

Chu Tử Tần ngoái lại: "Sao thế?"

"Cái... cái xác đó..." Lão Khương ấp úng vẻ khó xử.

"Hồng rồi à? Không phải chứ?" Chu Tử Tần cuống lên, "Không thể nào! Đặt trong hầm băng lạnh như vậy sao thối nhanh thế được?"

"Không phải không phải, có điều..." Lão Khương chợt dạ, suýt cắn phải lưỡi: "Ban nãy có một nữ tử tìm đến, nói là chị em với người đã khuất, muốn nhìn mặt tiểu muội lần cuối. Lão thấy có vẻ không phải người xấu, bèn... bèn dẫn cô ta vào."

"Giờ cô ta đâu rồi?" Chu Tử Tần hỏi.

"Đang bái tế bên trong." Lão Khương vừa nói vừa lần lần cục cộm lên trong tay áo, chẳng biết người kia đã cho lão bao nhiêu nữa.

Một trong những nơi Hoàng Tử Hà thông thuộc nhất, là nghĩa địa quận Thục.

Trước hết, cô lục tủ hồ sơ, tìm bản sao biên bản nghiệm thi rồi mở ra xem kỹ.

Biên bản mới nhất ghi: "Vụ hai người tự tử vì tình, nhà họ Phó, phố Tùng Hoa."

Người khám nghiệm: Tưởng Tùng Lâm, ngỗ tác già trong quận.

Nghiệm: một xác nam, một xác nữ.

Xác nam cao 6 thước, 37 tuổi, hơi béo, mặc áo xô trắng, đi giày vải trắng, nằm ngửa trên cái sập nữ tử họ Phó vẫn ngủ hằng ngày, hơi nhẵn mặt, người duỗi thẳng, có triệu chứng tiêu chảy nhẹ.

Xác nữ cao 5 thước 2, khoảng 30 tuổi, thon thả, vấn tóc vòng, mặc áo xám, váy xanh, đi hài tơ trắng, nằm ngửa bên phải xác nam. Tay trái nắm lấy tay phải xác nam, mười ngón tay đan vào nhau đã cứng lại, khó gỡ ra. Đầu các ngón bàn tay phải hơi đen, như bị dính phẩm màu.

Qua khám nghiệm cho thấy xác nam và xác nữ đều không có dấu hiệu bị ngoại lực tác động, chết do trúng độc. Thời gian trúng độc từ giờ Dậu đến giờ Tuất ngày hôm trước.

Phán đoán: trúng độc tỳ sương.

Cô xem kỹ một lượt, rồi theo Chu Tử Tần vào nhà xác.

Bên trong chõng chơ mấy cái giường không, có cửa ngách dẫn xuống hầm. Hai người theo bậc thang đi xuống, càng xuống càng sâu, càng sâu càng lạnh. Mùa hè ở Thục nóng nực, thi thể rất khó bảo quản, nên 2 năm trước khi trùng tu nghĩa địa, Vũ Tuyên và cô đã tìm ra một cách: cho đào mất căn hầm bên dưới nhà xác, tường ốp đá xanh thật dày, mùa đông trữ thật nhiều băng bên trong, đến mùa hạ, nếu không ra vào liên tục thì số băng trong đó có thể giữ được khá lâu, rất tiện bảo tồn thi thể.

Càng đi xuống, hơi lạnh càng phủ vào mặt. Ánh sáng leo lét từ ngọn đèn nhỏ trong tay họ chập chờn giữa bốn bề tường đá vây bọc, càng làm nổi bật khung cảnh lạnh lẽo.

Chu Tử Tần dẫn hai người vào phòng chữ Huyền, thấy bên trong thấp thoáng ánh nến, một nữ tử đang đứng bất động trước thi thể.

Kẻ nọ ăn mặc rất giản dị, áo vải thô, tóc cũng vấn đơn giản, nhưng nhìn vóc dáng thon thả ấy, hai người nhận ra ngay.

Chính là Công Tôn Diên, Công Tôn đại nương nổi danh.

Hoàng Tử Hà lập tức đoán ra cái xác đẹp nhất quận Thục là ai.

Nghe tiếng hai người đến gần, Công Tôn Diên quay lại, ánh nến lập lờ được những khối băng xung quanh phản chiếu thành vô số ánh cầu vồng lấp lánh dập dờn bao quanh giai nhân, lộng lẫy không thể nhìn gần, hàng lệ lăn dài trên má cũng trở nên trong suốt long lanh.

Công Tôn Diên lau nước mắt, khom người hành lễ rồi nghẹn ngào nói: "Chu bố đầu thứ tội! Ta lặn lội từ Dương Châu đến đây mà không thể gặp mặt tiểu muội lần cuối thì ân hận cả đời nên mới cầu khẩn Khương lão ca cho vào, xin Chu bố đầu bỏ qua cho."

Chu Tử Tần vội đáp: "Không sao không sao, miễn đại nương đừng động chạm vào là được."

"Ta biết... Ta chỉ đứng nhìn, chưa hề lại gần động chạm..." Nói đến đây, Công Tôn Diên lại ứa nước mắt, "A Nguyễn nằm đây, hẳn là lạnh lắm..."

"Vụ này coi như kết thúc rồi, Phó nương tử được xác định là tự tử cùng tình nhân. Họ hàng xa của Ôn Dương cũng bằng lòng chôn họ chung một huyệt, không lâu sẽ an táng, chẳng hay ý đại nương thế nào?"

Công Tôn Diên nhìn thi thể Phó Tân Nguyễn, miễn cưỡng gật đầu: "Có lẽ... đợi mấy tử muội ta tới đã, ít ra cũng để tất cả gặp mặt A Nguyễn lần cuối..."

Chu Tử Tần gật đầu: "Cũng được."

Công Tôn Diên lại cảm tạ gã lần nữa.

Hoàng Tử Hà cầm đèn đi đến trước thi thể, rồi vẫy Chu Tử Tần lại. Thấy tấm vải trắng phủ bên trên đã bị Công Tôn Diên kéo xuống đến cổ, lộ ra gương mặt người chết, gã liền bỏ luôn ra, phơi bày toàn bộ thi thể.

Hoàng Tử Hà giơ đèn soi từ trên xuống dưới thi thể Phó Tân Nguyễn một lượt. Quần áo vẫn chỉnh tề, áo xám, váy xanh, hài tơ trắng, đúng như biên bản nghiệm thi ghi chép. Chu Tử Tần nói không sai, đây là một cái xác hoàn mỹ hiếm thấy. Tuy đã lạnh buốt cứng đờ, nhưng thân hình vẫn mịn màng thon thả, hẳn lúc sống là một mỹ nhân giảm một phân thì thiếu, tăng một phân thì thừa, thoa son thì quá đỏ, đánh phấn lại quá trắng.

Sau khi xem xét, cô đặc biệt chú ý đến hai tay Phó Tân Nguyễn, ngón tay họ Phó thon dài, đầu các ngón bàn tay phải quả nhiên lem luốc vết đen, nổi bật trên làn da trắng nõn.

Hoàng Tử Hà chăm chú quan sát rồi giơ tay lau đi, chỉ thấy lạnh ngắt, không lau sạch được. Cô lại cúi đầu ngửi, nhưng thi thể đặt trong hầm băng đã lâu, không còn mùi gì nữa.

Cô nhú mào, đặt tay Phó Tân Nguyễn xuống, rà soát toàn thân họ Phó một lượt. Chu Tử Tân nói thêm: "Ta đã kiểm tra 2 lần rồi, đúng là trúng độc chết."

"Ừm... quả vậy." Cô gật đầu rồi kéo nhẹ tấm vải trắng lên che kín thi thể. Trong hầm băng lạnh buốt, 3 người mặc ảo mỏng đứng nói chuyện nghiêm thi, tay chân đã lạnh ngắt, thấy không có phát hiện gì mới, Hoàng Tử Hà bèn bảo Công Tôn Diên: "Thắp đèn nến trong này lâu e rằng băng chảy hết mất, chi bằng đại nường lên trên trước đi."

Công Tôn Diên gật đầu, lặng lẽ nhìn Phó Tân Nguyễn im lìm nằm đó rồi theo bậc thang đi lên.

Hoàng Tử Hà lại sang phòng chữ Thiên đặt thi thể Kỳ Lạc quận chúa. Trên khuôn mặt bầu bĩnh, đôi mắt hạnh sáng rực đã khép lại vĩnh viễn. Độc châm trên xác nàng đã được rút ra, song thi thể đen bầm, đủ thấy độc tính mạnh cỡ nào.

Chu Tử Tân đứng sau nói: "Khỏi cần xem nữa, là trúng độc chết."

Hoàng Tử Hà kéo cổ áo quận chúa xuống, thấy lỗ châm ở cổ và ngực đều đã thâm đen lại.

Chu Tử Tân quan sát kỹ rồi nhận xét: "Mấy cây châm này vừa nhanh vừa nhiều, hẳn là có chốt lẫy bắn ra, không phải do người phóng."

Hoàng Tử Hà gật đầu, nghĩ bụng, bấy giờ Lý Thư Bạch tránh được đám châm đó, quả là lợi hại. Cũng có thể, đó là nhờ bản năng được tôi rèn qua bao nhiêu sóng gió.

Cứ lan man, cô lại nghĩ đến tên thích khách, nhưng chẳng có manh mối gì, Lý Thư Bạch biết hẳn, hẳn là y đã nắm được sự việc này rồi, cô không nghĩ thêm nữa, kéo tấm vải trắng lên che thi thể Kỳ Lạc quận chúa lại.

Lão Khương hôm nay phạm lỗi, bị bắt quả tang, rắp tâm lập công chuộc tội nên đã chuẩn bị sẵn nước rửa tay và trà bánh cho họ.

Hoàng Tử Hà rửa tay xong, liền giữ Công Tôn Diên lại: "Đại nương ngồi đây uống trà với chúng tôi đã. Còn vài chuyện liên quan đến cái chết của Phó nương tử, xin đại nương chỉ giáo cho."

Công Tôn Diên gật đầu, gập gối ngồi xuống bên bàn. Chu Tử Tần rót trà rồi ân cần lấy điểm tâm cho hai người.

Công Tôn Diên chẳng có lòng dạ dùng điểm tâm, chỉ bưng chén trà lên kể: "18 năm trước, chúng ta có 6 người, mộ tài nhau mà kết bái thành tỷ muội, đã hứa cả đời giúp đỡ, nương tựa lẫn nhau. Bấy giờ ta có một người bạn cũ bỏ ngàn vàng ra xây dựng Vân Thiều Uyển cho chúng ta làm chỗ trú thân, nên người trong giáo phường cũng gọi chúng ta là Vân Thiều Lục Nữ."

Chu Tử Tần góp lời: "Chuyện này ta từng nghe Cẩm Nô nhắc đến."

"À phải, Cẩm Nô là đệ tử của nhị muội Mai Văn Trí, từ sau khi nhị muội mất tích, luận về tỷ bà ở Dương Châu, nó đáng xếp hàng đầu."

Hoàng Tử Hà chẳng rõ Công Tôn Diên đã nghe tin Cẩm Nô qua đời hay chưa, nhưng có lẽ Công Tôn Diên nằm mơ cũng không tưởng tượng được, Cẩm Nô lại chết trong tay nhị muội Văn Trí đã mất tích bao năm qua.

"Bọn chúng ta mỗi người một sở trường, như ta thiên về những điệu múa mạnh mẽ, tam muội Lan Đại chuyên về những điệu uyển chuyển, tứ muội Ân Lộ Y năm xưa từng được gọi là tuyệt thế ca nữ... Còn A Nguyễn, lại không phải chường mặt ra biểu diễn như chúng ta, chỉ chuyên dựng vở múa." Công Tôn Diên thở dài kể tiếp, "Mấy năm trước, A Nguyễn được mấy kỹ viện ca múa ở Thục mời đến giúp dàn dựng một vở lớn. Vốn bảo là 2 tháng sẽ về, ai ngờ lại quen Ôn Dương, rồi lần nữa hết tháng này sang

tháng khác. Chúng ta nghe A Nguyễn kể trong thư rằng nương tử hấn mất sớm, cảm thấy A Nguyễn gả cho hấn cũng tốt, nên không giục về nữa. Sau này cha mẹ Ôn Dương không chấp nhận một nàng dâu trong làng ca múa, nên A Nguyễn quay về Dương Châu mấy năm, mãi đến mùa thu năm ngoái gặp lại Ôn Dương ở nơi khác, hay tin cha mẹ y đều đã qua đời, nên lại theo y về Thục. Tháng trước A Nguyễn viết thư báo Ôn Dương đã mãn tang, hai người chuẩn bị thành thân. Mấy người chúng ta bèn liên lạc với nhau, tam muội ở Bồ Châu và tứ muội ở Tô Châu cũng hẹn sẽ cùng đến dự. Ta là đại tử nên tới sớm hơn, định giúp A Nguyễn thu xếp việc hôn sự, nào ngờ vừa đến Thục lại nhận được tin dữ..."

Kể đến đây, Công Tôn Diên không kìm được xúc động, rưng rưng nước mắt, song vẫn gắng nén không rơi lệ, nhìn Chu Tử Tần kể tiếp: "Nghe nói Chu công tử là tổng bố đầu quận Thục được hoàng thượng khâm điểm, trộm nghĩ chắc công tử cũng thấy vô lý. Tiểu muội A Nguyễn chờ đợi bấy nhiêu năm, cuối cùng sắp đến ngày được chấp cánh liền cành với tình nhân. Giờ họ đã chẳng còn ai ngăn cản, lại yêu thương nhau sâu nặng, hà có gì trước ngày thành thân lại cùng uống thuốc độc tự vẫn? Ta cảm thấy bên trong ắt có ẩn tình!"

Chu Tử Tần gật đầu: "Quả là vô lý!"

Hoàng Tử Hà lại hỏi: "Ôn Dương ở bên ngoài có chuyện gì không được như ý không?"

"Không hề có. Ta đã hỏi thăm láng giềng quanh nhà họ Ôn, nghe nói sau khi cha mẹ và nương tử y qua đời, y cũng ít khi ra ngoài, càng không va chạm với ai. Nhà y có sản nghiệp trong rừng, thu hoạch hằng năm không tệ, nên thường ngày chỉ ở nhà đọc sách vẽ tranh, tính tình rất ôn hòa. Điểm này cũng phù hợp với những gì A Nguyễn kể trong thư."

"Vậy lục muội của đại nương trước lúc tự vẫn có biểu hiện gì lạ không?"

"Ta không biết... A Nguyễn sở trường dựng vở và viết nhạc nên hằng ngày cũng ít ra ngoài, ở Thành Đô chỉ thuê một gian nhà nhỏ và một u già hầu hạ. Gần đây chuẩn bị gả về nhà họ Ôn nên đã cho u già về quê. ta

không tìm được bà ấy." Công Tôn Diên nuốt lệ lắc đầu, "Mấy kỹ viện ca múa thường nhờ A Nguyễn dựng vở chỉ kể rằng, trước hôm tự vẫn 2 ngày, A Nguyễn còn tới chỗ họ từ biệt, bấy giờ trông rất tươi tắn vui vẻ, thật chẳng ai ngờ mấy hôm sau lại tự vẫn cùng tình nhân..."

Hoàng Tử Hà trầm ngâm gật đầu: "Nói vậy thì thật lạ lùng. Chờ đợi suốt 10 năm, vượt qua bấy nhiêu trở ngại, thế mà trước ngày thành thân lại cùng tự vẫn, thật khiến người ta không tưởng tượng nổi."

"Bởi thế mong Chu công tử tra xét lại vụ này thật kỹ, Công Tôn Diên cảm kích vô cùng!" Cặp mắt rưng rưng của nàng nhìn Chu Tử Tần đầy khẩn cầu, khiến họ Chu bất giác gật đầu: "Đại nương yên tâm đi, ta thân là tổng bố đầu quận Thục, nhất định không bỏ qua vụ này đâu!"

Hoàng Tử Hà tức anh ách.

Dọc đường từ nghĩa địa trở về, nhìn gương mặt nhăn nhó vì phải cố giấu vẻ hờn hờ của Chu Tử Tần, cô tức gần chết, chỉ muốn đá cho gã nhào xuống ngựa, để bản mặt đắc ý ngấm kia sưng vù lên mới hả.

Đợi Công Tôn Diên đi rồi, chỉ còn hai người trong nha môn, Hoàng Tử Hà lườm gã: "Công tử đã nắm được gì rồi?"

Chu Tử Tần vừa đắc ý, vừa phục lăn nhìn cô: "Sùng Cổ đúng là liệu sự như thần! Sao lại biết ta đã có manh mối?"

"Vớ vẩn, nhìn mặt công tử là biết." Đoạn cô xòe tay ra trước mặt gã.

Chu Tử Tần vội lấy trong ống tay áo ra một mớ tóc đặt vào tay Hoàng Tử Hà rồi xun xoe cười: "Ôi chao, ta vẫn thấy có gì đó bất thường mà, tuy nhìn bên ngoài rất giống trùng độc tỳ sương, nhưng Sùng Cổ không thấy màu đen trên đầu ngón tay thì thế rất lạ ư?"

Hoàng Tử Hà nhìn mớ tóc, thở hắt ra rồi ném trả lại gã: "Ta tưởng công tử lén xẻo một miếng thịt cơ chứ."

Chu Tử Tần giật nảy mình: "Sùng Cổ tàn nhẫn thế? Người thiện lương thật thà như ta sao có thể làm chuyện như vậy? Huống hồ thi thể đã đông cứng như đá, dễ gì xẻo được."

Nếu dễ xẻo chắc công tử đã xẻo rồi nhỉ? Hoàng Tử Hà chẳng biết nói sao, đành chuyển chủ đề: "Kiểm nghiệm tóc cũng được ư?"

"Miễn cưỡng thôi... Phải trông vào may mắn nữa." Nói rồi, gã nhét mớ tóc vào ngực áo.

Hoàng Tử Hà sức nhớ ra một chuyện, liền hỏi: "Lúc trước công tử có nói đã tìm được Na Phất Sa ư?"

"Đúng thế, vết thương ở chân nó không nặng, có điều ngã vào bụi gai, bị đói mấy ngày, lúc tìm được chỉ còn thoi thóp."

Chu Tử Tần dắt cô đến tàu ngựa.

Tuy Hoàng Tử Hà đã hóa trang, nhưng Na Phất Sa vừa thấy bóng cô đã mừng rỡ lết đến, cọ đầu vào người cô, thân thiết vô cùng.

Hoàng Tử Hà ôm đầu nó vỗ về, lòng cũng 10 phần hoan hỉ. Có điều thấy nó gãy giò xương, cô không nén được tiếng thở dài, vội xúc thêm cho nó mấy thăng đậu, đổ vào máng cỏ.

Tiểu Hà của Chu Tử Tần cũng lân la lại gần ăn ké mấy miếng. Chu Tử Tần bịt mũi nó lại rồi đẩy ra, mắng: "May mà Na Phất Sa hiền, chứ nếu là Địch Ác, xem nó có đá văng mày ra không?"

"Nếu là Địch Ách thì không dám cho nhốt chung với ngựa khác đâu." Nghĩ đến đó, Hoàng Tử Hà mỉm cười rồi nói: "Công tử mau đi kiểm nghiệm mớ tóc của Phó Tân Nguyễn đi, may ra lại có phát hiện mới."

"Được được, ta đi ngay." Chu Tử Tần vội vàng đi thẳng ra sau.

Hoàng Tử Hà đứng ngoài cửa ngó vào, thấy A Bút và A Nghiễn vẫn thản nhiên ngồi trong sân chơi móc dây, hai pho tượng đồng dựng dưới hành lang, trên bậu cửa sổ xếp một hàng xương đầu lợn, đầu dê, đầu bò, xem ra Chu Tử Tần sau khi đến Thục ngày càng táo tợn.

Nhớ đến Lý Thư Bạch, cô bèn rời phủ quận thú, đi về quán trọ.

Thành Đô địa thế thấp, bốn bề có núi bao quanh, quanh năm ít khi nhìn thấy mặt trời. Giờ đang mùa hạ, khí hậu có phần ngọt ngào ẩm ướt. Nhưng Hoàng Tử Hà đã quen, còn cảm thấy ngọn gió thổi cũng thân thuộc vô cùng.

Cô thông thuộc đường ngang ngõ tắt ở Thành Đô như lòng bàn tay, qua 7 chỗ rẽ 8 chỗ vòng là tới con ngõ quán trọ. Về phòng thay đồ xong xuôi, cô lập tức qua phòng bên nghe ngóng xem Lý Thư Bạch ngủ hay thức. Nào ngờ vừa đến cửa, bên trong đã vang lên tiếng y: "Vào đi."

Hoàng Tử Hà đẩy cửa bước vào bắt gặp Lý Thư Bạch đang ngồi bên cửa sổ uống trà. Thấy cô, y bèn ra hiệu cho cô ngồi xuống chiếc ghế trước mặt.

Hoàng Tử Hà thoáng ngập ngừng rồi cũng ngồi xuống, rót thêm trà vào chén cho y: "Gia có biết cái xác chúng ta đến xem là ai không?"

Ánh mắt Lý Thư Bạch vẫn không rời những căn nhà ngoài cửa sổ, lạnh nhạt đáp: "Phó Tân Nguyễn trong Vân Thiều Lục Nữ hả?"

Hoàng Tử Hà phục sát đất: "Sao gia đoán được thế?"

"Phó Tân Nguyễn mới qua đời ở Thành Đô, cái chết rất đáng ngờ, lẽ nào Tử Tàn không biết? Rõ ràng hắn chưa lần ra manh mối, nên cậy người đến giúp."

Cô gật đầu: "Chuyện này rất đáng nghi. Các ngón bàn tay phải của Phó Tân Nguyễn có vết đen rất lạ, Tử Tàn định bắt tay từ đó, tra xem chất độc này có vấn đề hay không."

Y không đáp lời, chỉ trầm ngâm nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ.

Hoàng Tử Hà cũng ngồi ngắm cảnh cùng y.

Ráng chiều xuyên qua tầng mây, phủ lên cảnh vật một tấm màn vàng nhàn nhạt. Trong thành nhà nào cũng có hoa thực quỳ, hoa phù dung rực rỡ khoe sắc, ngay cả bầu không khí vừa nóng vừa ẩm cũng sáng lên.

"Phủ Thành Đô đẹp nhỉ?"

Đang trầm tư, cô bỗng nghe y nói, theo phản xạ bèn gật đầu ngay. Lý Thư Bạch thành linh đứng dậy: "Đi thôi, dẫn ta đi xem chỗ này."

Hoàng Tử Hà ngạc nhiên hỏi: "Gia nghi ngơi thêm đã?"

Y lắc đầu: "Ta muốn đến nơi người trước đây thường tới."

Cô ồ lên, nghi ngơi một lát rồi hỏi: "Xem nơi... trước đây ta thường tới ư?"

Lý Thư Bạch gật đầu: "Biết đâu... lại giúp ích được cho vụ án gia đình người."

Hoàng Tử Hà cảm thấy y chỉ viện cớ, xong cũng chẳng tiện gặng hỏi, bèn theo y ra ngoài, đi tới khu vực náo nhiệt nhất Thành Đô.

Trời đã ngả bóng, ánh hoàng hôn rọi chiếu khắp phố lớn ngõ nhỏ Thành Đô. Trên những con đường lát đá xanh, có tiệm đóng cửa, có tiệm thắp thêm đèn, ánh đèn hắt bóng xuống con đường phía trước, quanh co lập loè.

Theo luật bản triều, phủ Thành Đô cũng phải đặt giờ giới nghiêm. Nhưng từ sau loạn An Sử đến nay, luật lệ lỏng lẻo, ngay lệnh giới nghiêm ở kinh thành cũng chẳng lấy gì làm nghiêm ngặt, quanh chợ Đông chợ Tây Trường An thường có người đến đêm mới về, Thành Đô cách kinh thành rất xa, nên giới nghiêm chỉ gọi là cho có.

Hai người đi mãi, dọc đường ngang qua cả phường thêu và phường dệt gấm, gấm vóc vải thêu treo đầy đường, dưới ánh đèn càng thêm rực rỡ. Gấm vóc và đồ thêu đất Thục đứng đầu Đại Đường một thời, được người đời đua nhau ca tụng. Ánh mắt cô dừng trên hàng dãy túi hương thêu hoa văn cát tường ngũ sắc, thầm nghĩ mình cũng định thêu một cái túi đẹp như thế để người đó đeo vào thắt lưng, nhưng sau cùng vừa bận bịu lại vụng về, vẫn để trong học tủ ở nhà...

Giờ đây, chắc chiếc túi hương thêu dở ấy đã bị người chuyển vào sau này dọn dẹp vứt đi rồi.

Phố đêm Thành Đô nhiều nhất là đồ ăn vặt.

Hoàng Tử Hà dùng tiền lấy được từ tên thích khách mua ít cánh và chân ngỗng nướng, nghĩ ngợi rồi đưa cánh cho Lý Thư Bạch: "Gia chấp cánh bay cao, nên phần gia chỗ cánh; còn ta hai chân giẫm đất, nên ăn phần chân."

Lý Thư Bạch cúi đầu nhìn cô, giữa dòng người huyên náo, ánh đèn lập loè trên phố soi sáng cặp mắt cô, long lanh trong suốt.

Như sao sáng trên trời, như minh châu biển biếc, ánh sáng lung linh lần đầu tiên rơi vào cuộc đời ảm đạm của y.

Y chậm rãi nhận lấy hai chiếc cánh ngỗng, lại xé thêm một mảnh giấy dầu trong quầy, chia cho cô một cái, cũng lấy một cái chân từ tay cô.

Hoàng Tử Hà cầm phần mới được chia, còn đang ngơ ngác thì nghe thấy giọng Lý Thư Bạch khẽ khàng, tựa như từ rất xa truyền đến, văng vẳng vọng vào lòng cô, làm gợn lên muôn vàn xao xuyến.

"Trên trời dưới đất, đều quá xa xôi."

Cô đứng đó, bỗng thấy sóng lòng cuộn lên từng đợt, chẳng hiểu sao mình lại luống cuống, cũng chẳng biết phải làm thế nào mới đúng.

Lâu thật lâu, thấy Lý Thư Bạch đã đi tiếp, cô mới định thần đuổi theo sau, lặng lẽ ăn ngỗng nướng. Hàng đồ nướng này nổi tiếng nhất Thành Đô, ngoài giòn trong mềm, nướng vừa đủ độ, mùi thơm ngào ngạt, là một trong những quán ăn vặt cô ưa thích nhất ở đây.

Hoàng Tử Hà cắn thêm một miếng, lại lo không biết Lý Thư Bạch có nuốt trôi mấy món quà vặt ngoài đường thế này không, len lén nhìn lên thì bắt gặp y đang đứng giữa đám đông, ngoái đầu nhìn mình.

Cô len qua đám đông đến cạnh y, ngẩng đầu hỏi: "Gia thấy ngon không?"

Nhìn đôi môi đỏ mọng của cô, lại cúi đầu nhìn cánh và chân ngỗng trong tay mình, lần đầu tiên trong đời, ngay giữa phố, Lý Thư Bạch xé lớp giấy dầu, cắn một miếng nếm thử rồi gật đầu: "Không tệ."

Ngắm gương mặt y sáng bừng lên dưới ánh đèn, Hoàng Tử Hà bỗng thấy hơi hồi hộp, rồi như để lấp liếm, cô vội chuyển chủ đề: "Chúng ta đang bị truy sát, liệu kẻ kia có hạ độc vào mấy thứ này không?"

"Không đâu." Lý Thư Bạch thản nhiên đáp, "Kẻ địch chưa chắc đã biết thân phận chúng ta, sao có thể dùng biện pháp vừa hú hoạ vừa mạo hiểm thế chứ?"

"Ừm, tà phóng hoả đốt chỗ trọ của chúng ta có lẽ còn tiện hơn hạ độc ngoài phố."

Lý Thư Bạch gật đầu, "Đúng vậy, bởi thế kể từ thời khắc bộc lộ thân phận, chúng ta phải hết sức thận trọng từng đường đi nước bước."

Hoàng Tử Hà hiểu ý, bèn tiếp lời ngay: "Tiếp theo đây, những người chúng ta sẽ gặp, hay nói chính xác hơn là những người chúng ta sẽ gặp từ bây giờ cho tới lần bị phục kích tiếp theo, là rất quan trọng."

Lý Thư Bạch gật đầu nhìn cô, không nói thêm gì nữa.

Hai người hoà vào dòng người hối hả xuôi ngược trên đường. Chẳng ai để ý tới họ, đương nhiên cũng chẳng ai chú ý, hai người đi giữa đám đông, lúc thì bị xô vai vào nhau, lúc thì lại bị gió thổi tung mái tóc quăn quýt vào nhau.

Cuối phố là một tiệm giấy mực. Trong tủ có giấy trắng, giấy vàng, giấy màu đủ loại, cả giấy hoa tiên rắc nhũ. Giấy dó Ích Châu được triều đình khâm định là giấy tiêu chuẩn, Lý Thư Bạch thường ngày cũng hay dùng, có điều loại bán trong dân gian dù sao cũng không bì được loại giấy tiến cống nên y chỉ cầm lên xem rồi lại đặt xuống.

Hoàng Tử Hà mân mê một tờ giấy dó vàng trong tay, lại nhớ đến bức di bút của tiên hoàng cũng được vẽ trên giấy dó vàng đất Thục, song đến giờ ý nghĩa của ba hình vẽ vẫn chưa suy đoán được, càng không sao hiểu nổi nguyên nhân bên trong.

Lý Thư Bạch đương nhiên cũng đang nghĩ tới chuyện này, ngoái lại nhìn cô nói khê: "Phụ hoàng vẽ tranh xưa nay vẫn dùng giấy dó trắng. Giấy dó

vàng... chỉ để viết chữ."

Hoàng Tử Hà ngạc nhiên tròn mắt nhìn y.

Y chăm chú nhìn cô. Bên trong tiệm rất hẹp, hai người đứng quá gần, giọng y vang lên ngay bên tai, khiến cô cơ hồ cảm nhận được cả hơi thở y phả nhẹ vào dái tai mình, ánh hồng tức thì loang ra má. "Bởi thế, bây giờ là phụ hoàng viết chữ, chứ không phải vẽ tranh... càng không phải vẽ ra mấy thứ không biết là gì ấy."

Giọng nói khê khàng, hơi thở vương vấn, khiến cô thấy căng thẳng cực độ. Xúc cảm khiến cô hồi hộp đỏ bừng mặt lại dâng lên trong lòng một lần nữa.

Hai người rời tiệm giấy mực thì đêm đã về khuya, lúc đi giữa con đường vắng tanh, Hoàng Tử Hà không nhịn được hỏi: "Gia... hẳn đã nghĩ đến việc này từ lâu?"

Y khẽ ừm một tiếng, đôi mắt sâu thăm thẳm dưới hàng mi hơi đảo qua cô.

Hoàng Tử Hà ngập ngừng: "Tại sao... giờ lại nói với ta?"

"Vì bây giờ chúng ta khác rồi."

Cô ngờ ngàng nhìn y.

Trăng vừa mọc, nền trời xanh thẳm, dưới vòm trời đêm, giữa ánh trăng vắng vạc, y chăm chú nhìn cô, không nói một lời, nhưng lại khiến cô hiểu những điều y muốn nói.

Đúng thế, bây giờ đã khác.

Cô nhớ mình từng ôm chặt thân thể nóng giãy của y trong đêm, áp má vào gáy; từng rạch áo y, ấn lên làn da trần, giúp y băng bó; từng trông y suốt đêm rồi mệt mỏi thiếp đi, đến tảng sáng mới mơ màng mở mắt ra, trông thấy đôi mắt trong suốt đang lặng lẽ ngắm mình.

Giống như y đang nhìn cô bây giờ vậy.

Giờ đây, y tiết lộ bí mật ấy cho cô, cũng tức là cuốn cô vào xoáy âm mưu trùng trùng cạnh mình. Từ nay, dù phá xong vụ huyết án gia đình, lấy lại thanh danh cho mình, cô cũng phải sánh vai cùng y đi tiếp, không thể tách rời nữa.

Bởi vì, mọi chuyện đã khác rồi.

Y và cô, đã khác.

"Quỳ... Vương huynh! Dương tiểu đệ!"

Về đến cửa quán trọ, họ chợt nghe thấy một tiếng gọi hồi hả vang lên, phá tan không khí im lặng giữa đôi bên này giờ.

Hoàng Tử Hà trông thấy Chu Tử Tần giơ cao một cái lọ nhỏ đang lật đật chạy lại, vẻ mặt vừa đắc ý, vừa cao hứng, vừa kinh hoàng, trông vô cùng quái dị.

Cô hỏi ngay: "Kiểm nghiệm nhanh thế ư?"

"Đúng thế, ta thật không ngờ..." Nói đến đây, gã bỗng đảo mắt nhìn quanh rồi úp mở kéo họ vào trong: "Chuyện này đúng là quái dị, mau mau, cho các vị xem cái này!"

Quen thói úp mở câu giờ, Chu Tử Tần đóng cửa sổ xong còn sẫm soi nhìn khắp các khe kẽ xung quanh một lượt, xác định không có ai nghe lén, mới đặt cái lọ lên bàn hạ giọng hỏi: "Các vị có biết đây là gì không?" Hoàng Tử Hà cần lên ngấm ngấm, thấy bên trong chứa một thứ chất lỏng không màu không mùi, nhìn hết như nước, chẳng có gì lạ.

"Cẩn thận! Kịch độc đấy!" Chu Tử Tần vội nhắc.

"Gì cơ? Ở đâu ra đấy?"

"Đương nhiên là từ mớ tóc kia rồi. Phó Tân Nguyễn uống thuốc độc vào là chết ngay, nhưng độc tính vẫn lan ra đến đầu tóc, ta chỉ đốt mấy sợi hoà tro vào nước, lọc qua một lượt là được lọ thuốc độc này." Chu Tử Tần dương dương tự đắc chìa lọ thuốc ra cho hai người xem, "Nhưng phải cẩn

thận đấy, ta nhúng đầu đũa vào đó rồi nhúng vào bể cá, thế là lũ cá trong bể chết cả."

Hoàng Tử Hà bất giác sinh lòng thương xót lũ cá nhà họ Chu.

Lý Thư Bạch nhíu mày, cầm chiếc lọ sẫm soi hồi lâu, rồi trầm tư hỏi: "Trẫm độc à?"

"Đúng thế! Đúng là trẫm độc!" Chu Tử Tần đang phấn khích như điên, lại phải nén không thể reo ầm lên, nên rất ăm ức, "Chỉ cần chấm lông chim trẫm vào rượu là thành rượu độc."

"Đây là người ta đồn đại thế thôi." Lý Thư Bạch hờ hững nói, "Trên đời làm gì có chim trẫm, chỉ là người chết vì trúng loại độc này, toàn thân đến cả thịt da lông tóc đều sẽ chứa chất độc, chim trúng độc chết thì đến lông vũ cũng có độc. Chỉ cần lấy tóc người hoặc lông chim trúng độc cũng đủ tái chế thành kịch độc, nên mới có truyền thuyết ấy."

Chu Tử Tần lè lưỡi nhận xét: "May mà người đời không biết cách chế loại độc này, bằng không chẳng phải thiên hạ đại loạn rồi ư?"

Lý Thư Bạch gật đầu: "Trong cung vốn có loại độc này, từ triều trước để lại. Nghe nói nguyên liệu chủ yếu là tỳ sương, ngoài ra còn bỏ thêm phụ tử, đậu đỏ, cỏ đoạn trường, câu vắn, mấy loại độc kiến huyết phong hầu vào luyện chế thành. Năm xưa sau khi Tuỳ Dạng Đế qua đời, Vũ Văn Hoá Cập thu được trong hành cung ở Dương Tông hoàng đế. Thái Tông cho rằng loại độc này quá nguy hiểm, bèn huỷ công thức đi, chỉ giữ lại một lọ nhỏ, đến nay gần như đã tuyệt tích rồi."

"Không thể nào, chỉ cần sau khi hạ độc hại chết một người, rồi lấy da tóc người đó chế thành thuốc, chẳng phải lại có thuốc độc mới ư?"

Lý Thư Bạch lắc đầu: "Trẫm độc tuy lợi hại, nhưng độc tính cũng sẽ mất dần qua quá trình sử dụng. Thí dụ lượt dùng đầu tiên sau khi chế luyện thì chỉ chạm vào môi đã phát huy tác dụng, dùng hòng thoát chết. Nhưng sau khi lấy máu hoặc da tóc người trúng độc chế luyện thành thuốc độc lượt hai thì thời gian phác tác sẽ chậm hơn, sau khi trúng độc có thể phải một hai

canh giờ mới phát, một khi phát tác ắt chết ngay, thậm chí không kịp kêu cứu hay phản ứng gì. Song độc được luyện chế từ người chết lần này, tuy vẫn là kịch độc, nhưng phát tác rất chậm, kẻ trúng độc phải bị giày vò đến mấy canh giờ, cũng không thể chế luyện ra thuốc độc nữa, chẳng khác gì những loại độc bình thường."

Chu Tử Tần lại hỏi: "Vậy biểu hiện bên ngoài của người chết vì trảm độc, có phải rất giống trúng độc tỳ sương không?"

"Đương nhiên, dù sao nguyên liệu chủ yếu vẫn là tỳ sương, những thứ khác chỉ là phụ thôi. Có điều độc tính mạnh hơn tỳ sương bội phần. Uống liều lượng nhỏ tỳ sương cũng không sao, còn trảm độc chỉ cần một giọt là đủ lấy mạng cả trăm người." Nói đoạn, Lý Thư Bạch lại nhìn lọ thuốc độc Chu Tử Tần mới chế, "Xem ra Phó Tân Nguyễn và Ôn Dương chết vì trảm độc lượt hai."

Hoàng Tử Hà bèn hỏi: "Vấn đề là, một người xuất thân từ làng ca múa, lại ở tí quận Thục, tự vẫn cùng tình lang chưa hề làm quan, tại sao lại dùng trảm độc từ đại nội hoàng cung?"

"Hơn nữa, theo lời vương gia nói thì trảm độc hiện giờ cũng gần như tuyệt tích trong cung, họ lấy đâu ra được nhỉ?" Nói đến đây, Chu Tử Tần bỗng sáng mắt lên, nhìn Hoàng Tử Hà, nói như reo, "Này Sùng Cổ! Không chừng lần này chúng ta gặp một vụ kinh thiên động địa rồi!"

Hoàng Tử Hà ngán ngẩm gật đầu, "Ừm, xem ra... đằng sau nhất định còn ẩn giấu bí mật chúng ta chưa biết!"

Chương 7

TRĂNG MỜ BẾN NƯỚC

Sau khi tiễn Chu Tử Tần đang bưng bưng hứng khởi vì vợ được vụ án lớn, Hoàng Tử Hà cũng đứng dậy cáo từ Lý Thư Bạch.

Nhưng vừa bước đến cửa, nhìn thấy khóm thực quỳ đung đưa trước mặt, tươi đẹp vô ngần dưới ánh trăng, mắt cô bỗng hoa lên, đứng ngây ra đó hồi lâu rồi sức nhớ đến một chuyện, lòng bỗng lạnh buốt đi, mặt cũng tái nhợt.

Cuối hạ, gió đêm đã bắt đầu lành lạnh. Lý Thư Bạch đứng phía sau, thấy thân hình cô run lên thì hỏi khẽ: "Sao vậy?"

Cô từ từ ngoái lại nhìn y, miệng há ra, nhưng không thốt nên lời.

Thấy mảnh sân trong quán thi thoảng lại có người đi qua đi lại, Lý Thư Bạch bèn nắm tay cô kéo vào trong, đóng cửa lại rồi hỏi: "Người nghĩ gì thế?"

"Cha mẹ ta, còn cả anh trai... bà nội...." Môi cô run lên bần bật, không cất nổi lời.

Lý Thư Bạch hiểu ngay, ghé tai cô hỏi khẽ: "Người nghi ngờ nhà mình cũng chết vì trảm độc?"

Hoàng Tử Hà cắn mạnh môi dưới, ép mình bình tĩnh lại. Tay cô siết chặt mép bàn đến trắng bệch ra: "Vâng... Ta muốn xác nhận lại một lần..."

"Uống ngụm nước đi đã." Lý Thư Bạch rót cho cô một chén trà, rồi đứng nhìn cô chăm chăm, "Người muốn xác nhận lại thật sao?"

Hoàng Tử Hà ngược nhìn y, cặp mắt từ từ dâng lên một màn sương, dưới ánh đèn trông càng long lanh tựa thủy tinh, toát lên vẻ hoang mang bơ vơ khôn tả.

Cô cắn chặt môi rồi quả quyết gật đầu: "Vâng."

Y chẳng nói thêm nửa lời, chỉ giơ tay ấn nhẹ lên vai cô rồi rảo bước rời quán trọ, đi thẳng ra đầu ngõ.

Xa xa, dưới ánh trăng, Chu Tử Tần đang dắt Tiểu Hà nhảy chân sáo đi về phủ quận thú, trông điệu bộ như chỉ sợ người khác không biết mình vui.

Y liền gọi lớn: "Chu Tử Tần!"

Đêm khuya đường sá vắng hoe, nghe tiếng gọi, Chu Tử Tần vội kéo Tiểu Hà chạy ngược lại: "Vương huynh! Còn chuyện gì ư?"

Lý Thư Bạch buông một câu gọn lỏn: "Chúng ta ra ngoài một chuyến."

Chu Tử Tần rạng rỡ hẳn lên: "Hay quá, gọi cả Sùng Cổ đi, để ta dắt hai vị đến hàng cá ngon nhất quận Thục! Rắc thêm ít tiêu là thơm nữa..."

"Hắn không đi."

Chu Tử Tần ồ lên, rồi hỏi: "Vậy chúng ta... đi đâu?"

"Quật mộ."

Chu Tử Tần vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ: "Thích quá! Ta và Sùng Cổ ăn ý lắm! Chúng ta là hai đại cao thủ đào mồ quật mả, phối hợp nhịp nhàng hết ý đấy..."

"Nói nhỏ thôi..." Lý Thư Bạch lạnh lùng nhắc.

Chu Tử Tần vội bưng miệng lại.

Lý Thư Bạch lại nói: "Mấy hôm trước Sùng Cổ vất vả nhiều, hôm nay phải nghỉ ngơi."

"Lúc gay cấn thế này Sùng Cổ lại ở nhà ngủ à... Đúng là chẳng có đạo đức nghề nghiệp gì cả." Chu Tử Tần bĩu môi, rồi sực nhớ ra gì đó, vội hỏi: "Vương gia vừa mới đỡ, việc này... chi bằng để ta đi một mình là được, bảo đảm thập toàn thập mỹ, không sai sót một li!"

Lý Thư Bạch nhìn ra bóng đêm mịt mù, đường sá phủ Thành Đô thấy đều lát đá xanh, trải bao dầu dãi đã bị mài đến nhẵn bóng, phản chiếu ánh trăng lạnh lạnh.

Y thong thả giải thích: "Đây có thể là chứng cứ có lợi đầu tiên của cô ấy, ta không đi không được."

Chu Tử Tần ngạc nhiên: "Cô nào cơ ạ?"

Lý Thư Bạch không trả lời, chỉ hỏi: "Người ra khỏi thành được không?"

"Không vấn đề, tuy ta mới tới không lâu, nhưng đã kịp kết bạn với tất cả binh sĩ canh cổng thành rồi, chỉ cần nói ra ngoài tra án ban đêm, bảo đảm họ sẽ mở cửa cho chúng ta." Đoạn hăn ghé tai Lý Thư Bạch thì thầm hỏi, "Đi quật mồ ở đâu cơ ạ?"

Lý Thư Bạch quay đầu nhìn ra ngọn núi phía ngoài thành, đáy mắt phản chiếu ánh trăng, vừa lạnh lùng, vừa tịch mịch.

Cuối cùng, y đáp: "Mộ cả nhà Hoàng sứ quân."

Đi về phía Tây quận Thục, ngân hạnh mọc thành hàng dài dọc đường lên núi, mặt Nam là vô số mộ phần.

"Nghe nói phong thủy nơi này rất tốt, nên nhiều người khá giả đặt mộ ở đây. Sau khi Hoàng sứ quân qua đời, Hoàng Tử Hà bỏ trốn, dòng tộc họ Hoàng chẳng còn ai lo mai táng, cuối cùng mấy hương thân trong quận đành bỏ tiền chôn ông ấy ở đây." Chu Tử Tần xách dụng cụ vừa lấy từ nhà, đi vòng quanh phần mộ không lấy gì làm to lớn, đọc chữ trên bia rồi buột miệng than: "Trên bia không có tên Hoàng Tử Hà."

Lý Thư Bạch lạnh nhạt nhận xét: "Cuối cùng sẽ lại thêm vào thôi."

"Chẳng biết cô ấy có tới thăm mộ người nhà hay không nữa." Vừa nói, gã vừa sẫm soi các ngôi mộ xây đá xanh khum khum, tìm chỗ nứt để ra tay, "Thật ra, ta chỉ muốn ngày ngày nấp ở đây chờ sẵn, chắc chắn sẽ đợi được Hoàng Tử Hà lén lút đến viếng mộ, tới lúc đó ta sẽ lao ra bắt quả tang cô ấy, nói với cô ấy rằng, chúng ta phối hợp phá vụ huyết án của gia đình cô đi! Vương gia bảo, Hoàng Tử Hà có cảm động trước tấm lòng của ta mà ở lại bên cạnh, cùng ta phá giải tất cả những vụ án lạ lùng trong thiên hạ không..."

"Không đâu." Lý Thư Bạch lạnh lùng cắt lời.

Chu Tử Tần mù tịt chuyện nhìn mặt đoán ý, vẫn hứng khởi nói tiếp: "Cũng phải. Thế nên cách hiện giờ của ta là hoàn toàn chính xác. Ta định phối hợp với Sùng Cổ phá vụ án nhà họ Hoàng, tới lúc đó Hoàng Tử Hà nhất định sẽ quay về Thục tìm ta tạ ơn, bấy giờ ta sẽ bảo cô ấy rằng..."

Chu Tử Tần cứ thao thao bất tuyệt như thể Hoàng Tử Hà đang đứng ngay trước mặt, còn khoát tay cười ha hả, đầy vẻ hào sảng: "Không cần đa lễ, đây là việc bản bổ đầu nên làm mà! Nếu cô muốn cảm tạ thì ở lại đây đi, chúng ta cùng chung tay phá án, tạo phúc cho dân chúng quận Thục, để tiếng thơm muôn đời!"

Lý Thư Bạch sốt ruột chuyển chủ đề: "Người thấy nên bắt tay từ chỗ nào?"

Chu Tử Tần lại nghiên cứu hai ngôi mộ của Hoàng lão phu nhân và Hoàng Quân, rồi đáp: "Trong một đêm muốn quật cả 5 ngôi mộ thì khó quá. Theo ta thấy, mộ của Hoàng Quân em Hoàng sứ quân tuy cũng xây bằng đá xanh, nhưng nhỏ hơn nhiều. Hơn nữa các hương thân quận Thục chỉ tiện thể an táng cho ông ấy thôi, nên không làm kỹ càng. Chi bằng ta đào một cách ngách chệch phía sau mộ dẫn xuống, trước khi trời sáng chắc cũng kịp quật lên."

Nói là làm, hai người chiếu theo hướng bia, đào một cái hố chệch xuống phía sau mộ. Dù sao cũng mới hạ táng chưa lâu, đất còn mềm xốp, chẳng mấy chốc đã đào đến mộ, sau khi nạy lớp đá bọc ngoài, một đầu quan tài lộ ra.

"Đây hẳn là phần đầu áo quan, chỉ cần cắt ít tóc đem về là được." Chu Tử Tần vừa cạy ván vừa liến thoắng: "Lần này chúng ta may đấy, lần trước ở Trường An ta cũng gặp một vụ, Đại Lý Tự yêu cầu quật mồ nghiệm thi. Nào ngờ nhà đó giàu quá, còn dùng lòng trắng trứng hòa với nước gạo nếp trộn vào đất đắp lên, sau bao ngày đầu dãi nắng mưa, lớp đất đã cứng lại như sắt, cả đám người của Đại Lý Tự đào suốt bốn năm ngày mới đục được

một lỗ, kết quả kẻ đá lại được đổ nong nung cháy, kín như bưng, giọt nước cũng không chui lọt, cuối cùng chúng ta phải bầy tất cả lên mới xong..."

"Cha người mắng người một trận hả?"

Chu Tử Tần lè lưỡi: "Gia đúng là liệu sự như thần."

Rạng sáng, Lý Thư Bạch về đến khách sạn, thấy phòng Hoàng Tử Hà vẫn leo lét ánh đèn. Y thoáng phân vân, thấy nhà bếp đã bắt đầu chuẩn bị đồ ăn sáng bèn bảo họ cho hai bát bánh canh, bưng đến gõ cửa phòng Hoàng Tử Hà.

Hoàng Tử Hà nghe tiếng liền mở cửa ngay, rõ ràng đã thức đợi tin suốt đêm, hai mắt đỏ ngầu.

Lý Thư Bạch đặt đồ ăn lên bàn, ra hiệu cho cô ăn trước đã.

Trời vừa tảng sáng, trong phòng chỉ có một ngọn nến lập lòe. Hoàng Tử Hà bưng bát bánh canh nóng hổi, im lặng nhìn y.

Lý Thư Bạch chăm chăm nhìn cô, cuối cùng lên tiếng: "Là trầm độc, không sai."

Hoàng Tử Hà đứng phắt dậy, suýt nữa hất đổ cả bát bánh canh. Lý Thư Bạch thản nhiên giơ tay giữ lấy bát, nhắc nhở: "Nghe ta nói đã."

Hoàng Tử Hà cắn môi gật đầu, song người vẫn run lên bần bật. Cô gắng gượng day day huyết thái dương, ép mình bình tĩnh lại.

"Mọi chuyện trên đời, nếu quá bận lòng lại hóa ra rối trí, tuy người xưa nay bình tĩnh, nhưng chuyện liên quan đến người nhà, ắt sẽ rối loạn, nên ta không cho người theo, vì sợ người xúc động quá mức lại không hay."

"Vâng... ta hiểu." Cô miễn cưỡng đáp.

"Hiện giờ vụ án gia đình người đã đột phá quan trọng, tin rằng ngày người rửa sạch oan khiên chẳng còn xa nữa." Nói đoạn, y đẩy bát bánh canh tới trước mặt cô, "Có điều bây giờ quan trọng nhất là người phải chăm sóc bản thân thật tốt, nếu ăn không ngon ngủ không yên, suốt ngày lo buồn rầu rĩ thì làm sao lật lại bản án, rửa sạch mối oan?"

Cô lặng lẽ gặt đầu, rồi bưng bát lên, thong thả ăn từng miếng đến hết, đoạn đặt bát xuống nhìn y.

Ánh bình minh đã ló ra phía cuối chân trời, lại là một sớm mùa hè nắng đẹp.

Lý Thư Bạch bảo cô: "Xét theo độc tính của trăm độc thì người nhà người, cũng giống như Phó Tân Nguyễn và Ôn Dương, đều trúng loại độc chế luyện lần hai. Bởi thế, kẻ hạ thủ không thể là người."

Cô gặt đầu, nuốt nước mắt run rẩy đáp: "Vâng... Bao lâu nay, ta dốc lòng muốn tìm một điểm đột phá, nhưng truy tra thế nào cũng chỉ toàn những chứng cứ bất lợi. Mãi đến giờ mới tìm được chứng cứ quan trọng đầu tiên, có lẽ từ nay có thể gạt bỏ giả thiết ta là hung thủ rồi..."

"Đúng thế, đồng hoang ngàn dặm, cuối cùng cũng xuất hiện một cơ may." Lý Thư Bạch uể oải đáp. Suốt đêm y cùng Chu Tử Tần đào mồ quật mả, bất chấp bản thân vốn ưa sạch sẽ, thậm chí còn cầm mớ tóc cắt từ tử thi. Tất nhiên trước khi cầm đã đeo găng tay Chu Tử Tần cung cấp.

Hoàng Tử Hà xúc động, quên cả cảm tạ y, chỉ mãi hỏi dồn: "Thi thể cha mẹ ta... giờ sao rồi?"

"Vì triệu chứng và thức ăn của 5 người giống nhau, thời gian lại gấp gáp nên chúng ta chỉ cắt tóc của chú và anh trai người đem kiểm nghiệm thôi, đều trúng trăm độc. Ta nghĩ có lẽ nên để Tử Tần mượn vụ án Phó Tân Nguyễn loan tin ra, sau đó đường đường chính chính kiểm nghiệm lại thi thể cha mẹ người, nếu xác định là trăm độc, thì có thể rửa oan cho người, đồng thời xóa bỏ bản án cũ, lập án mới điều tra lại."

"Giờ... ta rối lắm, chẳng biết làm sao nữa..." Nói rồi, cô rút cây trâm trên đầu, chậm chậm vạch lên bìn.

Thoạt tiên, tay còn run, đường vạch cũng ngập ngừng chậm chạp, nhưng càng về sau, cô vạch càng nhanh, lấy trăm độc làm cầu nối, suy đoán ra bao nhiêu giả thiết. Vừa vạch, cô vừa lẩm bầm từng điểm nghi vấn:

"Thứ nhất, trảm độc từ đâu mà ra, kẻ ra tay có liên quan gì với cung đình không? Có phải cùng một người ra tay không?"

"Thứ hai, đều cùng một loại chất độc, vụ án gia đình ta và Phó Tân Nguyễn có liên quan gì? Mạnh mỗi giao nhau ở đâu?"

"Thứ ba, hung thủ làm cách nào bỏ trảm độc vào bát canh móng dê chính tay ta bưng lên?"

"Thứ tư, trảm độc trong vụ Phó Tân Nguyễn và Ôn Dương từ đâu ra? Sao họ phải dùng thứ thuốc độc đó để tự vẫn?"

Lý Thư Bạch xem những nghi vấn cô vạch ra, trầm ngâm nói: "Trong số này, dễ tra nhất là điểm thứ ba và thứ tư. Giờ còn sớm, chúng ta nghỉ ngơi đã. Ta đã sai Tử Tần điều tra tất cả những kẻ trong phủ quận thú có khả năng động đến bát canh móng dê, chiều chúng ta tới ắt sẽ có kết quả."

P phủ quận thú Xuyên Thục nằm giữa Thành Đô, tường bao cao ngất, choán hơn nửa con phố.

Từ cổng lớn đi vào, chính giữa là công đường nha môn, bên trái là nhà kho lớn nhất quận Thục, bên phải là chỗ ở của tam ban nha dịch, phía sau là khu nhà của quận thú, cạnh đó có một khu vườn nhỏ.

Hoàng Tử Hà nhắm mắt cũng có thể đi lại thoăn thoắt ở đây. Cả thời thiếu nữ tươi đẹp của cô đã bị chôn vùi vĩnh viễn tại nơi này cùng vụ thảm án ngày hôm ấy.

Cô cùng Lý Thư Bạch theo cửa ngách đi thẳng vào phòng của bố khoái. Chu Tử Tần đang ngồi vắt chân ăn thông ngào đường, thấy họ đến bèn chia cho mỗi người một ít, rồi rút trong ngực áo ra một cuộn giấy: "Nào nào, chúng ta nghiên cứu cái này đi."

Mới cuối giờ Ngọ đầu giờ Mùi, trong phòng bố khoái ngoài họ ra chẳng có ai.

"Đêm qua ta và vương gia cắt lấy ít tóc, đắp lại phần mộ rồi tức tốc quay về chỗ ta kiểm nghiệm, xác định đúng là trảm độc." Chu Tử Tần dương dương tự đắc khoe, "Vương gia lập tức sai ta điều tra tất cả người trong

phủ, hì hì, chuyện này giao cho đại bố đầu vừa thân ái dễ gần vừa có danh phận như ta, há chẳng phải dễ như trở bàn tay ư?"

Nói đoạn, gã trải cuộn giấy ra, bên trên ghi chép rõ ràng đầu ra đấy, chữ Chu Tử Tần tuy cũng bình thường, nhưng được cái ngay ngắn, rất dễ đọc.

Đầu bếp thứ nhất, Lỗ Tùng Nương, cai quản đồ ăn thức uống trong bếp. Trong đêm xảy ra án mạng, đã đem canh móng dê cùng các món ăn thừa cất vào chạn khóa lại. Hiện trạng: Mấy hôm trước con trai bị ốm, phải vay hai quan tiền của A Bát canh cống.

Đầu bếp thứ hai, Lưu Tứ Nương, cai quản việc bếp núc, bên dưới còn có hai nha đầu chuyên nhóm bếp. Vào ngày xảy ra án mạng, chỉ huy một nha đầu nhóm bếp làm cơm. Hiện trạng: Về cơ bản vẫn như xưa, mới có thêm một chiếc nhẫn bạc, đi khoe khắp nơi.

Đầu bếp thứ ba, Tiền Đại Nương...

Tạp dịch thứ nhất, thứ hai, thứ ba...

A hoàn thứ nhất, thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Hoàng Tử Hà đọc mà phục Chu Tử Tần sát đất. Trên dưới phủ quận thú phải đến bốn mươi mấy người, vậy mà chỉ một buổi sáng gã đã hỏi han khắp lượt, hơn nữa còn hỏi rất kỹ, đúng là có thiên bẩm dò la, lợi hại hơn cả mấy bà tám ngoài đường.

"Mấy chuyện này... hằng ngày ta vẫn thường để ý nghe ngóng, cũng là rèn luyện khả năng điều tra, đúng không nào?" Chu Tử Tần nghiêm trang nói: "Ta tin rằng Hoàng Tử Hà cũng sẽ để ý kỹ những chuyện này."

"Ta nghĩ là không đâu." Khoé môi Hoàng Tử Hà hơi giật.

Lý Thư Bạch liếc mắt nhìn cô, tựa tiểu phi tiểu, đọc lướt qua bản ghi chép rồi ném xuống bàn, hỏi: "Người điều tra cả một buổi sáng, không thấy ai khả nghi sao?"

Chu Tử Tần bấy giờ mới hơi lúng túng: "Đúng... đúng thế. Trầm độc là thuốc độc chỉ lưu truyền trong cung, nếu có kẻ nào tuồn ra cho người trong

phủ hạ độc thì hung thủ hoặc là đã bị giết, hoặc đã thăng tiến vùn vụt, được kẻ chủ mưu xem là tâm phúc rồi. Nhưng mọi người trong phủ không có thay đổi gì đáng kể, chứng tỏ không ai mượn việc này để lôi kéo quan hệ với quan trên cả."

Hoàng Tử Hà gật đầu tán đồng: "Tử Tàn phân tích rất đúng."

Chu Tử Tàn nghe vậy thì đắc ý hẳn: "Đã bảo ta có thiên bẩm rất cao mà, nếu ngày sau ta phối hợp với Hoàng Tử Hà thì cái danh thần thám đệ nhất kinh thành của Sùng Cổ e là khó giữ đấy hahaha..."

Hoàng Tử Hà và Lý Thư Bạch ngán ngẩm nhìn nhau, nhất trí lờ Chu thiếu bổ đầu đi.

"Thế nên, tiếp theo đây chúng ta phải bắt tay từ vụ Phó Tân Nguyễn và Ôn Dương thôi."

Nhà Ôn Dương nằm ở ngõ Thạch Lựu phía Tây phủ Thành Đô, trong ngõ trồng rất nhiều thạch lựu. Giờ đang cuối hạ, hoa lựu đã tàn quá nửa, trên cành lúc lỉu những trái lựu to bằng nắm tay, đựng đưa nhè nhẹ, nhìn rất thích mắt.

Nhà họ Ôn cũng khá giả, xây theo kiểu tứ hợp viện với ba dãy nhà bao quanh một mảnh sân, giữa sảnh chính treo một bức tranh vẽ cảnh nghe đàn bên suối, hai bên đặt đôi liễn: "Trúc vũ tùng phong cầm vận, trà yên ngô nguyệt thư thanh." (Mưa qua bụi trúc, gió lùa rừng thông, tiếng đàn vi vút; khói trà bảng lảng, trăng treo ngô đồng, giọng đọc vang vang)

Quản gia nhà họ Ôn, một ông già râu tóc bạc phơ, mặt mày rầu rĩ ra đón họ, khom lưng hành lễ: "Tham kiến Chu bổ đầu."

Chu Tử Tàn vội đỡ ông ta dậy: "Lão nhân gia không cần đa lễ."

Lão quản gia mời họ vào phòng khách ngồi, sai tiểu đồng pha trà rồi gọi tất cả đầu bếp và người hầu trong nhà ra gặp họ.

"Tổ tiên lão gia ta từng làm thứ sử Tịnh Châu, về sau từ quan về quê. Lão gia năm nay 37 tuổi, hơn 10 năm trước còn tha thiết công danh, tiếc rằng cứ thi trượt mãi, nên cũng nguội lòng. Sau khi lão thái gia, lão phu

nhân và phu nhân qua đời, lão gia càng ít ra ngoài, chỉ đóng cửa ở trong nhà đọc sách Lão Trang, trồng hoa trong vườn, ít tiếp xúc với người ngoài."

Chu Tử Tần gật đầu hỏi: "Vậy làm sao ông ấy quen được Phó Tân Nguyễn, chính là tình nhân cùng tự vẫn ấy?"

"Tổ tiên họ Ôn để lại sản nghiệp ở trong rừng, thu hoạch hằng năm cũng khá, sau khi phu nhân qua đời, lão gia không tục huyền, cũng không nạp thiếp. Xưa nay ông ấy thích nhất thơ Vương hữu thừa, nói rằng Vương hữu thừa cũng không tục huyền, sau này chọn trong hàng cháu chắt một đứa thông minh nhận làm con thừa tự là được." Nói đến đây, quản gia hoang mang hỏi: "Bố đầu có biết Vương hữu thừa là ai không?"

Chu Tử Tần đáp: "Chính là Vương Duy Vương Ma Cật."

"Ồ ra thế." Quản gia đáp, rõ ràng chẳng biết Vương Duy là ai, lại kể tiếp, "Lão gia không có người nâng khăn sửa túi nên thỉnh thoảng cũng đến giáo phường tìm vài cô nương, có điều xưa nay chưa từng đưa những cô gái phong trần đó về nhà, nên ta chẳng biết ai với ai cả."

Chu Tử Tần hạ giọng thì thào: "Đã thích Vương Duy sao không học ông ấy đóng cửa ở ẩn cho rồi, còn qua lại những chỗ đường hoa ngõ liễu?"

Hoàng Tử Hà chẳng buồn đếm xỉa đến gã, quay sang hỏi lão quản gia: "Xin hỏi lão nhân gia, hôm ấy trước khi lão gia nhà các vị ra ngoài có căn dặn gì không?"

"Hôm ấy... hình như lão gia có hẹn, nói rằng phải đến phố Tùng Hoa, ta cũng không nhớ rõ lắm... Ôi, lão gia tuy có chút sản nghiệp nhưng hai năm nay thu nhập hơi kém, vốn dĩ bên cạnh vẫn có một thư đồng theo hầu, nhưng mấy năm trước cũng cho nghỉ rồi. Giờ trong nhà chỉ có 4 người là ta, một đầu bếp, một người hầu với thằng cháu ta thỉnh thoảng theo ra ngoài." Đoạn lão trở tiểu đồng đang pha trà, thở dài kể: "Các vị bảo trong nhà không có bàn tay đàn bà sắp xếp, làm sao hưng vượng nổi? Mấy hôm trước có vài vị trong thị xã của lão gia tới viếng, một đại quan, hình như họ Tề thì phải, còn nấn ná trong thư phòng lão gia hồi lâu rồi than vãn, lão gia nhà các người phải tìm một người phụ nữ lo liệu việc nhà từ lâu rồi mới phải."

"Nói vậy là các vị không biết gì về chuyện của lão gia ở bên ngoài?"

"Lão gia xưa nay không nhắc đến, cũng không dẫn chúng ta theo... quả thật không ai biết gì cả."

Thấy lão quản gia hoàn toàn mù tịt, đầu bếp, người hầu và tiểu đồng cũng lắc đầu quầy quậy, Chu Tử Tần đành dẫn Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà ra phía sau xem xét.

Phía sau nhà là thư phòng, cả khoảnh sân chỉ thấy bóng trúc hiu hiu, ngô đồng biêng biếc, tùng bách xanh um, non bộ lờm chờm, toát lên vẻ thanh cao cô ngạo.

Chu Tử Tần buột miệng: "Trông cảnh này ta lại thấy quen quen, giống nơi nào ấy nhỉ..."

Gã còn đang gãi đầu gãi tai nghĩ ngợi thì Lý Thư Bạch đứng cạnh nói ngay: "Ngạc vương phủ."

"Đúng đúng, chính là ngôi đình Ngạc vương gia hay ngồi uống trà! Ý cảnh cổ tình bày đặt này, đúng là sờn da gà!" Chu Tử Tần sờ sờ lớp gai ốc mới nổi trên tay rồi xăm xăm đi thẳng vào thư phòng xem xét.

Vừa bước qua cửa đã thấy đập vào mắt một giá đồ cổ, phải đi vòng qua mới thấy hai hàng giá sách và một án thư. Sau án thư đặt một bức bình phong, chép bài Sơn cư thu minh của Vương Duy, nét chữ như rồng bay phượng múa, lạc khoản đề: Tịnh Tế cư sĩ.

Mặt tường bên phải bình phong treo bức tranh vẽ một cánh bướm đậu trên đoá hồng tú cầu. Màu mực đã phai, hẳn là đồ cũ. Cả phòng chỉ có bức tranh này là điểm lệ, níu được ánh mắt Hoàng Tử Hà thêm một thoáng.

Trên bàn có mấy tờ giấy, được xếp lại đặt ở đầu bàn.

Chu Tử Tần cầm lên xem, thấy chữ đầu tiên ở tờ thứ nhất là "Đề", mấy chữ sau đó là "nghĩ thế nào, Tu Đà Hoàn có ý", thì ngơ ngác chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì, nhìn sang Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà. Hoàng Tử Hà

đang nhú mảy, Lý Thư Bạch đã ứng khẩu đọc ngay: "Tu Bồ Đề nghĩ thế nào? Tu Đà Hoàn có ý nghĩ rằng 'ta tu được đạo quả Tu Đà Hoàn' chăng?"

Hoàng Tử Hà hiểu ra ngay, liền đọc tiếp: "Tu Bồ Đề thưa, 'Không, bạch thế Tôn. Tại sao vậy? Vì Tu Đà Hoàn là hoà vào dòng nước, thế nhưng thật ra không có cái gì nhập vào đâu cả: không nhập sắc, thanh, hương, vị, xúc, pháp, nên được mệnh danh là Tu Đà Hoàn. '"

Chu Tử Tần đối chiếu những lời họ đọc với ghi chép trên giấy thấy giống y hệt, nhưng vẫn chưa hiểu đầu cua tai nheo: "Các vị đọc gì thế?"

Hoàng Tử Hà giải thích: "Là một đoạn trong kinh Kim Cương Bát Nhã Ba La Mật, xem ra Ôn Dương từng chép một đoạn kinh này. Có điều các trang giấy sắp xếp lộn xộn nên công tử đọc không hiểu đấy thôi."

Chu Tử Tần ồ lên, đặt mấy tờ giấy xuống.

Hoàng Tử Hà nghĩ ngợi rồi bước đến sắp lại mấy trang giấy cho đúng thứ tự. Chợt cô ngạc nhiên kêu lên: "Đoạn đầu kinh văn đâu mất rồi?"

"Hà?" Chu Tử Tần đang sẫm soi giá sách quay sang nhìn cô: "Thứ này cũng có người lấy đi ư? Chữ Ôn Dương viết cũng xoàng thôi mà?"

"Ừm, nhưng câu vừa rồi công tử đọc chính là câu đầu tiên, theo bản chép tay này." Sắp lại xong giấy, cô đặt xuống bàn, chèn một con sư tử mã não lên trên rồi lục tìm khắp trên giá lẫn trong ngăn kéo, nhưng không hề thấy mấy đoạn trước.

"Còn mấy phong thư đây này?" Cả bọn tìm được mấy phong thư cất trong hộp gấm, bèn mở ra xem, Chu Tử Tần lập tức kích động hẳn lên: "Là của Phó Tân Nguyễn gửi cho Ôn Dương!"

Ôn lang thấy chữ như người.

Mưa dầm nhiều ngày, nước ngập phố xá, không thể lặn lội. Nghĩ đến hoa quế trước sân, chỉ còn đôi ba phần, thương tiếc hương ấy nên gom lại, chưng nước quế hoa cho chàng.

Đất Thục nắng ít, mây nhiều. Hôm nay mở hộp phấn chàng tặng khi trước, hương thơm thoang thoảng, màu sắc tươi đẹp, chẳng khác bức tranh bướm vờn tú cầu trước án thư của chàng. Mong chàng mau đến thăm, chờ để hoài nhan sắc. Thiếp đã quét sẵn cửa đợi bóng chàng.

Tân Nguyễn kính thư.

Chu Tử Tân cảm thán: "Đúng là ân ái mặn nồng."

Lại tiếp tục xem, ngoài mấy phong thư của Phó Tân Nguyễn, còn lại phần lớn là những chuyện qua lại thù tạc ở thị xã, chẳng có gì đặc biệt.

Chu Tử Tân nhận xét: "Xem ra nửa đầu bộ kinh Kim Cương mất thật rồi. Nói không chừng người hầu trong nhà lại tưởng là giấy vụn đem vứt đi. Cứ nhìn người trong nhà này, từ già đến trẻ, hình như đến chữ còn không biết, làm sao biết được cái gì có ích cái gì vô dụng chứ?"

Hoàng Tử Hà lắc đầu: "Chính vì không biết chữ, nên họ nhất định sẽ giữ gìn cẩn thận từng trang giấy có chữ, để khỏi vứt lăm, tránh bị chủ nhân mắng. Nhất là vị chủ nhân này hình như còn rất tự hào về thư pháp của mình."

"Sao Sùng Cổ biết?" Thấy cô nói ra điều mình chưa nhận thấy, Chu Tử Tân có phần không phục.

"Nét chữ trên giấy và trên bình phong giống nhau đúng không? Tự viết bình phong tự thường thức, chẳng phải là rất tự hào về thư pháp của mình ư?"

"Nhưng lạc khoản trên bình phong là Tịnh Tế cư sĩ cơ mà?"

"Ôn là nhu, Dương là cương, Ôn Dương cảm thấy tên mình vừa nhu vừa cương, cương nhu phối hợp (nguyên văn: cương nhu tịnh tế), nên lấy hiệu này đó mà."

"Thật không đấy?" Chu Tử Tân nửa tin nửa ngờ, đi ra sân, vẩy găng hầu đang dọn dẹp bên ngoài: "Này này, huynh qua đây chút!"

Người hầu vội chạy lại hỏi: "Bố đâu có gì căn dặn?"

"Bức bình phong trong thư phòng do ai viết vậy?"

"Là bút tích của lão gia, viết hồng hai mươi mấy cuốn lụa mới được một bức, có vẻ lão gia rất thích nên đã gọi người tới hồ rồi căng lên làm bình phong."

Hoàng Tử Hà đứng phía sau hỏi: "Hằng ngày các người dọn dẹp có vứt các trang giấy viết chữ đi không?"

"Thưa có, nhưng phải được lão gia cho phép. Mấy năm trước có lần tôi trót vứt lầm một bài thơ của lão gia, từ đó về sau muốn dọn dẹp thư phòng phải đợi khi lão gia có nhà, xem qua từng tờ rồi mới cho vứt hay giữ lại."

Chu Tử Tần nhìn Hoàng Tử Hà đầy ngưỡng mộ, chỉ thiếu chưa viết lên mặt mấy chữ "chúng ta phối hợp đánh bại Hoàng Tử Hà đi" mà thôi.

Lý Thư Bạch quan sát khắp thư phòng một lượt, rồi hỏi gã hầu: "Bức tranh hồ điệp tú cầu kia treo lên từ khi nào thế?"

"Cái đó thì tôi không rõ... Lão gia có mấy bức họa, bức có non nước, bức có sông suối, mỗi khi cao hứng lại chọn một bức treo lên, bọn người hầu chúng tôi cũng khó biết tranh treo lên lúc nào."

"Theo người nhớ thì bức tranh này treo đã lâu chưa?"

"Ừm... hình như mới được mấy hôm thôi, tóm lại là chưa lâu, trước đây cũng chưa từng thấy."

Đợi gã hầu đi khỏi, Chu Tử Tần nhìn quanh, nhận xét: "Xem ra không có gì khác thường, chúng ta có định điều tra thêm gì ở đây không?"

Hoàng Tử Hà trở về phía phố Tùng Hoa: "Đến hiện trường vụ án thử xem."

Vừa ra khỏi cửa nhà họ Ôn, thoáng trông thấy người đứng ở đầu kia con ngõ, bước chân Hoàng Tử Hà chột khựng lại.

Bóng người dong dỏng gầy gò ấy đang đứng dưới khóm trúc bên bờ sông.

Lá trúc lay lay, bóng hắt gầy gầy, càng tôn lên phong thái của nhau.

Hoàng Tử Hà đứng lặng nhìn hắt, còn Chu Tử Tần vẩy tay rồi rít: "Ồ? Chẳng phải Vũ Tuyên Vũ học chính ư? Huynh còn nhớ ta không? Chúng ta từng gặp nhau ở kinh thành đấy!"

Vũ Tuyên gật đầu với hắt, ánh mắt nán lại nơi Hoàng Tử Hà một thoáng rồi quay sang hành lễ với Lý Thư Bạch, đoạn mới đáp lời Chu Tử Tần: "Ta có việc muốn tìm thiếu bổ đầu."

"Huynh nói đi, cứ nói." Chu Tử Tần nhảy chân sáo đi đến.

Hắt trả bình trà rỗng và giỏ trúc trên tay nói: "Sáng nay ta đến chùa Quảng Độ xin ít tịnh thủy để cúng tế Hoàng quận thú."

Hoàng Tử Hà run bắn lên, vô thức siết chặt hai tay lại. Dây cương hắt lên lòng bàn tay thành một vệt tím tái, nhưng cô không nhận ra.

Thấy vậy, Lý Thư Bạch im lặng vỗ nhẹ lên vai cô. Hoàng Tử Hà sức tỉnh, từ từ buông lỏng dây cương, nhưng thân mình vẫn cứng đờ.

Chu Tử Tần chẳng hề nhận ra vẻ khác thường của họ, chỉ ồ một tiếng rồi hỏi: "Hôm nay là ngày giỗ chạp gì ư?"

Vũ Tuyên lắc đầu: "Không." "Vậy thì..." Chu Tử Tần ngạc nhiên nhìn hắt.

"Hễ ở Thành Đô, ngày nào ta cũng tới quét mộ." Ánh mắt hắt lướt qua Hoàng Tử Hà. Đôi mắt trong veo, còn trong hơn dòng nước chảy bên bờ, giọng nói khe khẽ, còn nhẹ hơn làn gió lao xao qua rừng trúc: "Tối qua ngẫu nhiên mơ thấy chuyện cũ, chạnh lòng tưởng nhớ nên mới đến xin Mộc Thiện đại sư ít tịnh thủy, mua thêm hương hoa tới cúng tế."

Chu Tử Tần xưa nay thích hóng hớt những chuyện đồn đại kiểu này, liền hỏi ngay: "Tịnh thủy của Mộc Thiện đại sư có tiếng lắm à? Hình như rất nhiều người tới xin."

Vũ Tuyên gật đầu: "Mộc Thiện đại sư đạo hạnh cao thâm, là cao tăng nổi danh nhất đất Thục. Gần đây ở Thành Đô đồn rằng sau thiền phòng của

pháp sư có một mạch nước nhỏ, qua nhiều năm nghe ngài tụng kinh cảm hoá, chỉ trong một đêm đã cuộn cuộn tuôn trào, trở thành một con suối, ai cũng bảo là kỳ tích. Bởi thế mọi người đua nhau tới xin nước, nghe nói nếu nước lại được Mộc Thiện đại sư trì tụng nữa thì có thể trở thành tịnh thủy, khiến người sống lục căn thanh tịnh, cũng có thể giúp vong hồn siêu độ vãng sinh."

Hoàng Tử Hà dắt ngựa, đứng bên rừng trúc, nghe hản rử rĩ kể, bất giác mơ màng nhớ lại khi xưa họ từng cùng lang thang khắp đường lớn ngõ nhỏ ở Thành Đô, mỗi cành cây cọng cỏ qua lời hản kể đều có điển cố, sự tích, khiến người ta nghe mà mê mẩn.

Chu Tử Tần gật đầu: "Hôm sau ta cũng tới xin ngậm nước uống mới được."

Vũ Tuyên gật đầu rồi khom người hành lễ với Chu Tử Tần: "Chu thiếu bố đầu, hôm nay ta từ mộ cha nuôi về thẳng nhà môn tìm bố đầu, nghe người ở đó chỉ lại tìm đến tận đây, là vì có chuyện quan trọng phải trình báo."

"Chuyện gì vậy?"

"Vừa rồi ta quét dọn phần mộ, phát hiện mộ em trai của Hoàng sứ quân và Hoàng công tử có dấu hiệu bị đào xới, may mà nắm và đá đắp phía trong vẫn nguyên vẹn, chỉ là vạt đất bên ngoài bị xới lên. Có khi nào có kẻ gian định quật mộ không?"

Chu Tử Tần đang tươi cười nghe thế thì dờ mắt ra, bất giác ngoái lại nhìn Hoàng Tử Hà, ngưỡng nghịu nhếch mép với cô.

Thật uống cho hản hăng ngày khoe khoang tay nghề đào mồ quật mả, không ngờ Vũ Tuyên chỉ thoáng nhìn đã nhận ra. Có điều hản nghĩ chắc hản Vũ Tuyên không biết, những kẻ quật mộ đều đang đứng ngay trước mặt y, hơn nữa, một trong đó là Quỳ vương gia, kẻ còn lại chính là Chu thiếu bố đầu mà hản bẩm báo.

Vũ Tuyên đương nhiên không biết Chu thiếu bổ đầu vẽ mặt phức tạp trước mặt chính là thủ phạm, thông thả nói tiếp: "Ta nghĩ dân chúng Thành Đô đều biết Hoàng sứ quân liêm khiết thanh bạch, trong mộ chủ yếu là thư tịch bút mực, sao lại bị đám trộm dòm ngó chứ?"

Chu Tử Tần hào sảng gật đầu: "Không sai! Vũ huynh nói đúng lắm! Ta nghĩ việc này ắt có nội tình!"

Hoàng Tử Hà chỉ biết cúi đầu nín lặng, nhìn chăm chăm cảnh trúc bên cạnh.

Lý Thư Bạch bèn vít cành trúc nọ xuống, sẫm soi gân lá, như thể trên đó viết lời vàng ý ngọc.

Chu Tử Tần lén liếc hai người, thấy cả hai trầm tĩnh thản nhiên, không mảy may sơ hở, cũng không buồn nói đỡ cho mình nửa câu, đành vận lại Vũ Tuyên: "Vậy Vũ huynh cho rằng... sao chúng lại muốn quật mộ Hoàng quận thú?"

Vũ Tuyên lắc đầu: "Ta không rõ, nhưng chắc phải có nguyên nhân. Ví như muốn mượn chuyện này để gây bất lợi cho Chu quận thú mới nhậm chức, hoặc là, Chu thiếu bổ đầu cũng biết đấy, Hoàng Tử Hà là con gái Hoàng quận thú bỏ trốn đến giờ vẫn chưa rõ tung tích, biết đâu có kẻ làm vậy để dụ Hoàng Tử Hà xuất đầu lộ diện, hòng hãm hại cô ấy?"

Vừa nghe nhắc đến Hoàng Tử Hà, Chu Tử Tần ngạc nhiên hỏi ngay: "Không thể nào? Còn có thể có ý đồ này nữa sao?"

"Ta không biết... Có điều mong Chu thiếu bổ đầu để ý giùm xem có kẻ nào rắc tâm làm bậy hay không. Hoặc là..." Hắn nhìn sang Hoàng Tử Hà, hơi cao giọng: "Để Hoàng Tử Hà biết, có lẽ còn có thể lực nào đó mà cô ấy chưa thấy được đứng sau vụ này, đang chuẩn bị đối phó với cô ấy."

"Ừm... Chúng ta sẽ chú ý, nha môn bảo đảm sẽ lưu tâm bảo vệ phần mộ Hoàng quận thú nguyên vẹn." Vừa nói, Chu Tử Tần vừa nháy mắt với hai người kia, ra ý bảo: "Hai người xem, hăn nghĩ tới nghĩ lui, lại không ngờ do chính chúng ta gây ra, hahaha!"

Nhưng Hoàng Tử Hà phớt lờ thái độ đặc ý của y, cô đứng dưới rặng trúc, trước cơn gió hiu hiu, dẫn đo một thoáng rồi ngẩng đầu nhìn thẳng vào Vũ Tuyên, ánh mắt trong suốt thản nhiên: "Đa tạ huynh đã có lòng nhắc nhở, cũng đa tạ huynh lo lắng cho sự an nguy của Hoàng Tử Hà. Song việc này... ta nghĩ không có thể lực nào đứng sau cả, không cần phải lo."

Vũ Tuyên ngờ ngàng nhìn cô.

Nhưng Hoàng Tử Hà ngoảnh mặt đi, né tránh ánh mắt hắc, nói tiếp: "Là chúng ta làm đấy."

Vũ Tuyên kinh ngạc đến nỗi phải loạng choạng lùi lại mấy bước mới trụ vững. Khó khăn lắm, hắc mới thốt ra được mấy tiếng: "Các... các vị đã quật mồ cả nhà Hoàng quận thú ư?"

Hoàng Tử Hà gật đầu: "Phải. Chúng ta còn tìm thấy chứng cứ chứng minh Hoàng Tử Hà không phải hung thủ nữa."

Vũ Tuyên tròn tròn mắt nhìn cô, lắp bắp hỏi lại: "Huynh... chính tay... quật mồ người nhà họ Hoàng?"

"Thật ra hôm đó Sùng Cổ ngã bệnh không đi, ta muốn khám nghiệm lại tử thi để lật lại vụ án, nên cùng... nên đi một mình." Che giấu được cho Lý Thư Bạch, Chu Tử Tần đặc ý: "Ta làm gọn gàng đấy chứ? Quật mộ khám nghiệm xong, ta lại đắp lại như cũ đấy. Nếu không phải huynh ngày ngày đến quét tước, ta dám đảm bảo chỉ mấy hôm nữa, hoặc chỉ sau một cơn mưa, là không ai mảy may phát hiện được dấu vết."

Vũ Tuyên chẳng buồn để ý đến những lời huênh hoang của y, rảo bước đi thẳng tới trước mặt Hoàng Tử Hà, nắm chặt vai cô nhìn chăm chăm vào mắt hỏi: "Kết quả khám nghiệm thế nào? Căn cứ vào đâu để chứng minh Hoàng Tử Hà không phải hung thủ? Nếu thế thì hung thủ là ai? Hắc ra tay như thế nào? Tại sao lại phải vu oan giá họa? Hắc giá họa bằng cách nào?"

Thấy đôi mắt vốn trong veo của hắc thoát chốc đỏ vằn tia máu, gần như mất trí, cô thở dài đáp: "Huynh bình tĩnh đi, chúng ta vẫn chưa tìm ra hung thủ."

"Nhưng... đã chứng minh được Hoàng Tử Hà vô tội rồi ư?" Hắc gắng lại lần nữa.

Hoàng Tử Hà im lặng nhìn Vũ Tuyên, từ từ gỡ tay hắc ra khỏi vai mình, không đáp.

Lý Thư Bạch chợt quay sang bảo Chu Tử Tần: "Vừa rồi ta quên mất không để ý bức tranh tú cầu hồ điệp của Ôn Dương có mấy đoá hoa."

Chu Tử Tần vã mồ hôi: "Hả? Chuyện này cũng.. liên quan đến vụ án à?"

"Không, nhưng bản vương muốn đếm thử." Nói rồi y quay người đi thẳng.

Chu Tử Tần đành nhăn nhó vẫy tay với Hoàng Tử Hà rồi chạy theo Lý Thư Bạch.

Thấy Lý Thư Bạch thoăn thoắt bước đi, Hoàng Tử Hà mới yên tâm quay lại, gật đầu với Vũ Tuyên: "Đúng, người nhà muội không phải trúng độc tỳ sương."

"Không phải tỳ sương? Lẽ nào..." Dù đã đoán được, nhưng Vũ Tuyên vẫn không khỏi kinh ngạc, chỉ biết đứng sững ra, cơ mặt hơi giật, kinh hãi, hồi hận, mừng rỡ và hoảng hốt đan vào nhau như một dòng nước xiết, khiến hắc gần như không đứng nổi, vô thức lùi liên hai bước, mãi tới khi lưng đụng phải khóm trúc, tìm được chỗ dựa, ngược mắt chăm chú nhìn Hoàng Tử Hà đầy vẻ hoang mang và đau đớn, run run hỏi: "Ta... ta sai rồi ư?"

Hoàng Tử Hà cũng nhìn hắc, bình thản đáp: "Phải. Tuy muội có mua tỳ sương, tuy huynh kể từng trông thấy muội cầm gói tỳ sương với vẻ mặt rất lạ, nhưng tất cả những chuyện đó đều không liên quan tới cái chết của người nhà muội. Vì họ không trúng độc tỳ sương."

"Ta... trách oan muội rồi." Hắc hoang mang lặp lại, cả người run lên.

"Phải. Hơn nữa huynh còn đem bức thư muội gửi trình lên như tội chứng, khiến tội trạng muội càng nặng thêm, khó mà rửa sạch." Hoàng Tử Hà không hề né tránh ánh mắt Vũ Tuyên, trái lại còn nhìn thẳng vào hắc,

giọng trầm thấp mà bình thản: "May mà bọn muội đã tìm ra sự thật không thể chối cãi, nhất định sẽ có một ngày muội rửa sạch tất cả oan khuất."

Vũ Tuyên mở to mắt, chăm chú nhìn cô.

Lúc này đây, cô đứng ngay trước mặt hắn, đôi mắt trong veo, toàn thân toát lên sức sống mãnh liệt của mùa hạ. Ánh dương phủ lên mình khiến cô càng lộng lẫy chói loà, cơ hồ làm hắn loá mắt.

Hắn phải giơ tay lên che mắt, che cả bóng hình người con gái trước mặt, cũng giấu luôn bức màn mờ mịt vừa giăng ngang mắt, để cô không trông thấy vẻ hối hận và mất bình tĩnh.

Hắn nhớ lại nỗi hận hôm ấy, hận cô chỉ trong nháy mắt đã giết hại cả nhà mình. Mái nhà duy nhất, hơi ấm duy nhất hắn tìm được sau bao năm lênh đênh trôi dạt lại bị người mình yêu thương nhất chính tay phá nát. Trong đầu hắn, ngày cũng như đêm, chỉ đau đáu nhớ hình ảnh cô cầm gói tỳ sương, vẻ mặt lạnh lùng đến quái dị, không cách nào xua tan được... Bao nhiêu yêu thương đều đã hoá thành vũng máu đen đặc nhấn chìm hắn, khiến hắn dờ dẩn cả người. Đến khi sức tỉnh, hắn đã thấy mình ở phủ tiết độ sứ, bức thư tình kia cũng đã được trình lên Phạm Ứng Tích.

Vũ Tuyên dựa lưng vào bụi trúc phía sau, thấy mồ hôi đầm đìa, số mệnh đã chia thế giới trước mắt hắn ra thành hai vùng ảo ảnh, khiến cả người hắn run bắn, ngực đau như bị dao cứa.

Một bên là cảnh tượng năm hắn 16 tuổi, khoảnh khắc trông thấy Hoàng Tử Hà chân trần lội xuống hồ sen, ánh mặt trời dường như cũng rực hồng, cả trời đất đều nhuộm một màu đỏ thắm như máu. Đó là lần đầu tiên họ gặp nhau, diễm lệ biết mấy, cũng ẩn giấu điềm không lành biết mấy.

Bên kia là cảnh tượng năm hắn 14 tuổi, mở mắt trông thấy ánh mặt trời len qua khe cửa cũ nát, bốn bề lạnh phắc như tờ, yên ắng đến đáng sợ. Hắn từ giường ngồi dậy loạng choạng chạy ra ngoài, trông thấy trên vách tường loang lổ bong tróc, bóng mẹ hắn được ánh mặt trời đỏ gắt hắt lên, lủng lẳng trên xà nhà, hình như còn đung đưa nhẹ nhẹ.

Đời người vốn là vậy, gặp được một ai đó, vĩnh biệt một ai đó, hình như đều mang màu sắc giống nhau, cũng chẳng thể phân biệt được số phận ấy rốt cuộc là buồn hay vui, sắc đỏ trước mặt là vết máu, hay là ánh dương.

Giọng Hoàng Tử Hà văng vẳng bên tai hần: "Muội đã điều tra toàn bộ những người ở trong phủ lúc ấy, nhưng chưa tìm được kẻ tình nghi. Bởi thế, giờ phải bắt tay vào vụ án giết người tại ngôi nhà ở phố Tùng Hoa trước."

Vũ Tuyên gắng gượng hít thở, lồng ngực phập phồng dữ dội, cố ép mình bình tĩnh lại. Giọng hần run run, nhưng vẫn cố nói thành lời: "Muội nói đã chứng minh được mình không phải hung thủ, bởi... mọi người không trúng độc tỳ sương ư?"

"Là trầm độc, tình trạng lúc phát tác giống hết tỳ sương, nên lão ngô tác nổi tiếng nhất Thành Đô cũng lầm lẫn đến hai lần." Hoàng Tử Hà gật đầu.

Hần dăm dăm nhìn cô, thật lâu sau lại hỏi: "Trầm độc đó từ đâu ra vậy? Bỏ vào bằng cách nào? Nếu là trầm độc, sao muội không tăng liều lượng thêm một ít, há chẳng phải tác dụng nhanh hơn tỳ sương nhiều ư?"

Hoàng Tử Hà phản bác: "Muội lấy đâu ra trầm độc? Loại độc này chỉ có trong cung, dân gian rất hiếm. Hơn nữa hung thủ cố ý dùng loại độc có biểu hiện phát tác giống hết tỳ sương, ắt là muốn đổ tội cho muội."

"Vậy... bức thư kia giải thích thế nào đây?" Giọng hần, kể cả lúc run rẩy, vẫn có vài phần nghi hoặc, khiến cô nhận ra, hần trước giờ vẫn chưa thật sự tin mình.

Hoàng Tử Hà thoáng ngẩn người, sức nhớ đến phong thư viết cho Vũ Tuyên lúc ở Long Châu, bèn đáp: "Bức thư đó... muội chỉ nói vậy thôi, huynh đã nghi rồi."

"Thế sao..." Hần nói, ánh mắt nhìn cô cuối cùng cũng dịu lại, "Có lẽ lúc trước ta đã sai khi khẳng định cho rằng muội là hung thủ... Nếu có gì cần muội cứ tìm ta, ta cũng muốn chung tay cùng muội tra rõ cái chết của cha mẹ muội."

"Ừm, trong vụ án tự vẫn ở phố Tùng Hoa có vài chuyện cần huynh giúp. Dù sao một trong hai người chết cũng là người quen của huynh." Hoàng Tử Hà thở hắt ra, nói khẽ: "Vụ tự vẫn này có thể liên quan đến vụ án gia đình muội. Bởi... chất độc dùng trong hai vụ giống nhau."

"Trầm độc hiếm lắm à?"

"Phải." Hoàng Tử Hà gật đầu.

Vũ Tuyên day day huyết thái dương, đợi cơn choáng váng qua đi mới nói: "Ôn Dương cũng không qua lại nhiều với ta, nhưng trước đây từng tham gia cùng một thi xã, thỉnh thoảng có chạm mặt."

"Huynh có biết chuyện y qua lại với Phó Tân Nguyễn không?"

Vũ Tuyên ngẩn người một thoáng, rồi như sực nhớ ra gì đó, vội hỏi: "Nghe nói... Ôn Dương tự vẫn cùng một ca kỹ?"

Hoàng Tử Hà gật đầu, lại hỏi: "Bình thường y là người thế nào?"

Vũ Tuyên cúi xuống né tránh ánh mắt cô, đáp khẽ: "Ôn Dương trước mặt mọi người thì trầm tính ít nói, nhưng đời tư... khá tai tiếng."

"Tai tiếng thế nào?"

Vũ Tuyên ngập ngừng mãi, nhưng thấy cô hỏi riết không buông, đành đáp: "Y không đứng đắn, nên ta thường kính nhi viễn chi."

Hoàng Tử Hà vỡ lẽ, hẳn là việc Ôn Dương lui tới những chốn đường hoa ngõ liễu bị người ta phát hiện, với cá tính của Vũ Tuyên, đương nhiên không muốn qua lại cùng y.

"Những người khác có biết việc y làm không?"

Vũ Tuyên lắc đầu: "Không nhiều. Bằng không người trong thi xã đó đa phần giữ mình trong sạch, sao chịu giao lưu với hạng người ấy?"

Hoàng Tử Hà gật đầu, rồi sực nhớ ra một chuyện: "Dạo này huynh thường tới chỗ Mộc Thiện đại sư ở chùa Quảng Độ ư?"

Vũ Tuyên gật đầu: "Việc đời lắm biến ảo vô thường. Gần đây ta hay xem kinh Phật, cảm thấy trời đất mệnh mang mà bản thân chỉ như hạt cải, những khổ ải trên trần thế mà người ta phải chịu, chẳng qua chỉ là hạt bụi nhỏ nhoi trên hạt cải mà thôi. Có lúc nghĩ ngợi như thế cũng thấy nhẹ nhõm chốc lát."

"Nhưng cũng chỉ là chốc lát thôi, đúng không? Chỉ có tra rõ chân tướng, đem tế trước hương hồn người thân, mới được yên lòng mãi mãi."

Vũ Tuyên dăm dăm nhìn nét mặt quật cường của cô, đáp khê: "Đúng vậy. A Hà, nói cho cùng ta cũng chẳng thể thấu tỏ thông suốt như muội được."

"Muội không thấu tỏ, cũng không thông suốt, muội không hứng thú với việc xuất thế." Hoàng Tử Hà lắc đầu, "Sống trên đời, đau khổ cũng thế mà vui sướng cũng vậy, xưa nay muội chưa hề có ý định trốn tránh. Điều gì đến ắt sẽ đến, dù là tốt hay xấu, muội cũng phải đón nhận, ngày nào còn chưa tra rõ trắng đen, muội sẽ không buông tay."

Vũ Tuyên lặng lẽ gật đầu. Hai người đứng dưới rặng trúc, nghe tiếng nước rì rào, không ai nói thêm lời nào nữa.

Ở đầu kia con ngõ, Lý Thư Bạch và Chu Tử Tần đã vòng về.

Lý Thư Bạch bình thản bảo cô: "Đi thôi."

Chu Tử Tần thì hào hứng hỏi cô: "Sùng Cổ có biết cụm tú cầu trên bức hoạ kia có bao nhiêu hoa không?"

Hoàng Tử Hà chẳng buồn ngoái lại, lạnh nhạt đáp: "Rất nhiều."

"Ôi dà, cứ xem thái độ của Sùng Cổ là biết nhất định không thể thành thần thám như Hoàng Tử Hà rồi! Hoàng Tử Hà sẽ nắm rõ từng li từng tí trên hiện trường như lòng bàn tay ấy, đâu có giống Sùng Cổ, thái độ chẳng ra sao cả..."

Vũ Tuyên hành lễ với họ rồi xách giỏ đồ lễ đi mất.

Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà vờ như không nghe thấy họ Chu nói, nhảy lên ngựa đi thẳng.

Họ Chu bĩu môi hậm hực lắm lắm: "Sùng Cổ đúng là nhỏ mọn! Không bằng Hoàng Tử Hà thì thôi, còn không chịu thừa nhận!"

Chương 8

TỬ HÀ Ở ĐÂU?

Phố Tùng Hoa, nhà họ Phó.

Phó Tân Nguyễn từ 12 tuổi đã nổi tiếng ở Giang Nam, các phường ca múa đua nhau mời soạn nhạc soạn vở, lại không bị tú bà ăn chặn, nên cũng dành dụm được một khoản kha khá, sau khi đến Thục bèn mua một gian nhà nhỏ ở phố Tùng Hoa, sống một mình.

Chu Tử Tần xé giấy niêm phong trên cửa rồi lấy chìa khóa toan mở khóa.

Hoàng Tử Hà trông thấy một mẫu giấy khác dán trên cửa, viết, "Ở quán trọ Vân Lai phố Tử Trúc. Nhớ tới."

Bên dưới không ký tên, chỉ vẽ một con diều giấy.

Hoàng Tử Hà đang quan sát thì một bà thím ở cạnh bước ra, trông thấy bọn họ, bèn ngăn Chu Tử Tần lại: "Này cậu kia, đấy là niêm phong của quan phủ, bóc ra là bị bắt đấy."

Họ Chu chìa vạt áo quan trên người ra, cười đáp: "Thím à, ta là người của quan phủ."

Bà thím vội hỏi: "Vậy là vụ án đó đã có kết luận rồi sao?"

"Chưa chưa, chẳng phải bọn ta đang tra đây?"

"Ai dà, các vị mau mau cho! Nhà này tự dưng xảy ra án mạng, còn chết đến 2 người, khiến láng giềng chúng ta lo lắng không yên, đêm cũng chẳng ngon giấc!"

"Được được, thím cứ để ta lo! À, có chuyện này phải hỏi thím, người tên Ôn Dương kia hay tới đây lắm à?"

"Ta làm sao biết được? Phó cô nương tính tình rất lạ, thường ngày ru rú trong nhà, đến cái bóng cũng chẳng thấy, chỉ nuôi một u già hầu hạ. Cô ta ở đây hơn 1 năm mà ta cũng chỉ gặp 4 5 lần, huống hồ là Ôn đại gia kia? Rõ khổ, người đẹp là thế mà mệnh mỏng, lần đầu gặp mặt ta đã thấy số mạng cô ấy không được tốt rồi mà!" Bà thím lắc đầu than thở, rồi quay qua sẫm soi Chu Tử Tần từ đầu đến chân, "Chà chà, ta bảo bố đầu câu này nhé, ta đã xem tướng cho nhiều người rồi, không nhìn lầm đâu, cậu với con bé cháu nhà ta có tướng phu thê, hay là cậu để lại địa chỉ đi, mai cháu gái ta đến ta sẽ tới gọi cậu sang xem mặt, được không?"

Khó khăn lắm mới cắt đuôi được bà thím từ đâu xông ra làm mối, Chu Tử Tần mở khóa đẩy cửa bước vào rồi vội vàng đóng ngay lại, dựa vào cánh cửa thở hắt ra: "Chẳng trách Phó Tân Nguyễn cả ngày không ra khỏi cửa, nếu bị bà hàng xóm này tóm được, chẳng phải mất toi 1 ngày ư?"

Hoàng Tử Hà và Lý Thư Bạch cũng đồng tình, an ủi hân mấy câu rồi kéo vào nhà xem xét.

Đằng trước nhà là giếng trời nhỏ, trồng mấy bụi hoa, dăm chậu lan. Trên bàn thờ giữa nhà bày lư hương và đồ thờ, thờ 1 nữ tử áo gấm mũ ngọc, đang cầm kiếm múa, vạt áo cùng dải lụa tung bay, trông chẳng khác thần tiên.

Ánh mắt Hoàng Tử Hà dừng ở tay cô gái. Cô ta cầm 1 thanh kiếm sẫm màu, thân kiếm ngắn mà nhỏ, không giống đao cụ dùng để múa kiếm, mà như 1 thanh đoản kiếm gươm sét.

Lý Thư Bạch cũng chú ý đến thanh đoản kiếm, hỏi khẽ: "Người thấy thanh đoản kiếm kia không?"

"Da, gia biết lai lịch nó ư?"

"Đây là thanh kiếm Thái Tông hoàng đế ban cho Võ hậu năm xưa, dùng để hàng phục con Sư Tử Thông, về sau lại ban cho Công Tôn đại nương (không phải Công Tôn Diên, này là người được ca ngợi trong bài "Xem đệ tử của Công Tôn đại nương múa kiếm" của Đỗ Phủ) , rồi truyền đến tay đệ tử bà ta là Lý thập nhị nương. 17 năm trước, khi Vân Thiều Lục Nữ vào kinh, Công Tôn Diên từng dùng chính thanh kiếm này để múa." Nói đoạn,

Lý Thư Bạch trầm tư nhìn cô, "Thanh kiếm đó vốn là vật tùy thân của Thái Tông, rèn từ hàn thiết hải ngoại tiến cống, đúc thành 24 thanh, Thái Tông chỉ chọn lấy 1 thanh này, luôn đem theo người. Tương truyền hàn thiết hải ngoại không bao giờ han gỉ, nào ngờ rời khỏi cung đình lại gỉ ngoèn thế này."

Hoàng Tử Hà nhận xét: "Đủ thấy truyền thuyết không thể tin được."

Lý Thư Bạch gật đầu: "Bởi vậy năm xưa trông thấy thanh kiếm này trong tay Công Tôn Diên, tiên hoàng cứ thương cảm mãi, nói rằng vật Thái Tông yêu nhất năm xưa, nay lại thành ra thế này, thời gian thấm thoắt thoi đưa đúng là chẳng tha một ai."

Hoàng Tử Hà nhớ tiên hoàng từng được xưng tụng là Tiểu Thái Tông, rất ngưỡng mộ phong thái của Thái Tông, lại nhìn thanh kiếm trên tay cô gái, nghĩ đến tâm tình tiên hoàng năm xưa, cũng không khỏi thương cảm.

Chu Tử Tần gài then cẩn thận rồi chạy lại hỏi họ: "Bắt đầu tra xét được chưa?"

"Cứ ra đằng sau xem đã." Ba người vòng ra sau, thấy hoa tử vi đang nở rộ trong đình, từng chùm hoa tím biếc nở thành tầng thành lớp, điểm lệt vô cùng, thấp thoáng phía sau là gác đánh đàn và thư phòng.

Họ vào thư phòng xem thử, thấy bên trong bày mấy giá sách đặt sát xuống nền, trên xếp đầy những cuốn trục. Hoàng Tử Hà mở mấy cuốn ra xem, đều là những ký tự ngoằn ngoèo khó hiểu.

Lý Thư Bạch cầm lên xem rồi nhận xét: "'Tứ huyền tứ tượng yển nhạc bán tự phổ', đây là bản nhạc dành cho tỳ bà, hẳn là Phó Tân Nguyễn dùng khi dựng vở hoặc viết nhạc. Những cuốn khác chắc cũng đều là nhạc phổ."

Hoàng Tử Hà lục thêm mấy cuốn ra xem, bản nhạc còn hiểu lảng máng, nhưng bản múa thì mù tịt, đành đặt xuống.

Chu Tử Tần lúi trong ngăn kéo ra một xấp giấy, sáng mắt lên gọi: "Hai vị xem cái này này." Cả ba châu đầu vào xem, ra là bản chép tay kinh Kim Cương Bát Nhã Ba La Mật, nét chữ rất giống nửa bộ ở nhà Ôn Dương.

Chu Tử Tần vội lật đến trang cuối, phát hiện câu cuối cùng là: "Tu Bồ Đề, cái gọi là Phật pháp, tức là phi Phật pháp. Tu Bồ", hoàn toàn khớp với đoạn dở dang kia. Gã bèn vỗ xấp giấy trong tay, nhận xét: "Hai người thân thiết như thế, Ôn Dương tất sẽ để lại đồ vật ở nhà Phó Tân Nguyễn."

Hoàng Tử Hà gật đầu: "Tập kinh này chắc chắn là của Ôn Dương."

"Có điều nó chẳng có ích gì trong việc phá án cả." Chu Tử Tần tui ngưu ném xấp giấy xuống mặt bàn đầy bụi: "Phải tìm các chứng cứ khác, mới biết tại sao họ tự vẫn." Lý Thư Bạch liếc xấp giấy rồi hỏi Hoàng Tử Hà: "Người có nhìn ra điểm bất thường trong đó không?"

Hoàng Tử Hà biết y sợ bẩn không muốn chạm vào mặt bàn bụi bặm, bèn tự mình lật mấy trang rồi gật đầu: "Thưa có, xem ra bản chép tay này có ích đấy."

Chu Tử Tần nghe thấy thì giật ngay xấp giấy hỏi liên thoảng: "Đâu đâu? Chỗ nào bất thường?"

Hoàng Tử Hà giải thích: "Mấy trang này viết cách lề rất xa, cả lề ngang lẫn lề dọc, chúng ta đoán rằng có lẽ để đóng kiểu bướm." (đóng sách kiểu bướm, gấp đôi tờ giấy như cánh bướm rồi khâu lại chỗ nếp gấp)

Chu Tử Tần ngơ ngác hỏi: "Đóng kiểu bướm thì sao? Đẹp mà."

Hoàng Tử Hà bó tay, đứng dậy mở tủ quần áo ra xem xét. Bên trong có hai bộ đồ lót đàn ông, cô đưa cho Tử Tần đem về so sánh với quần áo của Ôn Dương, rồi giở đến quần áo của Phó Tân Nguyễn. Giờ đang mùa hè, y phục của họ Phó chủ yếu là áo lụa màu tươi, mỏng nhẹ, vàng ngà, xanh nhạt, trắng tinh, hồng đậm, sinh động bắt mắt khôn xiết.

Đứng trước cả tủ quần áo nữ, Hoàng Tử Hà không khỏi xúc động, bất giác sờ nhẹ lên những tấm áo the, áo lụa, nhìn những màu sắc nhẹ nhàng mà tươi tắn ấy nhòa đi, thành một màu duy nhất của mùa hạ.

Chu Tử Tần đang lục lọi đóng quần áo nam quay sang bắt gặp thì phì cười: "Sùng Cổ giống con gái đã đành, còn thích cả quần áo con gái à?"

Hoàng Tử Hà chẳng thèm đáp, thản nhiên đóng cửa tủ lại rồi lục sang hộp trang sức của Phó Tân Nguyễn, buông một câu: "Thoạt nhìn là biết công tử chẳng hiểu gì về đàn bà con gái."

Chu Tử Tần trêu lại: "Nói cứ như Sùng Cổ hiểu lắm ấy."

Hoàng Tử Hà chẳng đếm xỉa đến hắc, mở toang hộp trang sức ra. Bên trong có rất nhiều hoa tai và trang sức, ngoài những thứ chạm hình hoa lá chim chóc, còn mấy chiếc trâm khắc hình chuồn chuồn hay蝶, rất đặc biệt, cũng rất xinh xắn. Vòng ngọc xuyên vàng nhan nhản, đều nằm dưới đồng trâm cài.

Ở đáy hộp, dưới tất cả đồng trang sức là một chiếc hộp nhỏ bằng gỗ tử đàn.

Hoàng Tử Hà mở ra, thấy bên trong cất một chiếc vòng ngọc dương chi óng ánh tỏa sáng dưới ánh nắng từ cửa sổ hắt vào, như được phủ một làn khói mỏng.

Cô giơ vòng lên ngang mắt sẫm soi hồi lâu, thấy màu ngọc hình như có thể thay đổi theo ánh sáng bên ngoài, hiện ra vô số đường vân đủ hình dạng.

Báu vật hiếm có thế này, hèn chi Phó Tân Nguyễn phải cất riêng, giữ gìn thật kỹ.

Hoàng Tử Hà đặt lại vào hộp rồi hỏi: "Công Tôn Diên đã đến đây rồi ư?"

Chu Tử Tần tỏ vẻ ngạc nhiên: "Không thể nào? Lúc Công Tôn Diên đến thì Phó Tân Nguyễn đã qua đời, nơi này sau khi khám nghiệm tử thi xong cũng được niêm phong, dấu niêm phong dán trên cửa không có dấu hiệu bị bóc. Huống hồ tường bao rất cao, lẽ nào Công Tôn Diên biết trèo tường?"

"Ừm... Bởi thế nên sau khi Phó Tân Nguyễn qua đời, Công Tôn Diên mới hối lộ lão Khương quản trang để vào nhìn mặt cô ta lần cuối?"

"Chắc là vậy." Chu Tử Tần đáp.

Hoàng Tử Hà trầm tư nhìn sang Lý Thư Bạch, hai người tâm ý tương thông, y hiểu ngay ý cô: "Cái vòng đó hả?"

Sau khi Phó Tân Nguyễn qua đời, lúc Công Tôn Diên chưa đến nghĩa trang, đã cầm chiếc vòng của Phó Tân Nguyễn rồi.

Nói lọt vào tay Công Tôn Diên bằng cách nào, là một vấn đề đáng truy cứu.

Lý Thư Bạch cầm cái hộp từ tay cô, lấy chiếc vòng ra giơ lên ngắm nghía.

Thấy y thoáng nhú mày, cô bèn hỏi nhỏ: "Vương gia nhận ra lai lịch nó ư?"

Lý Thư Bạch quay sang nhìn cô, ánh mặt trời rọi lên chiếc vòng trong vắt, hắt sáng lên mặt y, khiến khóe môi y lộ ra vẻ kinh ngạc pha lẫn lo âu.

Y khẽ đáp: "Đây là vật trong cung."

Hoàng Tử Hà kinh ngạc.

"Hơn nữa, không lâu trước khi phụ hoàng qua đời, nội đình mới chế tác ra."

Y không nói rõ chiếc vòng này thuộc về ai, nhưng Hoàng Tử Hà biết, lúc tiên hoàng đau yếu, người thân cận nhất bên cạnh chỉ có một mình Trần thái phi, mẹ ruột Ngạc vương Lý Nhuận, về sau đã hóa điên.

Hiếu được suy nghĩ của cô, Lý Thư Bạch cũng gật nhẹ đầu: "Vật trong cung lại xuất hiện ở nhà một ca kỹ tự vẫn vì tình, căn nguyên bên trong hẳn là rất phức tạp."

Hoàng Tử Hà gật đầu, rồi hỏi lại: "Gia khẳng định... là người đó ư?"

"Ừm, trước khi phụ hoàng qua đời, ta thường tới thăm. Bây giờ bà ta luôn ở bên giường bệnh hầu hạ, chiếc vòng này cũng là vật bà ta yêu thích nhất, đeo trên tay không rời. Những đường vân rục rở của nó, ta không bao giờ quên."

Hoàng Tử Hà gật đầu, giao lại chiếc vòng cho Chu Tử Tần, thấy hẳn cũng chăm chú lật đi lật lại ngắm nghía, bèn chuyển chủ đề: "Phải rồi Tử

Tần, chẳng phải nhà Phó Tân Nguyễn nuôi một u già ư? Về sau vì sắp thành thân nên mới cho bà ta về nhà, hiện giờ đã tìm thấy chưa?"

"À, đã sai người đi tìm rồi, nghe nói nhà bà ta ở Hán Châu gần đây, mấy hôm là tìm ra thôi." Nói rồi Chu Tử Tần bỏ ngay vòng xuống, hí hửng ghé tai cô thì thào: "Nghe nói u già đó nấu ăn rất ngon, nhất là món gà hạt tiêu, thơm nức cả phố Tùng Hoa, sau này chúng ta có thể bảo bà ta nấu cho ăn thử!"

Tiếc rằng, cuối cùng gà hạt tiêu thơm nức phố Tùng Hoa cũng chẳng đến lượt hẳn ăn thử.

Chiều hôm ấy, đám bồ khoái đi Hán Châu trở về, ủ rũ báo với hẳn: "U già Thang Châu Nương ấy, trên đường từ Thành Đô về Hán Châu lỡ sẩy chân ngã xuống vách núi, chết rồi."

Chu Tử Tần giật nảy mình: "Chết? Tìm thấy thi thể chưa?"

"Thấy rồi, chúng ta đến nơi xảy ra chuyện nhìn xuống, thấy xác một người đàn bà nằm trên bãi sông, cả người đầm đìa máu. Theo chức trách, chúng ta lập tức buộc dây vào thắt lưng leo xuống, khám nghiệm cái xác."

"Xác thực là bà ta ư?"

"Đúng thế. Tuy gương mặt đã giập nát, nhưng những người quen đều nói sau tai bà ta có 1 nốt ruồi, vị trí không sai!"

Chu Tử Tần ngoái lại, ngơ ngẩn bảo Hoàng Tử Hà: "Chết rồi."

Hoàng Tử Hà nhíu mày, vô thức rút cây trâm trên đầu ra, vạch mấy đường lên bàn.

Chu Tử Tần ngồi ngay xuống trước mặt cô: "Sùng Cổ nghĩ ra chuyện gì thế?"

Cô liền chỉ mấy đường thẳng giao cắt nhau, giải thích: "Một là nguyên nhân tự vẫn. Hai người trải qua muôn vàn sóng gió, cuối cùng cũng được bên nhau, sao giờ phải tự vẫn? Hai là xấp giấy trong thư phòng, rõ ràng Ôn

Dương chép kinh định đóng thành sách theo kiểu bướm, sao lại để một nửa ở nhà Phó Tân Nguyễn?"

Chu Tử Tần bấy giờ mới vỡ lẽ: "Thì ra khi nãy hai vị nói cuốn kinh bất thường là vì thế? Vậy điều thứ ba thứ tư là gì?"

"Cái chết của Thang Châu Nương và nguồn gốc trầm độc." Hoàng Tử Hà còn đang cầm cây trầm ngẫm nghĩ thì một gã bồ khoái nữa xộc vào, rồi rút: "Bồ đầu, bồ đầu, không hay rồi!"

Chu Tử Tần lườm gã: "Không hay rồi mà người tươi tỉnh thế?"

"Thưa vâng, có khổ chủ của người chết tìm đến bắt chúng ta giải thích! Xem ra nếu không xoa dịu được thì chúng ta khó mà thoát thân!" Gã bồ khoái bước đến ghé tai Chu Tử Tần nói khẽ: "Là một đại mỹ nhân đấy!"

Chu Tử Tần nghe thế vội đứng phắt dậy chạy ra xem, quả nhiên trông thấy một giai nhân tuyệt thế vận áo xanh đứng trước cổng nha môn, toàn thân không đeo trang sức, nhưng vẫn quyến rũ mê người, đứng giữa một con đường bình thường mà như đang đứng giữa khóm hoa trong ngày xuân phơi phới.

Giai nhân yêu kiều hành lễ với Chu Tử Tần, không giấu vẻ buồn thương: "Chu bồ đầu gọi ta đến, không biết có phải đã phát hiện được gì về vụ án của tiểu muội không?"

"Ồ, Công Tôn đại nương!" Chu Tử Tần niềm nở ra đón, "Đại nương, hôm nay chúng ta tra xét cả 1 ngày cũng được chút manh mối, mời vào mời vào, vừa hay cần hỏi đại nương vài chuyện..."

Chưa nói dứt câu, đã nghe tiếng đằng hắng bên cạnh.

Chu Tử Tần ngoái lại, tức thì tiu ngưu như mèo cắt tai, vội xuôi tay đứng nghiêm: "Cha."

Chu Tường lườm đứa con không nên nết, khẽ nạt: "Quả nhiên là Chu thiếu bồ đầu lừng danh quận Thục, giao du rộng thật đấy, hạng người nào cũng quen được!"

Chu Tử Tần khom người vâng dạ rồi rít: "Dạ dạ, cha nói rất phải, con nhất định không phụ kỳ vọng của cha, giao du rộng rãi, hạng nào cũng quen..."

"Hử?" Chu Tường trừng mắt.

Chu Tử Tần ngó ra, ngơ ngác không hiểu mình nói sai chỗ nào.

Chu Tường thấy thế tức tối giũ áo đi thẳng, không quên mắng: "Thằng nghịch tử! Người muốn chọc ta tức chết phải không!"

Kẻ phía sau Chu Tường vội cười xuê xoa: "Nhạc phụ đại nhân đừng giận, Tử Tần ngây thơ chất phác, hồn nhiên như tiểu hài tử, cũng tốt mà!"

Chu Tử Tần thấy cha quay người bỏ đi thì lè lưỡi, nắm ngay lấy người đằng sau ông ta: "Tề đại ca đến đây à! Lại đây lại đây, đệ giới thiệu với huynh hai người bạn!"

Chu Tử Tần kéo người nọ vào trong, thấy Hoàng Tử Hà và Lý Thư Bạch đang trò chuyện với Công Tôn Diên, liền nói: "Vương huynh, Dương tiểu đệ, để ta giới thiệu, đây là Tề Đăng Tề đại ca, phán quan tại phủ Tây Xuyên tiết độ sứ. Tề đại ca, hai vị này là... trợ thủ ta mời tới, Vương Quý Vương huynh, vị này là Dương tiểu đệ."

Tề Đăng chừng 30 tuổi, tướng mạo đoan chính, lúc cười càng thấy ôn hòa, chấp tay chào bọn họ: "Tại hạ là Tề Đăng."

Hoàng Tử Hà vội chấp tay trả lễ, còn Lý Thư Bạch chỉ gật đầu.

Ngoái lại, thấy Công Tôn Diên đang nhìn xuống, mắt lóe lên, Hoàng Tử Hà nhìn theo ánh mắt Công Tôn Diên, nhưng chỉ thấy 5 ngón bàn tay trái của Tề Đăng giấu trong tay áo, không có gì khác lạ.

Thấy cô ngoảnh nhìn mình, Công Tôn Diên vội nói: "Ta muốn hỏi, hiện giờ... vụ án của tiểu muội đã có tiến triển gì chưa?"

"Đại nương, xin dời bước qua bên này nói chuyện." Hoàng Tử Hà ra hiệu cho Công Tôn Diên.

Chu Tử Tần vội cáo lỗi với Tề Đằng: "Xin lỗi Tề đại ca, huynh cứ ngồi đây đi, chúng ta phải hỏi chuyện đại nương mấy câu."

Nụ cười của Tề Đằng hơi dờ ra, hần tần ngần hỏi: "Là vụ án ở phố Tùng Hoa hôm trước ư? Chẳng phải là Ôn Dương cùng cô nương đó tự vẫn vì tình à? Sao lại liên quan đến vị đại nương này?"

Chu Tử Tần sức nhớ: "Ồ, đúng rồi, huynh có quen Ôn Dương không?"

Tề Đằng gật đầu: "Có. Mấy năm trước Trần Luân Vân khơi mào thành lập một thi xã, chúng ta đều tham gia, thường tụ tập xướng họa. Có điều tháng trước xảy ra chuyện không vui nên có cãi cọ mấy câu, về sau Ôn Dương cũng đã viết thư xin lỗi ta, nào ngờ... giờ đã âm dương đôi ngả..."

Hoàng Tử Hà nghe nói bèn quan sát kỹ Tề Đằng, thấy hần nhất mực tươi cười, ôn hòa hiền hậu, nhưng vai rộng người cao, ra dáng đàn ông, trông rất đáng tin cậy.

Phán quan phủ tiết độ sứ cũng là chức quan khá cao, còn trẻ như vậy đã đạt chức vụ đến thế, hơn nữa không hề nhiễm thói thô lỗ của đám người trong quân ngũ, kể cũng hiếm có.

Nhưng nghĩ lại thì Quỳ vương Lý Thư Bạch từng dẫn quân trấn áp phản loạn, Vương Uẩn cũng là một trong số ít con cháu họ Vương tòng quân, nhưng vẫn tao nhã hào hoa, nào có vẻ thô hào của binh sĩ.

Công Tôn Diên được dẫn sang phòng bên thì có vẻ bất an, lo lắng nhìn nét mặt nghiêm trang của họ: "Xin hỏi các vị, có phải vụ án này có điểm gì đó không ổn chẳng?"

"Xin hỏi đại nương có thật lòng mong vụ án này sớm ngày được phá hay không?"

Công Tôn Diên biến sắc, hơi cứng người lại, ngần ngừ hỏi: "Sao các vị lại nói vậy?"

"Thế thì tại sao có những việc đại nương không kể với bọn ta, mà lại giấu giếm?"

Công Tôn Diên nhú mào, lo lắng nhìn ra sân, tránh ánh mắt họ.

Hoàng Tử Hà nói thêm: "Xin đại nương cho biết, chiếc vòng đại nương cầm trong tay lần đầu chúng ta gặp mặt, là từ đâu ra?"

Công Tôn Diên cúi đầu đáp khẽ: "Chuyện này... đúng là khó mở lời."

Hoàng Tử Hà nhìn Công Tôn Diên, dịu giọng: "Xin đại nương cứ nói, bằng không chúng ta có lòng giúp đỡ, cũng chẳng biết bắt tay từ đâu."

Thấy Công Tôn Diên ngập ngừng, cô lại thuyết phục thêm: "Lẽ nào đại nương không mong sớm tìm ra sự thật? Nếu đại nương không giải thích những nghi ngờ cho chúng ta, chúng ta sao có thể phá án giúp đại nương được?"

Công Tôn Diên thở dài đáp: "Tiểu huynh đệ nói đúng, ta không nên giấu diếm các vị. Có điều chuyện này... ta nghĩ cũng không liên quan gì tới cái chết của tiểu muội... Thật ra thứ ta định lấy đi, vốn không phải chiếc vòng này."

Đoạn bà ta lấy chiếc vòng chạm đôi cá đặt xuống bàn: "Ta chỉ muốn tìm một chiếc vòng bằng ngọc dương chi đơn giản, không chạm trổ gì cả."

Hoàng Tử Hà chợt nhớ đến chiếc vòng ngọc hiếm thấy trong hộp trang sức của Phó Tân Nguyễn, phân vân một thoáng rồi hỏi dò: "Chẳng hay chiếc vòng đó có gì đặc biệt?"

"Đó là quà của một quý nhân ở Trường An tặng A Nguyễn, vốn là di vật của mẹ người ấy để lại nên y rất trân quý." Công Tôn Diên thở dài, "A Nguyễn lớn tuổi hơn người ấy nhiều, cũng không để y vào lòng, tuy nể lời nài nỉ mà nhận lấy, nhưng lòng đã có người khác. Lần này A Nguyễn sắp thành thân, trong thư viết nhờ ta thay muội ấy mang chiếc vòng trả lại chủ cũ, dù sao cũng là di vật của mẹ người ta, không thể gửi gắm cho ai được."

Hoàng Tử Hà chợt nhớ đến những lời Lý Thư Bạch kể, bất giác ngược lên nhìn y, cả hai đều rúng động trong lòng.

Tuy đã đoán ra chiếc vòng ấy thuộc về mẫu phi của Ngạc vương Lý Nhuận, nhưng chẳng ai ngờ Lý Nhuận lại chính tay tặng cho Phó Tân

Nguyễn, trong khi Phó Tân Nguyễn không yêu y.

Nhưng nghĩ kĩ lại thì Lý Nhuận là vương gia đương triều, còn Phó Tân Nguyễn chỉ là người trong làng ca múa, dù có vào vương phủ, tương lai vẫn phải trơ mắt nhìn Lý Nhuận lập một tiểu thư danh giá làm vương phi. Huống hồ Phó Tân Nguyễn lớn tuổi hơn Lý Nhuận khá nhiều, khi tuổi thiếu niên sôi nổi qua rồi, còn được bao nhiêu nam nhân nhớ đến những si mê quyến luyến của mình ngày cũ?

Phó Tân Nguyễn từ chối vị trí tỳ thiếp của vương gia, chọn làm vợ một thường dân tuổi tác tương đương mình, ngoại trừ tình cảm, cũng là một lựa chọn lý trí và hợp lẽ.

Có điều, có lẽ Phó Tân Nguyễn cũng không ngờ, dù không tham vọng, không viễn vông, cuối cùng vẫn chỉ có thể cùng người mình lựa chọn xuống tuổi vàng.

Công Tôn Diên giơ tay chống cằm, dùng bàn tay che hai hàng nước mắt lăn dài, run rẩy kể: "Sau khi tới Thành Đô, ta tới ngay phố Tùng Hoa tìm A Nguyễn, nào ngờ chưa đến đầu ngõ đã nghe tiếng ồn ào, rồi thấy người ta xúm đông xúm đỏ chật cả ngõ, xì xào bàn tán. Ta hỏi han thì biết được tiểu muội nửa đêm đã chết trong phòng cùng một người khác, người của quan phủ vừa mới khiêng thi thể đi... Bấy giờ ta vừa kinh hoàng vừa đau xót, chẳng hiểu tại sao tiểu muội lại đột ngột qua đời vào lúc hạnh phúc nhất, cứ đứng đờ ra đó khóc oà lên, không biết gì nữa...."

Giờ đây, kể lại tình cảnh ngày hôm đó, Công Tôn Diên vẫn lộ vẻ đau buồn và hoang mang khôn xiết, khiến người ta không khỏi động lòng thương cảm. Nghẹn ngào thốn thức hồi lâu, Công Tôn Diên mới gắng gượng kể tiếp: "Chẳng biết khóc lóc mất bao lâu thì có người bên cạnh hỏi, sao lại đứng ở đây khóc. Ta ngược lên, trông thấy một người dáng dấp như u già, tự xưng là Thang Châu Nương, u già của nhà họ Phó. Ta bèn hỏi có thể vào thăm nhà A Nguyễn được không, nhưng bà ta lắc đầu chỉ các bố khoái nha dịch đang tất bật đi lại, nói quan phủ sắp niêm phong nơi này, mấy hôm trước A Nguyễn cũng đã cho bà ta nghỉ làm, lần này trở về định lấy nốt đồ đạc của mình mà thôi."

Chu Tử Tần vội hỏi: "Thế là đại nương nhờ bà ta giúp mình lấy chiếc vòng ra ư?"

"Vâng... Ta nghĩ, nếu người ta niêm phong cả vật dụng của A Nguyễn, lỡ tra ra lai lịch chiếc vòng ấy, e rằng lại tai tiếng vạ lây đến người tặng, huống hồ A Nguyễn đã viết thư nhờ ta trả lại vòng cho người ta, nên ta dúi cho bà già ấy ít tiền, dặn bà ấy nếu có cơ hội thì lấy hộ ta một chiếc vòng bạch ngọc trong hộp trang sức..."

"Cuối cùng bà ấy lại lấy nhầm vòng, đúng không?" Hoàng Tử Hà nhìn chiếc vòng chạm đôi cá, thở dài, "Chúng ta đã xem qua hộp trang sức của Nguyễn cô nương, bên trong có rất nhiều trang sức, bà ta làm sao biết được đại nương muốn lấy cái vòng nào?"

"Đúng thế... Nhưng bấy giờ người của quan phủ cứ giục bà ta đi cho mau, ta cũng chẳng cách nào nhờ bà ấy quay lại đổi được, đành cầm đi luôn... Dù sao đây cũng là di vật của A Nguyễn, nhìn nó sáng bóng thế này, hẳn là ngày thường muội ấy hay đeo, nên bà ấy mới lấy nhầm."

"Đại nương làm thế là bậy quá, quan phủ đang tra án mà đại nương lại tự tiện mua chuộc người khác, lấy đi đồ vật của người chết, không hay chút nào." Chu Tử Tần lắc đầu trách.

Công Tôn Diên gật đầu: "Vâng, ta cũng biết là không đúng, nhưng... người ta để mắt đến tiểu muội là chúng ta đã cảm kích lắm rồi, đâu thể để người ta mang tai mang tiếng chứ?"

Hoàng Tử Hà chậm rãi khuyên: "Tử Tần, con cháu nhà quyền quý nào đó tự tiện đem đồ gia bảo tặng cho Phó Tân Nguyễn, Công Tôn đại nương có lòng nghĩ cho danh tiếng nhà họ, sau khi Phó cô nương qua đời bèn tìm vòng trả lại, tuy không thoả đáng, nhưng cũng không phải lỗi lớn."

Nghe lời Dương Sùng Cổ là thói quen từ trong tiềm thức, biện bạch giùm giai nhân là trách nhiệm không thể thoái thác, nên Chu Tử Tần lập tức bỏ qua việc Công Tôn Diên tự tiện lấy đồ vật của người chết, "Điều này ta hiểu, hơn nữa khi Phó Tân Nguyễn tự vẫn, Công Tôn đại nương vẫn còn ở

ngoại ô Thành Đô, đến hôm sau mới vào thành, tin rằng đại nương không liên quan gì đến cái chết của cô ấy."

Được gã thông cảm, chuyện này coi như bỏ qua.

Hoàng Tử Hà cúi đầu nhìn chiếc vòng ngọc bị lấy nhầm, vô thức cầm lên ngắm, nhất thời buồn bã, ngẩn ngơ.

Ánh mắt Lý Thư Bạch từ từ chuyển từ chiếc vòng sang Hoàng Tử Hà.

Chỉ thấy cô thở dài, đẩy nó sang Chu Tử Tần ý bảo gã cất đi, rồi nói khẽ: "Chiếc vòng này... liên quan tới vụ án, cứ giao cho nha môn giữ đi."

Chỉ một động tác đơn giản ấy đã khiến những gì vẫn dồn nén trong lòng y bấy lâu nay tan ta như tuyết, hết thủy hanh thông.

Chính y cũng không nhận ra, khoé môi mình đã nhếch lên.

Chu Tử Tần cầm chiếc vòng lên, liếc qua rồi nhận xét: "Cũng đẹp ghê, hơn nữa xem ra được chủ nhân yêu thích, mới giữ gìn sáng bóng như thế này. Ô, bên trong còn một hàng chữ này."

Gã giơ vòng lên ngang tầm mắt, từ từ xoay để đọc hàng chữ bên trong: "Vạn mộc chi trường, hà phương vi hà... Là ý gì vậy?"

Hoàng Tử Hà cúi mặt chậm rãi uống trà. Trà đã lạnh ngắt, cái lạnh trôi theo cổ họng xói vào lòng đắng chát.

Lý Thư Bạch bình thản giải thích: "Vạn mộc chi trường, là 'tử'."

"Ồ, tử... hà..." Chu Tử Tần kinh ngạc thốt lên, "Tử hà? Hoàng Tử Hà ư? Nói vậy thì, đây từng là vật của Hoàng Tử Hà?"

Công Tôn Diên nghi hoặc nhìn gã, chẳng biết Hoàng Tử Hà là ai.

Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà tảng lờ như không nghe thấy.

Chu Tử Tần mừng như phát cuồng, bất chấp chiếc vòng là vật liên quan tới vụ án, nhét ngay vào ngực áo, còn khư khư giữ tay bên ngoài, chỉ sợ nó rơi ra, ngửa mặt cười lớn: "Hahaha, thật không ngờ chiếc vòng Hoàng Tử Hà từng đeo lại rơi vào tay ta! Từ hôm nay ta sẽ ôm nó ngủ hăng đêm, đừng

ai hòng chạm vào một ngón tay! Ai dám đụng vào, ta sẽ liều mạng với kẻ đó!"

Công Tôn Diên giơ khăn tay lên chạm nước mắt, ngập ngừng hỏi Hoàng Tử Hà: "Chu bồ đầu... không sao chứ?"

"Đại nương yên tâm, không sao cả." Hoàng Tử Hà chẳng buồn ngược mắt, bưng chén trà chậm rãi đáp: "Nếu không điên thì đâu gọi là Chu Tử Tần."

Hôm nay quả là một ngày may mắn, Chu Tử Tần cực kỳ vui vẻ, bắt đầu đi ban phát ân huệ khắp nơi.

"A Trác! Gọi mấy huynh đệ gần đây vất vả tra án đến, hôm nay ta mời mọi người đi uống rượu, bồ công bao ngày cực nhọc!"

Cả đám người nhốn nháo theo Chu Tử Tần ủa ra phố, vừa trông thấy gã rút chiếc vòng ra khoe khoang, ai nấy bèn nhao nhao lên: "Đúng đúng, trước đây Hoàng tiểu thư hay đeo cái này, hơn nữa còn rất yêu thích!"

Lý Thư Bạch, Hoàng Tử Hà và Công Tôn Diên chịu không nổi giọng oang oang đầy phấn khởi của Chu Tử Tần, đành đi tụt lại phía sau cách bọn họ hai trượng.

Đám người vừa yên vị, chợt trông thấy Công Tôn Diên, tức thì mắt kẻ nào kẻ nấy trợn tròn lên, nhất là mấy bồ khoái trẻ, cảm thấy được ngồi cạnh giai nhân thật là hết sức hãnh diện nên bắt đầu tranh nhau chỗ ngồi, suýt nữa còn ẩu đả. Rượu vừa đưa lên, cả đám lại ủa đến ân cần kính rượu.

Công Tôn Diên uống hết lượt rượu được kính, khiêm nhường cảm tạ: "Con cái mấy chị em ta cũng xấp xỉ tuổi các vị, nhưng xem ra các vị ngoan ngoãn hơn nhiều."

Các bồ khoái tái mặt, chăm chú nhìn giai nhân trước mặt: "Xin đại nương cho biết niên kỷ?"

"Ta gần 40." Công Tôn Diên thản nhiên đáp.

Trừ mấy người Hoàng Tử Hà ra, những kẻ còn lại đều đau khổ ôm mặt quay đi.

Chu Tử Tần nhăn nhó cười nói: "Thật ra lần này Công Tôn đại nương đến đây cũng vì tiểu muội mà thôi. Chính là cô nương trong vụ án tự vẫn vì tình mấy hôm nay các huynh đệ đang điều tra đó."

Bổ đầu quận Thục trước đây là Quách Minh, về sau Chu Tử Tần được khâm điểm làm bổ đầu nên họ Quách chuyển sang làm đội trưởng đội ngựa, chức giáng nửa cấp nhưng bổng lộc lại thăng một cấp, lợi ích thiết thực hơn nhiều, nên hết sức vui mừng: "Ồ, cô nương đó ư! Đẹp lắm, là người trong làng ca múa đúng không? Dù sao thì khi trúng độc thì thể tím tái, nhưng dung mạo, thân hình vẫn như ngọc tạc vậy..."

Nói đến đây, hần liếc Công Tôn Diên rồi sức nghĩ ra một chuyện, vội hỏi: "Cô ấy... là tiểu muội của đại nương ư?"

Công Tôn Diên gật đầu, nước mắt rưng rưng, rồi đột nhiên đứng dậy kính rượu tất cả bổ khoái: "Tiểu muội A Nguyễn của ta hoa dung nguyệt mạo, tiếc rằng nửa chừng xuân thoát gầy cành thiên hương, quả là thê thảm. Ta biết tiểu muội tính tình cứng cỏi, giờ lại vừa khổ tận cam lai, nhất định không thể tự tìm cái chết, xin các vị đại ca tiểu đệ rủ lòng thương mà minh oan cho muội ấy!"

Các bổ khoái nhao nhao đáp ứng. Quách Minh có vẻ xúc động nhất, còn nói thêm: "Đại nương yên tâm, nếu Phó cô nương quả thật bị hại chết thì anh em chúng ta nhất định sẽ dốc hết sức điều tra! Hiện giờ thiếu bổ đầu còn mời cả Vương huynh và Dương tiểu đệ giúp đỡ, ta nghĩ vụ này chẳng mấy lâu sẽ phá được thôi!" A Trác cạnh đó thở dài: "Nếu có Hoàng tiểu thư ở đây thì vụ này chẳng là gì cả. Tiếc rằng giờ đây... ta vẫn chưa thấy manh mối nào hết..."

Hoàng Tử Hà lặng lẽ cúi đầu ăn cơm.

Chu Tử Tần đang mân mê chiếc vòng nghe vậy thì sáng mắt lên, cất vòng vào ngực áo rồi hỏi: "Hoàng tiểu thư các người vừa nói có phải là Hoàng Tử Hà không?"

Quách Minh thấy A Trác im thin thít, bèn đáp thay: "Chính là cô ấy! Nữ thám tử mà cả quận Thục kính nể đó..."

"Mau kể cho ta nghe, Hoàng tiểu thư là người thế nào? Dung mạo ra sao? Có giống bức hoạ trên lệnh truy nã không? Hằng ngày thích ăn gì? Thích màu gì? Thích hoa gì? Thích chơi gì, thích sách gì?" Chu Tử Tần hỏi liền một tràng.

"Hoàng tiểu thư xinh đẹp lắm! Tuy phong tư không được như đại nương đây, nhưng chỉ riêng dung mạo thanh lệ thoát tục cũng đủ xưng tụng là mỹ nhân xuất sắc!"

"Cũng hơi giống trong tranh, may mà bức tranh đó vẽ đẹp đấy." Nói đến đây, A Trác nhìn sang Hoàng Tử Hà, thoáng ngây người, "Thật ra hình như ánh chùng có lẽ Hoàng tiểu thư cũng... nhang nhác giống Dương tiểu đệ thì phải."

Hoàng Tử Hà biết mình đã hoá trang, nhưng nghe A Trác nói vậy vẫn im lặng quay đi, vẻ ngượng ngịu.

Lý Thư Bạch liếc cô, bất giác mỉm cười.

Quách Minh thấy thế bèn cốc đầu A Trác: "Nói lung tung! Dương tiểu đệ và Hoàng tiểu thư một người là nam một người là nữ, một là thám tử từ kinh thành đến, một là... hung thủ bị truy nã toàn quốc, sao giống nhau được?"

A Trác sờ trán, rụt cổ, im thin thít không dám nói gì nữa.

Quách Minh vội quay sang xin lỗi Hoàng Tử Hà rồi thở dài, rầu rĩ cúi đầu uống rượu.

Không khí trên bàn rượu bỗng trầm hẳn, bất luận Chu Tử Tần khơi gợi thế nào, cũng chẳng ai hé răng nhắc đến Hoàng Tử Hà nữa.

Ai mà tưởng tượng nổi Hoàng tiểu thư của họ giờ đã thành trọng phạm bị truy nã toàn quốc. Tội của cô, là đầu độc cả nhà.

Lý Thư Bạch quay sang thấy Hoàng Tử Hà cúi đầu nín lặng, hàng mi che khuất đôi mắt tối sẫm. Y bèn gắp vào bát cô một miếng ngó sen rồi nói: "Dù ở giữa đầm lầy, nhưng người người đều biết ngó sen trắng như tuyết, ngọt như lê. Đến khi rửa sạch bùn nhơ, mới hay chân tướng. Người thích ăn không?"

Hoàng Tử Hà ngược nhìn y, đáp khẽ: "Vâng... Thích ạ."

Nghe hai người nói chuyện ngó sen, những kẻ xung quanh chẳng hiểu gì, chỉ ra sức uống rượu giải sầu. Chợt một bồ khoái lăm bẫm: "Nói ra thì, hôm qua ta còn gặp Vũ Tuyên đấy."

"Tên khốn nạn đó, đúng là uống phí tâm ý của Hoàng tiểu thư dành cho hần!" A Trác trẻ nhất, cũng ngưỡng mộ Hoàng Tử Hà nhất giận dữ mắng: "Ơn nghĩa của gia đình Hoàng sứ quân đối với hần nặng tày non, Hoàng tiểu thư với hần lại có giao tình nhiều năm, nào ngờ nhà họ Hoàng vừa gặp nạn, hần lại là kẻ đầu tiên nghi ngờ Hoàng tiểu thư, còn dăng thư tình của cô ấy lên tiết độ sứ Phạm tướng quân. Trước đây con cháu Phạm tướng quân mắc tội, bị Hoàng tiểu thư phanh phui, các người nói tiết độ sứ liệu có bỏ qua chuyện này không!"

"A Trác!" Quách Minh quát lên ngắt lời, không quên lườm hần một cái: "Mới uống mấy chén đã nói lung tung! Phạm tướng quân nhìn xa trông rộng, mấy bồ khoái nhãi nhép chúng ta biết cái gì, cứ vâng lệnh hành sự đi!"

A Trác đành ngậm miệng, nhưng không giấu được vẻ hậm hực.

Chu Tử Tần còn phần nộ hơn A Trác, đập bàn hỏi: "Tên khốn ấy còn mặt mũi sống ở đây sao?"

"Hần hả? Hần lại chẳng rộng bước đường mây, được tiến cửa vào Quốc Tử Giám trong kinh, nghe nói là làm học chính. Có điều gần đây lại quay về rồi."

Chu Tử Tần sững sờ hỏi lại: "Là Vũ Tuyên học chính Quốc Tử Giám ư?"

"Đúng đúng, bồ đâu ở kinh thành từng gặp hần rồi à?"

"Đâu chỉ có gặp mặt, mà còn..." Chu Tử Tần lúng túng, chẳng cách nào liên hệ được Vũ học chính thanh tú tiêu sái, hiền hậu ôn hoà mà gã hằng ngưỡng mộ với tên khốn Vũ Tuyên ăn cháo đá bát, vứt bỏ Hoàng Tử Hà.

Hoàng Tử Hà lại hỏi: "Nói đi cũng phải nói lại, Hoàng Tử Hà có thể trốn thoát khỏi thiên la địa võng, hẳn là đã được nhiều người giúp đỡ. Bằng không quận Thục các vị bao nhiêu binh mã bổ khoái như thế, cô ta làm sao trốn nổi?"

Quách Minh vội phân trần: "Không có chuyện mở một mặt lưới đâu! Chúng ta dốc hết sức lòng bắt cô ấy thật mà! Tất cả mọi người ở nha môn đã lòng sục suốt mấy ngày đêm đấy!"

"Vậy hẳn là số cô ấy chưa đến lúc tận." Thấy Quách Minh giấu đầu hở đuôi, Hoàng Tử Hà mỉm cười nâng chén rượu lên, "Bất luận thế nào, ta cũng kính các vị một chén."

Không khí trên chiếu rượu lúc này hết sức gượng gạo, mỗi người ôm một tâm sự, mãi miết ăn cơm, chẳng ai nói với ai câu nào. Đột nhiên Chu Tử Tần lẩm bẩm: "Ta phải đi tìm Vũ Tuyên hỏi cho rõ rốt cuộc là có chuyện gì..."

Quách Minh sực nhớ ra một chuyện bèn hỏi: "Phải rồi Tề đại nhân, năm xưa sau khi Vũ Tuyên thi đỗ cử nhân, trong quận phân cho hẳn một căn nhà, hình như ở cạnh phủ đại nhân thì phải?"

Nụ cười của Tề Đằng thoáng gượng gạo, hẳn cầm chén rượu đáp: "Đúng vậy, Vũ huynh ở ngay cạnh nhà ta. Nhưng... tính tình huynh ấy cao ngạo, không thích ồn ào, thường ngày ít qua lại nên ta cũng chẳng biết gì nhiều."

Lời này hẳn nói thật, trước đây Hoàng Tử Hà và Vũ Tuyên gần gũi như thế, nhưng cô không có ấn tượng gì về Tề Đằng. Nếu là người quen của Vũ Tuyên, nhất định cô cũng đã gặp qua.

Hoàng Tử Hà mỉm cười giơ chén lên kính hẳn: "Hiện giờ trong phủ tiết độ sứ không có phó sứ, phán quan chính là đứng dưới một người mà trên

muôn người rồi. Tề phán quan tuổi còn trẻ mà đã gánh vác trọng trách như thế, hẳn là kỳ tài xuất chúng, mới lọt mắt xanh Phạm tướng quân."

"Đâu có, chẳng qua là may mắn đấy thôi." Tề Đăng khiêm tốn cười đáp.

Chu Tử Tần khoác vai họ Tề, bô bô nói: "Tề đại ca đừng khiêm tốn, con rể cha đệ trăm kén ngàn chọn mới được, đâu phải tầm thường. Nếu là kẻ tầm thường, cha đã chẳng nở lòng gả con gái cho đâu."

Hoàng Tử Hà ngạc nhiên hỏi: "Thì ra Tề đại ca sắp thành con rể phủ quận thú rồi ư?"

"À, quên mất không kể với các vị, Tử Yên em gái ta cuối năm nay sẽ thành thân với Tề đại ca." Nói rồi Chu Tử Tần lại nhìn Tề Đăng, lắc đầu cười nói: "Đang là vai em tự dừng lại thành vai anh, rốt cuộc là ta được lợi hay bị thiệt đây?"

Bọn Quách Minh cười ồ, tranh nhau kính rượu họ, chiếu rượu thoát chốc sôi nổi hẳn lên.

Ăn xong bữa thì trăng đã lên đến giữa trời.

Chu Tử Tần và các bố khoái an ủi Công Tôn Diên, hứa sẽ cố gắng tìm ra chân tướng thật nhanh.

Rồi ai về nhà nấy.

Chu Tử Tần tiễn Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà về quán trọ, ba người giẫm lên ánh trăng, theo đường lớn mà đi.

Hoàng Tử Hà hỏi: "Tề Đăng năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"

"Gần 30." Chu Tử Tần gãi đầu ngán ngấm, "Đúng là tức chết, cha ta vừa đến Thục, đương nhiên phải giữ quan hệ với tiết độ sứ. Tề Đăng nhiều năm trước từng thành thân, nhưng vợ chết đã lâu, Phạm đại nhân biết được em gái ta chưa lấy chồng, liền nói Tề Đăng là cánh tay phải của mình, đang muốn tìm một đám tử tế. Sùng Cổ bảo, tiết độ sứ nói thế thì cha ta còn biết làm sao? Đành gọi người lấy sinh thần bát tự ra so, nào ngờ lại hợp, đại cát đại lợi! Thế là định hôn."

Lý Thư Bạch trầm tư nhận xét: "Năm đằng lười thì còn làm sao được."

Hoàng Tử Hà biết ý y muốn nói thế lực của tiết độ sứ quá lớn, kiềm chế cả quận thú. Tiếc rằng Chu Tử Tần không hiểu, chỉ chớp chớp mắt rồi nhe nhở kể tiếp: "Có điều em gái ta cũng chẳng thiệt thòi gì. Đã bị người ta hối hôn thì ở kinh thành chắc chắn không tìm được đám nào tốt nữa. Cha ta đem nó đi ngàn dặm xa xôi đến tận đi, chẳng phải là muốn tìm một tên ù ỉ cạc cạc, chẳng biết đầu cua tai nheo gì gả phút ư?"

Hoàng Tử Hà thầm hiểu bên trong có nội tình, bèn hỏi dồn: "Sao lại bị hối hôn?"

Biết rõ ngoài phố vắng hoe, nhưng Chu Tử Tần vẫn cẩn thận nhìn quanh một vòng, thấy xung quanh thật sự không có ai mới ghé tai cô nói nhỏ: "Nó quen một tay trống rất giỏi trong giáo phường, chết mê chết mệt gã, còn tự thêu túi hương trao tặng, bị người ta bắt gặp, đồn ầm lên... Ôi cha, chuyện xấu trong nhà không nói lộ ra ngoài, các vị nhớ giữ bí mật đấy!"

Hoàng Tử Hà gật đầu: "Có gì đâu, tặng cái túi hương thôi mà."

"Tóm lại cha ta suýt tức chết. Các anh trai ta đều nhậm chức ở các nha môn lớn, hoạn lộ thênh thang, tự dừng lại nảy ra hai đứa bất hiếu là ta và Tử Yên, đúng là gia môn bất hạnh, haha..."

Từ biệt Chu Tử Tần, Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà về quán trọ.

Đêm đã khuya, cả hai chuẩn bị đi về phòng nấy, nhưng vẫn nấn ná đứng lại ngoài sân nói vài câu.

"Tiếp theo người định điều tra thế nào?"

"Trong các manh mối chúng ta lần ra cho đến giờ, đáng nghi nhất là cái chết của Thang Châu Nương. Quan phủ vừa định tìm đến thì bà ta đã chết ngay, nhất định có vấn đề. Sáng mai phải phái người đến ngay Hán Châu, tìm những người quen biết bà ta, xem có nghe ngóng được chuyện gì có thể truy ra nguyên nhân hung thủ giết hại bà ta không."

Lý Thư Bạch gật đầu bổ sung: "Những kẻ làm việc trong phủ quận thú khi trước cơ bản vẫn còn ở đây cả, nhưng không có gì khác thường, xem ra cũng không ai được lợi từ cáo chết của gia đình người. Nếu muốn tìm hiểu nguồn gốc trảm độc và kẻ hạ độc, hẳn phải mở rộng phạm vi điều tra, đồng nghĩa với độ khó tăng lên."

Hoàng Tử Hà gật đầu, ngẩng lên nhìn bầu trời đêm tím thẫm. Vầng trăng chênh chếch, sông Ngân sà thấp, cả bầu không sáng rực như minh châu.

Ngày ấy, cô cũng trốn đi vào lúc nửa đêm thế này.

Cả nhà bỏ mạng chỉ trong một ngày, cô bị cho là hung thủ, hốt hải trốn khỏi Thành Đô. Bấy giờ trăng nhạt sao thưa, cô chẳng trông thấy đường, chỉ biết nhắm hướng Bắc mà đi, hy vọng có thể nắm lấy một cơ hội mong manh nào đó ở kinh thành, rửa sạch oan khuất cho mình và người thân.

Nhưng thật ra bấy giờ lòng cô vô cùng tuyệt vọng. Tự thâm tâm, cô không tin có thể tìm được người giúp đỡ, thậm chí cô đã thần thờ lang thang rất lâu dọc con đường núi âm u, ngỡ rằng đời mình từ nay sẽ chôn vùi trong bóng tối.

Nào ngờ giờ đây, dưới sự giúp đỡ của người bên cạnh, cô lại có thể trở về Thành Đô, truy tìm chân tướng.

Nghĩ đến đây, cô nhìn sang Lý Thư Bạch, ngấm nửa gương mặt trầm tư của y. Hàng mi hơi cụp che đi đôi mắt, khoé môi hơi nhếch lên thành một đường cong lạnh nhạt, nhưng chỉ mình cô biết những khía cạnh chẳng để ai hay ẩn giấu sau dáng vẻ lạnh lùng ấy.

Bằng không, khi lôi cô ra từ dưới ghế ngồi trong xe, trông bộ dạng lôi thôi lếch thếch, rõ ràng có thể đuổi đi, tại sao y lại chấp nhận điều kiện của cô, dẫn cô về Thục tìm chân tướng?

Dường như cảm nhận được ánh mắt của cô, y khẽ đưa mắt nhìn sang.

Ánh mắt hai người giao nhau.

Nhìn vào đôi mắt hun hút không thấy đáy, Hoàng Tử Hà có cảm giác ánh mắt y đang xoáy thẳng vào nơi sâu thẳm nhất trong lòng mình, tim cô đập

rộn lên.

"Nghỉ ngơi sớm đi, sáng mai phạm vi điều tra có lẽ sẽ rộng ra, người phải chú ý ăn ngủ đấy." Lý Thư Bạch dịu giọng dặn dò.

"Vâng, gia cũng vậy." Cô gật đầu.

Hai người đang định về phòng thì nghe bên ngoài vang lên tiếng đập cửa ầm ầm, giữa đêm hôm, gần như đánh thức cả nửa con phố.

Tiểu nhị đang gục lên mặt quầy say sưa ngủ đến chảy cả dãi thì bị đánh thức, cầm đèn dầu xông ra toan chửi một trận. Nào ngờ vừa mở cửa soi đèn, hăn đã nín khe, lúng túng cười hỏi: "Khách quan muốn nghỉ lại ư?"

Một giọng khàn khàn hồi đáp: "Bạn ta bị thương, người lấy cho một gian phòng đi."

Hoàng Tử Hà nghe thấy giọng quen quen, vội đi ra. Lý Thư Bạch cũng đi theo: "Sao nửa đêm Trương Hàng Anh lại dẫn người đến đây trọ?"

Chỉ thấy ngọn đèn nhỏ như hạt đậu chiếu lên người Trương Hàng Anh đang xăm xăm đi vào, vẻ mặt đầy lo lắng, còn đỡ một kẻ quần áo rách rưới.

Trương Hàng Anh vốn cao lớn, giờ mặt lại loang lổ máu, nhìn rất đáng sợ, chẳng trách tiểu nhị không dám nặng nhẹ nửa lời, chỉ dè dặt khuyên: "Khách quan à, xem ra bạn của ngài bị thương nặng đấy, ta thấy nên đưa đến đại phu đi."

"Đại phu hả? Đại phu ở đâu?" Trương Hàng Anh hỏi.

Tiểu nhị chưa kịp trả lời, Lý Thư Bạch đã buột miệng thốt lên: "Cảnh Dục."

Chương 9

CÂY NGỌC ĐIỀU TÀN

Kẻ bị thương đang dựa vào người Trương Hàng Anh, thoát nghe tiếng y thì run bắn, mái đầu nẩy giờ rũ xuống khó nhọc ngẩng lên gọi khẽ: "Vương..."

"Đúng rồi, chính là Vương Quỳ huynh, người nhận ra ư?" Hoàng Tử Hà đã len đến cạnh Cảnh Dục từ lúc nào, lập tức ngắt lời.

Dưới ánh đèn leo lét, mặt Cảnh Dục tái nhợt, hơi thở đứt quãng, chỉ có cặp mắt sáng rực vẫn không rời Lý Thư Bạch. Biết không thể để lộ thân phận Lý Thư Bạch, nên y cũng không nói thêm nữa.

Lý Thư Bạch bảo Trương Hàng Anh đỡ Cảnh Dục vào phòng mình. Tiểu nhị nhìn hai kẻ máu me bê bết đi vào, mặt nhăn như bị, nhưng không dám ngăn cản.

Hoàng Tử Hà buông một câu: "Ta đi tìm đại phu" rồi mượn tiểu nhị một ngọn đèn lồng rách hối hả chạy ra ngoài.

Cô thông thuộc đường sá nơi này như lòng bàn tay, chẳng mấy chốc đã chạy đến một y quán ở góc phố, ra sức đập cửa.

Đại phu y quán đó rất nhiệt tình, nửa đêm có người mời đi chữa bệnh chưa bao giờ từ chối, nghe Hoàng Tử Hà nói có người bị trọng thương, bèn vội vã thu xếp hòm thuốc, theo cô ra ngoài.

Hai người về đến quán trọ thì Cảnh Dục đã được đặt xuống giường, thay bộ đồ rách nát lấm máu ra, đắp chăn nằm thêm thiệp.

Đại phu họ Địch bắt mạch xong thì lắc đầu: "Người này bị thương đã lâu, vết thương phần lớn đã thối rửa, cố chịu đựng đến giờ đã là mạo hiểm rồi, hôm nay lại bị thương nữa, vết thương cũ chưa lành lại thêm vết thương mới, e rằng không dễ chữa trị. Ta tạm kê đơn, còn có thuyên giảm được hay không, phải trông vào sức khỏe của y."

Nói rồi, ông ta cởi quần áo Cảnh Dục ra, phun rượu nóng lên lưỡi dao rồi hơ qua lửa để sát trùng, sau đó khoét những phần thịt thối trên vết thương.

Hoàng Tử Hà ở bên ngoài nghe tiếng Cảnh Dục la hét, bất giác dựa vào tường, cắn chặt môi.

Đám thích khách kia rốt cuộc là kẻ nào sai khiến? Điều động được người của kinh thành thập ty, còn lợi dụng cả Kỳ Lạc quận chúa, hơn nữa lại nắm rõ tất cả đường hướng của cô và Lý Thư Bạch, rốt cuộc là ai?

Trước mắt cô hiện ra gương mặt đầy đặn ôn hòa tươi tắn của hoàng đế, sau đó lại đến cặp mắt nham hiểm như rắn độc của Vương Tông Thực. Nhưng, còn cả những kẻ nấp sau màn như Vương hoàng hậu, Quách thực phi, Bàng Huân, thậm chí cả Tây Xuyên tiết độ sứ Phạm Ứng Tích... Trần thế mênh mông, lòng người là khó đoán nhất, ai biết được kẻ nào miệng nam mô bụng bồ dao găm chứ?

Chợt nghe tiếng cửa phòng hé mở, rồi Trương Hàng Anh bước ra. Gã lúng túng đi đến gần, nhìn cô vẻ ngập ngừng.

Hoàng Tử Hà thấy vậy bèn nói: "Là ta đây."

"Quả là Sùng Cổ..." Hắn lẩm bẩm, đầu cúi gằm, đứng sừng sững trước mặt cô, dáng vẻ buồn đau khôn xiết.

Hoàng Tử Hà thở dài hỏi: "Huynh làm sao gặp được Cảnh Dục?"

"Ta, ta vốn định lòng sục khắp đất Thục xem có thấy tung tích của A Dịch không, nào ngờ hôm qua vừa ra khỏi phủ Thành Đô, đang đi trên đường mòn thì trông thấy một người cưỡi ngựa từ trên núi lao xuống. Đường mòn khá hẹp, ta không tránh kịp, bị tông ngã lăn xuống vách núi..."

Vách núi ở đó khá dốc, may sao Trương Hàng Anh bám vào một gốc cây, mới trụ vững được.

Gã ngẩng đầu nhìn quanh, thấy mình đã ở rất gần đáy vực, bèn leo xuống uống ngụm nước, ngồi bên bờ suối nắn lại cánh tay vừa trật khớp.

Bỗng nghe thấy tiếng gầm của dã thú, Trương Hàng Anh ngoái lại thì thấy một con báo gầm nhào đến. Tay phải bị trật khớp vừa nắn lại, gã thầm biết không thể chống cự, bèn đứng phắt dậy định chạy.

Ngờ đâu con báo rất nhanh, nháy mắt đã sắp vồ được hăn, hàm răng nhọn hoắt nhắm thẳng cổ hăn mà ngoạm. Hăn chuẩn bị nhắm mắt chờ chết thì chợt có một hòn đá bay đến hất văng con báo ra.

Trương Hàng Anh tiếc hùi hụi, giá hòn đá nọ to hơn có phải đã ném vỡ đầu con dã thú rồi không. Quay đầu nhìn lại, hăn mới thấy kẻ ném đá cả người bê bết máu, tựa vào tảng đá lớn bên bờ sông, dường như bị trọng thương. Đã thế còn ném đá cứu mạng hăn, kẻ cũng là tận sức rồi.

Trương Hàng Anh vội chạy đến chỗ người nọ, cả hai dựa vào phiến đá lớn, liên tục nhặt đá ném vào con báo. Kẻ kia tuy đã kiệt sức, nhưng nhắm rất chuẩn, còn Trương Hàng Anh tay phải bị thương nhưng vẫn còn tay trái, bờ suối chẳng thiếu đá, cả hai tha hồ ném cho con thú gầm lên thảm thiết.

Con báo nọ cũng là đói quá mới phải vồ người, thấy đối thủ hợp sức, tự biết khó chống lại, đành mài móng xuống bãi rồi nhảy tót vào rừng.

Đợi nó đi khuất, Trương Hàng Anh mới quay sang người kia: "Huynh đệ không sao chứ?" Nào ngờ kẻ kia hỏi lại: "Trương Hàng Anh... Sao người lại ở đây?"

Gã ngạc nhiên: "Huynh biết ta?"

"Lại còn không.. Ta... là Cảnh Dục ở phủ Quỳnh..."

"Dục công công dọc đường có kể ta nghe vài chuyện... Nghe nói sau khi vương gia gặp phải thích khách, công công bị lạc trong lúc bao vây, còn xui xẻo trúng tên. Cuối cùng chạy vào trong núi, nào ngờ mùi máu tanh lại thu hút dã thú..." Trương Hàng Anh lo lắng nhìn vào trong, hạ giọng, "Khó khăn lắm mới chống chịu được đến giờ, mong rằng công công không sao..."

Hoàng Tử Hà biết, tuy họ chỉ đi cùng nhau một ngày nửa đêm, nhưng từng chung vai chống địch, dọc đường dẫu đỡ quay về đây, đã kết thành mối giao tình cùng chung hoạn nạn. Giống như cô và Lý Thư Bạch vậy.

Trương Hàng Anh nhìn cô qua ánh đèn leo lét dọc hành lang, bắn khoăn hỏi: "Hoàng... Dương huynh đệ sao lại ở đây?"

"Dọc đường chúng ta bị tập kích, để che giấu tung tích, đành tạm thời trọ lại đây." Hoàng Tử Hà giải thích ngắn gọn.

Bên trong, tiếng la của Cảnh Dục cũng ngớt dần, Hoàng Tử Hà vội đi lấy một chậu nước nóng, thấy đại phu đã đi ra, bèn xăm xăm bưng vào trong. Trương Hàng Anh thấy vậy liền đón lấy: "Để ta."

Gã ngồi xuống mép giường lau vết máu trên người Cảnh Dục, thấy khắp người y quần bằng chằng chịt thì chẳng biết phải bắt tay lau từ đâu, đành lau qua tay và mặt cho y, lòng không khỏi đau xót.

Lý Thư Bạch đã nhường phòng cho Cảnh Dục và Trương Hàng Anh, còn mình thuê một phòng khác. Thấy máu me bê bết đầy giường, tiểu nhị chỉ muốn khóc ròng, nhưng hai gian phòng này được thuê dưới danh nghĩa Chu Tử Tần nên hẳn cũng không dám can nhắc, chỉ dặn: "Khách quan nhớ trả thêm tiền đệm nhé."

Trời còn chưa sáng Hoàng Tử Hà đã trở dậy, rửa mặt chải đầu thay quần áo xong xuôi bước ra đã thấy Lý Thư Bạch từ phòng Cảnh Dục đi ra, xoay tay khép cửa rồi bảo cô: "Hơi sốt, nhưng đỡ hơn hôm qua nhiều rồi."

Hoàng Tử Hà gật đầu, thở phào nhẹ nhõm.

Lúc hai người ăn sáng, Hoàng Tử Hà hạ giọng thì thào: "Đêm qua ta sức nhớ một chuyện, phải thỉnh giáo gia."

Lý Thư Bạch gật đầu, ngẩng lên nhìn cô.

"Người chết vì trăm độc, ngoại trừ triệu chứng như trúng độc tỳ sương, còn dấu hiệu gì khác không? Ví như đầu ngón tay thâm đen chẳng hạn?" Lý Thư Bạch trầm tư hỏi: "Ý người muốn nói vết đen trên ngón tay Phó Tân Nguyên ư?"

"Vâng."

"Có lẽ không có. Ta nghĩ vết đen đó chính là dính phải thứ gì đó thì đúng hơn."

"Vậy thì quả là đáng ngờ. Phó Tân Nguyễn là nữ tử, dung mạo lại xuất sắc nhường ấy, gia nghĩ xem, một cô nương trước khi tự vẫn, lẽ nào không chăm chút thân thể mình, lại để đôi tay nồn nà như cọng hành non dính vết đen khó coi như thế?"

Lý Thư Bạch gật đầu: "Nhắc tới chuyện này mới nhớ, hôm qua lúc tra xét hộp nữ trang của Phó Tân Nguyễn, ta thấy người lộ vẻ chần chừ, lại phát hiện được gì ư?"

"Chuyện này nam nhân các vị không hiểu được." Cô nhìn quanh, thấy chỉ có hai người họ ngồi trong góc, mới thì thầm: "Gia nhớ không? Lúc chết Phó Tân Nguyễn vẫn tóc vòng quanh, vận áo xám tro, quần xanh, đi hài tơ trắng."

Y gật đầu xác nhận rồi nhìn cô dò hỏi.

"Ta thấy trong tủ quần áo của Phó cô nương toàn màu xanh nhạt hoặc hồng phấn. Có thể thấy hằng ngày Phó Tân Nguyễn thích quần áo màu sắc tươi sáng. Chiếc áo màu xám tro đó, giống như đồ cũ đã phai màu, để làm quần áo mặc nhà, tùy tiện khoác lên thôi."

"Ý người là trước lúc lâm chung, nữ tử thông thường đều sẽ thay đồ mới đẹp đẽ, chứ không mặc áo cũ như thế hả?"

"Huống hồ cô ấy tự vẫn cùng tình nhân, lẽ nào lại bỏ qua cả tủ quần áo rục rờ, chọn bộ áo cũ ấy mà theo tình lang xuống suối vàng? Ít ra cũng nên chỉnh trang lại một chút chứ?" Nói đoạn Hoàng Tử Hà nghĩ ngợi một thoáng rồi lắc đầu tiếp: "Có điều bây giờ không thể vô đoán được, lúc đã quyết chết thì lòng như tro tàn, có lẽ chẳng chẳng màng để ý mình mặc đẹp hay không nữa?"

"Thế nên tiếp theo đây chúng ta phải điều tra xem, chuyện gì đã khiến bọn họ lòng lạnh như tro tàn?"

Hoàng Tử Hà gật đầu rồi cùng y dùng bữa. Lúc cả hai ăn xong rồi khỏi quán trọ, cô không kìm nổi quay sang nhìn y, vẻ ngập ngừng.

"Nói đi." Y lạnh nhạt lên tiếng.

"Ta chỉ thấy hơi lạ... Lẽ nào gia không để tâm vụ hành thích lần trước ư?" Nhìn y thông dong bình thản ngày ngày cùng mình đi khắp nơi điều tra, cô cũng đâm ngờ, chẳng biết có phải mấy hôm trước mình từng bị ám sát, phải bôn ba trốn chạy hay không nữa.

Y liếc cô: "Vội cái gì, chẳng bao lâu nữa lại có vụ sau đây."

"Được thôi... đến thủ lĩnh thích khách gia cũng biết, hãn đã có sắp xếp riêng, là ta lắm lời rồi." Vừa nói cô vừa lườm trả miếng.

Lần đầu tiên thấy cô tỏ thái độ như vậy, Lý Thư Bạch bất giác mỉm cười nghiêng đầu bảo: "Nói cho người cũng chẳng sao, thật ra tên thủ lĩnh..."

Bỗng y nhắc thấy một người phía trước, câu nói đang dang dở ngưng bật.

Đối diện bên kia đường, áo xanh phơ phất, tiêu sái thoát tục, là Vũ Tuyên.

Mà kẻ đang đứng trước mặt Vũ Tuyên, khiến hai người phải đưa mắt nhìn nhau, chính là em rể tương lai của Chu Tử Tân, Tề Đăng.

Bấy giờ còn sớm, ngoài đường thưa vắng người qua, chẳng rõ hai kẻ này đứng nói chuyện gì. Về mặt Vũ Tuyên rất khó coi, bất luận Tề Đăng nói gì, hãn cũng lắc đầu, thông dong mà kiên quyết.

Hoàng Tử Hà đang do dự thì thấy Lý Thư Bạch vỗ nhẹ vai mình: "Theo ta sang đó."

Y dẫn cô băng ngang đường, đi về phía hai kẻ kia.

Hoàng Tử Hà cúi đầu lẳng lặng theo sau y, như một tiểu đồng.

Khi đến gần hai kẻ nọ, Lý Thư Bạch dừng chân cạnh một gian hàng, hỏi: "Cho hai cái bánh hấp."

Đoạn họ quay lưng về phía hai người kia, vừa nhìn chủ quán vớt bánh vừa dỏng tai nghe ngóng.

Tề Đăng thuyết phục: "Đây là ta tiếc cho tài hoa của Vũ huynh thôi. Thật ra hằng ngày chúng ta ít khi qua lại, nhưng ta rất ngưỡng mộ học vấn của huynh. Hiện giờ cả nhà Hoàng quận thú đã chết, huynh chỉ trông vào mấy đồng tiền phụ cấp mà quận phát cho thì làm sao sống? Phạm tướng quân mộ tài huynh mới mời vào phủ tiết độ sứ, vừa bước vào đã là chương thư ký, sang năm đổi thành chi sử, tướng quân chính miệng hứa rồi."

Giọng Vũ Tuyên lạnh nhạt, tựa hồ hoàn toàn không nghe thấy điểm quan trọng mà Tề Đăng nói tới: "Nhà Hoàng quận thú vẫn còn một cô con gái."

"Hừ... Hoàng Tử Hà à? Nếu ả dám quay về thì cũng chỉ có đường chết thôi. Kẻ độc ác giết hại cả nhà, còn kể đến làm gì?" Tề Đăng cười nhạt, ngữ điệu không mềm không cứng: "Trước đây chính huynh tố cáo ả với Phạm tướng quân, sao giờ còn nhắc đến?"

Vũ Tuyên im lặng hồi lâu rồi đổi hướng đi thẳng: "Ta có chút việc, xin lỗi."

Tề Đăng bước xéo qua, chặn hãm lại: "Huynh còn việc gì nữa? Tình lại đi, người chết hơn nửa năm rồi, huynh còn tới mộ quét tước hóa vàng làm gì? Chẳng qua chỉ là con nuôi, mà nói trắng ra ông ta thu nhận huynh là để sắp sẵn trở thủ trên quan trường sau này thôi."

Giọng Vũ Tuyên chột lạnh buốt, như băng va mặt nước: "Ta là kẻ hèn mọn, nào dám thân cận với Phạm tướng quân? Nhờ huynh chuyển lời bẩm lại tướng quân, đời này kiếp này Vũ Tuyên chỉ là một kẻ quét mộ, không dám giẫm bẩn cửa phủ tiết độ sứ!"

"Haha, huynh thanh cao quá nhỉ!" Tề Đăng cười cợt, "Nghe nói lúc vào kinh thành làm học chính, cũng nòng nân với Đồng Xương công chúa lắm, suýt nữa bám cặp váy trèo lên hoạn lộ thên thang cơ mà? Tiếc rằng sông có khúc người có lúc, Đồng Xương công chúa đột ngột qua đời, huynh mới lui thủi quay về Thục chứ gì? Về đây coi như quên hết mọi chuyện ở Trường An, lại định làm thánh hiền đấy à?"

"Hai vị, bánh hấp xong rồi đây, cẩn thận khéo bỏng." Chủ quán dùng lá khoai bọc bánh, đưa cho mỗi người một cái.

Thấy bàn tay giơ ra nhận bánh của Hoàng Tử Hà hơi run, Lý Thư Bạch bèn nhận luôn hộ cô, ghé tai nói khẽ: "Đừng lên tiếng, cứ lặng im xem."

Vũ Tuyên im lặng, thở dài, một lúc lâu mới thốt: "Đời này, ta chỉ cầu không thẹn với lòng."

"Haha... Hahahahahahaha..."

Tề Đăng phá lên cười ngặt nghẽo, suýt nữa xô đổ cả gánh đào bên cạnh. Đợi mấy gánh đào cạnh đó tránh đi hết, hắn mới trở Vũ Tuyên, cười hệt cả hơi: "Không thẹn với lòng... Hahaha, đương nhiên huynh không thẹn với lòng! Nếu thẹn, huynh đã chết từ lâu rồi!"

Vũ Tuyên không hiểu ý câu này, chỉ lạnh lùng nhìn Tề Đăng.

Tề Đăng vỗ vào gốc đại thụ, vẫn chưa dứt cơn cười. Trong tiếng cười của hắn, Vũ Tuyên cảm thấy một luồng hơi lạnh từ đáy lòng dần dần bốc lên, lan ra tứ chi, cuối cùng đâm vào huyết thái dương nhói nhói, đau đớn vô kể.

Vũ Tuyên ôm đầu, mạch máu trên đầu rần rật khiến hắn loạng choạng cơ hồ ngã lăn ra.

Bên tai hắn, giọng Tề Đăng quỷ dị mà trào phúng: "Huynh có nhớ con cá đỏ của ta đâu rồi không?"

Vũ Tuyên ngạc nhiên mở to mắt, đôi mắt trong suốt sáng ngời nay trợn trừng lên, vẫn đầy tia máu, kinh hoàng pha lẫn hoang mang, tựa hồ vừa nhắc thấy một bí mật mà mình không dám khám phá.

"Ôi chao, huynh xem, ta chỉ bàn với huynh chút chuyện, ngờ đâu huynh lại phản ứng thế này." Tề Đăng ngồi xuống vỗ vỗ má Vũ Tuyên: "Quay về nghĩ kỹ lại đi, ta đợi tin huynh, dù sao... giao tình giữa chúng ta cũng không vừa đâu."

Vũ Tuyên nghiêng răng, gạt tay hắn ra.

Tề Đằng lại phì cười, nhưng không cười ngất nghẻo hay chế nhạo như vừa nãy nữa, hắn đã lấy lại nụ cười ôn hòa bình thản mọi khi: "Đa nghi quá, ta đâu phải Ôn Dương, sợ gì chứ."

Dứt lời hắn phất tay áo đi thẳng về phía phủ tiết độ sứ. Cuộc cãi vã thế là kết thúc, chỉ còn Vũ Tuyên loạng choạng đứng lên, gạt đám người xúm đông xúm đỏ xem náo nhiệt ra, lảng lảng đi về phía cuối phố.

Có kẻ chỉ trở sau lưng hắn bình phẩm: "Chẳng phải Vũ Tuyên đấy ư? Năm xưa cứ nói phủ quận thứ gồm trâu cả nhật nguyệt, một người là thiên kim tiểu thư Hoàng Tử Hà, người còn lại là Vũ Tuyên, con nuôi quận thú. Đôi người ngọc này soi chiếu lẫn nhau, đều là hạng kinh tài tuyệt diệu, ai ai ở Thục cũng đem lòng ngưỡng mộ, nào ngờ mới vón vện mấy tháng, đã thành ra thế này."

Hoàng Tử Hà đứng lặng bên đường, thật lâu mới ngoái lại nhìn Lý Thư Bạch. Y đưa một chiếc bánh cho cô: "Đi thôi."

Bánh hấp ngọt ngào thơm nức, giờ vào miệng lại nhạt như nước. Cô sức nhớ mình đã ăn sáng, nhưng vẫn dờ dẩn cắn thêm miếng nữa.

Lý Thư Bạch dẫn cô bám theo sau Vũ Tuyên.

Vũ Tuyên cứ lầm lũi đi, sắp ra khỏi cổng thành mới cảm thấy đằng sau có người, bèn từ từ ngoái lại.

Lý Thư Bạch buông một câu: "Chào." Thái độ bình thản như tình cờ gặp.

Vũ Tuyên khẽ gật đầu, đưa mắt nhìn Hoàng Tử Hà.

Hoàng Tử Hà cũng không hiểu tại sao đến lúc này rồi mình vẫn khư khư cầm cái bánh hấp, hơn nữa, đã vô thức ăn quá nửa. Cô bóp chặt chiếc bánh, vút không vút, ăn không ăn, chỉ bóp chặt trong tay, ngượng ngịu gật đầu chào hắn.

Vẫn là Vũ Tuyên lên tiếng trước: "Hai vị đi đâu vậy?"

Lý Thư Bạch đáp: "Chúng ta đến Thành Đô mấy ngày mà chưa kịp thưởng lãm phong cảnh quanh đây, hôm nay nhân lúc rảnh rỗi mới ra ngoại

ô ngắm danh lam."

Vũ Tuyên cũng hùa theo: "Đúng đấy, chùa Quảng Độ trên núi Minh Nguyệt là di tích cổ ở Thục, trong khe núi có suối có đá, có cả rừng trúc xanh mướt, cảnh đẹp vô cùng, rất đáng thưởng ngoạn."

Hoàng Tử Hà gật đầu: "Chúng ta cũng đang định tới bãi phông Mộc Thiện đại sư."

"Mộc Thiện đại sư với ta là chỗ quen biết, ta có thể giới thiệu hai vị." Nói rồi, hắt ra hiệu cho họ cùng đi thẳng ra ngoại ô.

Đất Thục núi non hiểm trở, núi Minh Nguyệt lại càng cheo leo chót vót.

Men theo bậc đá dưới chân núi, Hoàng Tử Hà đi sau Vũ Tuyên, từng bước leo lên, lại chạnh nhớ cũng tầm này năm ngoái, trời quang nắng ấm, họ từng lên núi Minh Nguyệt chơi.

Bấy giờ hai người sánh vai cười nói, thoăn thoắt đi lên. Đến chỗ hiểm trở, cô hơi tụt lại sau, hắt bèn chìa tay ra.

Có lúc cô không cần nhờ, buông một câu "Muội tự đi được" rồi vùng vằng trèo lên, toan vượt qua hắt; có lúc cô lại nắm lấy tay hắt, mượn lực nhảy qua hai ba bậc; có lúc cô ngắt một đóa hoa dại bên đường đặt vào tay Vũ Tuyên, vờ như không hiểu ý hắt.

Loài hoa cô hái năm đó, nay vẫn nở đầy ven đường.

Lúc ngang qua, cô vô thức ngắt một đóa, cầm trong tay, ngược nhìn hai người đi trước.

Vũ Tuyên như trúc, Lý Thư Bạch như ngọc.

Một kẻ là mối tình đầu ghi tâm khắc cốt, là rung động ban sơ thời thiếu nữ ngây thơ.

Một người là chỗ dựa vững chắc, là sức mạnh nắm tay cô sánh vai chung bước.

Một kẻ đường như đã trở thành quá khứ, một người tựa hồ còn chưa bắt đầu.

Hoàng Tử Hà cúi đầu nhìn đóa hoa vàng mong manh rồi giơ tay ra để gió núi cuốn nó bay đến chân trời xa tắp.

Cô thở hắt ra, như muốn gạt bỏ hết thảy tạp niệm, để những tâm sự rối ren của mình theo gió bay đi như đóa hoa kia.

Còn chưa hoàn thành việc quan trọng nhất trong đời, sao có thể để những tình cảm vụn vặt ấy xâm lấn tâm tư.

Cửa chùa Quảng Độ nằm ở lưng chừng núi, dọc theo thể núi đi lên lần lượt là các đại điện, cho đến tận đỉnh. Thế núi cheo leo, quy mô chùa lại quá lớn, từ lưng chừng núi đã chỉ thấy chùa không thấy núi, trùng trùng điệp điệp những tường vách phòng ốc, choán cả một vùng núi non.

Mộc Thiện đại sư hiện là trụ trì trong chùa, ngụ trong thiền phòng hoa cỏ thâm u. Phía sau có một khe suối từ kẽ đá chảy ra, róc rách bao quanh thiền phòng.

"Đây chính là mạch nước chỉ trong một đêm biến thành con suối ư?" Hoàng Tử Hà đến gần, cúi xuống quan sát nguồn suối. Vết đá nứt vẫn còn nguyên, rêu xanh xung quanh tróc mất một mảng, nước chảy róc rách.

Lý Thư Bạch cũng khom người ngắm nghía, không khỏi phì cười. Hoàng Tử Hà ngoái lại nhìn y, nói khẽ: "Quả nhiên là con người làm ra."

Lý Thư Bạch ghé tai cô hỏi: "Cách làm vụng về thế này, sao hầu như ai ai ở Thục cũng tin vậy? Ngay cả Vũ Tuyên cũng tin rầm rập, chẳng phải lạ lắm ư?"

Hoàng Tử Hà liếc Vũ Tuyên đứng dưới gốc quế cách đó không xa, rồi lại nhìn kẽ đá, gật đầu: "Đúng thế, kẽ đá này vẫn còn rìa nhọn lởm chởm kia."

Hai người còn đang xem xét thì tiểu sa di đón khách đã bước ra: "Hai vị lần đầu đến ư? Hẳn là định gặp Mộc Thiện đại sư? Mời các vị xem, con suối này chính là chứng tích pháp lực vô biên của đại sư đấy."

Hoàng Tử Hà quay lại hỏi: "Nghe nói đây vốn là một mạch nước, chỉ trong một đêm đã biến thành con suối ư?"

"Đúng thế! Hôm trước Mộc Thiện đại sư còn phàn nàn rằng mạch nước này nhỏ quá, đến sáng hôm sau ta đang ngủ chợt nghe tiếng ào ào, vội trở dậy xem thì thấy nước đã tràn cả ra mặt đất! Nhìn mà xem, nước suối chảy mạnh thế cơ mà!"

"Đột nhiên xuất hiện trong đêm à? Quả là thần tích!"

Tiểu sa di càng thêm hãnh diện, ưỡn ngực đáp: "Phải đấy! Các vị biết không, trước đây ở Thành Đô có Trần tham quân nổi tiếng sợ vợ, vợ ông ta rất dữ, dân chúng Thành Đô đều nghe danh, ngày nào ông ấy cũng bị vợ phạt quỳ, còn bắt đội bò..."

Hoàng Tử Hà lúc trước từng nghe chuyện Trần tham quân, bèn thích thú phụ họa: "Chuyện này ta cũng nghe nói."

Tiểu sa di tự đắc kể: "Nhưng giờ ông ta rũ bùn đứng dậy rồi! Giờ vợ ông ta lại sợ chồng như cọp, ngày ngày bưng mâm ngang mày, quỳ xuống hầu chồng dùng bữa!" Hoàng Tử Hà vốn không tin mấy thứ huyền thuyên, nhưng vẫn làm bộ hào hứng: "Đại sư làm cách nào mà khiến bà ta đổi tính thế?"

"Đại sư rất lợi hại, không đánh không mắng, chỉ gọi hai vợ chồng vào thiền phòng, múc một chén nước suối pha một bình trà, nhân lúc uống trà thì giảng cho họ vài đạo lý trong kinh Phật, nói có tình có lý, kết quả cọp cái thoát chốc đã thành mèo con!"

"Ồ! Mộc Thiện đại sư quả là pháp lực cao cường!" Hoàng Tử Hà lộ vẻ thành tín cùng kính phục: "Chẳng hay còn thần tích nào nữa không?"

"Còn chuyện này nữa, liên quan đến tiết độ sứ Tây Xuyên Phạm tướng quân đó nhé! Chuyện này nổi tiếng Thành Đô, ai ai cũng biết!" Hai mắt tiểu sa di sáng bừng, gương mặt như tỏa hào quang, "Bấy giờ công tử của Phạm tướng quân mê mẩn một ca kỹ, sống chết đòi đưa về nhà. Phạm tướng quân đánh không được mắng không xong, đành bó tay với cậu quý tử, nhưng đại

sư chúng ta vừa ra tay, chỉ nói mấy câu đã khiến Phạm công tử hồi tâm chuyển ý, vứt bỏ ả ca kỹ kia. Đủ thấy Phật pháp vô biên, gột rửa tâm linh, đại sư đại trí tuệ đại pháp lực, ngăn cả sóng dữ, khiến lãng tử quay đầu, bế khổ vô bờ, đại sư nhà chúng ta phổ độ chúng sinh..."

Hoàng Tử Hà sốt ruột ngắt lời: "Mộc Thiện đại sư có ở đây không?"

"Đại sư ở trong thiền phòng." Tiểu sa di không nhận ra cô muốn kể thúc câu chuyện, vẫn chấp hai tay thao thao: "Nếu thí chủ thích nghe, ta sẽ kể tiếp chuyện ả danh đá ở ngõ Lưu Gia biến thành thực nữ, con bất hiếu trên phố Chân An hồi cải..."

Chẳng đợi tiểu sa di nói hết, Vũ Tuyên đã đi đến, dẫn bọn họ tới tham kiến Mộc Thiện đại sư. Hắn cầm một bình nước, gõ nhẹ lên cánh cửa khép hờ: "Pháp thể đại sư thể nào? Xin cho đệ tử Vũ Tuyên gặp mặt."

Giọng khàn khàn trầm thấp vang lên bên trong: "Vào đi."

Vũ Tuyên ngập ngừng một thoáng, rồi thưa: "Đệ tử dẫn theo hai người nữa, cũng muốn xin gặp mặt đại sư, là bố khoái quận Thục... Vương Quỷ và Dương Sùng Cổ."

"Ồ..." Mộc Thiện đại sư chỉ thốt lên một tiếng, rồi trờ trờ hồi lâu không đáp. Hoàng Tử Hà và Lý Thư Bạch cứ ngỡ đại sư từ chối không gặp, nào ngờ ông ta lại mở rộng cửa, chấp tay chào bọn họ: "Khách quý đến chơi, không kịp ra đón từ xa, mời vào mời vào."

Mấy người ngồi cả xuống. Tiểu sa di múc nước dưới suối ngồi một bên pha trà.

Mộc Thiện đại sư khoác một tấm áo đã cũ, tay cầm chuỗi tràng mười tám hạt đã lần đến sáng bóng, râu bạc phơ, nhưng mặt hơi tái, nhiều nếp nhăn và đôi môi, không thể coi là đẹp lão.

Ông ta áng chừng bảy tám mươi tuổi, đôi mắt sắc như dao hoàn toàn trái ngược với gương mặt già nua, nheo nheo mắt nhìn xoáy vào mọi người, khiến người ta thấy toàn thân nóng bừng lên.

Hoàng Tử Hà cũng chấp tay hành lễ, thầm nghĩ đôi mắt vị hòa thượng này thâm độc thật, chẳng rõ có phải đã nhìn ra chuyện gì không.

Cả ba được mời vào trong dùng trà.

Mộc Thiện đại sư hiền hòa hỏi: "Hình như hai vị bồ khoái nói giọng phương Bắc?"

"Đúng thế, chúng ta đến từ Trường An." Hoàng Tử Hà đáp.

"Tình hình trong kinh giờ thế nào? Chẳng hay hai vị đến Thành Đô có việc gì?"

Hoàng Tử Hà thuận miệng đáp bừa: "Nghe nói năm xưa đại sư từng vào kinh, ta nghĩ giờ đây cũng chẳng khác khi ấy là bao."

"Sự đời thấm thoát, bãi bể nương dâu... Mười mấy năm trước khi lão nạp vào kinh, hoàng thượng cũng vừa đăng cơ, giờ đã tại vị mười mấy năm. Lão nạp dạo ấy còn khỏe, giờ thì yếu lắm rồi..." Mộc Thiện đại sư rù rĩ kể, vẻ cảm khái.

Hoàng Tử Hà thản nhiên đáp: "Đại sư tinh anh quắc thước, bọn chúng ta vẫn hăng ngưỡng mộ."

Mọi người uống trà, rồi tán gẫu vài chuyện tầm phào. Mộc Thiện đại sư già nhưng chưa lão, nói chuyện lưu loát, Hoàng Tử Hà đương nhiên càng không tiếc lời tán dương: "Chẳng trách Vũ huynh thường hay tới đây. Ở đây có trà, lại có đại sư, đúng là tuyệt diệu, có thể giúp người ta thanh tâm quả dục."

Mộc Thiện đại sư cười đáp: "Thí chủ nói sai rồi, thứ tuyệt diệu nhất ở chùa Quảng Độ này, không phải là trà và lão nạp đâu."

"Ý đại sư muốn nói đến mạch suối ở sau thiền phòng?" Hoàng Tử Hà giơ tay búng nhẹ vào bình nước Vũ Tuyên mang đến: "Chẳng phải Vũ huynh hôm nay đến xin nước ư?"

Thấy hai người nhắc tới, Vũ Tuyên bèn thưa với Mộc Thiện đại sư: "Nước này Vũ Tuyên xin để dâng cúng cha mẹ nuôi, xin đại sư tụng cho

một biển kinh, để thành tịnh thủy."

Mộc Thiện đại sư ngồi khoanh chân trước bình nước, tay lần tràng hạt, lẩm bẩm tụng một biển kinh Pháp Ấn Phật Giảng Cho Hải Long Vương. Đoạn kinh rất ngắn, chỉ có hai ba trăm chữ, chẳng bao lâu đã tụng xong. Trong thiền phòng chỉ nghe tiếng rì rầm tụng niệm, đầy vẻ hiền hòa từ bi.

Hoàng Tử Hà nghe tụng kinh, đến 4 câu "các hành đều vô thường, tất cả đều là khổ, các pháp không có ngã, tịch diệt an vui nhất" thì không khỏi cúi xuống, lòng ngổn ngang muôn mối, hoang mang khó nói nên lời.

Đến khi Mộc Thiện đại sư ngừng tụng, thiền phòng vẫn lặng ngắt như tờ, chỉ có mùi đàn hương thoang thoảng.

Vũ Tuyên bưng bình nước đứng dậy cảm tạ Mộc Thiện đại sư rồi cáo từ. Trước khi đi, ánh mắt hần dờng ở Hoàng Tử Hà, do dự hồi lâu, cuối cùng cũng lên tiếng hỏi: "Hai vị có muốn đi cùng không?"

Hoàng Tử Hà chậm rãi lắc đầu: "Ta sẽ đến bái tế cả nhà Hoàng quận thú, nhưng không phải bây giờ."

Vũ Tuyên lặng lẽ nhìn cô.

Hoàng Tử Hà thông thả nói rành rọt từng chữ: "Nếu không thể rửa sạch mối oan cho họ, ta còn mặt mũi nào tới gặp? Đợi khi nào phá xong vụ án nhà họ Hoàng, ta sẽ tự tới trước mộ, lấy chân tướng cúng tế vong linh họ!"

Vũ Tuyên gật đầu đáp khẽ: "Nên như thế." Nói rồi, hần chăm chú nhìn cô hồi lâu, thấy cô không nói thêm gì nữa thì dặn dò: "Ta đi trước, nếu có gì cần cứ đến vườn Tình tìm ta."

Đợi Vũ Tuyên đi khỏi, Mộc Thiện đại sư nhìn chăm chăm Hoàng Tử Hà thật lâu rồi cười nói: "Thí chủ đến từ Trường An, nhưng có vẻ rất coi trọng vụ án nhà Hoàng quận thú."

Hoàng Tử Hà gật đầu: "Vợ chồng Hoàng quận thú có ơn với ta."

Ởn nuôi nấng 17 năm, giờ con muốn báo hiếu mà cha mẹ đã khuất núi, cô nhìn ra cảnh cây lay động ngoài cửa sổ, buồn đau khôn xiết.

Mộc Thiện đại sư vẫn nhìn xoáy vào cô, giọng trầm trầm mà rộng rãi: "Chẳng hay là... ân tình gì?"

Nghe giọng nói dịu dàng, đầy vẻ ôn hòa bao dung, khiến người ta bất giác uông lỏng hết thầy phòng bị, Hoàng Tử Hà ngoái lại nhìn ông ta.

Trên gương mặt tai tái đầy nếp nhăn và đốm đồi mồi, cặp mắt luôn nheo lại vì tuổi tác lúc này sâu hút như hai miệng hang, khiến cô khó rời mắt, tựa hồ sắp bị hút vào trong.

Cô mơ màng buột miệng: "Là ơn lớn trên đời..."

Mộc Thiện đại sư ngừng một lát rồi hỏi: "Thí chủ đến đây vì cái chết của Hoàng quận thú ư? Ai phái các vị đến vậy?"

Hoàng Tử Hà vẫn chưa hoàn hồn, vô thức đáp: "Ta vì bản thân mình, cũng vì..."

Chưa nói dứt câu, cô bỗng thấy mu bàn tay nóng giãy, buột miệng kêu khê, giơ tay nhìn.

Thì ra Lý Thư Bạch rót trà vô ý làm bắn một giọt lên tay cô.

Nước trà nóng giãy, làm tay cô nổi lên một đốm đỏ hồng. Cô vội xoa xoa mu bàn tay, nhớ lại những lời vừa đối đáp với Mộc Thiện đại sư, nhưng chỉ thấy mông lung mơ hồ, chẳng biết là thật hay giả, nhất thời đầu chột ngâm ngâm đau.

Lý Thư Bạch nắm lấy cổ tay cô qua lớp áo, nhìn mu bàn tay, thấy chỉ phồng một đốm nhỏ, bèn nói: "Xin lỗi, lúc nãy ta rót nhanh quá, không để ý."

"Haha, trà này mới pha, hai vị lúc rót phải cẩn thận." Mộc Thiện đại sư vẫn thản nhiên như thường, vừa nói vừa rót cho mỗi người một chén: "Mời hai thí chủ."

Lý Thư Bạch chỉ nhấp môi gọi là rồi đặt xuống.

Hoàng Tử Hà hít sâu một hơi, gắng nén nghi hoặc trong lòng, phụ họa: "Quả là trà ngon, hình như không phải trà đất Thục, chẳng hay đại sư từ đâu mà có?"

Mộc Thiện đại sư gật đầu cười đáp, vẻ hãnh diện: "Đây là trà Dương Tiễn, lấy ở chỗ Vương công công đấy."

"Vương công công ư?" Trong đầu Hoàng Tử Hà bỗng hiện ra hình ảnh viên hoạn quan áo tím âm hiểm ấy. Gương mặt trắng bệch như tuyết, ánh mắt lạnh buốt như răn, Vương Tông Thực quyền thế khuynh đảo triều đình.

Mộc Thiện đại sư gật đầu: "Đúng thế, là Vương Tông Thực, đô úy giám quân của quân Thần Sách."

Giữa ngày hè nóng nực mà Hoàng Tử Hà vã mồ hôi lạnh.

Dường như cô vừa trông thấy vực thăm thẳm tối nhất trên đời, còn bản thân đứng ngay bên mép vực, cúi nhìn xuống bóng tối sẵn sàng nuốt chửng mình bất cứ lúc nào.

"Thì ra đại sư cũng quen biết Vương công công." Hoàng Tử Hà gắng nén cảm xúc, cười nói.

Khoé mắt chảy xệ của Mộc Thiện đại sư hơi giàn giụa, lộ vẻ đặc ý: "Không dám không dám, chỉ gặp mặt mấy lần mà thôi."

"Mười mấy năm trước đại sư từng vào kinh diện thánh ư?"

"Phải, giờ tính ra cũng 11 năm rồi." Ông ta bấm ngón tay tính toán, "Lão nạp vào kinh năm Đại Trung thứ 13, đến tháng 8 cùng năm thì rời kinh."

Tháng 8 năm Đại Trung thứ 13, là thời điểm tiên đế Tuyên Tông băng hà.

Hoàng Tử Hà thản nhiên hỏi tiếp: "Chẳng hay đại sư vào kinh có việc gì?"

"Bấy giờ long thể tiên đế bất an, nên lão nạp cùng mấy chục cao tăng các nơi được gọi vào kinh để cầu phúc. Lão nạp may mắn lọt mắt Vương công

công, mới trở thành tăng nhân duy nhất được vào cung bái kiến thánh thượng."

Hoàng Tử Hà nghĩ ngay đến cha Trương Hàng Anh. Bấy giờ tiên hoàng bệnh nặng, có bệnh thì vái tứ phương, trong cung chẳng những triệu các danh y mọi nơi vào chẩn trị, còn cho mời nhiều cao tăng nổi tiếng vào kinh cầu phúc. Mộc Thiện đại sư ngày ấy là bậc đại đức lừng danh thiên hạ, nên được Vương Tông Thực mời vào cung.

"Tiếc rằng tuy Phật pháp vô biên, nhưng Phật tính của lão nạp chưa đủ kiên định, cuối cùng cũng chẳng thể xoay chuyển trời đất." Mộc Thiện đại sư thở dài than, "Hôm ấy lão nạp vào cung tụng kinh, tuy cũng giúp tiên hoàng tỉnh lại được một lát, nhưng cuối cùng chỉ là hồi dương, chẳng bao lâu sau đã về trời..."

Hoàng Tử Hà nhú mày, nhớ rõ bấy giờ là cha Trương Hàng Anh dùng thuốc kết hợp châm cứu, mới khiến tiên hoàng tỉnh lại, nhờ thế mà được ban thưởng ngự bút, giờ đây Mộc Thiện đại sư lại ngang nhiên tranh công, tự dát vàng lên mặt mình.

Bèn làm bộ phân vân hỏi: "Nhưng người trong kinh đều nói là nhờ một đại phu ở Đoan Thuy Đường chữa trị, tiên hoàng mới tỉnh lại..."

Mộc Thiện đại sư không ngờ cô lại biết chuyện năm xưa, nhất thời lúng túng, đành hàm hồ giải thích: "Ồ, lão nạp còn nhớ đại phu đó, bấy giờ người đó đã đứng tuổi, cũng là kẻ lớn mật không sợ chết. Bao nhiêu thái y trong Thái Y Viện còn không dám dùng thuốc mạnh, sợ sức thuốc làm hại đến long thể, vậy mà ông ta cả gan nhận định, nếu cứ kéo dài tình trạng hôn mê bất tỉnh thể này, chi bằng cứu chữa để bệ hạ tỉnh lại chốc lát, hòng trừ liệu việc xấu tắc về sau."

Lý Thư Bạch liền hỏi: "Long thể tiên hoàng quý giá vô ngần, ông ta chữa trị như thế, sao các thái y không ngăn cản?"

Ánh mắt Mộc Thiện đại sư loé sáng, nhưng vẫn tránh né câu hỏi, "Bấy giờ long thể nguy ngập, tình thế bức bách, là Vương công công đưa ra quyết định."

Hoàng Tử Hà nhớ Lý Thư Bạch từng kể, trong vũng máu tiên hoàng khắc ra có một con A Già Thập Niết, không khỏi nhú mảy, định gặng tiếp, song lại thấy việc này hết sức quan trọng, không dám hỏi bừa. Lưỡng lự hồi lâu mới hỏi: "Thế nên khi tiên hoàng tỉnh lại, bên cạnh có đại sư, Vương công công và đại phu Trương ở Đoan Thụy Đường ư?"

"À, lão nạp cũng nhớ ra rồi, đại phu ấy họ Trương..." Mộc Thiện đại sư gật đầu, "Lúc thánh thượng tỉnh lại, chúng ta đều tránh ở đại sảnh, cũng có hỏi họ tên nhau. Tiếc rằng nhiều năm trôi qua, cũng quên đi mất."

Hoàng Tử Hà lại hỏi: "Nói vậy thì đại sư và Trương đại phu bây giờ đều đợi ở sảnh ư?"

Mộc Thiện đại sư ngần ngừ hồi lâu mới đáp: "Phải."

Lý Thư Bạch yên lặng không nói, cả y và cô đều hiểu Mộc Thiện đại sư nói dối. Bây giờ Lý Thư Bạch luôn túc trực ở đại sảnh, nếu Mộc Thiện đại sư có ở đó, nhất định sẽ chạm mặt y. Nhưng một người trí nhớ siêu phàm như y lại không hề nhận ra ông ta, chứng tỏ hai người chưa từng gặp mặt. Cũng tức là, khi phụ hoàng y tỉnh lại, Mộc Thiện đại sư có lẽ đã ở ngay bên cạnh.

Có điều hôm nay vội vã đến đây, lại dùng thân phận bổ khoái, hiển nhiên không thể hỏi rõ, nên hai người đều lờ đi không vạch trần.

Thấy Lý Thư Bạch khẽ gật đầu với mình, Hoàng Tử Hà bèn chấp tay hành lễ cáo biệt: "Đa tạ đại sư ban trà ngon. Đã được thấy pháp dung, coi như cũng đạt thành tâm nguyện. Đệ tử không dám quấy rầy đại sư thanh tu nữa. Mấy hôm nữa lại đến xin bái phỏng."

Mộc Thiện đại sư đảo mắt nhìn lướt qua cô rồi tươi cười đứng dậy tiễn hai người ra cửa.

Chương 10

NHIẾP HỒN LY PHÁCH

Lúc lên núi là ba người, giờ chỉ có hai người họ xuống núi.

Gió núi rin rít, đường mòn quanh co. Hoàng Tử Hà và Lý Thư Bạch bước trong im lặng.

Đi đến bên sườn núi, trước mặt không còn gì ngăn trở nữa, hai người không hẹn mà cùng ngoái lại nhìn non nước mênh mang. Phía trước họ là chim bay ngang núi biếc, khói mây vắt qua trời.

Thấy xung quanh vắng lặng không một bóng người, Lý Thư Bạch mới lên tiếng: "Mộc Thiện đại sư hình như biết thuật nhiếp hồn của Thiên Trúc."

"Thuật nhiếp hồn ư?" Hoàng Tử Hà trầm tư nhíu mày, hồi tưởng lại cảm giác mơ màng như đang nằm mộng khi nhìn vào đôi mắt sâu hút của Mộc Thiện đại sư.

"Trước đây ta từng thấy một nhà sư người Hồ đến từ Tây Vực có thể dùng ánh mắt khống chế người khác, khiến người ta như mê như say, rã rập nghe lời. Xem ra Mộc Thiện đại sư cũng học được thuật này, chỉ là chưa cao cường bằng nhà sư kia thôi."

"Ừm, nghe nói ông ta từng đi qua Tây Vực, chẳng biết có liên quan gì đến con A Già Thập Niết kia không." Rồi như sức vỡ lẽ, Hoàng Tử Hà gật đầu, "Ta ở Thục 3 năm, từng nghe truyền thuyết về pháp lực vô biên của Mộc Thiện đại sư, cũng biết chuyện Phạm Nguyên Long con trai Phạm tiết độ mê mẩn ca kỹ, có điều chưa bao giờ liên hệ hai chuyện này với nhau cả. Giờ xem ra, có lẽ Mộc Thiện đại sư đã dùng thuật nhiếp hồn để lay chuyển tâm tư Phạm Nguyên Long. Thảo nào chẳng một ai nghi ngờ con suốt nhân tạo kia, mấy cái gọi là con hư hồi cải, gái dữ đổi tính, chắc cũng thế cả. Nếu ông ta dùng thuật này vào việc chính đáng thì cũng tốt."

"Song nếu năm xưa ở trong cung ông ta lại làm vài chuyện chúng ta không biết thì sao?" Lý Thư Bạch ngẩng lên nhìn cánh chim bay ngang núi, thở dài, "Nếu ông ta liên quan đến ngự bút của tiên hoàng, đến chứng điệp của Ngạc thái phi và con cá trong vũng máu tiên hoàng khạc ra khi lâm chung thì sao?"

Bấy nhiêu bí mật nghiêng trời lệch đất được y nhẹ nhàng thốt ra rồi tan đi trong gió, chẳng ai hay biết.

Hoàng Tử Hà ngắm gương mặt nghiêng của Lý Thư Bạch, nét nào nét nấy đẹp dễ mà xa xôi hơn cả ngàn dặm giang sơn, khiến cô nhất thời chẳng biết nói sao. Thật lâu, mới cất tiếng: "Bất luận thế nào thì núi Minh Nguyệt ở đây, chùa Quảng Độ ở đây. Lần sau tới gặp Mộc Thiện đại sư, chúng ta sẽ chuẩn bị kỹ càng."

Hai người đi thẳng về phía Bắc, đến phủ quận thú.

Đến giao lộ, Lý Thư Bạch đột nhiên ngoặt sang phía bên kia.

Hoàng Tử Hà đi sau nhắc: "Gia nhằm đường rồi."

"Không. Chỗ này cách vườn Tình chưa đầy trăm bước, chúng ta đến tìm Vũ Tuyên đi."

Vũ Tuyên. Hoàng Tử Hà lặng người, không ngờ Lý Thư Bạch lại chủ động đến tìm hắc. Cô vội rảo bước đuổi kịp y rồi hỏi: "Sao gia biết vườn Tình đi lối này?"

"Ở nha môn chẳng treo một tấm bản đồ Thành Đô ư, ta có liếc qua."

Hoàng Tử Hà câm nín. Y chỉ liếc qua mà có lẽ còn thông thuộc đường xá hơn kẻ sống ở đây 3 năm như cô.

Vườn Tình trồng rất nhiều mai, đào, mận, giờ đang cuối hạ, không phải mùa hoa, nên chỉ có từng chùm mạch môn tím biếc nở rộ dưới hòn giả sơn, hàng thực quỳ khoe sắc bên giậu trúc là đáng xem.

Vũ Tuyên đang xách thùng nước tưới hoa, thấy hai người đến thì gật đầu chào: "Xin đợi một lát, còn mấy luống nữa thôi."

Hoàng Tử Hà nhìn quanh hỏi: "Bác Lý giữ vườn đâu rồi?"

"Cháu bác ấy bị ốm nên phải nghỉ ở nhà chăm sóc, ta đã nhận tưới hoa hai lần sáng tối thay bác ấy." Nói rồi, hắn chỉ luống hoa phía trước, "Tưới hết chỗ kia là xong."

Hoàng Tử Hà lặng lẽ ra giếng múc một thùng nước, định giúp hắn tưới hoa.

Nào ngờ Lý Thư Bạch đỡ lấy thùng nước từ tay cô, thản nhiên xách giùm, rồi dúm cho cô một cái gáo. Hoàng Tử Hà thụ sủng nhược kinh, quay lại nhìn y, chỉ thấy nét mặt y vẫn bình thản như thường, bèn nhận lấy gáo, múc nước trong thùng y xách tưới từng gáo xuống luống hoa.

Thấy họ một xách một tưới tự nhiên như thế, Vũ Tuyên bất giác khựng lại, đứng lặng nhìn, thật lâu vẫn chưa định thần lại.

Mãi đến khi Hoàng Tử Hà ngoái lại hỏi: "Tưới bao nhiêu là đủ?"

Hắn mới rời mắt, cúi đầu đáp: "Tưới nhiều chút, dạo này trời nóng, nếu không tưới nhiều đến trưa lại thiếu nước."

Hoàng Tử Hà vừa tưới hoa vừa hỏi: "Vườn rộng thế này chỉ một mình huynh lo à? Sao không nhờ thêm mấy người nữa?"

"Giờ ta ở nhà nhàn nhã, chẳng có việc gì, lao động chân tay giết thời gian ấy mà."

"Trước đây phong cảnh vườn Tình đẹp nhất phủ Thành Đô, các quan lại đều tụ về đây, gần như ngày nào cũng có buổi họp mặt." Hoàng Tử Hà phóng mắt nhìn ra vườn, vẻ tiếc nui: "Tiếc rằng giờ trời nóng quá, chắc cũng chẳng ai đến thưởng ngoạn."

Vũ Tuyên gật đầu: "Giờ sen đã tàn quế chưa nở, trời lại nóng, dĩ nhiên không ai lui tới. Có điều tối qua còn có hội thả rượi theo dòng (mọi người ngồi hai bên bờ sông rồi thả chén rượi từ thượng nguồn xuống, chén rượi dừng lại trước mặt ai thì người đó cầm lên uống) , mọi người thả nến chơi đêm, còn làm mấy bài thơ."

"Thả rươi theo dòng ư? Những ai tham dự thế?"

"Có nhiều người trong thị xã... chỉ thiếu Ôn Dương."

Hoàng Tử Hà hỏi dồn: "Nói vậy Tề Đằng cũng đến ư?"

Vũ Tuyên gật đầu: "Tề huynh còn bắt cả cá dưới suối đem về, bảo rằng muốn nuôi một con."

"Cá ư?" Hoàng Tử Hà và Lý Thư Bạch tóm ngay được điểm mấu chốt, tuy ngoài mặt vẫn thản nhiên, nhưng đều đưa mắt nhìn nhau.

"Ừm, Tề Đằng thích nuôi cá. Trước đây huynh ấy nuôi một con cá đỏ, còn mua cả bình sứ về đựng, đem khoe khắp nơi rằng đây là A Già Thập Niết hiếm có trên đời, giống hệt con của Quỳ vương gia."

Lý Thư Bạch thản nhiên hỏi: "A Già Thập Niết rất hiếm thấy, con của Tề Đằng có phải thật không?"

Vũ Tuyên cúi đầu tưới nước, miệng đáp: "Ta không biết, nhưng nghe Mộc Thiện đại sư nói là thật."

Hoàng Tử Hà sức nhớ, lúc sáng cô từng nghe Tề Đằng hỏi Vũ Tuyên có nhớ con cá đỏ của hã đầu rồi không.

Bấy giờ nét mặt Vũ Tuyên méo xệch đi vì kinh hãi, trông mà phát khiếp.

Cô múc từng gáo nước tưới cho khóm thực quỳ, thông dong hỏi lại: "Huynh có biết con cá đỏ của Tề Đằng... giờ ở đâu không?"

Vũ Tuyên lặng người giây lát, đoạn đưa mắt nhìn cô, thấy cô vẫn bình thản nhìn mình thì gượng gạo hít sâu một hơi, đáp khẽ: "Ta không rõ... Lâu lắm cũng chẳng thấy đâu."

"Bao lâu không thấy rồi?"

Vũ Tuyên nghĩ ngợi thật lâu, mặt hơi tái đi: "Hình như khoảng... sau khi phủ quận thú xảy ra chuyện."

Hoàng Tử Hà ừm một tiếng, trầm ngâm. Lý Thư Bạch thấy cánh tay cầm gáo của cô đỡ ra, bèn cầm lấy gáo từ tay cô, tiếp tục tưới.

Chỉ còn Hoàng Tử Hà và Vũ Tuyên đứng dưới bóng thực quỳ, ánh mặt trời hắt bóng hoa lên người cả hai, dập dờn lay động, thoát sáng thoát tối.

Hoàng Tử Hà chợt thấy lòng đau nhói, vội ngoảnh mặt đi về phía Lý Thư Bạch.

Để phá tan không khí ngại ngùng, Vũ Tuyên nói khẽ: "Ta nhớ trước đó mọi người từng đùa rằng, ngoại hiệu của Tề Đăng đừng gọi là Hàn Nguyệt công tử nữa, đổi phứt thành Dưỡng Ngư công tử cho rồi... Có điều về sau chẳng thấy con cá ấy đâu, nên cũng chẳng ai trêu nữa."

Hoàng Tử Hà dừng bước, nhận thấy có điểm không ổn: "Ngoại hiệu của Tề Đăng là Hàn Nguyệt công tử ư?"

"Đúng thế, Tề Đăng tên chữ là Hàm Việt, đồng âm với Hàn Nguyệt, sau khi Ôn Dương tham gia thi xã, mấy kẻ nhiều chuyện bèn trêu rằng, Ôn Dương và Hàn Nguyệt đúng là trời sinh một đôi, từ bấy mọi người khi vua đùa đều gọi huynh ấy là Hàn Nguyệt công tử."

Hoàng Tử Hà ngẫm nghĩ rồi chậm rãi nhận xét: "Xem ra Tề Đăng cũng may mắn thật. Muội xem hồ sơ thấy năm ngoái huynh ấy vẫn đang bất đắc chí, giữ một chức chi sử hạng bét dưới quyền Phạm tướng quân, thế mà năm nay đã lột mắt xanh Phạm tướng, đường mây rộng mở, chỉ vón vện mấy tháng đã được đề bạt làm phán quan rồi!"

Vũ Tuyên gật đầu: "Đúng thế, ai mà ngờ được?"

"Huynh ấy thăng tiến nhanh như thế, có phải là nhờ người thân trợ giúp không?"

"Ta không biết, có lẽ thế."

Luống cuối cùng trồng đầy nguyệt quế. Trời nắng gắt nên cây héo rũ, cành lá thưa thớt, chỉ lác đác vài ba bông hoa ử uê.

"Giống nguyệt quế này rất đẹp, mùa xuân năm nay đoá nào cũng to bằng cái bát, đủ cả hình, sắc, hương." Vũ Tuyên vừa tưới vừa kể, "Ta nhớ Tề Đăng thích nhất loại hoa này."

Hoàng Tử Hà thuận miệng hỏi: "Tề Đằng thích nguyệt quế ư?"

"Huynh ấy thích tất cả những loài hoa màu sắc rực rỡ. Trái lại Ôn Dương ghét nhất những loài hoa lộng lẫy, ví như nguyệt quế, mẫu đơn, tú cầu, thực quỳ, vân vân..."

Hoàng Tử Hà nghĩ ngay đến bức tranh tú cầu hồ điệp treo trong thư phòng Ôn Dương, bèn chậm rãi gật đầu hỏi: "Quan hệ giữa Ôn Dương và Tề Đằng thế nào?"

Vũ Tuyên nghĩ ngợi hồi lâu mới đáp: "Cũng ít khi qua lại."

"Huynh thì sao?" Hoàng Tử Hà ngập ngừng hồi lâu, cuối cùng vẫn hỏi: "Trong hai người đó, huynh thân với ai hơn?"

Vũ Tuyên ngoảnh mặt đi: "Tề Đằng từng cứu ta, Ôn Dương cùng ta bàn luận thư pháp, nhưng ta xem cả hai... đều là sơ giao thôi. Chơi cùng cũng được, không cũng chẳng sao."

Hoàng Tử Hà hỏi dồn: "Tề Đằng cứu huynh lúc nào thế?"

"Sau khi cha mẹ nuôi qua đời, ta nghĩ quẩn, tình cờ Tề Đằng đi ngang qua cứu được." Hần không muốn nói nhiều nên chỉ đáp qua loa, song cũng đủ khiến Hoàng Tử Hà lặng đi như bị rút cạn sức lực, một lúc lâu cũng chẳng biết phản ứng ra sao. Khó khăn lắm, cô mới nặn ra được mấy chữ: "Huynh... vì sao?"

"Ta... không chịu đựng nổi, muốn trốn tránh..." Hần ngoảnh đầu đi, đáp khẽ: "Đời này ta đã nếm nỗi đau nhà tan cửa nát một lần, không muốn chịu thêm... lần thứ hai nữa."

Hai mắt Hoàng Tử Hà cay sè, nỗi chua xót khôn tả từ từ quặn lên trong lòng, khiến cô gần như không kìm nổi nước mắt.

Thấy mắt cô ầng ậng nước, Lý Thư Bạch sợ cô khóa òa, bèn nhắc nhở: "Không còn sớm đâu, Tử Tần đang đợi ở nha môn đấy."

Hoàng Tử Hà gật đầu, ngửa mặt lên hít một hơi thật sâu, nuốt nước mắt vào lòng.

Thấy cô định đi, Vũ Tuyên liền hỏi: "Vụ án Ôn Dương... có liên quan gì đến cái chết của cha mẹ nuôi hay không?"

"Ở Thành Đô này, không mấy người lấy được trầm độc. Hơn nữa còn có thể tiếp cận phủ quận thú, thì càng ít." Nói đoạn, cô lắc đầu, "Nhưng chỉ là cùng một loại độc thôi, cũng có thể tại muội đa nghi." Thật ra còn một mối liên hệ nữa, chính là chiếc vòng hắc tặc cô. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Hoàng Tử Hà quyết định giấu nhem.

"Nói đến đây, ta lại nhớ một chuyện."

"Gì cơ?"

"Ta biết một người, có lẽ có quan hệ với cung đình, có thể lấy được trầm độc."

"Ai?"

"Tề Đằng."

Đừng nói Hoàng Tử Hà, ngay cả Lý Thư Bạch cũng cảnh giác hỏi lại: "Tề Đằng từng tiếp xúc với người trong cung ư?"

"Chuyện ngày ta không rõ lắm, nhưng mấy hôm trước Vương Uẩn nhà họ Vương Lang Gia đến đây..." Nhắc tới cái tên này, hắc lại đưa mắt nhìn Hoàng Tử Hà.

Tâm trạng Hoàng Tử Hà đang suy sụp nên mắt chỉ hơi sáng lên, đợi nghe tiếp.

Vũ Tuyên do dự một thoáng rồi tiếp: "Hôm trước Tề Đằng dẫn y tới chơi, ta mới biết hóa ra mẹ Tề Đằng họ Vương, Tề huynh là anh họ xa của Vương Uẩn."

Hoàng Tử Hà gật đầu lẩm bẩm: "Nhà họ Vương à..."

Vương hoàng hậu ở trong cung, nếu muốn lấy trầm độc, hẳn là thừa sức.

Lý Thư Bạch trầm ngâm giây lát rồi nhìn sang cô, ánh mắt đầy phức tạp.

Hoàng Tử Hà hiểu ý y. Vương Uẩn đến Thành Đô tìm Vũ Tuyên, đương nhiên không phải vì việc triều đình hay việc của nhà họ Vương, nguyên nhân duy nhất, chỉ có một.

Chắc hẳn tình cảnh lúc ấy cũng rất khó xử.

Chính Hoàng Tử Hà cũng không hiểu mình đang nghĩ gì, chỉ thấy lòng ngổn ngang, đành ngẩng đầu nhìn lên trời cao, thở hắt ra bảo Vũ Tuyên: "Cảm ơn huynh, chuyện này rất quan trọng, muội phải đến nha môn tìm Chu Tử Tần bàn bạc xem sao."

Nhớ lại chuyện Mộc Thiện đại sư, Hoàng Tử Hà chần chừ hỏi: "Vũ Tuyên, muội hỏi này, huynh có biết Mộc Thiện đại sư hình như... biết thuật nhiếp hồn không?"

Vũ Tuyên nhú mày ngạc nhiên: "Gì cơ?"

"Có thể huynh không tin, nhưng vừa rồi trong thiền phòng, quả thật ông ấy định moi chuyện gì đó từ muội." Hoàng Tử Hà bình thản quan sát nét mặt hắn: "Dân chúng Thành Đô đều nói Mộc Thiện đại sư Phật pháp vô biên, phổ độ chúng sinh. Thật ra những thứ gọi là thần tích đó, có lẽ chỉ là thuật nhiếp hồn thôi."

"Thuật nhiếp hồn..." Vũ Tuyên định nói gì đó rồi lại thôi, chỉ đứng yên bất động, hơi thở dần nặng nề hẳn.

Thấy hắn đứng sững, Lý Thư Bạch liền giải thích: "Thuật nhiếp hồn vốn truyền từ Tây Vực vào, nghe nói dưới thời Võ hậu từng có yêu nhân vào kinh, chỉ liếc một cái đủ khiến người ta phát điên phát dại, có cung nhân bị mê hoặc nửa đêm còn lên vào tấm cung của Võ hậu toan hành thích, may mà Thượng Quan Uyển Nhi hầu cận Võ hậu quơ được một thanh đoản kiếm ném ra chém chết thích khách, mới bảo vệ được Võ hậu. Về sau Địch công Địch Nhân Kiệt phá giải lớp lớp nghi vấn, vạch trần thuật nhiếp hồn của yêu nhân, thấy mọi chuyện bại lộ, yêu nhân nọ định phản kháng, nhưng bị giết chết. Từ đó về sau, dường như không nghe nói có ai biết thuật nhiếp hồn nữa!"

Hoàng Tử Hà gật đầu bảo Vũ Tuyên: "Đúng thế, Mộc Thiện đại sư có lẽ là cao thủ về thuật đó. Dù ông ta không có tai tiếng xấu, nhưng về sau khi giao tiếp huynh nên chú ý hơn, để khỏi bị ông ta thao túng."

Vũ Tuyên lặng lẽ gật đầu. Sắc mặt hần vốn trắng tái, dưới ánh mặt trời càng sáng bóng lên, gần như trong suốt, đẹp đẽ vô cùng.

Cả ba cùng rời khỏi vườn Tình. Hần trầm lặng đi sau hai người thật lâu mới cất tiếng gọi: "A Hà..."

Hoàng Tử Hà ngoái lại.

Vũ Tuyên ngập ngừng mãi, gương mặt tái nhợt đầy do dự, phân vân và sợ hãi. Hồi lâu, hần mới nói: "Lúc trước ta có nói muốn cho muội xem một thứ."

"Cái gì thế?"

Hần trở về phía Nam: "Ở trong thư phòng của ta, nếu giờ muội rồi thì đi xem luôn nhé."

Hoàng Tử Hà nhìn sang hỏi ý Lý Thư Bạch thì được y gật đầu. Thấy Lý Thư Bạch bằng lòng, Vũ Tuyên chẳng nói thêm nửa lời, quay lưng đi thẳng về phía khu nhà mình.

Xưa nay đất Thục lắm hiền tài, để khích lệ sĩ tử phấn đấu, hương thân các huyện đều treo phần thưởng. Sau khi nho sinh Thành Đô thi đỗ, quan phủ sẽ phân cho nhà ở, hàng tháng còn phát lương, nhằm khuyến khích việc học hành.

Vũ Tuyên chưa đầy 19 đã đỗ giải nguyên, nức tiếng gần xa. Tuy cha cô lưu luyến không rời, nhưng vẫn phải để hần dọn sang gian nhà mới được phân. Có lẽ cha cô cũng nghĩ con gái đã 15 16, lại có hôn ước, không nên quá thân cận với Vũ Tuyên.

Căn nhà của Vũ Tuyên ở gần cầu Hàm Nguyên phía Đông thành.

Trước cửa là một rặng đào trồng dọc bờ sông, đến mùa xuân hần là rất đẹp.

Hoàng Tử Hà chẳng nhớ nổi mình từng đến đây gõ cửa bao nhiêu lần. Nhưng cô biết, trừ Vũ Tuyên ra, cô là người thông thuộc cách sắp xếp bên trong nhất. Từ cổng đi vào, ngoài cùng là bức chiếu bích quét vôi trắng, sau đó đến giếng trời khá hẹp, một cái ao rộng chừng bốn năm thước vuông trồng đầy hoa súng, giờ đang cuối hạ, chính là lúc hoa nở rộ. Qua khỏi cái ao là nhà chính. Bên trái có chái nhà, hành lang quanh co. Đi tiếp là tới nhà sau, ba gian thông nhau, thư phòng liền với phòng ngủ, ngăn cách bằng giá sách và giá bày cổ vật, phòng ốc rộng rãi thoáng đãng.

Cô từng cười bảo hần, gian nhà nhỏ thế này chi bằng dọn về phủ quận thú ở, viện Tiết Lệ hần từng ở còn rộng rãi đẹp đẽ hơn nhiều. Nhưng hần chỉ nằm dài trên sập, lấy sách đập lên mặt che nắng, trầm giọng nói: "Xuất thân ta như thế, đời này kiếp này có tắc đất cắm dùi là may mắn lắm rồi. Nơi này rất tốt, người sống trên đời, đâu là công hầu khanh tướng thì ăn ở nằm ngủ có đáng mấy chỗ đâu?"

Giờ nghĩ lại thì, quả thật từ khi Vũ Tuyên chuyển đi, giữa bọn họ đã bắt đầu xa cách. Cô bận bịu với các vụ án, hần bận tụ họp giảng bài, thường thường mười ngày nửa tháng cũng chẳng gặp, dù ngày ngày vẫn viết thư, nhưng chỉ làm tăng cảm giác xa cách.

Bấy giờ hần nói, A Hà, nếu muội không biết phá án có phải tốt không.

Cô nổi trận lôi đình, như bị xóa bỏ ý nghĩa tồn tại, từ nay về sau không thể ngẩng cao đầu kiêu hãnh nữa vậy. Đó là lần đầu tiên họ cãi nhau kịch liệt, cô hầm hầm chạy về nhà, thề rằng không bao giờ gặp hần nữa. Vậy mà chỉ sáng hôm sau, hần đã gõ cửa sổ, trao cho cô một nhánh hoa quế và một chiếc hộp.

Hương hoa quế ngọt ngào tỏa ngát cả khuê phòng, chiếc vòng trong hộp khiến bao nhiêu ả nữ nung nấu thoát chốc tan biến.

Nó được làm đúng theo kiểu bọn họ đã thảo luận từ lâu. Hai con cá nhỏ ngậm đuôi nhau hệt như họ, quấn quýt luyến lưu, mãi không xa rời.

Hoàng Tử Hà vừa trầm tư hồi tưởng chuyện cũ, vừa theo Vũ Tuyên vào trong.

Vòng qua bức bình phong quét vôi trắng, qua giếng trời đầy hoa súng, là đến thư phòng và phòng ngủ của hần.

Vũ Tuyên đi đến bên bàn, mở ngăn tủ, rút ở dưới cùng ra một phong thư, giao cho Hoàng Tử Hà.

Thấy phong bì trắng trơn, không ghi tên người gửi, cũng chẳng đề tên người nhận, cô bèn đón lấy, ngược nhìn hần dò hỏi.

Vũ Tuyên chậm rãi giải thích: "Một hôm ta từ chỗ Tề Đăng trở về thì thấy nó... ở trên bàn."

Phong bì không dán. Cô mở ra, bên trong chỉ có một tờ giấy hoa tiên màu trắng mỏng tang.

Cô rút mảnh giấy mở ra đọc kỹ những con chữ quen thuộc trên đó.

Mười mấy năm vui vầy, qua một đêm sóng gió bất ngờ, cả nhà chỉ còn một thân cô cút giữa đời, cũng chẳng muốn hai tay vấy máu sống nốt kiếp tàn. Yêu mà chẳng được, việc đời thường trái ý, muôn mối nghiệt duyên, vận mệnh hay đùa cợt. Kiếp sau chẳng biết, kiếp này đành thôi, hạ bút thành thư, cùng người từ biệt, trời xanh mưa gió, lìa bỏ thế gian.

Hoàng Tử Hà nhìn vết mực đầm đìa trên giấy, những hàng chữ rối loạn khiến lưng cô vã mồ hôi lạnh, cả người đờ ra bất động.

Bởi nét chữ này quen thuộc đến nỗi cô cảm thấy từng chữ giống như từng con quái thú đang nhe nanh giương vuốt với mình, lăm le nuốt chửng cả hồn phách ý thức mình.

Đây là nét chữ của chính cô.

Trên đời này, chẳng ai quen thuộc với chữ của cô hơn cô nữa.

Cô bỗng thấy mỗi tắc da thịt trên người đều sồn gai ốc, từng lỗ chân lông đều rịn mồ hôi lạnh như kim đâm, hơi thở nghẹn lại, khiến cả người cô run bắn lên, sắc mặt thoát xám ngoét.

Vũ Tuyên nhìn cô, chậm rãi nói: "Ta nhận ra... Ta nghĩ, muội hẳn cũng biết."

Hoàng Tử Hà gắng hít một hơi thật sâu, nén dòng máu đang cuộn trào trong lồng ngực xuống nhưng vô ích. Nỗi kinh hoàng trong nháy mắt đã bao trùm toàn thân, khiến cô chỉ muốn quay người bỏ chạy, thoát khỏi con sóng tối tăm đang ập xuống mình, thoát khỏi vực sâu thăm thẳm sắp nuốt chửng mình.

Đầu ong ong lên, cô ném phong thư xuống, bịt chặt tai, gắng hết sức ép mình lấy lại lý trí.

Rồi cô ngẩng phắt lên nhìn Vũ Tuyên trừng trừng, gằn từng chữ: "Đây là gì? Huynh có ý gì?"

Hắn chăm chú nhìn cô không chớp, giọng trầm khàn: "Ý ta là, khi muội nhắc ta cảnh giác với Mộc Thiện đại sư... Có lẽ trước đây muội từng gặp đại sư?"

Ai mà biết được? Thứ mà họ phải đối mặt có thể là thật, có thể là giả, có thể nửa thật nửa giả.

Ít nhất, cô cũng không hề biết mình viết ra bức thư này lúc nào, đặt trên bàn hẳn như thế nào, rồi quên bằng nó ra sao.

Khi nhắc nhở Vũ Tuyên, cô thật không ngờ, chính mình cũng có những thứ không hề tồn tại trong ký ức, vô thức đã để lại những dấu vết mà bản thân chẳng phát hiện ra.

Cô day day huyết thái dương nhưng không ngăn được tiếng thở gấp.

Vũ Tuyên nhìn cô, dịu giọng hỏi: "Muội... không nhớ ư?"

Hoàng Tử Hà nghiêng răng lắc đầu, không thốt nổi lời nào.

Tờ giấy hoa tiên rơi xuống đất nhẹ như tơ, không một tiếng động.

Lý Thư Bạch này giờ chỉ đứng yên quan sát chột nhột lên, nhìn mấy hàng chữ không có tiêu đề cũng chẳng có lạc khoản (dòng chữ viết nhỏ để

tên họ và ngày tháng) , lặng lẽ đọc qua một lượt rồi chậm rãi hỏi: "Tử Hà viết cho người đấy ư?"

Vũ Tuyên không đáp, chỉ đứng lặng nhìn Hoàng Tử Hà.

Hoàng Tử Hà gật đầu, "Đây là... nét chữ của ta."

Vũ Tuyên nhắm mắt lại, gật mạnh đầu.

Lý Thư Bạch chăm soi kiểu chữ, thông thả vắn lại: "Trong thiên hạ kẻ tập theo thư pháp Vệ phu nhân rất nhiều, sao dám khẳng định đây là chữ của người?"

Hoàng Tử Hà khẽ đáp: "Vì... từ nhỏ mỗi khi viết bộ 'hiệt' (頁) , ta hay viết thiếu hai nét ngang ở giữa. Tuy biết thế nhưng cố tật không sửa được, đành phải thêm vào, nên có dấu vết viết thêm."

Trên giấy có ba chữ bộ 'hiệt', đều có dấu vết viết thêm.

"Nhưng nét chữ của ta, phong thư ta viết, sao ta chẳng biết gì cả..." Cả người Hoàng Tử Hà rũ ra như thể sức lực toàn thân bị rút cạn. Cô phải vịn vào chiếc ghế bên cạnh, từ từ ngồi xuống, hoang mang.

"Đây là phong thư thứ hai muội gửi cho ta kể từ sau khi vụ án xảy ra." Vũ Tuyên bình thản nói, "Sau khi cha mẹ nuôi qua đời, muội trốn khỏi Thành Đô, một hôm ta từ chỗ Tề Đằng trở về thì thấy nó trên bàn. Chẳng biết từ đâu ra, cũng chẳng biết muội gửi cho ta bằng cách nào, nhưng ta nghĩ, hẳn muội có ý thừa nhận tội trạng, quyết từ giã cõi đời."

Lý Thư Bạch xem kỹ nội dung bức thư rồi lạnh nhạt nhận xét: "Ta chỉ thấy bức thư này có ý từ giã cõi đời, chẳng thấy chỗ nào là thừa nhận tội trạng cả."

Vũ Tuyên lặng thinh, Hoàng Tử Hà ghen ngào hỏi: "Chẳng lẽ 'hai tay vấy máu' không phải là thừa nhận ư?"

"Bức thư này còn rất nhiều nghi vấn, chúng ta phải cân nhắc kỹ rồi hẵng kết luận." Lý Thư Bạch bình tĩnh gập tờ giấy lại, bỏ vào phong bì, giọng nói còn thản nhiên hơn cả thái độ.

Vũ Tuyên chỉ nhìn Hoàng Tử Hà, khàn khàn nói: "Ta giữ bức thư này hơn nửa năm nay, chưa hề tiết lộ với ai. Hôm nay trao lại cho muội, nếu muội thật sự cho rằng mình... cho rằng Hoàng Tử Hà vô tội, thì hãy tiếp tục điều tra để cho ta, cũng là cho bản thân mình một câu trả lời."

Hoàng Tử Hà nhét phong thư trong ngực áo, theo Lý Thư Bạch về nha môn Thành Đô.

Vừa đến nơi đã thấy Chu Tử Tần đang ngồi một tay cầm bánh bao, tay kia cầm chiếc vòng chạm đôi cá ngăm nghía, vẻ mặt rạng rỡ.

Hoàng Tử Hà cảm thấy góc bì thư đang đâm vào da thịt mình, khiến cô vừa bất lực, vừa hoang mang.

Lý Thư Bạch tiểu phi tiểu liếc sang, thấy Hoàng Tử Hà thần thờ, y chột ghé tai cô hỏi nhỏ: "Người bảo khi nào thì nên nói sự thật với Tử Tần?"

Nghe ra ý tứ trêu chọc, Hoàng Tử Hà chột thấy tảng đá đè nặng lên ngực mình dường như cũng nhẹ bớt mấy phần, vô thức cự lại: "Kiếp sau đi!"

"Kiếp sau gì cơ?" Chu Tử Tần thính tai nghe lọt câu này. Hắn đứng phắt dậy đi về phía họ: "Các vị lẽ mề quá, ta đợi lâu lắm rồi đấy."

Lý Thư Bạch liếc chiếc vòng trên tay gã: "Đợi chúng ta có việc gì?"

"Thi thể Thang Châu Nương đã đưa đến đây, cũng tìm được mấy người quen của bà ta ở Long Châu rồi, chúng ta mau đi tra xét xem!"

Nói đoạn, Chu Tử Tần tay cầm vòng tay cầm bánh bao, vừa ăn vừa đi ra ngoài. Đầu bếp ló ra trông thấy hắn bèn gọi rồi rít: "Bố đầu, bố đầu! Có bánh gạo này, lấy cái nữa nhé?"

"Ta thích bánh gạo lắm đấy!" Chu Tử Tần mừng như bắt được vàng, vội nhét ngay vòng vào ngực áo để rảnh tay cầm bánh gạo.

"Chào Tử Tần, sớm quá nhỉ." Bên cạnh chột có người cười nói.

Chu Tử Tần ngoái lại, ra là Tề Đằng đang bưng một chồng công văn, hắn đến bàn việc công. Gã lập tức nhét bánh bao vào miệng, chấp tay chào: "Ề

ại a!"

"Tay đệ bắn thế kia lại cầm vào bánh gạo!" Tề Đằng đùa rồi giật ngay cái bánh gạo trên tay hắn, nhưng cũng không ăn, chỉ nhìn chăm chăm vào tay họ Chu: "Tay dính đầy bột gạo kìa, đệ định cứ để thế mà đi điều tra à?"

"Ồ..." Chu Tử Tần chớp chớp mắt, còn đang mãi ngấm bột gạo trên tay thì Tề Đằng đã ném cái bánh gạo xuống rãnh nước bắn, lại múc một gáo nước cạnh đó gọi: "Lại đây rửa tay."

Chu Tử Tần xấu hổ, vội từ chối: "Đệ... Để đệ tự..."

"Được rồi, đệ sắp thành anh vợ ta còn gì." Tề Đằng vừa nói vừa giội liên tiếp hai ba gáo nước, đến khi tay Tử Tần sạch bong mới chịu buông tha, quăng gáo dạn dòn: "Tử Tần có biết đồ dùng của phụ nữ bắn thế nào không? Đệ không nhìn thấy thôi, bề mặt dính toàn thứ bắn thiêu đốt. Ta có một người bạn, thường mân mê chiếc vòng của người yêu mà âm thầm tưởng nhớ, một lần mãi xem chưa rửa tay đã cầm trái cây ăn, kết quả vừa nôn mửa vừa đi tả, suýt mất mạng. Về sau mới biết người yêu của huynh ấy mua cái vòng từ tiệm cầm đồ, nghe nói là mấy tên vô lại đáng chết tháo nó từ tay một cái thầy chết trôi đem đi cầm, đệ giữ khư khư vật này bên mình, còn vừa cầm xem vừa ăn, chẳng phải bắn lắm ư?"

Chu Tử Tần cười gượng, sờ sờ chiếc vòng qua lớp áo: "Tề đại ca, chiếc vòng này của đệ... còn mới, không phải lấy từ xác chết trôi đâu..."

"Cẩn thận vẫn hơn! Chiều nay ta rảnh, để ta dắt đệ lên núi Minh Nguyệt xin Mộc Thiện đại sư ít tịnh thủy, thanh tẩy cái vòng này!"

Nói rồi hắn lại bưng chõng công văn lên đi thẳng vào nha môn.

Chu Tử Tần lè lưỡi lẩm bẩm: "Sao lúc trước không nhận ra huynh ấy mắc bệnh sạch sẽ nhỉ..."

Hoàng Tử Hà nhìn chiếc bánh gạo bị ném rãnh rồi trầm tư ngẩng lên, gặp ngay ánh mắt Lý Thư Bạch.

Tự biết y chắc chắn không làm chuyện ấy, cô bèn nhắm mắt gật đầu.

Ba người vừa đi ra, chợt Hoàng Tử Hà ối một tiếng, cúi kinh vẩy chân lia lịa: "Giẫm phải phân chó rồi."

Chu Tử Tần quan tâm hỏi: "Không sao chứ?"

"Không sao, may mà khô rồi, để ta ra rãnh nước cọ đi."

Đoạn cô chạy thẳng về phía rãnh nước bẩn. Chu Tử Tần ới ới gọi với theo: "Nhanh lên nhé, ta đợi."

"Không cần đợi, chúng ta đến tàu ngựa trước." Lý Thư Bạch nói rồi xăm xăm đi thẳng.

Chu Tử Tần ngoái lại nhìn cô, rồi hấp tấp đuổi theo y.

Hoàng Tử Hà đến bên rãnh nước, vờ cọ đế giày, nhưng mắt lại đảo quanh, thấy không có ai bèn nhặt một cành cây dưới đất chọc vào miếng bánh gạo vớt lên. May mà bánh gạo rơi xuống tảng đá nên chưa bị chảy nhũn ra.

Cô ngắt một lá cải thảo, bọc bánh gạo vào cầm trong tay đi đến tàu ngựa gặp Lý Thư Bạch và Chu Tử Tần.

Địch Ác vẫn đang được vỗ béo, vừa đặc ý ăn đậu vừa hằm hè bắt nạt những con ngựa khác. Cạnh đó là Na Phất Sa đang nằm giữa đồng cỏ dường thương, giương cặp mắt to nhìn quanh.

Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà tuy đã hoá trang, nhưng sợ Địch Ác nhận ra mùi nên cố ý đi đến tàu ngựa đối diện, chọn hai con ngựa bình thường.

Đúng lúc họ cưỡi ngựa băng qua đường thì một con chó gầy gò dữ tợn từ trong ngõ lao ra sủa inh ỏi. Đang muốn ngủ lại có người dâng gối, Hoàng Tử Hà tiện tay ném bánh gạo gói trong lá cải thảo ra. Con chó nọ hít hít mấy cái rồi ngoạm một miếng, ăn cả lớp lá bọc ngoài.

Chu Tử Tần cầu nhàu: "Ta không đời nào cho chó dữ ăn!"

Hoàng Tử Hà đáp: "Ta đang cần một con chó."

"Để làm gì thế?"

"Mũi chó rất thính, nếu huấn luyện thuần thục có thể hỗ trợ phá án. Nhìn dáng dấp con này, chính là giống chó Tế thuần chủng đó." (Giống chó săn ở Trung Quốc thời xưa)

Chu Tử Tần tức thì quay sang bảo thuộc hạ: "A Trác, mau bắt lấy nó!"

Bởi vậy, khi họ đến nghĩa địa, đã thành ra ba người và một con chó.

Lão quản trang trông thấy con chó gầy gò bẩn thỉu thì bật cười: "Thiếu bố đầu muốn nuôi chó thì bảo ta, con chó nhà ta mới đẻ mấy con, đẹp hơn con này nhiều!"

"Lão thì hiểu gì? Nhìn con chó này đi, là giống chó Tế thuần chủng đấy!" Chu Tử Tần kéo dây buộc cổ, buộc nó vào cửa.

Ông lão không dám tin vào mắt mình, vội ngồi thụp xuống nhìn thẳng vào mắt con chó, hồi lâu mới làu bàu: "Con này mà cũng gọi là chó Tế à? Rõ ràng là chó cỏ."

Chu Tử Tần sai bước vào nghĩa địa, thấy trong nhà xác đặt một thi thể phủ vải trắng, mấy cỗ khoái đang đứng đó huyền thuyên, bên cạnh là mấy ông già bà cả mặt mày ủ rũ, hẳn là người thân của Thang Châu Nương.

Chu Tử Tần nhanh nhẹn mở hòm đồ nghề ra, đeo găng tay vào, bắt đầu kiểm tra vết thương của Thang Châu Nương. Tay chân bà ta gãy nát, đầu bê bết máu, quả là bị ngã núi. Gương mặt cũng giập nát, chỉ còn nốt ruồi sau tai chứng minh thân phận.

"Đây là những thứ bà ta mang trên người khi rơi xuống núi." Các cỗ khoái trình lên một tay nải.

Chu Tử Tần thuận tay mở xem, thấy chỉ có mấy bộ đồ để thay và một ít tiền lẻ. Gã bèn bỏ đó nhận xét: "Xem ra quả là đi đường sây chân ngã xuống núi."

Hoàng Tử Hà sức nhớ ra một chuyện, bèn hỏi: "Bà ta chết từ khi nào?"

"Sáng hôm qua, khoảng... giờ Mão."

Giờ Mão. Hoàng Tử Hà nhớ ngay đến việc Trương Hàng Anh va vào một thốt ngựa phi như bay, bị hất văng xuống núi, áng chừng cũng khoảng giờ Mão hôm qua.

"Phải rồi, Tử Tần, nghe nói gần đây vì chuyện Quỳ vương bị hành thích nên suốt dọc đường núi từ phủ Thành Đô đến Hán Châu đều có quân Tây Xuyên canh gác, dân chúng muốn vào cũng rất khó khăn đúng không?"

"Đúng thế, đoạn đường đó vốn tập nập lái buôn, giờ quân Tây Xuyên lại nghiêm cấm cưỡi ngựa hoặc ngồi xe ngựa ra vào, những người đi bộ còn phải khám người, dân chúng oán than không ngớt." Chu Tử Tần sức nhớ ra một chuyện: "Chẳng biết Trương nhị ca đã đến Hán Châu chưa? Trương nhị ca thật đáng thương, thiên hạ rộng lớn, biển người mênh mang, biết đi đây tìm Tích Thúy đây!"

Hoàng Tử Hà ngồi xuống quan sát vết thương của Thang Châu Nương, thấy gáy bà ta cũng bị giập nát, quả là thê thảm không nỡ nhìn, bèn đứng dậy quay sang hỏi Chu Tử Tần: "Công tử có muốn biết Trương nhị ca bây giờ ở đây không? Hay để ta tiết lộ nhé?"

"Ta không tin!" Chu Tử Tần hừ mũi: "Lẽ nào Sùng Cổ có thiên lý nhãn thuận phong nhĩ, nắm được mọi hành động của Trương nhị ca ở тут tận Hán Châu ư?"

Hoàng Tử Hà cười đáp: "Tin hay không thì tùy. Ta chẳng những biết Trương nhị ca ở đâu, mà còn biết tay phải huynh ấy trật khớp, đang ở quán trọ sắc thuốc đấy..."

Chu Tử Tần nhảy dựng lên: "Gì cơ? Trương nhị ca bị thương, còn ở quán trọ sắc thuốc à?"

"Đừng cuống, không phải sắc thuốc cho mình, không nghiêm trọng thế đâu." Vừa nói cô vừa mở tay nài xem kỹ kiểu dáng và hoa văn quần áo của Thang Châu Nương. Chu Tử Tần nóng ruột, đành quay sang nắm tay áo Lý Thư Bạch nài nỉ: "Vương huynh cho ta biết đi, là chuyện gì thế?"

Lý Thư Bạch nhìn Hoàng Tử Hà: "Muốn biết thì trưa nay theo chúng ta."

"Hai người... Các vị đúng là muốn làm ta tức chết mà!" Thấy Chu Tử Tân như kiến bò chảo nóng, Hoàng Tử Hà bất giác nhoẻn cười nhìn Lý Thư Bạch vẻ tán thưởng.

Thang Châu Nương goá chồng từ khi còn trẻ, người thân quen đến đây cũng chỉ có một đứa cháu và hai ba láng giềng.

Một người hàng xóm gầy gò ăn mặc chỉnh tề, tay đeo nhẫn vàng, cười rất khó coi: "Tiểu nhân là lý chính phố Tùng Hoa. Thang Châu Nương vốn dĩ là người Thành Đô, 17 tuổi gả đến Hán Châu. Vợ ta quen biết bà ấy từ nhỏ, có kể rằng chồng bà ta mất sớm, cuộc sống rất khổ sở, phải đi làm công nhật nhanh từng đồng. Về sau thấy Phó nương tử loan tin muốn tìm người làm, ta bèn bảo vợ ta, người ta trông có vẻ tử tế, chắc cũng không khó hầu hạ, lương tháng nhiều mà việc lại nhẹ, bà thử hỏi Thang Châu Nương xem, nếu muốn làm thì để ta giới thiệu."

"Nói vậy thì ông chính là người giới thiệu Thang Châu Nương cho Phó Tân Nguyên?"

"Đúng thế. Nào ngờ mới được 1 năm lại xảy ra chuyện... Nhắc tới chuyện ấy, ta với vợ ta vẫn còn hối hận. Mọi người đều nói gian nhà đó có vấn đề, chẳng những có hai người tự sát bên trong, mà ngay cả Thang Châu Nương cũng gặp nạn bỏ mạng, chẳng phải quái dị lắm ư!"

Hoàng Tử Hà thấy sau lưng ông ta là một phụ nữ béo lùn phúc hậu, đang cúi đầu vò chiếc khăn tay, bèn hỏi: "Kia là người nhà ông ư?"

"Là vợ ta đấy, Thang Châu Nương lúc trước là hàng xóm của bà ấy."

Hoàng Tử Hà liền hỏi bà ta: "Thang Châu Nương làm u già trong nhà họ Phó có kể chuyện gì không?"

Người đàn bà kia rõ ràng còn chưa hết kinh hãi trước thi thể giập nát đáng sợ của Thang Châu Nương, lấy khăn tay chấm nước mắt nghẹn ngào đáp: "Không có. Ngày lễ tết bà ấy thường đem quà cáp cảm tạ bọn ta đã giới thiệu cho chỗ làm tốt. Nghe nói... Nghe nói Phó nương tử rất ôn hoà, đồ ăn thức mặc đồ chia cho và ấy một phần, chưa bao giờ cắt xén tiền

lương, công việc hằng ngày cũng nhàn nhã, chỉ quét tước dọn dẹp, lo ba bữa cơm mà thôi."

"Có bao giờ bà ấy nhắc đến khách khứa qua lại với Phó nương tử không?"

"Thưa không... Lúc trước Phó nương tử nhờ chúng ta tìm người, cũng nói phải tìm người kín miệng, chắc hẳn Thang Châu Nương được dặn dò nên không bao giờ nói mấy chuyện đó. Huống hồ... Huống hồ cô ấy là người trong làng ca múa, chúng ta làm sao dò hỏi về khách khứa nhà người ta được?"

Hoàng Tử Hà cho hai vợ chồng lý chính lui xuống, hỏi đến người tiếp theo.

Là một phụ nữ trung niên mặt mày vàng vọt, đeo tạp dề xanh, búi tóc cắm một cây trâm bạc bám bụi. Trông bà ta hết sức lúng túng, tay chân lóng ngóng chẳng biết đặt vào đâu, rõ ràng chưa bao giờ gặp phải chuyện này: "Ta... Nhà ta ở ngõ Điền Gia Hàn Châu, xéo nhà Thang Châu Nương. Năm 17 tuổi tở ấy được gả đến đó, hai chúng ta xấp xỉ tuổi nhau, nhà cũng gần, tính ra thì ta còn phải gọi tở ấy là chị dâu."

"Gần đây Thang Châu Nương có về ngõ Điền Gia không? Có nói gì với bà không?"

"Tháng trước có về, còn mừng rỡ khoe Phó nương tử nhà mình sắp thành thân. Ta buột miệng nói hạng người đó đời nào gả được vào nhà tử tế, không ngờ tở ấy kể rằng đám đó rất tốt, lang quân tuy từng kết hôn, nhưng không có con cái, tuổi cũng còn trẻ, gia cảnh lại khá, Phó nương tử gả vào đó quả là phúc phận mấy đời."

"Bà ấy có kể gì về vị lang quân kia không?"

"Không... Ta... Ta quan tâm tới chủ của tở ấy làm gì chứ? Huống hồ chúng ta chỉ trò chuyện được mấy câu thì cháu đăng nhà mẹ của tở ấy đến, ta cũng vội về nhà nấu cơm, thật không ngờ... đó lại là lần gặp cuối cùng..."

Thấy bà ta lú lú kè kè, Chu Tử Tần bèn cho lui rồi gọi cháu của Thang Châu Nương lại.

Cháu Thang Châu Nương tên gọi là Thang Thăng, chừng hơn 20 tuổi, bộ dạng lông bông, mỗi khi cười trông mặt như bị rút gân, nhìn kiểu gì cũng thấy đáng ghét.

"Cô ta ấy hả? Phải phải, tháng trước ta có gặp, xin bà ấy cho thêm chút tiền cưới vợ. Ai ngờ bà ấy chỉ nặn ra có hai quan tiền, chặc chặc..." Thang Thăng vung vẩy túi tiền, tỏ vẻ xem thường, "Làm người hầu trong nhà tử tế đã chẳng phải chuyện hay ho gì, huống hồ bà ấy lại hầu hạ một kỹ nữ Dương Châu, mất mặt biết chừng nào! Nếu không nể tình bà ấy đánh cho hôn thê của ta một đôi trăm bạc, ta còn chẳng muốn nhìn mặt!"

Hoàng Tử Hà hỏi: "Chuyện đánh đôi trăm bạc là thế nào?"

"Chuyện từ lâu rồi mà, chẳng phải bà ấy và ả kỹ nữ kia đều chết cả rồi ư? Hôm đó cô ta vừa thu dọn mọi thứ xong xuôi đi ra ngõ thì gặp ta đi về. Nhà ta ở ngay ngõ Song Hi bên cạnh."

Hoàng Tử Hà gật đầu, thầm hiểu đó chính là nhà mẹ đẻ Thang Châu Nương.

"Thấy ta, bà ấy vội gọi giật lại rồi lục tìm trong tay nải, bảo có thứ cho ta. Ta còn tưởng là cái gì hay ho, bèn đứng đợi. Bà ấy lục lợi một hồi, ta thấy bà ấy lôi túi tiền ra được nửa chừng thì lại nhét vào nói, để ta đem về Hán Châu, đánh một đôi trăm bạc cho vợ chưa cưới của cháu nhé. Ta cứ tưởng thật, nhưng về nhà nghĩ lại mới thấy bà ấy lừa mình. Tiệm bạc trong phủ Thành Đô nhiều vô số, nếu có lòng thì việc gì phải lặn lội đi tận Hán Châu mới đánh được, rõ ràng là tiếc tiền, chỉ đái bôi với ta thôi." (Đái bôi: bên ngoài niềm nở, bên trong xảo trá/ ý nói không thật tình)

Hoàng Tử Hà ngừng ghi chép, xem lại biên bản một lượt rồi hỏi: "Cô người lúc đó đã nói: 'Để ta đem về Hán Châu, đánh một đôi trăm bạc cho vợ chưa cưới của cháu nhé' đúng không?"

"Đúng thế." Thang Thăng gật đầu, "Sau khi về nhà ta đã nhẩm đi nhẩm lại câu này mấy trăm lần, không sai một chữ, càng nghĩ càng thấy giả tạo."

Hoàng Tử Hà gật đầu, lại hỏi: "Bà ấy có kể chuyện gì với các người không? Ví như những người Phó nường tử thường qua lại, hay cuộc sống thường ngày chẳng hạn?"

"Không hề, bà ấy lấy chồng mấy chục năm rồi, có về nhà cũng chỉ là về thăm bà nội ta. Giờ bà nội ta già rồi, chẳng khác gì phỗng đá, nói gì cũng không nghe thấy, mỗi tháng bà ấy chỉ đáo qua biểu bà nội ít tiền, thế thôi."

Xem ra Thang Châu Nường sống cũng chẳng sung sướng gì, họ hàng không ai đến nhận xác, chỉ có đưa cháu trai ngó qua thi thể một lượt rồi xác nhận: "Chắc là đúng rồi. Ôi chà, nhà chồng bà ấy hết người hay sao mà gọi nhà mẹ đẻ đến nhận xác?"

Chu Tử Tần chen vào: "Nếu nhà chồng bà ấy còn người thì gian nhà họ đã bị thu lại rồi, chứ còn đến bây giờ à?"

Thang Thăng nghe vậy thì sáng mắt lên: "Nhà bà ấy chưa bị thu hồi à?"

Hoàng Tử Hà lạnh nhạt đáp: "Người chết không con cái, nếu hàng cháu đứng ra lo liệu việc chôn cất thì có thể kế thừa sản nghiệp."

Thang Thăng vội nói ngay: "Ta là cháu ruột bà ấy, sửa soạn tang ma cho cô mình cũng là việc nên làm."

"Vậy thì tốt, người về lo mua quan quách, chọn sẵn đất chôn đi. Chừng nào chôn cất xong xuôi thì đến nha môn lấy giấy tờ đất."

Sau khi tổng tiền Thang Thăng, Chu Tử Tần hỏi Hoàng Tử Hà: "Triều ta có luật này ư?"

Hoàng Tử Hà lắc đầu: "Không có. Nhưng công tử có thấy, vừa nghe nói còn một gian nhà, 'bà ấy' đã lập tức biến thành 'cô mình' hay không?"

Chu Tử Tần hậm hực: "Tốt nhất là nghĩ ra cách gì đó khiến hạng người này xoi hỏng bống không."

"Được được, gian nhà nát trong hẻm ở Hán Châu, trừ chi phí tang ma thì chỉ bằng một đôi trăm bạc thôi." Nói rồi, Hoàng Tử Hà đọc lại bản khai của mấy người kia một lượt.

Chu Tử Tần sốt ruột hỏi: "Tiếp theo đây Sùng Cổ rảnh không? Mau nói cho ta biết Trương nhị ca thế nào rồi?"

"Đừng nôn nóng, dẫn công tử đến xem là biết mà." Hoàng Tử Hà sắp xếp biên bản lời khai vừa ghi rồi gấp lại.

Bấy giờ Lý Thư Bạch mới vươn tay cầm lấy giấy ra ngắm soi nét chữ của cô.

Vẫn là những con chữ y đã quen, thể tiểu khải trâm hoa, thanh nhã tú lệ, nhưng vì viết nhanh nên hạ bút và thu bút đều khá vội vã.

Lý Thư Bạch nhíu mày, nhìn lướt qua mấy hàng chữ, ánh mắt bỗng lạnh băng.

Hoàng Tử Hà hỏi khê: "Sao thế?"

Y trả bản lời khai lại cho cô, "Quan tâm quá ắt loạn, dính dáng đến người nhà, quả nhiên người không giữ được bình tĩnh."

Hoàng Tử Hà cau mày, giấy ra xem lại.

Chu Tử Tần ngồi bên hỏi ngay: "Gì cơ? Vụ này dính dáng đến người nhà ai vậy? Không phải là tên Thang Thăng kia chứ?"

Lý Thư Bạch gạt đầu, thuận miệng đáp: "Chính xác."

Hoàng Tử Hà lật xem những hàng chữ mình viết, gắng nén kinh sợ, nhưng ánh mắt vẫn lộ ra vẻ bàng hoàng pha lẫn hồ nghi, bất giác bước chậm hẳn.

Lý Thư Bạch ngoái nhìn, dừng một lát rồi đi đến bên cạnh, vỗ nhẹ vào vai cô: "Đến phủ quận thú hẵng so lại."

Cô miễn cưỡng gạt đầu, gấp bản lời khai lại, như trốn tránh.

Thấy ba người ra khỏi nghĩa địa, con chó xấu xí gầy gò bắn thiu mừng rỡ nhảy lên sủa ầm ỹ.

Hoàng Tử Hà nhìn sắc trời, lại nhìn sang con chó, vẻ ngạc nhiên.

Lý Thư Bạch ghé tai thì thầm: "Không ngờ người cũng có lúc tính lầm."

Hoàng Tử Hà lườm y: "Ta nói nuôi con chó này để giúp tra án thôi mà!"
Mấy bố khoái cười ngựa dắt theo một con chó xấu xí chạy rầm rập qua phố khiến người đi đường đều liếc mắt nhìn, có kẻ thấy con chó kia thì che miệng cười thầm, có người lại cười phá lên hỏi Chu Tử Tần: "Chu thiếu bố đầu, con chó này mắc tội gì mà bị cả đám bố khoái các vị giải đi điều phố vậy?"

"Phì, bố đầu đại gia ta nuôi chó Tế giúp phá án, mắt mũi các người để đâu thế hả?"

"Ra là chó Tế của bố đầu, sao giống chó cỏ thế?"

"Hahaha... nhìn thân mình nó dính đầy bùn đất, người nhận ra được hình dạng thật à? Không chừng tắm rửa sạch sẽ lại đúng là chó Tế ấy chứ?"

"Nếu đúng là chó Tế, ta sẽ nuốt sống nó!"

Đi đến góc phố, đúng chỗ Nhị cô nương nọ bày bán thịt dê, vừa trông thấy con chó, cô ta bèn quăng cho nó một dẻ sườn. Con chó mừng rỡ lao ngay đến, khiến Chu Tử Tần đang dắt nó suýt ngã nhào, còn đang loạng choạng đã bị nó kéo xềnh xệch đến trước sạp thịt, không kịp thu chân lại, cả người va vào sạp đánh rầm, khuyu xuống.

Nhị cô nương cầm dao chặt xương cười cười nhìn gã: "Chu thiếu bố đầu việc gì phải hành đại lễ như thế?"

Chu Tử Tần bưng cái mũi nhức nhối, đau ứa nước mắt: "Nhị cô nương, chẳng phải ta đã bảo cô không được bày sạp giữa phố hay sao? Dù gì... dù gì cũng đừng chìa ra mặt đường thế chứ?"

Nhị cô nương thản nhiên đẩy xe thịt dạt vào bên đường chừng hai ba thước rồi châm chọc: "Ta có dạt vào đây thì Chu thiếu bố đầu vẫn quỳ mọp

trước mặt ta thôi."

Chu Tử Tần nhăn mặt: "Ít ra... cũng không tha thiết quỳ sụp trước gấu váy cô như thế."

Nhị cô nương kéo gấu váy đã cũ, tròng mắt lườm gã rồi nhặt một đé sườn to hơn quăng ra: "Đi!"

Con chó mừng như điên, lao vọt tới, Chu Tử Tần đang bò lồm cồm dưới đất bị nó kéo lê đi hơn hai trượng, cuối cùng tóm được một thân cây, buộc nghiêng nó lại mới thôi.

Trong tiếng cười ồ của cả con phố, Chu Tử Tần tức tối gỡ phăng sợi thừng buộc cổ chó khỏi tay, xoa xoa khuỷu tay và đầu gối xước xát, xông đến trước mặt Nhị cô nương, vỗ sạp thịt hùng hổ: "Cô!"

Nhị cô nương vớ ngay con dao chặt xương, bình thản nhìn gã: "Ta làm sao?"

Chu Tử Tần nhìn con dao rồi lại nhìn gương mặt trắng trẻo thanh tú của Nhị cô nương, há miệng ra, rồi lúng túng giơ tay lên, lùi lại: "Ta... Ta chỉ định bảo, sau này cô bày sạp ở đây được rồi, đừng chìa ra phố chặn đường người ngựa qua lại."

Chương 11

RỒNG LỬA PHẤP PHỐI

Trong tiếng cười rộ khắp phố, rốt cuộc Chu Tử Tần cũng theo họ đến quán trọ, chạy thẳng ra nhà sau, thấy siêu thuốc đang đặt trên bếp lửa, Trương Hàng Anh ngồi trên ghế con, vừa quạt lửa vừa hé nắp ra xem.

"Trương nhị ca!" Chu Tử Tần gọi toáng lên chạy ù vào, suýt hất văng siêu thuốc: "Chẳng phải huynh đến Hán Châu ư? Sao lại ở đây?"

Trương Hàng Anh giật mình, vội vòng tay che cho siêu thuốc: "Cẩn thận, sắc thêm lát nữa là được rồi."

"Xảy ra chuyện gì thế? Huynh bị ốm à? Hay là bị thương?"

Thấy Trương Hàng Anh lấp bắp mãi không kể rõ đầu đuôi được, Hoàng Tử Hà bèn đáp thay: "Trương nhị ca và một người bạn giữa đường gặp chuyện, nên huynh ấy đưa bạn quay lại đây."

"Bạn nào vậy? Hình như Trương nhị ca chỉ đi có một mình thôi mà." Chu Tử Tần ngó vào phòng, giật bắn mình, "Cảnh Dục?"

"Chu thiếu gia." Cảnh Dục nằm trên giường quay ra gượng cười với gã, rồi vội vã sửa lại, "À à, không phải, là Chu bố đầu."

"Công công cũng thoát được ư? Sao lại ở đây?"

"Ta... đương nhiên ở cạnh gia vẫn hơn." Cảnh Dục nhìn Lý Thư Bạch nói khẽ, "Có điều... giờ nô tài thế này, e rằng lại làm liên lụy đến gia..."

"Đừng nói những lời này." Lý Thư Bạch cắt ngang. "Yên tâm tĩnh dưỡng đi."

Cảnh Dục khó nhọc gục gặc đầu đầy cảm kích. Trương Hàng Anh bưng bát thuốc đi vào: "Hồi ở Đoan Thụy Đường, ta cũng học được cách sắc thuốc, bát thuốc này sắc vừa đủ độ, công công mau uống cho nóng."

Lý Thư Bạch cầm bát thuốc, ngồi xuống đầu giường Cảnh Dục, thổi cho nguội bớt.

Cảnh Dục thấy vậy vội dựa gối ngồi dậy, cúi đầu đón lấy bát thuốc, không dám để y dứt. Chu Tử Tần cũng ngồi xuống bên cạnh, nhìn Cảnh Dục uống thuốc.

Hoàng Tử Hà rút cây trâm ngọc trên đầu ra, ngồi xuống bàn thông thả sắp xếp lại những manh mối thu được hôm nay.

Ánh hoàng hôn dần nhạt đi, trời cũng tối dần. Mọi người bắt đầu ăn cơm tối, chỉ mình Chu Tử Tần nấn ná không muốn về, cứ thao thao nói chuyện đến tối mịt.

Cuối cùng Hoàng Tử Hà đành kéo gã dậy: "Công tử để Dục công công đi nghỉ sớm đi, đừng quấy rầy nữa."

"Ta không về đâu, ngủ luôn ở đây cho xong, chứ muộn thế này quay về rồi sáng sớm mai lại chạy đến, mệt chết." Nói đến đây, mắt gã sáng lên nhìn cô: "Phòng Sùng Cổ có rộng không? Cho ta ngủ nhờ một hôm nhé?"

Hoàng Tử Hà lạnh toát sống lưng, đang định từ chối thì giọng Lý Thư Bạch phía sau đã lạnh nhạt vang lên: "Không rộng."

Cô vội cúi đầu, hành lễ với y.

Chu Tử Tần tiu nghỉu: "Thôi được, ta đi thuê thêm phòng."

"Nhớ trả giúp chúng ta tiền phòng mấy hôm trước đấy." Hoàng Tử Hà gọi với theo. Chuyện này đương nhiên, số tiền lấy được từ gã thích khách đã sắp cạn sạch, cứ để Chu thiếu gia tiêu tiền như rác chi đi.

Khó khăn lắm mới sắp xếp ổn thỏa cho Chu Tử Tần, mọi người cũng được yên tĩnh, ai về phòng nấy nghỉ ngơi.

Đang thêm thiếp ngủ, chợt nghe bên ngoài có tiếng la hét ầm ĩ.

Hoàng Tử Hà kinh hãi bật dậy, vừa trông thấy ánh lửa hắt lên đã nghe tiếng Lý Thư Bạch gõ cửa: "Cháy rồi."

Cô lập tức trở dậy mặc quần áo, vì còn phải bó ngực nên cũng hơi lâu. Ra khỏi cửa, cô thấy Chu Tử Tần liêu xiêu chạy đến: "Không xong rồi, không xong rồi!"

Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà chẳng còn bụng dạ để ý đến hân, mượn ánh lửa chạy thẳng đến phòng Cảnh Dục thì thấy Trương Hàng Anh đã ở đó, trong phòng sặc sụa mùi khói. Mọi người trong quán trọ cũng ùn ùn chạy ra, đổ xô về phía giếng trời.

"Lửa... Lửa lớn quá!" Mặt tiền quán trọ đã chìm trong lửa, khói bốc lên mù mịt, cuồn cuộn bay về phía các phòng.

Lúc đi dạo phố đêm Thành Đô, Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà từng thảo luận, cho rằng biện pháp hay nhất của kẻ địch là đốt quán trọ. Họ cũng đã quan sát quán trọ này, thấy rằng nếu có cháy thì rất dễ chạy thoát, muốn ám sát, trừ phi...

Hoàng Tử Hà đứng phắt dậy xách ghế đập vào cửa sổ. Chấn song rơi ra, ngoài cửa khói lửa rợp trời, dường như bốn bề đồng thời bén lửa, vây lấy họ vào giữa.

Quả nhiên, để giết bọn họ, kẻ địch chẳng nề đốt trụi tất cả nhà cửa xung quanh, biến cả góc phố thành tro tàn.

Giữa bốn bề lửa đỏ, chỉ còn chỗ bọn họ chưa bén lửa, nhưng đã mù mịt khói, chừng như không còn đường thoát.

Lý Thư Bạch nhíu mày, ra hiệu cho Trương Hàng Anh đỡ Cảnh Dục: "Đi thôi."

Chưa dứt câu, đã nghe bên ngoài la toáng lên, thì ra một căn nhà sát vách lâu ngày cũ kỹ sập xuống. Toàn bộ rui mè kéo cột cháy phùng phùng đổ ập vào quán trọ, người trong dãy phòng phía trước vừa nháo nhào chạy ra đang ùn lại ở đây, lập tức có mấy người bị giẫm đạp kêu la oai oái.

Quán trọ này nằm trong ngõ vắng, xung quanh toàn những căn nhà cũ kỹ, lúc này bị cháy, lửa lớn từ bốn phương tám hướng ập đến, khói đen mù mịt chụp xuống quán trọ.

Ở giếng trời, rất nhiều người đã sặc sụa vì khói, thậm chí có người già, phụ nữ và trẻ em ngất lịm.

Lý Thư Bạch xé tấm chăn trên giường ra, Hoàng Tử Hà chẳng đợi y nhắc, nhanh nhẹn vẩy nước trà thấm ướt rồi chia cho mỗi người một dải vải.

Họ dùng vải ướt bịt mặt, xông ra khỏi phòng. Thế lửa rất mạnh, song đáng sợ hơn là khói đen mù mịt.

"Khói bốc lên trên, nên cúi người xuống mà đi, phía dưới đỡ hơn." Hoàng Tử Hà lom khom dẫn cả bọn chạy ra cửa.

Khói dày đến nỗi không mở nổi mắt, phải lần tường mà đi, nhưng tường cũng bị hun đến nóng giãy, không sao chạm vào được, đành mò mẫm đi trong bóng tối.

"Ồi ối..." Chu Tử Tần vấp phải một thân người dưới đất, ngã lăn ra rồi lại lồm cồm bò dậy, cũng chẳng biết đối phương còn sống hay chết, hốt hoảng xoa xoa chỗ mình vừa vấp vào, xin lỗi rồi rút: "Xin lỗi, xin lỗi nhé."

Hoàng Tử Hà định nhắc gã nhưng vừa há miệng đã thấy họng đau rát, đầu cũng choáng váng. Đầu gối cô nhũn ra, suýt ngã khụy xuống đất. May sao có người nắm lấy cánh tay, đỡ cô dậy.

"Theo ta." Giữa một trời tối tăm mù mịt, nghe thấy giọng Lý Thư Bạch ngay bên cạnh, cô bỗng vững dạ hẳn. Cô không cần nhìn cần nghĩ gì nữa, chỉ cần y dẫn dắt là đủ.

Dường như tấm lưng y chính là nơi nương náu an toàn nhất.

Đang đi, Lý Thư Bạch bỗng dừng lại. Họ đã đi hết chiều dài bức tường, cảm nhận về phương hướng của y rất nhạy, nhanh chóng tìm được cổng sau.

Trương Hành Anh đang định tung chân đạp cửa thì Lý Thư Bạch đã nắm lấy vai hắn nói khẽ: "Ngoài đó có người."

Trăng thu gió lạnh, ngọn lửa rừng rực đuổi sát sau lưng, ba mặt là lửa, chỉ có một đường ra duy nhất lạnh phắc như tờ.

Trương Hàng Anh dỏng tai lắng nghe rồi ngạc nhiên thì thào: "Đâu... Đâu có tiếng người?"

"Lửa lớn như thế, chỉ chừa một lối thoát duy nhất, lẽ nào không có mai phục?" Giọng Lý Thư Bạch cũng hơi xao động: "Nhưng bên ngoài chẳng nghe động tĩnh gì cả?"

"Có người bao vây bên ngoài ư?" Chu Tử Tần buột miệng hỏi, "Lẽ nào chúng ta xông ra sẽ gặp phải mưa tên?"

"Đang ở trong phủ Thành Đô, bên ngoài không có nhiều chỗ ẩn náu, không thể sắp xếp nhiều tay cung được. Nhưng nhất định có mai phục, hễ ta xông ra sẽ bị chém giết."

Mọi người đều vã mồ hôi lạnh.

Đúng lúc này, người phía sau bắt đầu ùn ùn chạy đến, có kẻ la to: "Cửa kia kìa! Nhanh lên..."

Giữa lúc hỗn loạn, dòng người chen chúc ủa đến, cười đường nhau mà chạy, đột nhiên nghe ầm một tiếng, lửa bắn tứ tung.

Căn gác cạnh đó cháy rụi, đổ sập xuống, khiến cả đám người giẫm đạp kên nhau tránh né, kẻ ngã, người bị thương, kẻ bén lửa, người bị bỏng, kêu la thảm thiết.

Năm người bọn họ bị vây trong lửa, ngọn lửa hừng hực bao phủ xung quanh, quần áo đầu tóc cháy xém, đường thoát duy nhất là cánh cửa trước mặt. Tường vách hai bên đã bị hun đến nóng giãy, cây cối cạnh đó cũng cháy rừng rực, tình cảnh hết sức nguy cấp.

Giữa màn khói mịt mù, Hoàng Tử Hà ngẩng đầu trông thấy trên bức tường đầu hồi có người đang lén lút nhìn về phía họ, vung tay ra hiệu với bên dưới.

Cô quay sang bảo Lý Thư Bạch: "Chúng phát hiện ra chúng ta rồi, chỉ đợi ta đâm đầu vào rọ thoi."

Lý Thư Bạch khẽ gật đầu, lại liếc về phía cánh cửa.

Cảnh Dục được Trương Hàng Anh dìu đỡ, vốn đang bịt mũi loạn choạng chạy theo họ, đột nhiên gỡ miếng vải ướt xuống, đẩy Trương Hàng Anh ra, đi đến trước cửa nói: "Gia... nô tài từ biệt ở đây thôi."

Trương Hàng Anh đột nhiên buột miệng: "Công công định làm gì?"

"Chỉ cần ta xông ra, sẽ không thể hình thành thế bao vây nữa." Cảnh Dục khàn khàn đáp.

Lý Thư Bạch phía sau quát lớn: "Cảnh Dục, không được làm bậy!" Nhưng Cảnh Dục chỉ ngoái lại mỉm cười rồi quay phắt đi, xông thẳng vào cửa.

Cánh cửa đã bị lửa thiêu gần rụi lập tức long ra, đổ sập xuống, đem theo cả khóa. Cả người lẫn cửa đập mạnh xuống nền đá xanh bên ngoài.

Trong khoảnh khắc Cảnh Dục ngã xuống, mấy ngọn đao loang loáng vung ra chém vào người y.

Đúng như họ đoán, bên ngoài có mai phục.

Khi đao kiếm chém xuống thân thể, Cảnh Dục chợt cười to. Giữa đêm khuya, tiếng cười the thé xuyên qua màn khói mịt mù cùng tiếng khóc nhốn nháo, khơi lên một cơn hoang mang khắp xung quanh.

Ngay lập tức, mọi người trong quán trọ xộc ra, đem theo khói lửa mịt mù, đám người mai phục chỉ kịp tấn công kẻ xông ra đầu tiên là Cảnh Dục thì Lý Thư Bạch, Trương Hàng Anh và Chu Tử Tần đã tung mình nhảy ra, tránh được ngọn đao đón đầu, nhanh nhẹn lợi dùng khói mù, đoạt binh khí đối phương.

Lý Thư Bạch chặn địch, Hoàng Tử Hà kéo Cảnh Dục dậy, đỡ y chạy đến đầu hẻm. Những kẻ mai phục trong ngõ xông lên ngăn cản đều bị Lý Thư Bạch thẳng tay chém chết.

Thế lửa càng thêm dữ dội. Trước ánh lửa rừng rực, muôn sao trên trời cũng trở nên lu mờ, ảm đạm.

Cô chợt trông thấy mấy bóng người nhanh chóng áp sát, xông thẳng vào giữa đám thích khách chém giết.

Là quân tinh nhuệ của vương phủ. Mấy ngày nay cô đi khắp nơi tra án thì họ đã âm thầm tập kết ở phủ Thành Đô, hơn nữa còn tụ lại bên cạnh Lý Thư Bạch. Tiếng cười của Cảnh Dục khi này đã ám thị cho họ vị trí của Quỳ vương trong đám cháy hỗn loạn, giờ bọn Hoàng Tử Hà chẳng còn gì phải lo nữa.

Cô cúi đầu, giao tất cả lại cho Lý Thư Bạch, còn mình chỉ gắng sức mang Cảnh Dục đi càng xa đám cháy và chém giết càng tốt, để khỏi bị vạ lây.

Ngoài hẻm có người la lớn: "Đằng này có người chạy ra rồi, mau mau cứu hỏa!" Dân chúng quanh đó tức thì xách thùng nước lũ lượt chạy đến, những kẻ mai phục đã không còn cơ hội lợi dụng đám cháy sát hại Quỳ vương, thấy tình thế không ổn bèn vứt mấy cái xác lại bỏ chạy.

Lý Thư Bạch ngăn bọn họ đuổi theo, cứ để quân tinh nhuệ giải quyết là đủ. Dù sao mấy người họ đều đã mệt lử, lại vừa thoát khỏi đại nạn, làm gì còn lòng dạ tiêu diệt thích khách.

Bốn người xúm lại quanh Cảnh Dục, thấy vết thương đã cầm máu vừa y vỡ ra, lại thêm mấy vết đao chém lúc xông ra cửa, cả người bê bết máu me, chẳng còn hy vọng gì nữa.

Hoàng Tử Hà vội giao y cho Trương Hàng Anh đỡ: "Mau mau, ta chạy đi tìm đại phu..."

Mới chạy được hai bước, chợt nghe tiếng Lý Thư Bạch gọi với đằng sau: "Không cần đâu."

Cô sững sờ, ngoái lại thì thấy Cảnh Dục nắm chặt tay Trương Hàng Anh, nhìn Lý Thư Bạch, thều thào: "Sau này bên cạnh gia... tạm thời... có lẽ không có ai hầu hạ nữa rồi..."

Tuy các hộ vệ thất tán trên núi đã có rất nhiều người quay lại, nhưng Cảnh Dật và Cảnh Hữu vẫn chưa rõ tung tích, bên cạnh Lý Thư Bạch quả thật không có người hầu cận.

Trương Hàng Anh siết chặt tay Cảnh Dục, rưng rưng nước mắt nói khẽ: "Còn ta... ta ở đây."

Cảnh Dục đưa mắt nhìn sang hẳn, mặt mỉm cười: "Tên nhóc bị khai trừ này... có được không đây..."

Lý Thư Bạch ngồi xuống chăm chú nhìn y, dịu giọng: "Không phải lo cho ta, người cứ yên tâm."

Nhưng Cảnh Dục vẫn khư khư nắm lấy tay Trương Hàng Anh, đôi mắt bắt đầu lạc thần hết nhìn Lý Thư Bạch lại nhìn sang Trương Hàng Anh.

Hoàng Tử Hà và Chu Tử Tần vội ôm lấy y.

Trương Hàng Anh rơm rớm nước mắt, quỳ sụp xuống trước mặt Lý Thư Bạch.

Ánh mắt Cảnh Dục không rời Lý Thư Bạch, mấp máy môi, nhưng không thốt ra được lời nào.

Lý Thư Bạch thoáng lưỡng lự rồi giơ tay đỡ Trương Hàng Anh đứng dậy: "Trước đây người vốn là người trong đội nghi trượng, giờ quay lại bên cạnh ta, cũng coi như có đầu có cuối." Trương Hàng Anh ngẩng nhìn y, nước mắt cuối cùng cũng lăn dài, run run đáp: "Đa tạ... vương gia."

Cảnh Dục vui mừng ra mặt, dường như còn định mỉm cười, nhưng vừa hé miệng, cả gương mặt đã méo mó đi.

Cánh cửa và bức tường bên cạnh thành linh sập xuống, người bên trong kẻ bị bỏng, kẻ bị ngã, kẻ bị giẫm đạp chen nhau ụa ra. Trong tiếng kêu gào náo loạn, cánh tay Cảnh Dục lặng lẽ rũ xuống.

Lý Thư Bạch nắm chặt tay Cảnh Dục, đặt vào lòng Trương Hàng Anh.

Thấy y bặm môi, hai hàng mi rung rung, cô lặng lẽ vươn tay đặt nhẹ lên mu bàn tay y.

Lửa lớn cháy đến tầng sáng, chân trời cũng nhuộm hồng. Dân chúng Thành Đô bị kinh động, từ bốn phương tám hướng đổ đến cứu hoả.

Thi thể Cảnh Dục được người ở nghĩa trang đưa đi sửa sang nhập liệm.

Hoàng Tử Hà và Chu Tử Tần tra xét mấy cái xác bị vứt lại, cuối cùng cũng phải tiu nghỉu bó tay. Đám thích khách phi tang vật chứng rất sạch sẽ, những cái xác bị bỏ lại đều mặc đồ thường dân, trên người không có vật gì chứng minh thân phận, ngay cả vũ khí trong tay cũng mài hết dấu dúc đi.

Đem theo hộ vệ đi lại trong thành rất không ổn, Lý Thư Bạch bèn lệnh cho các thị vệ giải tán, thỉnh thoảng âm thầm bám theo bảo vệ là đủ. Chỉ còn lại bốn người bọn họ hoang mang nhìn đồng tro tàn trước mặt, lặng thinh. Để truy sát Lý Thư Bạch, kẻ địch chẳng những sát hại Kỳ Lạc quận chúa, mà còn không tiếc tay đốt trụi cả con phố, vạ lây dân chúng vô tội, số người bỏ mình trong lửa rất nhiều, kẻ nhà tan cửa nát còn nhiều hơn.

"Khốn nạn thật... ta nhất định phải chính tay bắt kẻ phóng hoả đền tội!" Chu Tử Tần nghiến răng căm hận.

Hoàng Tử Hà nhíu mày: "Chúng gây ra đám cháy lớn thế này, lại phong toả toàn bộ mấy gian nhà xung quanh, chặn hết cửa trước cửa sau, luận cả quá trình hay từng chi tiết đều có chuẩn bị trước. E rằng hung thủ đứng phía sau nhắm vào gia có thể lực vô cùng lớn, vượt xa tưởng tượng của công tử."

Chu Tử Tần bĩu môi: "Bất kể chúng là ai, chỉ cần gây ra chuyện ở Thục thì tổng bố đầu quận Thục là ta sẽ đấu với chúng đến cùng!"

Họ rời khỏi con ngõ cháy rụi, chợt trông thấy một nữ tử hốt hải chen giữa đám đông đang nháo nhào ủa ra, nhận mặt từng người vừa chạy thoát. Dáng dấp người nọ tha thướt, bước chân nhẹ nhàng, dù đang hốt hoảng tột độ, vẫn rất nổi bật giữa đám đông hỗn loạn.

Chu Tử Tần vội bước đến chào: "Đại nương tìm ai vậy?"

Công Tôn Diên ngoái lại trông thấy bọn họ thì sửng sò, rồi thở phào nhẹ nhõm chạy đến: "Ta đang tìm các vị!"

"Hả? Đại nương lo cho bọn ta ư?" Chu Tử Tần quên bẵng vừa rồi mình suýt sợ vỡ mật, tức thì vỗ ngực khoe khoang: "Đừng lo, bọn ta là ai chứ, đương nhiên không mất một cọng tóc rồi."

"Công tử bột huênh hoang, nhìn lại mình đi." Hoàng Tử Hà nhắc.

Thấy mặt mũi bọn họ lấm lem, lôi thôi lếch thếch, Công Tôn Diên bèn giúp Chu Tử Tần phủi bột tro bụi trên người, "Tốt rồi tốt rồi, không sao là tốt."

"Giờ đại nương trọ ở đâu? Chúng ta đến quán trọ của đại nương nhé?" Hoàng Tử Hà đề nghị.

Công Tôn Diên gật đầu: "Sau khi trị hai tên quấy rối kia một trận, ta đã thuê phòng ở quán trọ Vân Lai cách đây hai con đường, các vị cứ theo ta."

Quán trọ Vân Lai khá yên tĩnh, tuy bề ngoài cũng bình thường không có gì nổi bật, nhưng trong sân trồng đầy lan và trúc, còn dẫn một con suối về, trong mắt những kẻ vừa thoát khỏi hoạ hoạn, nơi này thật hoàn mỹ vô cùng.

"Các vị đây chuyển từ quán trọ bị cháy bên cạnh sang ư?" Chưởng quầy là kẻ lão luyện trong nghề, thoạt nhìn bọn họ đã hiểu ra ngay: "Có giữ được hành lý không? Còn đem theo tiền đây chứ?"

Trương Hàng Anh thần thờ từ nãy, giờ mới định thần lại, cảm động đáp: "Cảm ơn ông chủ quan tâm..."

Hoàng Tử Hà ngắt lời: "Yên tâm, chưa đến nỗi không trả nổi tiền phòng của ông đâu."

Công Tôn Diên nói ngay: "Để ta trả."

Chu Tử Tần hào phóng vẫy tay: "Yên tâm, tất cả chi phí đều có nha môn trả hết."

Thấy bấy nhiêu người tranh nhau trả tiền, chưởng quầy mới yên dạ: "Thế thì tốt."

Về cảm động trên mặt Trương Hàng Anh cứng đờ, nét đau đớn cố nén lại hiện lên.

Mấy người bọn họ về đến phòng, việc đầu tiên là gọi tiểu nhị lấy nước tắm rửa một lượt, sau đó tập trung ở quầy, chọn mấy món ăn lót dạ.

"Ôi chao... Chưa bao giờ ăn bữa đêm khốn khổ thế này..." Chu Tử Tần nhìn ra bầu trời tang tảng sáng, xuýt xoa: "Cũng chưa ăn bữa sáng nào thịnh soạn thế này..."

Vậy lộn trong đám cháy lâu như thế, mấy người đàn ông còn đỡ, riêng Hoàng Tử Hà bị ngạt khói, cứ ôm ngực ho khan. May sao Chu Tử Tần đã bảo nhà bếp nấu một âu canh sụn trà hãm lê để mọi người uống trong lúc đợi đồ ăn, khử bớt hoả khí.

"Sùng Cổ bị nặng nhất, uống nhiều vào!" Chu Tử Tần múc thật nhiều canh cho cô.

Hoàng Tử Hà uống đầy một bụng canh, ấm ách khó chịu, đành viện cớ đi gọi Công Tôn Diên hòng tránh tầm thịnh tình của Chu công tử.

Khi Công Tôn Diên và Hoàng Tử Hà quay lại, theo sau họ còn một nữ tử chừng 30 tuổi, vóc người nhỏ nhắn yêu kiều, đi phía sau Công Tôn đại nương phong tư tuyệt đại trông lại như một thị nữ bình thường.

Mãi đến khi người nọ tới trước mặt bọn Chu Tử Tần thì lễ rồi ngẩng lên, mới phát hiện dung mạo người ấy ửng hồng dưới ánh đèn mờ ảo, như hải đường chớm hé, dù phảng phất ưu sầu, nhưng cũng mang nét phong tình rất riêng.

"Đây là Tứ muội Ân Lộ Y, hôm nay vừa đến Thành Đô. Khi trước ta có để lại mảnh giấy ở cửa nhà A Nguyễn trên phố Tùng Hoa, Lộ Y hôm nay đến Thành Đô, theo đó tìm tới đây."

Chu Tử Tần bấy giờ mới vỡ lẽ: "Ồ, thì ra mảnh giấy trên cửa là của đại nương để lại ư? Ta còn ngỡ là cái gì khác cơ."

Công Tôn Diên gật đầu rồi kéo Ân Lộ Y ngồi xuống cạnh bọn Chu Tử Tần. Ân Lộ Y khá kiệm lời, mọi người cũng đang buồn vì cái chết của Cảnh Dục nên không khí bữa ăn rất trầm lặng. Mãi đến lúc gần xong, Chu Tử Tần mới hỏi Ân Lộ Y: "Chẳng hay tứ nương sở trường ngón nghề gì?"

Ân Lộ Y không đáp, chỉ phất tay một cái, tức thì một bông thạch lựu hiện ra giữa hai ngón tay.

"Ô? Hoa ở đâu ra thế này?" Chu Tử Tần ngạc nhiên với tay toan cầm lấy thì Ân Lộ Y một tay xoay một tay thu về, chắp vào nhau vò vò đoá hoa, đoạn lại xoè ra trước mặt gã. Chỉ thấy giữa lòng bàn tay Ân Lộ Y là một quả lựu vàng ửng đỏ, tròn tròn, vô cùng xinh xắn.

Chu Tử Tần đoạt lấy quả lựu, kinh ngạc hỏi: "Thì ra tứ nương sở trường ảo thuật?"

"Tiệc mừng ở Dương Châu nếu mời được Lộ Y đến biểu diễn một màn ảo thuật, sẽ trở thành đại sự rúng động toàn thành đó." Nói rồi Công Tôn Diên cầm lấy quả lựu từ tay Chu Tử Tần, bửa thành mấy mảnh chia cho mọi người cùng ăn.

Quả lựu tươi ngon như vừa mới hái, chua chua ngọt ngọt. Chỉ mình Ân Lộ Y cầm phần lựu được chia, nước mắt rưng rưng, không nuốt trôi nổi.

Công Tôn Diên thở dài: "Ta biết xưa nay muội đa sầu đa cảm, nhưng người chết là hết, A Nguyễn có thể cùng tình lang ra đi, hắn cũng ngậm cười, muội việc gì phải quá đau lòng."

"Vâng... là muội nghĩ không thông." Ân Lộ Y đáp, nhưng vẫn thần thờ.

"Ta cảm thấy cái chết của A Nguyễn có nội tình nên đã nhờ Chu bổ đầu điều tra giùm." Công Tôn Diên nhìn Chu Tử Tần tha thiết nói: "Tỷ muội ta đều nhờ cả vào bổ đầu, cầu xin các vị tra rõ chân tướng việc A Nguyễn tự vẫn, dù sao... cũng cho chúng ta biết hai người họ rốt cuộc gặp phải chuyện gì, tại sao không nhờ vả chúng ta giúp đỡ, mà lại chọn con đường đó."

"Đại nương yên tâm." Chu Tử Tần vỗ ngực bảo đảm: "Ta là tổng bổ đầu quận Thục được hoàng thượng khâm điểm, nhất định sẽ tra rõ tất cả vụ án ở đây, không để lại bất cứ nghi vấn gì!" Ân Lộ Y ngược nhìn hắn, định nói gì đó thì Công Tôn Diên đã cảm kích thưa: "Đa tạ Chu thiếu bổ đầu! Mọi oan của tiểu muội xin nhờ cả vào bổ đầu!"

Chu Tử Tần luôn miệng nhận lời, rồi sức nhớ ra một chuyện: "Ngày mai phủ Thành Đô bày tiệc, không biết các vị có thể tới giúp vui hay chăng?"

Công Tôn Diên và Ân Lộ Y nhìn nhau rồi thưa: "Chu thiếu bổ đầu đã có lời, đương nhiên chúng ta sẽ tới. Không rõ tiệc lần này mời người thế nào, muốn giúp vui ra sao?"

"Thật chẳng dám giấu, ngày mai tiết độ sứ Phạm tướng quân giá lâm phủ quận thú, một là để thắt chặt tình thân với quận thú mới nhậm chức, hai là vì việc hôn nhân của Tề Đăng Tề phán quan phủ tiết độ với em gái ta. Tiết độ sứ là người học võ, hẳn thích xem múa kiếm, vừa khéo lại là sở trường của đại nương."

Công Tôn Diên gật đầu: "Đúng thế. Nhưng ta nghĩ... Lần này là tiệc mừng, có lẽ đệ muội chưa chắc đã thích ánh đao bóng kiếm."

Chu Tử Tần nhú mày: "Chuyện này... kệ nó vậy, dù sao cũng phải lấy khách làm trọng."

"Ta có ý này. Trước đây A Nguyễn từng chinh lý lại điệu múa của ta, sửa đổi mấy chỗ, tuy vẫn là Kiếm Khí Hồn Thoát, nhưng những phân đoạn dịu dàng uyển chuyển trong đó hơn xa Lục Yêu (một điệu múa mềm mại, tiết tấu chậm) , có thể nói là đủ cả cương nhu. Vừa hay Lộ Y đến, có người chuẩn bị giúp, ngày mai ta sẽ biểu diễn điệu mới, nhất định không làm các vị thất vọng."

Chu Tử Tần mừng ra mặt: "Đại nương đã nói vậy ắt là điệu múa tinh diệu tuyệt luân! Được, ngày mai chúng ta sẽ rửa mắt đón xem!"

"Còn chuyện này nữa, xin bổ đầu nhờ người giúp ta chuẩn bị vài vật dụng cần thiết cho buổi diễn." Đoạn Công Tôn Diên gọi tiểu nhị đưa giấy bút đến, viết một tờ danh sách đưa cho Chu Tử Tần.

Chu Tử Tần lần lượt đọc lên những thứ được liệt kê: "Hai đôi đèn lồng da trâu, một giỏ cánh hoa, mười đôi bướm bướm..."

Đến đây, gã ngạc nhiên hỏi: "Bướm ư? Điệu múa này còn tiện thể phóng sinh nữa à?"

Công Tôn Diên đang buồn nghe hỏi cũng phải che miệng cười đáp: "Thiên cơ không thể lộ, ta thì chẳng sao, nhưng mấu chốt trong màn này là

ngón nghề kiếm cơm của Lộ Y, không thể tiết lộ với người khác được."

Chu Tử Tần ngượng ngịu gãi đầu cười trừ: "Cả ngày ta giam mình trong phòng nghiên cứu thi thể, chẳng biết gì cả. Ta sẽ sai người chuẩn bị chu toàn."

"Nhớ là bướm phải còn sống, chúng ta mới đến đây lạ nước lạ cái, không sao bắt được bướm bướm sống." Công Tôn Diên bổ sung.

"Cam đoan sẽ còn sống cả! Cứ giao cho ta!" Nói rồi, hắn nhìn phần lựu trong tay Ân Lộ Y đầy ngưỡng mộ: "Nói đi thì phải nói lại, sao trước đây tứ nương không đến kinh thành, thủ pháp của tứ nương tuyệt quá."

Ân Lộ Y nhỏ người, giọng nói cũng khê khàng uyển chuyển, liền đáp: "Mười mấy năm trước ta cũng có theo các tỷ muội vào kinh, bấy giờ chắc Chu bố đầu còn là hài tử. Mấy đệ tử do ta dạy dỗ, cũng có vài người đến kinh thành, nghe nói thường ở chợ Tây."

Chu Tử Tần vội hỏi: "Làm sao tìm được họ?"

"Đại đệ tử và nhị đệ tử của ta là một đôi vợ chồng, tuổi tác lớn hơn ta. Năm xưa khi chia tay ta từng tặng họ một con chim trắng đã được huấn luyện, có lẽ bố đầu đi tìm sẽ thấy."

Hoàng Tử Hà sức nhớ ra: "Ta từng gặp họ ở chợ Tây. Có điều tay nghề họ bình thường, con chim trắng ấy cũng bán đi cho người ta rồi."

Bấy giờ Vương Uẩn mua nó rồi biểu diễn một màn chim trong lồng biến mất ở chùa Tiên Du, dẫn tới bao chuyện bất trắc sau này.

Ân Lộ Y gật đầu: "Chỉ chăm chăm cái lợi trước mắt sẽ khó mà luyện được tay nghề giỏi. Tôn Đại học được hai ngón đã thấy đủ hành tẩu giang hồ, bèn từ biệt ta. Dung Nương khá hơn, học được mấy trò hay, có điều chồng cô ấy muốn đi, cô ấy đành đi theo."

Chu Tử Tần vội đề nghị: "Chi bằng buổi tiệc ngày mai tứ nương cũng biểu diễn vài ngón giúp vui cho chúng ta đi?"

Ân Lộ Y cúi đầu đáp: "Không cần đâu. Màn diễn của đại nương ngày mai ta cũng góp phần, tới lúc đó các vị đều được xem cả."

Lúc giải tán, Hoàng Tử Hà cố ý đi tụt lại phía sau, hỏi nhỏ Trương Hàng Anh: "Trương nhị ca này giờ cứ rầu rĩ không nói, huynh lo lắng chuyện gì vậy?"

"Không có gì, ta chỉ là... nghĩ đến cái chết của Dục công công, lo lắng không biết đám thích khách kia bao giờ lại ra tay nữa..."

"Yên tâm đi, gia sẽ không để bọn chúng có cơ hội nữa đâu." Hoàng Tử Hà an ủi, "Nếu chuyện như vậy mà gia không xử lý được, thì đã chẳng phải là Quỷ vương rồi."

Trương Hàng Anh gật đầu, vẻ mặt cũng dần ra, "Vậy... ta cũng yên tâm."

Thấy họ Trương đến đứng trước cửa phòng Lý Thư Bạch, vẻ như định đứng canh đến sáng, Hoàng Tử Hà bất lực hỏi: "Chẳng phải huynh bảo yên tâm rồi ư?"

"Ừm... yên tâm đứng canh ấy mà."

Hoàng Tử Hà vừa tức vừa buồn cười, đành gõ cửa hỏi Lý Thư Bạch: "Gia nghĩ đêm nay thích khách có đến không?"

Giọng Lý Thư Bạch hờ hững vang lên: "Kẻ địch mỗi lần hành thích đều muốn một đòn đắc thủ, dồn ta vào chỗ chết, hiện giờ ta đột ngột đổi sang trọ ở đây, chúng chưa kịp lên kế hoạch, đâu thể nào ra tay."

Hoàng Tử Hà đồng dạng bảo Trương Hàng Anh: "Thế nên nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, lúc nguy hiểm nhất cũng là lúc an toàn nhất, nếu huynh tin lời chúng ta thì về ngủ đi."

Trong phòng vang lên tiếng bước chân, Lý Thư Bạch đứng dậy ra mở cửa.

"Giờ các thị vệ bên cạnh ta đã tản đi hết, bản thân ta còn gặp nguy hiểm, vậy mà người lại đi theo ta, đủ thấy đường dài mới biết ngựa hay." Lý Thư

Bạch vỗ vai Trương Hàng Anh khen ngợi, "Hôm nay người về nghỉ ngơi cho khỏe, ngày sau ta còn cần người giúp sức."

Trương Hàng Anh sợ sệt thưa: "Thuộc hạ nhất định sẽ dốc toàn lực, đến chết mới thôi!"

"Không nghiêm trọng thế đâu." Lý Thư Bạch thản nhiên: "Mấy con thiêu thân lao vào lửa ấy mà!"

Tảng sáng đi ngủ, đến gần trưa mới dậy, quả là thư thái vô cùng, bình yên đến mức Hoàng Tử Hà mở mắt ra còn phải nghĩ ngợi một lúc mới nhớ mình đang ở đâu.

Bên ngoài là rừng trúc rì rào, suối chảy róc rách. Cô khoác áo ngồi dậy, vừa đẩy cửa sổ đã thấy Lý Thư Bạch đang vận động gân cốt.

Cô tựa vào song cửa, tay phải nắm lại che miệng ngăn tiếng ho khe khẽ. Trận lửa hôm qua khiến lồng ngực cô đến giờ vẫn còn khô rát: "Gia đỡ rồi ư?"

Y dừng lại nhìn cô: "Ừm."

"Trưa nay gia muốn ăn gì? Để ta đi bảo nhà bếp."

"Người thích ăn gì thì gọi cái ấy."

"Không kén ăn, tốt quá." Vừa dứt câu, cô chợt trông thấy Trương Hàng Anh đứng bên rừng trúc trợn tròn mắt nhìn họ. Nghĩ lại những lời đối đáp vô lễ vừa rồi, cô bất giác đỏ ửng mặt, hồi lâu mới quay sang hỏi hẩn: "Trương nhị ca muốn ăn gì?"

"Ta... ta... tùy huynh chọn vậy."

Bọn Hoàng Tử Hà đang ăn mấy món giống hệt nhau thì Chu Tử Tần ngái ngủ đi đến: "Chào buổi sáng..."

Hoàng Tử Hà hỏi ngay: "Sáng nay công tử không về ư?"

"Thôi thôi, sáng ra mò về, cha ta biết được lại ăn mắng. Thà cứ nói ta ở bên ngoài điều tra cho xong." Vừa nói hẩn vừa gãi đầu gãi tai vất óc nhớ

lại: "Ai da ngủ say quá, đầu óc ta trống trơn hết rồi... Hôm nay chúng ta phải làm gì ấy nhỉ? Hình như có rất nhiều việc, lại hình như không có việc gì cả?"

Hoàng Tử Hà nhắc nhở: "Tiết độ sứ Phạm tướng quân sẽ đến nhà công tử, nên công tử phải giúp Công Tôn đại nương chuẩn bị vài thứ."

Chu Tử Tần vội lần tìm trên người, đến lúc sờ thấy mẫu giấy hôm qua mới thờ phào.

"Được rồi, công tử đi chuẩn bị đi." Hoàng Tử Hà đứng dậy.

Chu Tử Tần vội hỏi: "Dương huynh định đi đâu?"

"Ra phố đi dạo."

Phố lớn ngõ nhỏ ở Thành Đô vẫn đông đúc náo nhiệt như cũ.

Lý Thư Bạch theo Hoàng Tử Hà len lỏi đi tới một tiệm cầm đồ. Chường quầy ngồi sau quầy hàng cao, nhướng mắt liếc họ hỏi: "Muốn cầm cái gì?"

Hoàng Tử Hà hỏi lại: "Các vị có chi nhánh ở Long Châu không?"

"Có. Nhưng chúng ta không quản việc ở Long Châu đâu nhé."

Hoàng Tử Hà lập tức giơ lệnh bài lấy từ chỗ Chu Tử Tần ra, gõ gõ lên mặt quầy: "Người của quan phủ tra án đây."

Chường quầy đưa mắt nhìn, bấy giờ mới lật đặt rời khỏi quầy, mời họ ra sau, sai người bưng trà và điểm tâm tới: "Chẳng rõ các vị muốn... điều tra chuyện gì?"

Trông thái độ của lão, Hoàng Tử Hà hiểu ngay, bèn trấn an: "Ông yên tâm, gần đây không có vụ án lớn nào cả, chúng ta không tới điều tra tang vật đâu."

Chường quầy bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống bên cạnh hỏi: "Chẳng hay ba vị đến có việc gì?"

"Chúng ta muốn tìm một vật, có lẽ được cầm tại chi nhánh Long Châu của các vị. Theo ta biết nếu đồ cầm quá ngày chưa chuộc lại sẽ đưa đến

tiệm chính này, sau khi chương quầy xem qua thì đem bán, đúng chứ?"

Chương quầy gật đầu: "Đúng thế."

"Ta muốn tìm một chiếc vòng bạch ngọc chạm đôi cá cắn đuôi nhau, ở giữa chạm rồng, tạo hình rất đặc biệt, nếu chương quầy đã xem qua, hẳn vẫn còn ấn tượng."

"À, ta nhớ! Đúng là có chiếc vòng như thế, tháng 4 năm nay quá hạn, được cửa tiệm Long Châu gửi đến đây!"

"Giờ nó đâu rồi?"

Chương quầy hồi hải lật tìm sổ sách, rồi chìa ra cho họ xem: "Cái vòng này bán rồi, không lâu sau khi được gửi đến. Người mua... không để lại tên."

Chỉ thấy bên trên viết: "Vòng ngọc chạm đôi cá, đã trả hết."

Hoàng Tử Hà hỏi: "Người bán chiếc vòng ấy, giờ ở đây chứ?"

"Để ta hỏi xem." Nói rồi ông ta tắt tả chạy ra sau gọi người đến hỏi, nhưng tất cả chương quầy và người làm đều lắc đầu, có một gã người làm lanh lợi thưa: "Cái vòng này... lúc ấy từ Long Châu đưa đến, có lẽ là người ở Long Châu viết, ngài xem nét chữ này đâu giống chữ chúng ta, không rõ kẻ nào ở tiệm Long Châu viết nữa."

"Mau đi hỏi xem người ở Long Châu đưa đồ đến là ai, bây giờ có bán chiếc vòng ấy không." Nói đoạn, chương quầy quay lại cười xoa với họ: "Ba vị quan gia, chúng ta lập tức phái người tới Long Châu hỏi han, một hai hôm nữa sẽ trả lời."

Hoàng Tử Hà gật đầu, rồi viết cho ông ta mấy dòng, dặn dò: "Tới lúc đó nhớ dẫn người tới tìm Chu thiếu bố đầu."

"Nhất định, nhất định! Hễ người đến ta sẽ dẫn tới ngay!"

Chương 12

ĐẠO QUANH CHỐN CŨ

Rời khỏi tiệm cầm đồ, Hoàng Tử Hà hỏi Lý Thư Bạch: "Tiếp theo gia định đi đâu?"

"Phủ tiết độ sứ. Kẻ địch đã ép ta lộ hành tung, chúng ta cũng phải nắm lấy cơ hội, khiêu chiến một phen."

"Hay lắm." Hoàng Tử Hà reo lên, "Có điều gia từ từ đã, ta đoán công tử nhà Phạm tướng quân giờ vẫn chưa dậy đâu."

Nghe họ trò chuyện, mặt Trương Hàng Anh tái xanh: "Khiêu chiến một phen ư?"

"Đi thôi." Hoàng Tử Hà cười, "Tìm người giúp đỡ chứ đâu có ai lại tìm người gây sự cho vui?"

Lý Thư Bạch tán thưởng nhìn cô: "Người dám chắc hai tên hôm trước trêu chọc Công Tôn đại nương sau đó bị Trương Hàng Anh hạ gục là người hầu của Phạm Nguyên Long ư?"

"Chắc chắn. Trước đây ta thường giáo huấn chúng mà." Nói đến đây, Hoàng Tử Hà lại thấy lồng ngực khô rát, ôm ngực ho húng hắng mấy tiếng rồi quay người đi về phía quán trọ Vân Lai: "Hẵng còn sớm, chúng ta đi xem Công Tôn đại nương còn ở quán trọ không, nhờ bà ấy chút việc."

Chưa về đến quán trọ, họ đã trông thấy Công Tôn Diên và Ân Lộ Y đang mua kẹo ở một cửa tiệm.

Công Tôn Diên mua hai phen mạch nha to, vì trời nóng nên phải nhờ người làm ở tiệm bọc bằng mấy lớp giấy hồ, lại dùng một tờ giấy bông to trắng muốt gói lại, xách trong tay.

Hoàng Tử Hà cất tiếng chào rồi ngạc nhiên nhìn gói mạch nha trong tay Công Tôn Diên: "Đại nương thích ăn kẹo lắm ư?"

Công Tôn Diên quay lại trông thấy bọn họ thì cũng kinh ngạc không kém, nhưng định thần được ngay, cười đáp: "Ta không thích ăn kẹo, nhưng Lộ Y có chứng thiếu máu, hay bị chóng mặt hoa mắt, kẹo mang theo mấy hôm nay đã dùng hết nên phải đi mua."

Nghe Công Tôn Diên nhắc đến chứng thiếu máu, Hoàng Tử Hà lại nhớ đến hôm đó trên sườn núi, Lý Thư Bạch cũng ném cho cô một gói kẹo tuyết, bất giác đưa mắt nhìn sang y.

Lý Thư Bạch cũng nhìn cô, khóe môi hơi cong lên.

"Trời nóng thế này, hai phen mạch nha to đến một thước vuông như thế, nếu không ăn hết liệu có bị hỏng không?" Hoàng Tử Hà lại hỏi.

Ân Lộ Y dịu dàng trầm tĩnh, chỉ cúi đầu không đáp.

Lại là Công Tôn Diên trả lời thay: "Không sao, Lộ Y là ảo thuật gia biết nặn mạch nha thành đủ thứ hình thù mà, dù không ăn được nữa cũng có thể dùng luyện tay nghề."

"Ồ, nặn mạch nha có giống nặn đậu phụ không? Đúng là luyện tay rất tốt." Hoàng Tử Hà tò mò hỏi.

Ân Lộ Y cúi đầu che miệng, rớt cuộc cũng lên tiếng: "Tiện hơn dùng đậu phụ. Khi nào làm được, ta sẽ biếu các vị một ít."

Ba người rời khỏi tiệm, mới nhận ra Lý Thư Bạch không đi theo. Hoàng Tử Hà ngoái lại nhìn thì thấy y bình thản cúi cái gói trong tay cho mình.

Người thấy mùi lê thoang thoảng, cô bèn mở ra xem, quả nhiên là một gói kẹo lê nhuận hầu thanh giọng.

Hoàng Tử Hà bất giác thấy lòng ngọt ngào ấm áp, tựa hồ kẹo lê đang tan ra trong lồng ngực, khiến cô ôm ngực ho khẽ.

Nghe tiếng ho, Lý Thư Bạch nghiêng đầu quay sang.

Cô bèn giả bộ ngắm cảnh phố phường, rồi nhón một viên kẹo ngậm trong miệng. Lát sau quay sang nhìn, phát hiện Lý Thư Bạch đã đi được ba

bốn thước, tựa như chưa hề ngoái lại.

Họ cùng Công Tôn Diên, Ân Lộ Y đến cửa phủ tiết độ sứ, gặp đúng lúc cửa ngách phủ tiết độ hé mở, một đoàn người dắt ngựa đi ra, vừa may có cả Phạm công tử.

Trong nhà Tây Xuyên tiết độ sứ Phạm Ứng Tích có hai tiểu bá vương. Một là cháu trai ông ta Phạm Nguyên Hổ, năm ngoái vì tác oai tác quái, bị Hoàng Tử Hà bắt giữ. Quận thú Hoàng Mẫn phạt y 50 trượng, lưu đầy hai ngàn dặm. Phạm Ứng Tích không dám chọc giận nhiều người, đành nghiêng răng nhẫn nhịn. Bá vương thứ hai chính là con trai ông ta Phạm Nguyên Long, giờ vẫn đang điều võ dương oai ở Thành Đô, trêu nam chọc nữ.

Công Tôn Diên thoát trông thấy hai kẻ theo sau Phạm Nguyên Long đã nhú mào, đây chẳng phải hai gã buông lờ cột nhả trong quán trọ, sau đó bị Chu Tử Tần và Trương Hàng Anh đánh đuổi đi ư.

Trương Hàng Anh cũng nhận ra, khựng lại.

Hai kẻ đó nhìn sang phía họ rồi thì thảo gài đó với Phạm Nguyên Long, cả đám người hùng hổ kéo sang. Trương Hàng Anh lùi lại một bước, thấy Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà cách đó không xa, vội hét lên bảo hai người: "Chạy mau..."

Nào ngờ hành động ấy lại lọt vào mắt Phạm Nguyên Long, khiến tình hình càng thêm nguy ngập. "Hai tên kia cũng là đồng bọn. Hừm, giỡn mặt người của ta cũng là giỡn mặt ta, bay đâu, đánh chúng!"

Đám người theo sau hăn nhơn nhơn đặc ý, xắn tay áo hỏi: "Đánh đến mức nào đây, công tử?"

Phạm Nguyên Long nhìn Trương Hàng Anh đang mắt trước mắt sau bỏ chạy, bèn vung roi ra lệnh: "Đánh gãy chân bọn chúng cho ta!"

"Cảm giác gãy chân thế nào?"

Hoàng Tử Hà đá một gã du côn nằm dài dưới đất, cười hỏi.

Tận mắt thấy đám tay chân lần lượt bị Lý Thư Bạch và Trương Hàng Anh hạ gục, chỉ còn lại một mình mình đứng trơ ra đó giữa tiếng xì xào cười cợt của mọi người, Phạm Nguyên Long cuống cuống chạy thẳng vào phủ gọi toáng lên: "Chết hết rồi à? Tay chân của ta bị đánh như thế mà các người còn đứng ì ra đấy?"

Vừa rồi mọi chuyện xảy ra quá nhanh, đám tay sai họ Phạm đánh người không xong còn bị đánh lại, khiến đám canh cổng và vệ sĩ chưa kịp phản ứng, nghe hấn quát tháo mới sức tỉnh, hò nhau xách gậy gộc lao đến.

Đám đông kéo ra xem náo nhiệt sau lưng Hoàng Tử Hà thấy thế vội dạt đi, có kẻ còn vừa chạy vừa la: "Các người chết chắc rồi, còn không mau chạy đi!" Hoàng Tử Hà vội thu chân lại, chẳng đợi chúng ập đến đã rút lệnh bào trong ngực áo ra, đồng dặc hô: "Ai dám động đến sứ giả phủ Quỳnh vương?"

Câu này vừa thốt, tất cả mọi người như bị điểm huyết, dờ ra tại chỗ. Thật ra họ cũng không nhìn rõ lệnh bài trong tay cô, nhưng trước phong độ đường hoàng, khí thế hiên ngang, tất cả đều biết là chuyện quan trọng, người này nhìn người kia, rồi đồng loạt đổ dồn mắt vào Phạm Nguyên Long đứng phía sau.

Phạm Nguyên Long cũng sửng sờ trước uy thế của Hoàng Tử Hà, khúm núm chạy đến trước mặt cô, giơ tay đón lấy tấm lệnh bài nhìn kỹ, Hoàng Tử Hà lật tay áp lệnh bài vào mặt hấn, cười bảo: "Được rồi, đi mời Phạm tướng quân ra đi, Quỳnh vương gia đến cửa mà tướng quân còn chưa ra nghênh đón, công tử bảo có xem được hay không?"

Phạm Nguyên Long tiu nghỉu, tuy hấn không biết mặt Lý Thư Bạch, song trông thấy y khoanh tay đứng đó, phong thái cao quý đầy ngạo nghễ, lại nhớ ra gần đây quả thật Quỳnh vương đã mất tích trên đường tới Thành Đô, tức thì sợ đến luống cuống chân tay, đang nghĩ xem phải làm sao để kiểm chứng thân phận đối phương thì đã nghe phía sau vang lên tiếng cười nói: "Ồ, Dương công công, lâu ngày không gặp, quả là uy thế ngất trời."

Hoàng Tử Hà ngẩng lên, thấy ngay một người tươi cười từ cửa ngách bước ra, sắc mặt hơi xanh xao, song vẻ trầm tĩnh dịu dàng, khí độ ung dung như gió xuân, như mặt trời mới mọc vẫn khiến người ta nhìn mà xao xuyến. Cô buột miệng: "Vương Uẩn..."

Vương Uẩn gật đầu với cô rồi đi thẳng tới trước mặt Lý Thư Bạch, chấp tay thi lễ: "Tham kiến vương gia. Nghe nói vương gia gặp nguy hiểm trên đường, chúng ta hết sức lo ngại. May mà trời cao phù hộ, vương gia vẫn bình an vô sự đến được Thành Đô, đúng là phúc cho xã tắc, may cho muôn dân!"

Lý Thư Bạch mỉm cười: "Hoàng thượng an khang mới là phúc của xã tắc, sao mới không gặp mấy ngày Uẩn Chi đã khác thế này? Lễ nào cái đau da thịt lại ảnh hưởng đến cả miệng lưỡi ư?"

Vương Uẩn thoáng sửng sò, vô thức liếc Hoàng Tử Hà, thấy cô vẫn đang giờ lệnh bài cho Phạm Nguyên Long xem, vẻ mặt không có gì khác lạ.

Y lại cười đáp: "Vương gia mở thiên nhãn thật rồi, sao lại biết mấy hôm trước ty chức theo quân Tây Xuyên vào núi tìm kiếm bị thương vậy? Thật ra ty chức cũng là một lòng lo nghĩ cho gia thôi."

Hoàng Tử Hà bấy giờ mới ngoái lại, thấy mặt y xanh xao, bèn hỏi: "Xin hỏi Vương đô úy bị thương ở đâu, có nặng không?"

"Không sao, chỉ như gai hoa hồng khê đâm vào tim thôi." Vương Uẩn cười đáp.

Hoàng Tử Hà mỉm cười, không truy hỏi mà lảng qua chuyện khác: "Gia và ta đều hóa trang, thế mà Vương đô úy thoát nhìn đã nhận ra ngay, thật tinh tường quá."

"Tinh tường gì đâu, ta nghe tiếng công công nên mới ra xem." Y không hề che đậy, ánh mắt nhìn cô cũng thăm thăm xa xôi: "Dọc đường đến Thục, ta đã nhiều lần nghĩ, biết đâu lại tình cờ gặp được công công... Vừa rồi thoáng nghe tiếng công công, còn tưởng mình lầm nữa chứ."

Hoàng Tử Hà cúi đầu nín lặng, thấy Lý Thư Bạch đã đi vượt lên, bèn lật đật chạy theo, lướt qua Vương Uẩn này giờ vẫn mỉm cười nhìn mình.

Chu Tử Tần đang rầu rĩ hết sức.

Đèn hoa đã tắt, Phạm tiết độ cũng sắp đến, đúng lúc quan trọng thế này lại chẳng thấy tăm hơi bọn Hoàng Tử Hà.

"Liệu có xảy ra chuyện gì không nhỉ? Hay là mãi chơi ở đâu quên cả ta rồi? Hay là..." Chẳng đợi gã đoán mò hết nguyên nhân, bên ngoài đã có người chạy đến bẩm: "Thiếu gia! Phạm tướng quân đến rồi, thân binh tùy tùng của tướng quân đã đến cửa phủ!"

"Được rồi được rồi, mau theo cha ta ra ngoài nghênh đón đi." Chu Tử Tần chỉnh trang lại bộ áo hồng tím lòe loẹt bằng gấm Thục rồi theo Chu Tường ra cửa đón. Phạm Ứng Tích xuống ngựa, trông thấy Chu Tường cũng chỉ chấp tay vái một vái, rồi chạy ngay đến thốt ngựa phía sau, khom lưng cung kính thưa: "Mời vương gia xuống ngựa."

Thoạt trông thấy người vừa bước xuống, Chu Tử Tần đã há hốc miệng, suýt nữa đánh rơi cả hàm dưới.

Hoàng Tử Hà theo sau Lý Thư Bạch, trong lúc hành lễ, cô lén nháy mắt với Chu Tử Tần.

Khóe môi Chu Tử Tần giãn giãn, gã tức tối trừng mắt với cô, mấp máy miệng hỏi không ra tiếng: "Chuyện gì thế này?"

Cô ném lại cho gã ánh mắt "công tử đoán xem".

Chu Tử Tần đang cứng họng, chợt nghe Phạm Ứng Tích phân bua với Chu Tường: "Bản tướng thật đáng chết! Chỉ chăm chăm tìm kiếm tung tích vương gia trong núi, nào ngờ gia được trời phù hộ, đã bình an vô sự đến tận đây. Đáng hận là thằng con trời đánh nhà ta hỗn xược, lại dám động vào vương gia, bản tướng đúng là chết ngàn lần cũng không hết tội..."

"Bản vương không muốn người khác chú ý nên cố tình che giấu hành tung, lệnh lang làm sao biết được thân phận bản vương?" Lý Thư Bạch nói dối mà mặt không đổi sắc: "Chẳng qua đám thị vệ bên cạnh công tử giấu

giếm gạt găm chủ nhân, nên bản vương mới uốn nắn chúng một chút, tin rằng ngày sau lệnh lang có thể tránh xa tiểu nhân, gần quân tử, làm nên nghiệp lớn."

"Mặt tướng đáng chết, lát nữa về nhà nhất định sẽ đánh chết thằng súc sinh đó!"

Phạm Ứng Tích nói như đinh đóng cột, khiến Phạm Nguyên Long đứng phía sau run như dế. Có điều mọi người đều biết giữa cha con xưa nay vẫn vậy, nên chỉ cười nói khuyên nhủ mấy câu rồi kéo nhau vào phủ.

Hoàng Tử Hà theo sau Lý Thư Bạch bước vào cửa chính, đi thẳng đến đại sảnh. Ngang qua nhà sau chính là nơi ở của quận thú, đi hết ba dãy nhà ngang nữa là đến vườn hoa.

Nền lát đá xanh, hàng đá giữa lối đi nhiều chỗ đã mòn vẹt dưới bước chân người qua kẻ lại. Trên những hàng đá đó, cô từng nhảy chân sáo qua, chạy vụt qua, thả bộ qua. Dường như, chúng vẫn còn lưu giữ dấu chân, cũng như một thời thiếu nữ đã vĩnh viễn trôi xa của cô.

Đằng trước là hai bụi chuối, một rặng ngọc trầm. Ngoài vườn hoa, trên nền đá xanh kia, từng đặt thi thể của người thân cô. Dường như cô vẫn thấy rõ rành rành thi thể những người thân yêu nhất phủ vải trắng năm đó, vậy mà giờ đây nơi này đã chẳng đèn kết hoa, đàn sáo vang lừng, tiệc tùng xa hoa.

Gia đình cô, thời thiếu nữ hoa mộng của cô, cùng hạnh phúc cả đời đã vĩnh viễn trôi đi không bao giờ trở lại.

Cảnh xưa vẫn đó, người cũ nay đâu. Người từng tươi cười nhìn cô, nay đã mãi mãi tan biến trong ký ức.

Nhìn cảnh sắc vẫn hệt như trong ký ức, mũi cô bất giác cay cay, khóe mắt cũng đỏ hoe.

Đúng lúc này, bàn tay run rẩy của cô bỗng bị ai nắm lấy.

Là Lý Thư Bạch. Khi ngang qua khúc quanh hành lang, khuất tầm mắt mọi người, y bèn nhẹ nhàng nắm lấy tay cô.

Bàn tay thon dài mà răn rỏi, ủ ấm tay cô.

Khoảnh khắc ấy như ngưng đọng, lại như ngăn ngủ vô chừng. Cô ngược lên, trông thấy gương mặt y, thấy cả ánh mắt y tha thiết nhìn mình.

Thấy người phía sau đi đến, y liền buông tay ra. Đôi bên lại kẻ trước người sau lặng lẽ đi như thế.

Có điều, lòng cô đã thôi đau buồn sợ hãi. Cô biết mình vẫn còn một chỗ dựa cuối cùng. Giữa lúc tưởng chừng bị cả thế gian ruồng rẫy, vẫn có một người mãi mãi đứng bên cạnh cô, sẵn sàng nắm lấy tay cô mỗi lúc cô cần, trao cho cô sức mạnh lớn lao nhất.

Đại sảnh đã bày 12 chiếc ghế, Lý Thư Bạch ngồi trên, Phạm Ứng Tích và Chu Tường ngồi hai bên. Hoàng Tử Hà và Trương Hàng Anh ngồi phía dưới, vừa ngẩng lên nhìn sang hai bên, cô đã sửng sờ.

Bên trái chính là em rể tương lai của Chu Tử Tần, Tề Đăng.

Còn bên phải, lặng lẽ gập gối ngồi đó, là Vũ Tuyên.

Trương Hàng Anh cũng rúng động, khe khẽ gọi Vũ Tuyên: "Sao ân công lại ở đây?"

Vũ Tuyên nãy giờ lặng thinh, lúc này mới ngược lên nhìn gã, không khỏi ngạc nhiên: "Huynh là... người nhà của A Bảo?"

"Đúng thế! A Bảo đến giờ vẫn nhắc ân công mãi đấy!"

Vũ Tuyên mỉm cười, nhưng vì lòng đang ngổn ngang trăm mối nên làm thinh không đáp. Trương Hàng Anh cũng đành ngậm miệng.

Chu Tường là chủ nhà, bèn nâng chén kính Quỳ vương trước; Phạm Ứng Tích là Tây Xuyên tiết độ sứ, vừa kính Quỳ vương cũng là tự phạt một chén; Chu Tường là chủ, mọi người là khách nên tất cả cùng nâng chén kính ông ta; Phạm Ứng Tích là tiết độ sứ trong khi Chu Tường vừa chân ướm chân ráo đến nhậm chức, hai người lại cạn một chén...

Yến tiệc vừa mở màn, mọi người đã nhao nhao kính rượu, người kính ta ta kính người, khiến người ta không sao thoát thác. Chu Tử Tần đưa mắt ra hiệu cho Hoàng Tử Hà, cả hai len lén rời đại sảnh, chuồn sang sảnh bên ăn chè bở.

"Sùng Cổ mau khai thật đi! Sao thoáng cái các vị đã chạy đến chỗ Phạm tướng quân thế?"

Hoàng Tử Hà vừa ăn vừa đáp: "Yên tâm đi, chúng ta không nợ ân tình Phạm Ứng Tích, trái lại còn được lão ta thò thóp ra cho năm kia. Nhờ cả vào thằng con tiếng thối đồn xa nhà đó đấy, hồi trước ta rình hãn bao lâu, đã hiểu rõ tính tình hãn như lòng bàn tay rồi."

"Công công rình ai cơ?"

Hoàng Tử Hà vội lấp liếm: "Công tử không biết à? Thành Đô tiểu bá vương Phạm Nguyên Long cũng lừng danh kinh thành đấy chứ!"

"Thế ư? Sao ta chẳng biết gì cả." Rồi sức nhớ ra một chuyện, gã lại kéo cô dậy, giục giã: "Nào nào, chúng ta đi xem màn biểu diễn của Công Tôn đại nương chuẩn bị đến đâu rồi."

Công Tôn Diên và Ân Lộ Y đang ở hoa sảnh. Ghế đã bày sẵn ra mái hiên sát mép nước, cạnh bến thuyền phía trước. Bên trong nhà thủy tạ cũng được dọn dẹp bày biện lại, chẳng một tấm màn the thêu hoa thật rộng làm phong nền, phía sau thả đèn cho ánh sáng hắt lại, rực rỡ như hoa như gấm, mờ mờ ảo ảo phủ lên người Công Tôn Diên đứng trước bức màn, khiến toàn thân giai nhân lung linh như ngọc, không thể nhìn thẳng.

Ân Lộ Y đang nhăm nháp mạch nha cạnh đó, thấy hai người đến bèn đứng dậy lấy giấy gói hai miếng mạch nha đưa cho họ.

Hoàng Tử Hà cúi đầu nhìn miếng mạch nha trong tay, quả nhiên đã được nặn thành hình chim én, lông đuôi như được cắt tỉa, hai cánh dang ra, sống động như thật. Cô không khỏi thán phục, lại nhìn sang Chu Tử Tần, trên tay hãn là một con mèo đang lim dim, đầy vẻ biếng nhác, tiếc rằng đã bị hãn cản mất nửa đầu.

Chu Tử Tần ngượng ngùng há miệng ra hỏi lại: "Cái đó... ta nhả ra được không?"

Công Tôn Diên cười: "Nó vốn là đồ ăn mà, huống hồ chiều nay tứ muội đã nặn rất nhiều, bổ đầu cứ lấy thêm con nữa."

Chu Tử Tần vui vẻ chọn ngay một con hổ nhỏ: "Em gái ta dữ như cọp vậy, để ta tặng nó một con... Á, bên trên còn dính giấy này?" Miệng nói, tay gã xé ngay miếng giấy hồ bọc bên ngoài để các miếng mạch nha không dính vào nhau, nhai ngốn ngấu: "Ta thích ăn cái này lắm đấy."

Hoàng Tử Hà bó tay bất lực: "Vừa rồi ăn chưa đủ ư?"

"Họ chúc qua chúc lại như thế, công công ăn được à?" Nói rồi, hắn bỏ luôn con mèo mạch nha vào mồm nhai.

Công Tôn Diên cười: "Thiếu bổ đầu rảnh rồi thì treo đèn hộ ta nhé, đèn lồng da trâu này nặng quá, ta cầm hơi khó."

"Ồ, được thôi." Chu Tử Tần gói con hổ mạch nha lại, nhét vào ngực áo rồi nhanh nhẹn giúp họ treo lồng đèn.

Loại lồng đèn này có ưu điểm là bên ngoài căng một lớp da trâu dày, rất linh động, có thể dùng để che bớt một nửa hoặc một phần ánh đèn, điều chỉnh luồng sáng.

Công Tôn Diên nhờ họ treo đèn lồng, che bớt ánh đèn rọi về phía người xem, khiến ánh sáng chỉ tập trung lên sân khấu.

Hôm nay không có trăng, sắc trời đã tối, lại cho tắt hết đèn đuốc, chỉ để lại những lồng đèn soi sáng nhà thủy tạ, chiếu sáng bóng dáng Công Tôn Diên trước bức màn.

Công Tôn Diên cầm hai thanh kiếm một dài một ngắn, đứng giữa nhà thủy tạ, dạo một vòng quen thuộc.

Xưa nay Công Tôn Diên phục sức giản dị, hôm nay biểu diễn mới mặc vũ y lộng lẫy. Đó là một chiếc áo gấm thêu đầy mây vàng, từng cụm mây óng ả trên nền gấm Thục dày dặn rực rỡ như lấp lánh hào quang, xán lạn mê

người. Lại búi tóc thành hình xoắn ốc thật cao, giắt ba đôi trâm vàng, hoa cài đầu thì vô số kể. Nhưng bấy nhiêu trang sức lộng lẫy như thế, dường như cũng chỉ làm nền cho Công Tôn Diên, bởi dung mạo tuyệt mỹ ấy đủ khiến mọi kẻ chiêm ngưỡng quên hết phục sức hoa lệ, chỉ chăm chú vào nhan sắc giai nhân.

Hoàng Tử Hà chạnh nhớ đến Vương hoàng hậu trong gác Bồng Lai cung Đại Minh mà mình từng ngưỡng mộ. Bất giác cô thần thờ nghĩ, mười mấy năm trước, giữa Dương Châu phồn hoa, sáu người con gái đang độ xuân thì ấy chẳng rõ còn xinh đẹp đến mức nào.

Tiếc rằng tuổi xanh tàn tạ, tan tác đóm bay.

Ngắm nhìn giai nhân trên đài, cô lại nghĩ, không hiểu tại sao Công Tôn Diên đến giờ vẫn chưa gả chồng? Năm xưa là ai dựng nên Vân Thiều Lục Uyển tặng Công Tôn đại nương? Tại sao họ không ở bên nhau?

Công Tôn Diên diễn thử mấy động tác trên đài, rồi nhìn Ân Lộ Y hỏi: "Thê này à?"

Ân Lộ Y gật đầu, trở tấm màn sa phía sau nói: "Hình như sau khi xoay trong hai lần thì lùi vào sau bức màn."

Công Tôn Diên gật đầu, xoay tròn theo nhịp phách của Ân Lộ Y, trong ánh kiếm lấp loáng, từ từ lùi vào sau màn.

Hoàng Tử Hà hỏi Ân Lộ Y: "Sao Công Tôn đại nương lại quên động tác được?"

"Điều Kiếm Khí Hồn Thoát tối nay đại tỷ biểu diễn là do A Nguyễn cải biên lại mấy năm trước, dịu dàng uyển chuyển, không phô bày quá nhiều kiếm khí, khá thích hợp với yến tiệc thế này." Ân Lộ Y vừa nói vừa quan sát quang cảnh trong nhà thủy tạ, rồi cầm lồng đèn đi ra sau. Ánh đèn hắt bóng Công Tôn Diên lên tấm màn, mờ mờ ảo ảo, tư thế yếu diệu lại càng thêm phần mê ly tha thướt.

Chi Tử Tần thì thảo bảo Hoàng Tử Hà: "Thật ra ta cảm thấy nếu y phục của đại nương mỏng thêm chút nữa thì còn đẹp hơn. Trong lúc xoay tròn,

lại thêm vạt váy và tay áo tung bay, thật chẳng khác gì tiên nữ!"

Hoàng Tử Hà khẽ đáp: "Họ là người chuyên nghề ca múa, làm gì có chuyện công tử nghĩ ra mà họ lại chưa nghĩ tới. Nhất định là còn nguyên nhân khác, ví như chất vải quá mỏng manh không hợp với điệu múa, hoặc tay áo bay bay sẽ gây vướng víu, chẳng hạn thế."

"Ừ phải, vẫn là công công nghĩ thấu đáo." Chu Tử Tần phục sát đất.

Thấy không còn sớm nữa, hai người đâm lo trốn đi quá lâu, trở về lại khó ăn nói, bèn từ biệt bọn Công Tôn Diên, hối hả quay về.

Chương 13

MÔI THẮM ÁO CHÂU

Quay lại chiếu rượu, không khí vẫn rất náo nhiệt, ai nấy thi nhau kẻ tung người hứng tỏ lòng trung. Thấy cha mình cũng hăng hái dự phần, Chu Tử Tần rầu rĩ bưng mặt ngoảnh đi, lẩm bẩm: "Thế nên ta mới ru rú trong nhà làm bạn với tử thi đấy!"

Hoàng Tử Hà nhìn hẩn bằng ánh mắt cảm thông.

Giữa đại sảnh ồn ào, chỉ mình Vũ Tuyên lặng lẽ ngồi đó, thản nhiên điềm đạm, như không thuộc về nơi này.

Hoàng Tử Hà đổi chỗ với Trương Hàng Anh, sang ngồi kề bên Vũ Tuyên hỏi nhỏ: "Sao hôm nay huynh rảnh rồi đến đây vậy?"

Lẽ nào đã bị Tề Đằng thuyết phục, muốn vào phủ tiết độ sứ?

Vũ Tuyên gật đầu, rồi cũng hạ giọng thật thấp, trong tiếng ồn ào chúc tụng, gần như không thể nghe thấy: "Chu quận thú sai người đến mời, ta vốn không định đi, nhưng lại nghĩ... biết đâu gặp được muội."

Cô ngây người, bất giác liếc trộm Lý Thư Bạch, thấy y đang trò chuyện với Phạm Ứng Tích, mới chậm rãi hỏi: "Thế sao?"

"Ừm..." Hẩn có phần bần khoản, phân vân cân nhắc hồi lâu mới lên tiếng hỏi, "Có chuyện này muốn hỏi muội, vụ án của cha mẹ nuôi tiến triển thế nào rồi?"

Hoàng Tử Hà cúi đầu trầm ngâm giây lát rồi đáp: "Vừa khéo muội đang định hỏi huynh về chuyện Ôn Dương."

"Ôn Dương... có liên quan đến vụ đó ư?"

Hoàng Tử Hà bình thản nhìn hẩn, giọng nói cũng hết sức ôn tồn, chậm rãi, như bật ra từ lồng ngực: "Muội nghi ngờ kẻ hạ độc cả nhà mình, và hung thủ sát hại Ôn Dương, là một."

Vũ Tuyên run run: "Nhưng Ôn Dương chẳng có quan hệ gì với nhà họ Hoàng cả."

"Thế huynh nghĩ sao?" Cô nhìn sang hẳn.

Vũ Tuyên thần thờ quay đi, nhìn chăm chăm chén rượu trước mặt, rất lâu sau mới cụp mi nói khẽ: "Hai vụ án vốn không liên quan gì, cuối cùng lại quy về một mối, ta thật sự chưa nghĩ ra được nguyên nhân bên trong."

Hoàng Tử Hà gật đầu, lại hỏi: "Vậy huynh nghĩ thế nào về cái chết của Ôn Dương?"

Đôi mắt hoang mang của Vũ Tuyên hơi ngước lên nhìn cô: "Có lẽ mọi người nên hỏi Tề Đăng thử xem."

Hoàng Tử Hà liếc Tề Đăng, hỏi khẽ: "Họ Tề thì liên quan gì đến Ôn Dương?"

"Ta có lần bắt gặp họ cãi vã, Tề Đăng dường như rất khinh bỉ Ôn Dương, nói y là hạng ti tiện không có mặt mũi nào nhìn ai."

Hoàng Tử Hà nghĩ ngợi rồi hỏi: "Còn gì khác nữa không?"

Vũ Tuyên lặng thinh một lát mới đáp: "Ta tình cờ đi ngang qua, không cố ý hóng chuyện người khác nên loáng thoáng nghe đến thế là đi ngay, chỉ biết họ có cãi vã."

Câu chuyện không đầu không cuối, nghe cũng như không khiến Hoàng Tử Hà chẳng biết làm sao. Cô đành thôi không hỏi nữa, quay sang ngó Tề Đăng thì thấy hẳn đang nâng chén rượu, tươi cười nhìn mình, vẻ như đang suy tính.

Hoàng Tử Hà biết, mình là người hầu cận Quý vương, lại đổi vị trí sang ngồi cạnh Vũ Tuyên thì thảo to nhỏ như vậy, khiến Tề Đăng không vui. Bởi sáng sớm nay, hẳn vừa giễu cợt Vũ Tuyên.

Hoàng Tử Hà mỉm cười với họ Tề, rồi đổi lại chỗ cũ, ngồi xuống cạnh Tề Đăng, kính rượu hẳn: "Ta xin kính Tề phán quan một chén."

"Đâu dám đâu dám... Ty chức phải kính công công mới đúng." Tề Đằng cạ chén rồi hỏi: "Công công quen Vũ Tuyên ư?"

"Trước đây ở Trường An từng gặp Vũ học chính mấy lần." Cô thuận miệng đáp.

Tề Đằng cười ranh mãnh: "Cũng phải, nghe nói Vũ Tuyên huynh rất được lòng Đồng Xương công chúa."

Hoàng Tử Hà cúi đầu nhếch mép: "Thế sao? Ta không rõ lắm."

Tề Đằng làm bộ lơ lửng: "Ty chức cũng chỉ nghe nói thôi... Chẳng hay quý tính công công là gì?" Tuy lần trước hẳn đã gặp cô một lần, nhưng bấy giờ Hoàng Tử Hà đang cải trang, nên hẳn không nhận ra.

Hoàng Tử Hà đáp: "Ta họ Dương."

Tề Đằng kinh ngạc ra mặt: "Chẳng lẽ công công chính là... Dương công công danh tiếng lẫy lừng, liên tục phá nhiều kỳ án bên cạnh Quý vương?"

"Đâu dám." Hoàng Tử Hà chẳng ưa gì kẻ này, nhưng muốn dò hỏi tin tức Ôn Dương, đành tươi cười đáp: "Nói ra thì vụ án gần đây nhất còn liên quan đến Tề phán quan đấy."

Tề Đằng ngạc nhiên hỏi: "Vụ án nào cơ? Sao lại... dính dáng đến ty chức?"

Hoàng Tử Hà quan sát nét mặt hắn, chỉ cười không đáp. Quả nhiên, Tề Đằng chợt dạ hỏi: "Là... chuyện của... Ôn Dương gần đây ư?"

Hoàng Tử Hà gật đầu: "Đúng thế, nghe nói hai vị cùng tham gia một thi xã, hơn nữa từng có cãi cọ."

"Đúng là có cãi cọ, nhưng sau đó ty chức và y đã giảng hòa rồi. Huống hồ... huống hồ ty chức giết y làm gì chứ? Ty chức và y xưa không thù nay không oán, không liên quan gì tới nhau cả!"

Hoàng Tử Hà gật đầu: "Vậy phán quan thấy vụ án Ôn Dương và Phó Tân Nguyễn tự vẫn, có căn nguyên gì sâu xa không?"

"Vụ đó ư..." Tề Đằng nhìn quanh rồi ghé tai cô thì thầm: "Nói thật nhé, công công hỏi ta chuyện này là hỏi đúng người rồi đấy."

Hoàng Tử Hà vờ ngạc nhiên: "Thật ư? Tề phán quan biết nội tình à?"

Tề Đằng thở hắt ra, đáp khẽ: "Phó Tân Nguyễn quả là đẹp."

Hoàng Tử Hà lại càng kinh ngạc: "Tề phán quan gặp cô ấy rồi ư?"

"Mùa xuân năm nay tình cờ gặp trên núi Minh Nguyệt. Bấy giờ trời ẩm hoa nở, Ôn Dương và cô ấy đi đạp thanh về, ngù đỏ trên ngựa rơi ra, ta tình cờ nhặt được đưa lại, nhác thấy dung mạo cô ấy thấp thoáng qua khe hở mạng che mặt..." Nói rồi Tề Đằng thở dài, lắc đầu, "Tiếc rằng, tiếng rằng gương mặt đẹp dễ nhường ấy lại đắm chìm nước mắt, đang giữa ngày lành cảnh đẹp mà cô ấy khóc nức nở. Ta cứ ngẩn ra, thâm nghĩ, người đẹp dễ là thế, lại cùng tình lang ra ngoài đạp thanh, sao lại khóc lóc thương tâm? Nào ngờ... họ bị ngăn cản tình duyên, cuối cùng... lại rơi vào kết cục bi thảm như thế."

Hoàng Tử Hà nhú mày không nói.

"Ôi, đường tình trắc trở, giai nhân lìa trần, thật đáng tiếc, đáng tiếc!" Vừa nói, Tề Đằng vừa giơ chén kính cô.

Hoàng Tử Hà mỉm cười, không nói gì thêm.

Cũng không còn sớm, sau khi nâng chén chúc phúc Quỳ vương, tất cả lũ lượt kéo đến nhà thủy tạ xem ca múa.

Bên bờ nước, các nhạc công đã chờ sẵn, thấy họ đến liền đồng loạt nổi nhạc lên, tiếng tiêu, tiếng sênh, tiếng tỳ bà phá tan màn đêm yên tĩnh, náo nhiệt phi thường. Tất cả vừa ngồi vào chỗ thì buổi diễn bắt đầu, mở màn bằng điệu múa sen, 24 danh kỹ trẻ trung kiều diễm tay cầm đóa sen xoay tròn, đẹp dễ khôn xiết.

Lý Thư Bạch, Phạm Ứng Tích và Chu Tường ngồi hàng đầu tiên, Hoàng Tử Hà, Trương Hàng Anh ngồi sau lưng Lý Thư Bạch hầu hạ y, Chu Tử Tân và Phạm Nguyên Long ngồi sau Chu Tường và Phạm Ứng Tích,

Vương Uẩn, Vũ Tuyên, Tề Đằng cùng mấy phó tướng của quân Tây Xuyên và mấy tham sự phủ quận thú ngồi hàng chót.

Trong tiếng tiêu sáo từng bừng cùng điệu múa sen rộn rã, Vương Uẩn chợt đứng dậy đi ra bờ nước đằng sau.

Hoàng Tử Hà đang rót trà cho Lý Thư Bạch, thoáng thấy bóng y đứng lên, bèn liếc nhìn sang.

Nào ngờ lại thấy Vũ Tuyên đứng dậy đi theo Vương Uẩn. Giữa buổi ca múa vui vẻ, hai người họ kẻ trước người sau bỏ ra ngoài, đứng sánh vai nhau bên bờ nước.

Cô không khỏi sinh lòng nghi hoặc, tay rót nước cũng chậm lại.

Lý Thư Bạch nghiêng đầu nhìn ra bờ nước rồi nói khẽ: "Đi đi."

Hoàng Tử Hà ngạc nhiên nhìn y.

"Ta cũng tò mò, không biết hai người bọn họ nói gì với nhau." Y ghé tai cô thì thầm.

Một là vị hôn phu, hai là tình nhân tai tiếng lẫy lừng, sao hai người lại chụm đầu trò chuyện cơ chứ?

Hoàng Tử Hà nhẹ nhàng đặt chén trà trong tay xuống, rón rén đi đến gần bờ nước.

Nói là bến thuyền, chẳng qua chỉ neo một con thuyền gỗ hải đường mô phỏng. Vũ đài trước nhà thủy tạ rất rộng, mà mặt hồ lại nhỏ, mấy vại hoa to dưới đáy nước trông đầy hoa súng, nước hồ xanh biếc lẫn tăn, dưới ánh đèn lồng bên bờ, có thể thấy rõ những đường vân trên nền đá xanh dưới đáy hồ.

Sóng gợn lẫn tăn được ánh đèn hắt bóng lên mình Vương Uẩn và Vũ Tuyên, khiến bọn họ trông trong suốt như mặt nước giữa đêm đen.

Bên bến chỉ có cây bụi lúp xúp, Hoàng Tử Hà khom người thì vừa đủ nấp. Cô không muốn lại quá gần sợ người ta trông thấy, nên đành đứng ở chỗ bụi cây. May mà hai người kia đứng ở đầu gió, gió đưa tiếng trò chuyện văng lại, tuy không nghe được đầy đủ, nhưng cô vẫn nghe được phần nhiều.

Giọng Vương Uẩn chậm rãi theo gió đưa lại, vẫn ôn hòa như thế: "Hân hạnh được gặp."

"Vương đô úy, hân hạnh." Giọng Vũ Tuyên lạnh lùng.

Vương Uẩn vẫn thản nhiên cười, tựa lan can nói: "Vũ học chính sống ở đây cũng được hơn 3 năm rồi nhỉ? Hẳn phải thông thuộc nơi này lắm?"

Vũ Tuyên im lặng hồi lâu mới đáp gọn lỏn: "Phải."

"Tuy ta là vị hôn phu của Tử Hà, nhưng trước nay chưa hề đến Thục, cũng chưa hề đặt chân tới phủ quận thú nàng từng sống, xưa nay vẫn lấy làm tiếc nuối." Đoạn y quay sang hỏi hắc, "Nghe nói lúc xảy ra chuyện, nàng ở trong hoa viên, là ngôi lầu nhỏ bên kia chẳng?"

Y trở căn gác gần đó, thấy Vũ Tuyên gật đầu thì cười nói: "Tuy ta ở kinh thành nhưng vẫn nghe kể về nàng rất nhiều, dù sao, nàng cũng là vị hôn thê ta chờ đợi nhiều năm, đương nhiên phải thường xuyên để mắt."

Nghe được điều này, cả Hoàng Tử Hà lẫn Vũ Tuyên đều hiểu, y không hề bỏ sót bất cứ lời đồn đại nào về quan hệ giữa họ.

Vũ Tuyên vái y một vái, rồi xoay người toan đi.

"Mấy hôm nay ở phủ tiết độ sứ, ta cũng được nghe Tề phán quan kể về Vũ học chính. Tiết độ sứ Phạm tướng quân hình như cũng mộ tài học chính, còn hỏi ta có quen biết hay không." Giọng Vương Uẩn ung dung chậm rãi cất lên sau hắc.

"Đâu dám." Vũ Tuyên chỉ đáp cụt lủn.

"Ta đành nói chưa có duyên quen biết, mới chỉ nghe danh ở kinh thành nên có chút ấn tượng mà thôi. Mà thật sự ta cũng đâu có quen Vũ học chính, không thể tiến cử được." Vương Uẩn khẽ cười, "Có vẻ Phạm tướng quân muốn mời học chính vào phủ nhậm chức, chẳng hay học chính có đồng ý không?"

"Đa tạ ý tốt của Vương đô úy. Sáng nay Tề phán quan gặp ta cũng nhắc tới chuyện này, song ta đã từ chối."

"Hừm? Vũ học chính không muốn làm quan ư?"

"Lòng không màng phú quý, thôi đừng hẹn cung trời." Vũ Tuyên nói rất nhỏ, cũng rất ngắn gọn, nhưng lại toát lên vẻ kiên định vô cùng.

Vương Uẩn cười nhẹ: "Có điều Vũ học chính đã bị cuốn vào vòng xoáy khổng lồ ấy rồi, còn muốn rút ra ư?"

Vũ Tuyên không đáp, chùng không hiểu ý y.

"Vũ học chính có bao giờ thử nghĩ xem tại sao Tề Đằng lại giúp đỡ mình, tại sao Phạm tướng quân lại nhìn học chính bằng con mắt khác không? Có lúc không phải học chính bằng lòng hay không, mà là họ có cần học chính hay không, có lợi dụng được học chính hay không." Giọng Vương Uẩn vốn ôn hòa, lúc này bỗng lạnh băng, giống như ánh nước lăn tăn gợn trên người họ vậy, thoát trông thì lung linh ấm áp, kỳ thực lạnh buốt, chỉ da thịt mới cảm nhận được hơi lạnh.

"Ta không hề biết, cũng chẳng quan tâm Vũ học chính thân phận thế nào, lai lịch ra sao. Ta chỉ biết Vũ học chính là người được chọn, xưa cũng thế, nay cũng vậy, có người đã vừa mắt học chính. Chỉ cần học chính gật đầu thì vinh hoa phú quý lập tức nằm gọn trong tay, dân chúng quận Thục ngày sau chẳng ai nhớ đến Tề Đằng người người ngưỡng mộ kia nữa, thay vào đó sẽ là học chính, há chẳng hay ư?"

"Điều ta muốn đã vĩnh viễn không bao giờ đạt được, dù có những thứ khác, thậm chí nằm trong tay mọi thứ trên đời, cũng có ý nghĩa gì đâu?" Ngoài trời gió sương lạnh lẽo, giọng Vũ Tuyên cũng lạnh buốt, như nhuộm đậm gió sương.

Trái lại, Vương Uẩn chỉ cười: "Học chính như vậy để làm gì, muốn chứng minh mình trong sạch với ta ư? Có lúc việc giết người hết sức đơn giản, chẳng qua chỉ là ngực có thêm một cái lỗ thôi mà, phải không?"

Hoàng Tử Hà vừa nghe vừa vất óc đoán xem mấy câu không đầu không cuối này có ý gì, nhưng nghĩ mãi không ra. Có điều nghe họ trò chuyện, cô chợt thấy một luồng hơi lạnh từ gan bàn chân chầm chậm lan lên tận đỉnh

đầu, giá buốt thấu xương, vô cùng đáng sợ, khiến cả người cô cứng đờ, khom lưng ngồi thần ra trong bụi cỏ, không thể cử động.

Cô nghe thấy giọng Vũ Tuyên xa xăm như từ chân trời vọng lại, không thể nhận rõ: "Vương đô úy không cần nói nữa, ta cứ ngỡ đô úy sẽ nói chuyện gì đó phù hợp hơn, hóa ra đô úy chỉ muốn đi làm thuyết khách, nói mấy chuyện nhảm nhí ấy."

Vương Uẩn cười nhạt, nói toẹt ra: "Nhảm nhí à? Lẽ nào... Vũ học chính đã quên hết mọi chuyện lúc ở nhà Tề Đăng, quên cả Mộc Thiện đại sư cùng con cá A Già Thập Niết kia rồi ư?"

Vũ Tuyên nín lặng. Hoàng Tử Hà nhìn qua kẽ lá, chỉ thấy được nửa gương mặt hắn, dưới ánh đèn chập chờn cùng ánh nước lăn tăn, gương mặt hoàn mỹ vô khuyết ấy dường như mờ hồ ảm đạm. Hắn nhìn Vương Uẩn, chậm rãi lặp lại: "Ta không hiểu Vương đô úy đang nói gì. Ta và Tề Đăng vốn không thân thiết, càng không hứng thú với mấy con cá huynh ấy nuôi."

Đăng trước chợt nghe vắng vắng tiếng tơ trúc, thì ra màn diễn của Công Tôn đại nương sắp bắt đầu.

Hoàng Tử Hà từ từ lùi lại mấy bước, len lén rời khỏi bụi cây lên ra phía sau.

Cô trông thấy Vương Uẩn đi về hướng Vũ Tuyên, ra hiệu cho hắn theo mình quay về chỗ ngồi, giọng điệu lại hòa hoãn như thường: "Có lúc không biết lại hay. Đi nào."

Đợi mọi người ngồi cả xuống, Công Tôn Diên mới bước lên trước tất cả, khom người hành lễ: "Hôm nay ngày lành cảnh đẹp, Công Tôn bất tài, nguyện hiến một điệu múa gọi là Kiếm Khí Hồn Thoát cho các vị thưởng thức. Các vị ngồi đây có lẽ đã từng xem điệu này rồi, nhưng màn biểu diễn của tiểu nữ hôm nay nhất định khác hẳn màn trước đây các vị thưởng thức. Điệu múa hôm nay có hoa có bướm, không dính dáng đến ánh đao bóng kiếm, chỉ có ong bay bướm lượn dưới nguyệt trước hoa, chư vị nếu ai có tình, có thể cùng người trong lòng thưởng thức điệu múa này, mới coi như không phụ thâm ý gửi gắm trong đó."

Mọi người nghe nói đều cười cười, vẻ hiểu ý.

Lý Thư Bạch quay sang nhìn Hoàng Tử Hà, cô cũng mỉm cười nhìn y, rồi lại thấy không ổn, chần chờ một thoáng, cuối cùng vẫn nhìn về phía Vũ Tuyên, nhận ra hắc mới vừa ngồi xuống, nét mặt có phần gượng gạo. Thấy cô nhìn sang, hắc bèn ngoảnh mặt đi.

Hoàng Tử Hà chột chạnh lòng cảm khái. Vườn hoa này, thủy tạ này từng lưu dấu bao tiếng cười vui rộn rã, cả thời thiếu nữ của cô đều trôi qua ở nơi này, cùng với Vũ Tuyên.

Cảnh cũ vẫn đây, chỉ có hai người họ đã hoàn toàn thay đổi.

Đang lúc trầm ngâm, cô chợt phát hiện Tề Đăng lặng lẽ đứng dậy, lùi đến hàng ghế sau cùng. Nơi ấy che màn buồng trưởng, có một thiếu nữ ngồi trong.

Nghe tiếng Tề Đăng gõ nhẹ vào cửa bức màn, thiếu nữ quay đầu nhìn hắc mỉm cười.

Đây hắc là em gái Chu Tử Tần, tuy trời tối không trông rõ mặt, nhưng nhìn dáng vẻ ngẩng đầu, làn da trắng muốt như tỏa sáng, cũng đủ biết là mỹ nhân. Thật ra, có thiếu nữ nào ở tuổi trăng tròn mà không đẹp?

Cô còn đang miên man nghĩ ngợi thì nghe thấy nhịp phách rộn ràng, Công Tôn đại nương đã bước vào nhà thủy tạ. Giai nhân đứng sau bức màn, bắt vào tư thế mở đầu, múa đôi kiếm một ngấn một dài loang loáng, hàn khí từ sau màn tỏa ra, như gợn sóng cách rèm.

Chẳng để mọi người kịp định thần, đôi làn nước ấy đã xoay chuyển, dáng người nhỏ nhắn nhanh nhẹn từ sau màn lướt ra, những ngọn đèn lồng da trâu đăng trước đã che phía hướng về người xem, tất cả ánh sáng đều tập trung trên người Công Tôn Diên.

Giai nhân đứng giữa vầng sáng, vung kiếm bắt đầu múa. Mỗi khi xoay kiếm, ánh sáng lại vẽ nên từng hình tròn lung linh mờ ảo, tựa như thần tiên đem theo nhật nguyệt giáng hạ, vạch ra vô số vết lười liềm loang loáng giữa màn đêm. Những vết lười liềm ấy hết sức linh động, như sóng gợn, như

mây trôi, phản chiếu ánh đèn, tạo thành một vầng hào quang rực rỡ bao quanh Công Tôn Diên.

Rồi ánh trăng lười liềm bỗng loang ra, cùng lúc Công Tôn Diên tung người nhảy lên, mũi kiếm rung rung điểm ra, ánh kiếm tạo thành muôn ngàn đốm sáng lấp lánh, như những vì sao quay quanh giai nhân, lung linh điểm lệ, kết hợp bởi bộ vũ y thêu kim tuyến hoa lệ, khiến mọi người không sao rời mắt.

Vừa mở màn, Công Tôn đại nương đã trình diễn một màn múa kiếm uy dũng mà ảo diệu nhường ấy, khiến tất cả đờ ra. Chu Tử Tần ngạc nhiên đến nỗi đánh rơi cả hàm dưới, nắm hạt dưa trên tay cũng lả tả rơi xuống hết, nhưng mọi người đang mãi đổ dồn mắt vào Công Tôn Diên, chẳng ai để ý tới hẳn.

Đúng vào khoảnh khắc đất trời cũng rung động ấy, Công Tôn Diên đột nhiên dừng lại, chập hai thanh kiếm lại vào nhau, ánh đèn rực rỡ thoát chốc thành ra lập lòe u ám, thì ra Ân Lộ Y dưới vũ đài đang giơ tay chinh lại lớp da trâu trên lồng đèn, ánh đèn tức thì tối hẳn đi.

Chỉ còn lại ngọn đèn sau màn hắt ánh sáng lại, Công Tôn Diên đứng bất động ngược sáng, động tác múa nổi bật trên bức màn thêu, lộng lẫy như chim công, rực rỡ như khoác lên cả ráng chiều. Đôi kiếm đã biến mất, chỉ thấy Công Tôn Diên xoay tròn như gió lốc, vạt váy, tay áo, dải lụa, tóc mai đều tung bay theo, vây quanh giai nhân như đóa mây dập dờn, lại như hào quang lưu chuyển. Cả bức màn phía sau cũng bay tung lên theo đà xoay của Công Tôn Diên, chẳng khác nào khói mây ngũ sắc vẩn vít quanh mình.

Công Tôn Diên xoay tròn lui vào sau màn, rồi dừng lại bất động.

Ân Lộ Y liền ra hiệu cho các nhạc công cạnh đó, tức thì tiếng nhạc nhã cũng ngừng bật. Giữa không khí im phăng phắc, chỉ có tiếng sáo nỉ non đưa lại, như khóc như than. Công Tôn Diên xuôi tay đứng yên, thân hình như cứng lại, đúng lúc này, hương thơm ngào ngạt lan ra, cánh hoa lả tả bay đầy vũ đài. Thì ra Ân Lộ Y đã giạt sợi thừng bên tường nhà thủy tạ, mấy lồng

trúc đứng đầy cánh hoa đặt trên mái hiên từ từ nghiêng đi, cánh hoa bên trong đổ xuống, bay tung trong gió, rơi đầy vũ đài.

Mọi người thán phục nhìn những cánh hoa bay lả tả, trầm trồ không ngớt.

Phạm Nguyên Long lố bịch nhất, nhảy dựng lên la lớn: "Ta phải lại gần xem đồng cánh hoa kia là thật hay giả!"

Nói là làm, hần đứng phắt dậy chạy đến, suýt nữa xô đổ mấy lồng đèn cạnh Ân Lộ Y, tóm chặt tay Ân Lộ Y hét toáng lên: "Ôi chao, tỷ tỷ đỡ ta với..."

Ân Lộ Y đang mãi giúp Công Tôn Diên, thành linh bị hần nắm lấy ta áo thì giật bản mình, ngọn đèn trên tay cũng chao đi.

Ngoái lại trông thấy Phạm Nguyên Long mượn rượu cợt nhả mình, Ân Lộ Y giăng ra, nói khê: "Xin... quan khách tập trung xem múa, để tránh làm người khác mất hứng."

Đừng nói mọi người ở đó, mà ngay cả Phạm Ứng Tích thấy con trai làm càn cũng giậm chân chửi thề, định sai Tề Đăng lên lôi Phạm Nguyên Long xuống, nhưng quay lại đã chẳng thấy ai, bấy giờ mới nhớ họ Tề đã đi xuống dưới bầu bạn với Chu tiểu thư.

Chu Tử Tân toan chen lên, nhưng đang ngồi ngay đằng sau cha, nhất thời không dịch ghế đi được. Đúng lúc ấy, Vũ Tuyên ngồi ở hàng ghế thứ ba bên phải gã đứng dậy bước lên, đỡ lấy lưng Phạm Nguyên Long say khướt, thuyết phục: "Phạm thiếu gia say rồi đúng không? Đăng này gió mát, thiếu gia ra đây hít thở không khí chút đi."

Vũ Tuyên cao hơn Phạm Nguyên Long qua nửa cái đầu, họ Phạm lại đang say mềm, dù vùng vẫy cưỡng lại, nhưng vẫn bị kéo đi.

Ân Lộ Y cúi đầu với Vũ Tuyên, vẻ cảm kích, rồi lại quay sang nhìn lồng trúc cuối cùng.

Phạm Ứng Tích hổ thẹn đứng lên tạ lỗi với mọi người, nhưng tất cả chỉ cười xòa: "Thiếu gia say rượu thôi mà, không sao không sao."

Bấy giờ hoa đã thôi rơi, bóng dáng Công Tôn Diên in lên tấm màn sa thêu đầy hoa văn. Ánh đèn hắt lại, quanh giai nhân bắt đầu có một hai cánh bướm dập dờn bay ra. Rồi lần lượt một cánh, hai cánh, ba cánh xuất hiện trên bức màn.

Hoa rơi đầy đất, bướm bay rợp trời, khiến ai nấy đều ngẩng lên trời trầm trồ thán phục. Hoàng Tử Hà ngược mắt ngắm bướm bướm, rồi theo cánh bướm cúi đầu nhìn sang Lý Thư Bạch.

Một cánh hoa đỏ thắm vương trên tóc y.

Cô thoáng lưỡng lự, cuối cùng vẫn giơ tay nhặt lấy cánh hoa. Y cảm giác được bèn quay lại thì thấy cô đang mỉm cười nhìn mình, giơ cánh hoa trong tay lên phân trần.

Đôi mắt y long lanh trong đêm, chẳng khác nào hai vì sao sáng cuối trời Nam.

Công Tôn Diên đứng bất động, tay áo phất phơ, mãi đến khi 10 đôi bướm bay hết ra khỏi ống tay mới vung tay, chiếc áo gấm đỏ thêu chỉ vàng bên ngoài tức thì rơi xuống đất, chỉ còn một thân áo lụa trắng tinh, phấp phới múa lượn theo cánh bướm.

Lần này động tác của Công Tôn Diên dịu dàng chậm rãi hẳn, như chấp cánh bay cùng bướm bướm, mũi chân bước nhẹ, áo lụa phất phơ, phía sau màn, ánh đèn bắt lại khiến tay áo gần như trong suốt, chẳng khác nào đôi cánh chuồn chuồn, mười ngón tay nõn nà vươn cao, muôn muốt như hoa lan.

Chu Tử Tần nhìn Công Tôn Diên thướt tha xoay tròn theo bầy bướm bướm, hãnh diện khoe với Hoàng Tử Hà: "Sùng Cổ biết ta bắt 10 đôi bướm kia vất vả thế nào không? Phải dẫn cả đám người hầu đi lùng sục suốt một buổi chiều đấy!"

Hoàng Tử Hà phụ họa lấy lệ: "Công tử vất vả quá!" Song ánh mắt vẫn dán vào vũ đài. Đúng lúc này tiêu sáo nhất loạt rộ lên, nhịp phách dồn dập, Công Tôn Diên càng múa càng nhanh, Ân Lộ Y cũng nhanh nhẹn xoay đèn,

tức thì ánh sáng bùng lên, giữa vầng sáng rực rỡ, Công Tôn Diên hiện lên lộng lẫy như mặt trời ban sớm, áo lụa mỏng manh, bước chân gấp gáp, thân hình biến ảo, như nước xiết bắn tung, như băng rơi tuyết đổ, như sấm sét giữa trời.

Rồi một tiếng khánh thánh thót vang lên, phá tan nhịp bước dồn dập khiến người ta nhìn mà hoa cả mắt, Công Tôn Diên ngừng múa, nằm rạp xuống vũ đài theo thế ngoạ ngư.

Tất cả chìm đắm trong vũ điệu rung động của giai nhân, không sao định thần lại được. Sau một khoảng lặng thật dài, mọi người mới ồ lên khen hay, phấn khích mãi không thôi.

Công Tôn Diên yếu điệu đứng dậy như một đoá hoa mây, mỉm cười khom người hành lễ, rồi nắm lấy tay Ân Lộ Y, ra hiệu với người đứng ngoài cánh gà.

Lý Thư Bạch vỗ tay cười tán thưởng: "Xa cách bấy lâu, vũ nghệ của Công Tôn đại nương lại tiến bộ nữa rồi. Màn múa này khiến bản vương nhớ lại điệu Kiếm Khí Hồn Thoát được thưởng thức lần đầu ở cung Đại Minh, bấy giờ ta còn niên thiếu, lần đầu tiên hiểu được thế nào là tài hoa rực rỡ, kiếm khí tung hoành. Còn điệu múa hôm nay lại gộp đủ cương nhu, không trọng hùng hồn mà lại trọng đẹp đẽ, thật khó thấy lắm thay!"

"Năm xưa khi vào cung Đại Minh, dân nữ mới hơn 20 tuổi, thể lực dồi dào, thân mình linh hoạt, đang ở đỉnh cao phong độ." Công Tôn Diên vẫn thở gấp, lau mồ hôi lấm tấm trên trán cười đáp, "Giờ đây tuổi tác đã lớn, thân thể cũng kém dẻo dai, đành cải biên cho đoạn giữa chậm lại. Nói đi cũng phải nói lại, điệu múa này chính là do A Nguyễn cải biên cho dân nữ."

Hoàng Tử Hà cảm giác được nỗi tiếc nuối và cảm khái qua lời kể của Công Tôn đại nương. Ân Lộ Y cũng vỗ nhẹ lên tay Công Tôn Diên như an ủi.

Phạm Ứng Tích nào hiểu nổi câu chuyện bên trong, cặp mắt cứ đảo qua đảo lại giữa hai người, cười nói: "Công Tôn đại nương lừng danh thiên hạ

hơn 20 năm nay, quả nhiên tài hoa kinh người, dứt điệu múa mà người xem vẫn còn ngơ ngẩn. Chẳng hay đại nương có nhã hứng đến phủ tiết độ..."

Mới nói đến đó, phía sau chợt vang lên một tiếng hét thê thảm, là giọng một thiếu nữ trẻ.

Chu Tử Tần tức thì hét lên thất thanh: "Tử Yên!"

Chu Tường cũng tái mặt, quay người cùng Chu Tử Tần chạy thẳng đến bức màn lụa xanh phía sau.

Mấy kẻ hầu đứng gần đó xúm quanh chiếc ghế cạnh màn, Chu Tử Yên bên trong đã lao ra, co rúm lại bên mấy a hoàn, run bần bật.

Chu Tử Tần chạy đến cuống quýt hỏi dồn: "Sao thế?" Đoạn ngẩng đầu nhìn sang bên cạnh, mặt lập tức xám ngoét.

Cạnh nhà thủy tạ đèn đuốc sáng trưng, soi sáng cả bến thuyền. Trên chiếc ghế kê cạnh màn, Tề Đăng ngồi bất động, đầu gục xuống, cả người rũ ra. Ngực trái hằn thủng một lỗ, máu vẫn đang ồ ộc tuôn.

Chu Tử Tần bước đến đặt tay lên mũi hẩn thăm hơi thở, rồi lần tìm mạch đập trên cổ, cuối cùng đứng dậy nói khẽ: "Đã... tắt thở rồi."

Mọi người xung quanh nhất loạt la lên kinh hãi.

Phán quan phủ tiết độ đột tử tại phủ quận thú, Phạm Ứng Tích và Chu Tường đều biến sắc mặt. Chu Tường tuy biết là to chuyện, nhưng dù sao cũng xuất thân quan văn, nhất thời chẳng biết làm sao, đành luống cuống đứng chờ ra đó.

Phạm Ứng Tích vừa giận dữ vừa kinh hoảng, trợ thủ của ông ta đột nhiên lăn ra chết, ai mà biết được có phải kẻ nào đó định nhắm vào ông ta hay không? Hơn nữa, tại sao lại chết ở nơi này?

Ông ta đang định trút giận thì sức nhớ Quý vương cũng ở đây, đành nén giận quay ra hỏi ý y: "Bẩm vương gia, phán quan phủ mật tướng đột ngột chết ở đây, chẳng hay mật tướng và Chu quận thú nên xử lý ra sao?"

Lý Thư Bạch nhìn sang Hoàng Tử Hà, dịu giọng trấn an họ Phạm: "Hoạn quan Dương Sùng Cổ hầu cận ta từng phá được mấy vụ án trong kinh, cũng rất được việc. Nếu Phạm tướng quân cần thì cứ sai bảo hănh."

Phạm Ứng Tích vội thưa: "Mặt tướng nào dám! May có vương gia chỉ bảo, nếu Dương công công đồng ý ra tay giúp đỡ, ắt vụ này chỉ một mai sớm tối là phá được thôi!"

Hoàng Tử Hà chẳng để tâm đến mấy lời đả bôi khách sáo đó, chỉ chấp tay vái Phạm Ứng Tích rồi xăm xăm đi đến cạnh thi thể, tra xét các dấu vết trên người.

Nét mặt Tề Đằng vẫn bình thản, hănh là sự việc xảy ra quá đột ngột, hănh chưa kịp phản ứng gì đã bị giết, nên gương mặt không rúm ró lại vì kinh hoàng. Thân mình hănh vẫn còn mềm, chỉ rũ ra dựa vào lưng ghế, hai tay buông thõng, đầu gục xuống. Nếu không có lỗ máu trên ngực, người khác còn tưởng hănh chỉ ngủ gật.

Chu Tử Tần nói nhỏ vào tai cô: "Nhìn mu bàn tay trái kìa."

Hoàng Tử Hà cầm cả hai bàn tay họ Tề lên nhìn kỹ.

Mu bàn tay phải hănh vẫn bình thường, nhưng ở tay trái lại có mấy đốm lấm tấm. Phải ghé mắt nhìn kỹ mới nhận ra đó là mấy vết thương nhỏ xíu như bị mèo cắn, hoặc bị đầu sợi bắn vào, rải rác trên vùng da nổi giữa mu bàn tay với cổ tay.

"Là vết thương từ mấy ngày trước, đã đóng vảy rồi. Mấy hôm nữa sau khi nhạt màu sẽ khỏi hănh, chắc chỉ để lại vài vết sẹo khó thấy thôi." Hoàng Tử Hà nhận xét.

Chu Tử Tần gật đầu: "Đúng thế. Có điều chẳng biết mấy vết thương này từ đâu mà ra, có liên quan đến vụ án mạng này không."

"Vết thương nhỏ từ mấy ngày trước và cái chết hôm nay... có vẻ không liên quan gì đâu." Vừa nói, Chu Tử Tần vừa lúi húi viết biên bản khám nghiệm.

Thấy trên người Tề Đăng không có gì lạ nữa, Hoàng Tử Hà đứng dậy quan sát xung quanh.

Tất cả mọi người xem múa đều tập trung lại khoảnh đất trống trước nhà thủy tạ, nơi này ba mặt là nước, nếu muốn đột nhập, ngoại trừ băng qua nhà thủy tạ, thì chỉ còn cách đi từ dưới nước lên.

Nhưng cô dạo một vòng quanh chẳng hề thấy dấu vết có người lội nước theo thềm đá đi lên. Đừng nói là bến nước, ngay dưới gốc cây bụi cỏ gần nhà thủy tạ hay phiến đá bên hồ cũng không hề có vết nước.

Trong nhà thủy tạ đã dọn sẵn trà bánh, Chu Tường và Phạm Ứng Tích ngồi hầu trà Lý Thư Bạch. Có điều Phạm Ứng Tích mãi nghĩ đến cái chết của thuộc hạ, còn Chu Tường lại chính mắt nhìn thấy con rể tương lai chết thảm, nên chẳng còn bụng dạ nào thưởng trà.

Riêng Lý Thư Bạch vẫn thản nhiên uống trà, thấy cô lặng lẽ quay về bèn đặt chén xuống hỏi: "Không có dấu vết đột nhập ư?"

"Vâng, hung thủ chỉ nằm trong số những người ở đây thôi. Các người hầu phục dịch tại đây tối nay, ta, Chu bố đầu, Trương Hàng Anh, Vũ Tuyên, Vương đô úy, Chu cô nương, Chu quận thú, Phạm tướng quân, thậm chí cả... gia, đều bị tình nghi."

Lý Thư Bạch nhíu mày đứng dậy cùng cô rời khỏi nhà thủy tạ, nhìn chăm chăm Chu Tử Yên vẫn run bần bật cạnh đám a hoàn.

Hoàng Tử Hà hiểu ý y, bèn ghé tai nói nhỏ: "Đúng thế, lúc xảy ra chuyện, Công Tôn đại nương đang múa, thời gian ước chừng chưa đầy một nén nhang. Người xem múa đều ngồi phía trên, nếu lén lút lên ra sau giết người, dù đèn có tối, cũng sẽ bị người ta trông thấy bóng. Chỉ có bức màn kia, vì Chu cô nương ngồi bên trong, nên được đặt tít dưới cùng. Bốn a hoàn hầu cận cô ta thấy Tề Đăng đến cũng lui ra đứng dưới gốc cây cạnh đó. Bởi vậy, kẻ có khả năng ra tay mà không khiến người ta chú ý nhất, chính là người ở bên cạnh hẳn, Chu Tử Yên."

Lý Thư Bạch rời mắt khỏi Chu Tử Yên, lạnh nhạt nhận xét: "Một cô nương sắp xuất giá lại nhẫn tâm xuống tay sát hại vị hôn phu ngay trước mặt mọi người, quả khiến người ta kinh hãi."

"Ngoài việc thăm vấn Chu tiểu thư ra, còn một chuyện nữa, chính là phải mau khám người xem có thu được hung khí không. Nếu không thấy, chắc phải sai người lặn xuống hồ vớt thử."

Chương 14

BÊN NGOÀI MÀN LỤA

Bốn bố khoái phủ Thành Đô ập đến ngay trong đêm, soát người tất cả những ai có mặt ở đó, kể cả Vũ Tuyên.

Hắn lạng lẽ cởi áo ngoài ra để họ khám xét. Có điều mặt hắn đầy vẻ bức dọc cố nén.

Vương Uẩn ở phía sau hào sảng đứng dậy ý bảo đám bộ khoái cứ việc soát người mình. Đợi họ khám xét xong xuôi, y mới cười bảo Vũ Tuyên: "Cảm giác bị nghi ngờ khó chịu lắm phải không?"

Vốn chẳng quen thân với y nên Vũ Tuyên không đáp lời, chỉ đưa mắt nhìn.

"Điều mình không muốn thì đừng làm với người khác, đúng không nào?" Y lại thông thả tiếp.

Vũ Tuyên hiểu Vương Uẩn đang muốn nhắc tới việc mình trình thư tình của Hoàng Tử Hà lên cho tiết độ sứ Phạm Ứng Tích, khiến cô trở thành hung thủ hạ độc cả nhà, phải lưu lạc chân trời góc biển.

Hắn lạng lẽ quay sang nhìn Hoàng Tử Hà.

Cô đứng sau Quỳ vương, Quỳ vương đang ngoái đầu nói gì đó với cô. Xung quanh ồn ào nhốn nháo, cô không nghe rõ nên Quỳ vương phải cúi xuống ghé lại gần cô nói cho rõ.

Gương mặt luôn lạnh băng nọ, giờ lại lộ vẻ ôn hòa hiếm thấy, trong đôi mắt không rời cô một khắc ấy tràn ngập dịu dàng, cơ hồ sắp sánh ra, không sao giấu nổi.

Vũ Tuyên sầm mặt, nhưng ngay lập tức nhìn sang Vương Uẩn, nói rất khê, chỉ đủ lọt tai y: "Cô ấy thì liên quan gì đến ta? Ta đâu có hôn ước với cô ấy?"

Giọng hần bình thản lãnh đạm, nhưng lại khiến vị hôn phu của cô là Vương Uẩn thấy lòng thất lại.

Song xưa nay y rất giỏi kiềm chế, chỉ nén giận cười bảo Vũ Tuyên: "Đúng thế, có điều ta đến giờ vẫn không hiểu, rốt cuộc là có danh có phận thì hơn, hay không danh không phận lai lịch bất minh thì hơn, huynh thấy thế nào?"

Vũ Tuyên lạnh lùng quay đi, không đáp.

Đám bổ khoái đã khám xét rất nhiều người ở đây, nhưng chưa thu được manh mối gì.

"Bổ đầu, có... có phát hiện mới..." Một tên bổ khoái lật đật chạy đến thì thào với Chu Tử Tần, nhưng cứ lúng búng mãi không nói ra câu.

Chu Tử Tần bèn nhéo tai hần: "Nói mau lên! Lúc này rồi còn gì mà không nói được chứ, người định làm ta sốt ruột chết à?"

"Là thế này... Vạt áo Phạm thiếu gia..." Hần thì thầm.

Chu Tử Tần nghe nói vội chạy ngay đến chỗ Phạm Nguyên Long. Tên khốn này vừa nãy bị Vũ Tuyên lôi đi, gục đầu vào bụi cây nôn mửa, rồi nằm lăn ra đó ngủ vùi, giờ bị xốc dậy, đang ngồi uống canh giã rượu, cả người bê bối bùn đất và chất nôn.

Chu Tử Tần chẳng ngại bẩn, ngồi thụp xuống nắm ngay lấy vạt áo hần xem xét thì thấy hai vết máu đỏ tươi.

Phạm Nguyên Long thấy thế bèn giật vạt áo lại, làu bàu: "Vén áo người ta nhìn cái gì? Ta với người cùng là đàn ông, có gì mà xem..."

Phạm Ứng Tích thấy tình hình không ổn, bèn chạy đến xách cổ con trai lên, vừa giận vừa cuống: "Thằng khốn nạn này, dưới vạt áo người là gì đấy?"

Phạm Nguyên Long đáp quấy quá cho qua chuyện: "Chẳng phải chỉ... dính cái gì thôi ư?"

"Dính cái gì? Người nhìn lại xem!" Phạm Ứng Tích quát lớn.

Chu Tường thấy vậy bèn bước ra đóng vai người tốt: "Phạm tướng quân, mọi chuyện còn chưa rõ ràng, lệnh lang đường như vẫn chưa tỉnh rượu, tướng quân đừng làm cậu ấy sợ, đợi lát nữa rồi từ từ hỏi, có được không?"

Phạm Ứng Tích cả giận, dẫn phắt vạt áo vừa thối vừa bắn của con mình ra, đẩy hăn ngã lăn xuống đất: "Đồ súc sinh! Người uống say làm ra trò gì đấy hả? Muốn chết à!"

Lý Thư Bạch cũng khuyên can: "Chưa hăn đã là lệnh lang. Dù sao, dưới gầm trời này làm gì có hung thủ nào sau khi sát nhân lại lau hung khí vào người mình rồi quăng đi chứ?"

Phạm Ứng Tích như trút được gánh nặng, vội quay sang vái Lý Thư Bạch: "Vương gia nói rất phải, mặt tướng quả là cả giận mất khôn!"

Chu Tường liền bảo Chu Tử Tần: "Mau tra xét cho rõ ràng! Nhất định phải tìm được hung thủ thật mau, xem kẻ nào dám vu vạ cho Phạm công tử!"

Chu Tử Tần vâng dạ rồi rút, rồi cùng Hoàng Tử Hà ngồi xuống xem xét vết máu trên người Phạm Nguyên Long.

Vết máu vừa khô, vẫn còn tươi rói, kéo thành vệt dài, hai vệt không bằng nhau. Rõ ràng sau khi giết người, hung thủ đã tóm lấy vạt áo Phạm Nguyên Long, lau hung khí đầm đìa máu vào đó, còn cẩn thận lau cả hai mặt, nên mới tạo thành hai vệt dài.

Chu Tử Yên này giờ co rúm người run lẩy bẩy, chột trỏ Hoàng Tử Hà cao giọng: "Còn vị công công này chưa bị soát người?"

Chu Tường nạt: "Hỗn láo! Dương công công là thần thám lừng danh thiên hạ, phá hàng loạt kỳ án ở Trường An, lại là người bên cạnh vương gia, không bị tình nghi!"

Hoàng Tử Hà ngượng nghịu nhìn mấy bố khoái phụ trách khám xét. Việc này vốn do cô và Chu Tử Tần đề nghị, tuy biết hung thủ gần như chắc chắn

không giữ hung khí nữa, nhưng theo lệ vẫn phải khám xét, ngờ đâu giờ lại thành ra gây ông đập lưng ông.

Chu Tử Tần đang kiểm tra thi thể Tề Đằng, lần tay theo miệng vết thương hòng suy đoán đặc điểm hung khí, nghe bọn họ nói chuyện thì đứng phắt dậy, hăng hái giơ hai bàn tay bê bết máu lên, "Để ta khám để ta khám! Ta chưa khám người hoạn quan bao giờ, phải nghiên cứu xem tại sao thân hình Sùng Cổ lúc nào cũng đẹp đẽ hơn người ta, nhất định là xương cốt Sùng Cổ không giống người thường! Đừng ai hòng tranh với ta! Ai tranh ta sẽ cho kẻ đó biết tay!"

Hoàng Tử Hà câm nín, đành ngoái lại nhìn Lý Thư Bạch cầu cứu.

Lý Thư Bạch đứng phía sau bỗng đặt nhẹ tay lên vai cô: "Vừa rồi Chu quận thú cũng nói rồi đấy, hắn là người phủ Quỳnh, mọi người nể mặt bản vương nên đều cho rằng khám người hắn là bất kính với Quỳnh vương phủ. Song bản vương xưa nay công bằng liêm chính, hắn cũng có mặt ở hiện trường lúc xảy ra vụ án nên buộc phải khám người, một là để các vị khỏi e ngại mạo phạm vương phủ, hai là để bảo đảm công bằng, chẳng hay các vị có ý gì khác không?"

Tất cả liền thưa: "Đương nhiên không có! Vương gia công chính nghiêm minh!"

Chỉ có Vương Uẩn cúi mặt cười, Vũ Tuyên đứng lặng dưới gốc cây, Chu Tử Tần xịu mặt ảm ức nhìn họ.

Lý Thư Bạch lại nói: "Trương Hàng Anh giờ cũng là người của ta, Tử Tần chẳng phải vẫn tấm tắc khen hắn thân thủ xuất sắc ư? Thử xem."

"Hả? Giao Trương Hàng Anh cho ta ư? Tốt quá!" Chu Tử Tần lập tức rửa sạch tay lao đến, nắm nắn cánh tay Trương Hàng Anh trầm trồ: "Bắp tay Trương nhị ca rắn chắc thật đấy, để ta cảm nhận tí nào!"

Chu Tường chẳng biết nói sao, đành đành hắng một tiếng. Vừa xảy ra chuyện, phán quan hầu cận tiết độ sứ đột ngột qua đời, thẳng con trời đánh có thể bất phóng túng chút không?

Chu Tử Tần lè lưỡi, rồi đành khám xét tử tế một lượt, kết luận: "Không tìm thấy hung khí."

Lý Thư Bạch cúi đầu nhìn Hoàng Tử Hà, hỏi khẽ: "Được không?"

Hoàng Tử Hà khẽ gật đầu, rồi ngược lên nhìn y. Nhớ lại lúc nguy ngập, giữa rừng khuya lạnh lẽo, cô đã ôm y thật chặt, dùng thân mình sưởi ấm cho y. Rồi trong những lần thay thuốc, cô cũng đã nhìn thấy và chạm vào thân trên để trần của y.

Vậy mà giờ đây hồi tưởng lại cứ như trong mộng. Da thịt từng dán chặt vào nhau, hơi thở từng vẩn vít lấy nhau, những xao xuyến từng có lúc ngập lòng, dường như đã được giấu vào bóng đêm, trở thành bí mật của họ. Từ đó về sau, dù chẳng nói ra miệng, nhưng giữa đôi bên đã khác hẳn khi trước.

Thế nên cô chỉ cúi đầu, ngoan ngoãn giơ hai tay lên. Cô cảm giác được tay y đặt lên vai mình, rồi theo cánh tay trượt xuống đến cổ tay áo. Lúc sờ đến cổ tay, đầu ngón tay y khẽ chạm vào lòng bàn tay cô, cả hai đều cảm thấy máu trong huyết quản như chảy mạnh hẳn lên.

Y buông tay cô ra, sờ một vòng quanh eo cô, xác nhận vòng eo mềm mại ấy quả thật không giắt vật cứng, rồi cúi xuống vuốt dọc hai bên đùi cô xuống đến tận gót chân.

Như có một sợi dây leo dịu dàng quấn quanh thân cô vậy. Cô bỗng nghĩ, nếu bị trói thế này cũng chẳng có gì khó chịu.

Cuối cùng y thu tay lại, đứng dậy nhìn cô, không nói không rằng.

Thật lạ, kẻ khám xét là y lại thấy hơi căng thẳng, hơi thở có phần dồn dập. Trái lại, cô vẫn thản nhiên như không, mỉm cười nhìn y, thậm chí còn giơ mũi chân lên lúc lắc: "Trong giày cũng không có gì cả."

Nhìn cô cười, y chợt thấy lòng mình thắt lại, một luồng hơi nóng lạ lùng lan ra khắp toàn thân, khiến đôi tay vừa chạm vào cô bất giác siết chặt.

Hồi lâu, y mới ngoái lại nhìn tất cả, kết luận: "Không có hung khí."

Thê là mọi người có mặt tại hiện trường đều đã bị khám người, không tìm thấy hung khí.

Chu Tử Tần bèn phân công các bố khoái lục soát khắp nơi một lượt, lại tìm mấy kẻ biết bơi đến, rút sạch nước dưới hồ, tìm hung khí.

Trước nhà thủy tạ là một khoảnh sân bằng phẳng, lát đá xanh ngay hàng thẳng lối. Để tiếp đón khách quý, từ sáng người hầu đã nhổ sạch cỏ dại mọc giữa kẽ đá, nên trừ hai hàng cây bụi trồng ven bờ và mấy phiến đá bên hồ, quả là sạch bóng như li.

Chu Tử Yên bị u già khám người, lòng rất khó chịu, thấy Chu Tử Tần chỉ mãi phân công người xuống nước mò hung khí thì bực bội bảo: "Huỳnh đúng là ngớ ngẩn, đến giờ vẫn chưa nhận ra à? Công Tôn đại nương vừa biểu diễn kia, chẳng phải có hai thanh kiếm đấy thôi!"

Chu Tử Tần bắt lực nhìn em gái: "Trước khi Công Tôn đại nương lên đài, muội không nhìn thanh kiếm à? Đều là kiếm mũi tù, được chưa hả?"

Công Tôn Diên vừa rồi cũng bị khám người, lặng lẽ đứng đó. Lúc này nghe thấy, bèn đứng dậy đi đến cạnh lan can, rút hai thanh kiếm trình lên trước mặt mọi người.

Quả nhiên hai thanh kiếm một dài một ngắn nọ đều tù, thân kiếm còn quét một lớp sơn bạc, hòng tăng hiệu ứng lấp lánh, nhưng đừng nói giết người, e rằng đến cọng cỏ cứng còn không chém đứt nổi.

Chu Tử Tần vừa cầm vào tay đã thấy khang khác, buột miệng ồ lên rồi búng nhẹ vào thân kiếm, chỉ nghe "bộp" một tiếng khe khẽ, thì ra hai thanh kiếm này chẳng những là kiếm tù, mà còn làm bằng gỗ. Chuôi kiếm thép vàng chạm hoa, khảm đủ loại đá quý, song thân kiếm lại bằng gỗ.

Công Tôn đại nương giải thích: "Ta cũng lớn tuổi rồi, cầm kiếm sắt múa thì nhọc lắm. Hơn nữa ta hay phải múa kiếm trước mặt quý nhân, dùng kiếm sắt càng không hay, lại thêm đi đường xa, đem theo không tiện, nên mấy năm trước đã chế ra hai thanh kiếm gỗ này, cốt chỉ cần đẹp mắt thôi."

Chu Tử Tần tức cười liếc Chu Tử Yên, thấy em gái vẫn không chịu nhận sai, bèn kéo Vương Uẩn đến: "Nào nào, Uẩn Chi huynh lại đây giúp ta xem bên trên có mùi máu không."

Wương Uẩn phì cười: "Ta chỉ giỏi bình phẩm hương liệu thôi, sao lại bắt ta ngửi cái này."

"Ôi dào, dù gì cũng là mũi thính mà." Chu Tử Tần gí luôn hai thanh kiếm gỗ vào mũi y.

Wương Uẩn bất đắc dĩ đành hít hít mấy cái rồi lắc đầu: "Không có mùi máu, nhưng thoảng thoảng mùi đất."

Hoàng Tử Hà đón lấy đôi kiếm xem xét, phát hiện chuôi thanh đoản kiếm dính ít bùn cát.

Công Tôn Diên cũng trông thấy, bèn lo lắng phân trần: "Lúc chuyển màn, ta đặt kiếm xuống đất rồi mãi múa không để ý tới, hy vọng đá quý và hoa văn thếp vàng trên đó không bị tróc."

Hoàng Tử Hà liếc nhìn nền nhà thủy tạ, rồi lại nhìn bộ đồ sạch sẽ chỉnh tề của Công Tôn Diên, im lặng trả lại đôi kiếm.

"Sùng Cổ mau lại đây xem vết thương này." Thấy nước hồ trong chốc lát không thể rút cạn ngay được, Chu Tử Tần bèn kéo cô đến cạnh thi thể, trở vết thương nói: "Ta vừa kiểm tra vết thương, đoán rằng hung khí là một con dao găm bề rộng chừng một tấc, lưỡi mỏng như lá lúa. Hung thủ ra tay rất nhanh, xem ra là kẻ lão luyện, một dao đâm trúng ngay tim, khiến nạn nhân không kịp kêu lên là chết ngay."

Hoàng Tử Hà đang mãi nhìn miệng vết thương thì Vương Uẩn đi đến, đứng phía sau nói: "Bấy nhiêu người chúng ta ngồi đây xem múa, tuy Tề phán quan ở hàng ghế sau cùng, nhưng bên cạnh vẫn còn Chu tiểu thư, vậy mà hung thủ dám xuống tay ngay trước mặt mọi người, chẳng phải gan to bằng trời ư?"

Hoàng Tử Hà gật đầu, lại chăm chú quan sát nét mặt Tề phán quan, thấy má hắn có một vết hồng. Cô soi đèn nhìn thật kỹ, là một vết bầm nho nhỏ.

"Dấu móng tay." Hoàng Tử Hà nhìn kỹ rồi nhận xét.

Chu Tử Tần lật tay Tề Đằng lên xem, thấy móng tay hần vừa cắt, hơn nữa còn cắt rất ngắn.

"Hần là hung thủ đứng phía sau, tay trái bịt miệng Tề phán quan, tay phải đâm dao vào ngực. Móng tay hung thủ bấm vào má nạn nhân, tạo thành vết máu." Hoàng Tử Hà đoán.

Chu Tử Tần tức thì nhảy dựng lên: "Kiểm tra móng tay! Xem những ai để móng tay?"

Kẻ để móng tay dài nhất là Chu Tử Yên, sau đó là bốn a hoàn, tiếp theo đến lượt Ân Lộ Y và Công Tôn Diên. Trừ mấy nữ tử, còn có mấy người hầu chưa kịp cắt móng tay.

Chu Tử Tần nhăn nhó: "Phải... Phải thẩm vấn em gái ta ư?"

Hoàng Tử Hà ngồi xuống, rút cây trâm ngọc trên đầu ra: "Thì sao?"

Chu Tử Tần ngồi xuống cạnh cô mếu máo: "Ai dám thẩm vấn con hổ cái ấy? Trừ phi chán sống rồi!"

"Nhưng lệnh muội bị tình nghi nhiều nhất, đúng không?" Hoàng Tử Hà vạch ra vị trí của mọi người, "Bấy giờ lệnh muội ngồi phía dưới cùng, trong màn lụa, bốn a hoàn thì lánh ra đứng dưới gốc cây phía trước... Nói cách khác, nếu lệnh muội muốn giết người thì chẳng ai phát hiện được, vì tất cả đều ở phía trước."

Chu Tử Tần gật đầu, rồi lại phản bác: "Nhưng... nó khó khăn lắm mới gả đi được, sao có thể giết vị hôn phu của mình chứ?"

Hoàng Tử Hà quay sang nhìn Chu Tử Tần, thấy gã tuy cứng miệng nhưng đã lo lắng đến nỗi mồ hôi đầy mặt, bèn thở dài: "Lau mồ hôi đi, công tử đúng là ca ca tốt."

Dứt lời, cô lại sực nhớ, mình cũng từng có một người anh như thế, lúc nào cũng chê bai em gái cả ngày chỉ biết vục mặt vào thi thố, nhưng mỗi khi

cô gặp chuyện, anh ấy luôn đứng chắn trước mặt, xắn tay áo gào lên: Ai dám động vào em gái ta?

Cô bất giác chạnh lòng, cũng không trêu gã nữa, chỉ nói giản dị: "Yên tâm đi, lệnh muội không phải hung thủ đâu."

Chu Tử Tần mừng rỡ gặng: "Sao lại nói thế?"

"Vì bây giờ lệnh muội ngồi trong màn lụa, còn Tề Đằng ngồi bên phải cô ấy." Hoàng Tử Hà trở bức màn lụa bên cạnh. Đó vốn là cái khung bên trong kê chõng tre, ngoài phủ the lụa buông dài chấm đất dùng ngăn ruồi muỗi ngày hè, để khuê nữ ngồi trong cũng rất ổn. "Theo lý mà nói, lệnh muội đúng là có cơ hội vén màn lên rồi dùng dao găm đâm theo người đâm chết Tề Đằng, song vết móng tay trên má Tề Đằng đã rửa sạch hiềm nghi cho cô ấy."

Nói đoạn cô ra hiệu cho Chu Tử Tần vào màn, ngồi lên chõng tre, thử mô phỏng động tác giết người với thi thể của Tề Đằng đang ngồi ở bên phải.

Chu Tử Tần ra sức nghiêng người, nhưng làm thế nào cũng thấy không ổn.

Hoàng Tử Hà giải thích: "Công tử xem, khi ngồi trên chõng tre rồi nghiêng người sang phải, tay trái bịt miệng Tề Đằng, tay phải vung dao lên, nhất định sẽ..."

Chưa nói hết câu đã nghe bịch một tiếng, Chu Tử Tần mất thăng bằng, ngã lộn đầu khỏi chõng.

"Ngã." Đúng lúc ấy, Hoàng Tử Hà cũng buột ra tiếng cuối cùng.

Chu Tử Tần vuốt mặt đứng dậy: "Thế nên em gái ta được rửa sạch nghi ngờ rồi?"

"Ừm. Trong những kẻ ở đây, có mấy người rất khó có khả năng gây án." Hoàng Tử Hà dùng mũi trâm chỉ địa thế vừa vẽ, rồi chấm vào bức màn lụa: "Một là lệnh muội, nếu cô ấy muốn giết người thì phải ra khỏi màn, vòng

đến sau lưng Tề Đằng đâm chết hẳn, nhưng Tề Đằng nhất định không rời mắt khỏi cô ấy, làm sao ra tay mà không bị chú ý được?"

"Còn ai nữa?" Chu Tử Tần hỏi dồn.

Hoàng Tử Hà trở cây trâm vào nhà thủy tạ: "Công Tôn đại nương. Lúc xảy ra chuyện đại nương đang múa trên đài, tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào bà ấy, nên không có thời gian và cơ hội gây án."

Chu Tử Tần gật đầu tán thành, sau đó cũng trở vào bên cạnh chiếc đèn lồng lớn trước nhà thủy tạ: "Còn cả Ân tứ nương phụ trách chỉnh đèn, rắc hoa và các đạo cụ khác nữa, tứ nương luôn đứng bên cạnh chiếc đèn, nếu bỏ đi sẽ bị tất cả mọi người trông thấy."

"Đúng, thế nên Ân tứ nương cũng không có cơ hội. Ngoài ra còn Quỳ vương gia ngồi hàng đầu, lệnh tôn và Phạm tướng quân, ba người họ ngồi ở vị trí trung tâm chú ý, hễ đứng lên là bị phát hiện ngay, đừng nói lên xuống dưới giết người." Hoàng Tử Hà dùng trâm gạch bỏ ba người này: "Ngoài ra còn những người đứng hầu bên cạnh họ là ta, công tử và Trương nhị ca, nhưng khả năng gây án của chúng ta lớn hơn một chút, vì có thể nhân lúc đèn tối, hoa rơi, Công Tôn đại nương thả bướm bướm, mọi người còn đang kinh ngạc thì len lén len ra sau rồi quay trở lại. Chỉ cần may mắn, khéo léo tận dụng thời cơ và tay chân nhanh nhẹn, biết đâu lại che mắt được đám người đằng sau?"

"Vậy chẳng phải đám Vương Uẩn, Vũ Tuyên, Phạm Nguyên Long còn đáng nghi hơn chúng ta ư? Nếu họ len ra phía sau gây án thì khả năng thành công còn cao hơn nữa đấy."

"Đúng thế, trong vụ án này, kẻ càng ngồi phía sau càng đáng ngờ. Hơn nữa Phạm Nguyên Long và Vũ Tuyên giữa chừng còn bỏ ra ngoài, nên hàng ghế cuối chỉ còn mình Vương Uẩn." Nói đến đây, Hoàng Tử Hà lau mũi trâm vào người Chu Tử Tần rồi cắm lại trên đầu: "Còn cả các nhạc công ngồi bên nhà thủy tạ diễn tấu, bốn a hoàn dưới gốc cây, sáu người hầu bưng bê phục vụ, tổng cộng mười người, đủ để công tử thẩm vấn một lượt tối nay rồi đó."

Song Chu Tử Tần chẳng để tâm mấy chuyện đó, mà kéo ống tay lên sấm soi: "Sao công công lại lau trâm bản vào người ta?"

"Vì tay áo công tử dính máu, đằng nào chẳng phải thay."

"Cũng đúng nhỉ." Chu Tử Tần nói, tiện thể cởi phắt áo ngoài ra vứt xuống đất.

Thấy đã đến canh ba, Lý Thư Bạch và Phạm Ứng Tích cáo từ về trước. Lúc tiễn khách, Chu Tường còn dặn Chu Tử Tần phải tra xét vụ án cho kỹ.

Hắn vội vàng nắm ngay lấy cương ngựa của Lý Thư Bạch, vật nài: "Vương gia để Sùng Cổ ở lại đây đi, dù thế nào ta cũng phải nhờ công công giúp đỡ, gia biết đấy, ta không có công công đâu có được!" Lý Thư Bạch quay sang Hoàng Tử Hà, cô bèn khẽ gật đầu với ý, rồi theo Chu Tử Tần quay vào.

Vườn hoa phủ quận thú thật ra không rộng lắm, nên bến thuyền cũng chỉ là mô phỏng, chủ yếu vẫn là một bình đài lớn.

Theo bậc thềm cạnh bình đài đi xuống là hồ nước. Giờ nước đã bị rút cạn, trơ đáy hồ lát đá xanh và bùn rác đọng lại, chỉ tội cho các bồ khoái phải thọc tay vào mớ bùn bới tìm hung khí. Nhưng đừng nói hung khí, đến thép mỏng cũng chẳng thấy mẩu nào.

"Lẽ nào hung khí quá mỏng quá bé nên lúc rút nước cũng bị hút theo rồi?" Chu Tử Tần băn khoăn.

Hoàng Tử Hà lắc đầu: "Khi rút nước người ta đã dùng lưới đồng bịt lỗ thoát nước, hung khí rộng một tấc không trôi qua được đâu."

Cuối cùng đám bồ khoái khốn khổ đành gọi người hầu trong phủ lại, giới từng thùng nước xuống hồ xối sạch bùn rác, hòng tìm cho ra hung khí.

Đằng kia tìm hung khí, đằng này Hoàng Tử Hà và Chu Tử Tần cũng bận rộn chuẩn bị hồ sơ, bắt đầu thẩm vấn mọi người.

Phạm Nguyên Long uống rất nhiều rượu, ban nãy sợ quá có tình tảo đơ chút, nhưng giờ lại bắt đầu gà gật, nên họ hỏi hẩn trước.

Hắn ngồi đối diện Chu Tử Tần, ôm đầu làm bộ thương xót, nhưng hơi rượu vẫn phả ra nồng nặc, giọng nói có phần lè nhè: "Tề đại ca chết thảm quá! Ta nhất định phải báo thù cho huynh ấy! Chu thiếu bố đầu phải bắt cho được hung thủ đấy! Bằng không... Bằng không chẳng phải uống tình cảm giữa huynh đệ chúng ta ư..."

Chu Tử Tần rửa thầm, ta với người lấy đâu ra tình huynh đệ?

Kẻ say thường lắm lời, chẳng phải hỏi gì, Phạm Nguyên Long đã tông tốc khai ra: "Vụ án này khỏi cần tra nữa, chắc chắn là Vũ Tuyên làm, là Vũ Tuyên!"

Vũ Tuyên chấp tay sau lưng đứng cách đó không xa, ngẩng đầu nhìn sao thưa trên trời, chẳng buồn phản bác.

"Sao lại bảo là Vũ Tuyên ấy hả? Ta có chứng cứ! Nhớ lại năm đó, nghe đồn có một đại mỹ nhân mới giá lâm Thành Đô, ta... ta còn không tin... Nào ngờ, lại là thật... Gì hả? Ánh mắt các người như thế là sao? Các người tưởng mỹ nhân là Vũ Tuyên à? Ta nhớ vào! Ta đang nói Phó Tân Nguyễn! Là Phó nương tử ở phố Tùng Hoa!" Phạm Nguyên Long nói mà nước bọt văng tứ tung, Chu Tử Tần nhìn Hoàng Tử Hà, rồi lặng lẽ ghi lại toàn bộ.

Hoàng Tử Hà thấy hắn nhất định không chịu nhắc đến chuyện mình từng si mê Phó Tân Nguyễn bèn hỏi: "Nghe nói thiếu gia có qua lại với Phó nương tử?"

"Hình như... Hình như có đấy, nhưng về sau phát hiện cô ta đã có ý trung nhân, ta tức gần chết!" Phạm Nguyên Long đỡ mái đầu nặng trĩu, lè nhè nói, phả ra hơi rượu nồng nặc: "Đúng là tiên nữ, đi từ đầu đến cuối đường Ngô Đồng cũng đừng hòng tìm được người đẹp như thế! Ta nói cho hai người biết, có một lần ta lén... lén bám theo Phó nương tử, định tóm cổ gian phu của ả tẩn cho một trận. Kết quả các người có biết ả đến đâu không? Hahaha... Chính là vườn Tình! Đúng lúc bọn Vũ Tuyên đang tụ họp làm thơ! ả đứng xa xa nhìn lại, ta cũng nhìn theo, xúi quẩy làm sao hai mắt ả cứ dán chặt vào người hắn! mà cũng chỉ có hắn nổi bật nhất đám, ở cạnh hắn, cái gì Tề phán quan tuổi trẻ tài cao, Trần Luân Vân phong lưu nức tiếng, tứ

đại tài tử, bát đại thi nhân đều thành rằm chó hết! Hừ, đúng là tú bà tham tiền gái điểm tham sắc, mẹ nó chứ, đẹp trai thì báu lắm à..."

Chu Tử Tần nhìn đám trứng cá của Phạm Nguyên Long rồi cụp mắt xuống, lại liếc sang gương mặt nghiêng nghiêng tuấn mỹ thanh tú của Vũ Tuyên, nhủ bụng: đẹp đến thế này đương nhiên là báu rồi, người đừng ầm ức làm gì.

Kể đến đây thì Phạm Nguyên Long đã ngất ngư, chỉ toàn thốt ra những lời lảm nhảm vô nghĩa: "Bấy giờ ta tan nát cõi lòng, quyết định cắt đứt hoàn toàn với ả! Ta còn đến Dạ Vu Viện tìm một gã kỹ nam! Ôi ôi, nhưng về sau vẫn quay về với đàn bà thôi, chuyện này kể ra thì bí mật lắm, đừng nhắc nữa, vào chuyện chính đi..." Thấy Chu Tử Tần hai mắt lồi ra như sắp lọt tròng, ngần ngừ không biết có nên ghi lại chuyện công tử phủ tiết độ tìm kỹ nam hay không, Hoàng Tử Hà liếc tờ giấy trên tay hắn rồi nói: "Những việc không liên quan thì đừng ghi."

Chu Tử Tần im lặng gật đầu, lại nghe Hoàng Tử Hà hỏi: "Vậy tại sao vừa rồi công tử lại nói Vũ Tuyên sát hại Tề Đăng?"

"Ta nghĩ, Vũ Tuyên rơi vào bước đường này, há chẳng hận Tề Đăng ư? Vốn hắn là tài tử danh vọng cao nhất Thành Đô, nào ngờ Tề Đăng lại được cha ta trọng dụng, lắc mình một cái đã cướp mất vị trí của hắn, cũng bởi thế mà làm Phó nường tử thất vọng, mới quay sang Ôn Dương, cuối cùng còn dây dưa tình cũ, nắm tay họ Ôn tự vẫn! Người bảo Vũ Tuyên sẽ trút giận lên ai? Tề Đăng chứ ai nữa..."

Trước những suy luận vớ vẩn này, Chu Tử Tần đành bó tay dừng bút, bất lực quay sang Hoàng Tử Hà. Trái lại, Hoàng Tử Hà thản nhiên dựa vào lưng ghế, lại hỏi tiếp: "Tối nay Vũ Tuyên ngồi xa Tề Đăng như thế, công tử thấy hắn có cơ hội ra tay không?"

"Có! Nhất định là có!" Phạm Nguyên Long hùng hồn khẳng định, "Chẳng phải lúc đó ta đi lên đài xem cánh hoa là thật hay giả ư, sau đó lại thấy tiểu nường tử kia... chính là nàng đứng cạnh cây lồng đèn đỏ, thấy nàng khá đẹp, bèn nảy ý muốn làm thân, kết quả bị tên khốn Vũ Tuyên lôi

đi! Này này người nói xem, nếu không phải ả kia là chị em của Phó nương tử, nếu hãn không có tình với Phó nương tử thì việc gì phải lôi ta đi?"

Lần này đến Hoàng Tử Hà cũng chẳng buồn đáp nữa, nhưng họ Phạm lại hăng hái thao thao nói tiếp: "Chú ý này, điểm mấu chốt nằm ở đây cơ: lúc ấy, hãn lôi ta đi, ném vào bụi cây cạnh đó! Ta nằm bò ra đó, trúng phải gió lạnh, tức thì đầu óc choáng váng, nôn ồng ộc vào bụi, đến khi ngoái đầu trông lại thì hãn đã biến đâu mất. Các người bảo hãn đi đâu được hả? Nói không chừng hãn đi men theo bụi cây vòng ra sau, lên đến ngòi cạnh Tề đại ca bên màn lụa, rồi nhân lúc trời tối rút dao ra làm một nhát đánh phập... Ôi huhu, Tề đại ca của ta, huynh chết thảm quá..."

Hoàng Tử Hà chẳng thèm truy cứu Phạm Nguyên Long say rượu hay giả điên, thẳng thắn chuyển chủ đề: "Nôn xong thì sao?"

"Bấy giờ ta hoa cả mắt, nôn mửa xong thì gục luôn xuống bụi cỏ, chẳng biết là thiếp đi hay ngất đi nữa. Khi tỉnh đã thấy mình bị lôi dậy ngòi cạnh lan can. Kẻ nào đó bưng cho ta một chén canh giải rượu, còn nói Tề đại ca chết rồi! Bấy giờ ta còn ngây ra..."

"Nói vậy là thiếu gia cũng không biết vết máu trên người mình từ đâu ra?"

"Sao ta biết được? Lúc ấy ta chẳng biết gì nữa rồi... Đã bảo các người là Vũ Tuyên cơ mà!" Phạm Nguyên Long ghé sát lại gần họ, vẻ đã rõ chân tướng như lòng bàn tay, đảo mắt nhìn sang Vũ Tuyên: "Hãn nhân lúc ta mê man, lên đến sát hại Tề đại ca! Sau đó lau dao vào người ta, vu oan cho ta, cuối cùng thì ném hung khí đi hòng bưng bít! Các người mau bắt hãn lại đi, chuyện này mười phần ta đã chắc đến tám chín rồi!"

Hoàng Tử Hà bình thản đáp: "Ta biết Phạm công tử có thành kiến với Vũ Tuyên, việc em họ công tử phạm pháp bị phạt lưu đày, Vũ Tuyên không tránh khỏi liên quan. Nhưng giờ chân tướng chưa rõ, công tử lại nói như đinh đóng cột là Vũ Tuyên giết người, liệu có ổn không?"

Phạm Nguyên Long không ngờ vị Dương công công này lại tường tận ân oán giữa mình và Vũ Tuyên, bất giác há hốc miệng ra hồi lâu mới lắp

bấp thề thốt: "Ý công công là ta vu cáo hửn à? Không có đâu! Cha ta còn định chiêu mộ hửn làm thuộc hạ, sao ta lại có thành kiến với hửn được?"

Hoàng Tử Hà cũng chẳng buồn đôi co mấy chuyện vật vãnh ngoài lề, bèn giơ tay ra hiệu cho Vũ Tuyên đi đến, Phạm Nguyên Long đành hậm hực đứng dậy bước ra.

Vũ Tuyên không muốn ngồi chiếc ghế họ Phạm đã ngồi, bèn bê một chiếc khác đến.

Chu Tử Tần vừa ghi biên bản vừa hỏi: "Lúc xảy ra chuyện, Vũ huynh ở đâu?"

Vũ Tuyên cúi đầu nhìn vân gỗ trên bàn, bình thản đáp: "Lúc đó ta vốn ngồi phía sau, thấy Phạm công tử say rượu bám riết lấy người ta kiếm chuyện, mới kéo y ra chỗ bụi cây."

Chu Tử Tần hỏi dồn: "Sau đó thì sao? Huynh ở cạnh huynh ấy, hay bỏ đi?"

Vũ Tuyên vẫn không ngẩng lên, đều đều đáp: "Ta bỏ đi. Phạm công tử say rượu nôn mửa chua lỏm, suýt dây cả ra áo ta nên ta bỏ mặc y ở đó, quay lại xem Công Tôn đại nương biểu diễn."

"Có chứng cứ gì không?" Chu Tử Tần lại hỏi.

Vũ Tuyên nghĩ ngợi rồi đáp: "Ta ngồi sau cùng, chắc không ai trông thấy. Nếu cần nhân chứng, thì ta không có."

Chu Tử Tần gặng: "Lẽ nào có vật chứng ư?"

Vũ Tuyên không đáp mà đứng dậy làm động tác. Hửn xoay tròn, nhảy lên, gập người, khom lưng, tuy động tác không mấy nhịp nhàng, cũng chẳng đẹp đẽ, chỉ mang tính chất mô phỏng, song thoáng trông đã nhận ra ngay, chính là nửa sau bài múa của Công Tôn đại nương.

Khi hửn biểu diễn xong động tác ngọa ngư, bên cạnh chợt vang lên tiếng vỗ tay khe khẽ. Công Tôn đại nương vỗ tay tán thưởng: "Vũ công tử quả là trí nhớ phi phàm, điệu múa này sau khi A Nguyễn cải biên, ta mới biểu diễn

lần này là lần đầu tiên, không ngờ công tử chỉ xem qua một lần đã nhớ được gần như tất cả động tác."

Vũ Tuyên đứng dậy phỉu sạch bụi đất trên người, rồi nhìn Hoàng Tử Hà: "Nếu bây giờ ta lên đi giết người, e rằng không thể thưởng thức động tác múa tuyệt diệu của Công Tôn đại nương."

Chúng cứ rành rành, ngay cả Phạm Nguyên Long này giờ vẫn ngồi chồm hổm cạnh đó đợi hăn sơ hở là nắm thóp cũng cứng họng.

Chương 15

TÌM LẠI NƠI ĐÂU

Công Tôn Diên và Ân Lộ Y cùng ngồi xuống trước mặt họ. Thấy Ân Lộ Y vẻ căng thẳng pha lẫn bi ai, Công Tôn Diên bèn vỗ nhẹ lên tay an ủi: "Đừng lo, Chu bổ đầu và Dương công công nhất định sẽ tra rõ trắng đen mà."

Nói đoạn Công Tôn Diên quay sang nhìn Chu Tử Tần cười gượng: "Chẳng hay Chu bổ đầu và Dương công công thấy hai chúng ta đáng nghi ở đâu?"

Chu Tử Tần vội đáp: "Điểm này hai chúng ta đã thảo luận rồi, thật ra khả năng gây án của hai vị là thấp nhất. Bởi cả hai luôn ở trong nhà thủy tạ, trước bấy nhiêu con mắt, sao có thể phân thân đi giết người?"

Hoàng Tử Hà gật đầu tiếp: "Chúng ta chỉ thăm vấn hai vị cho phải phép thôi, hai vị có qua lại gì với Tề phán quan không?"

Công Tôn Diên và Ân Lộ Y đều lắc đầu. Công Tôn Diên đáp: "Trước đây tuy chúng ta đã đến Thục mấy lần, nhưng đều là được người ta mời đến biểu diễn. Lần gần đây nhất ta đến cách nay đã 5 năm rồi, Lộ Y còn lâu hơn, 7 năm trước mới đến một lần, cũng chỉ đến Long Châu chứ chưa hề bước chân vào Thành Đô. Chúng ta còn chưa bao giờ gặp mặt Tề phán quan, làm sao qua lại gì được?"

Hoàng Tử Hà đáp: "Chuyện này chúng ta sẽ sai người điều tra, xin hai vị chớ lo, quan phủ sẽ không làm liên lụy kẻ vô tội đâu."

"Đa tạ Chu bổ đầu, đa tạ Dương công công." Nói rồi, Công Tôn Diên lại tha thiết nhìn họ: "Chẳng hay vụ án của A Nguyễn đến giờ đã có tiến triển gì chưa?"

Chu Tử Tần bối rối đáp: "Đang điều tra... Có chút tiến triển rồi, xin đại nương đợi ít lâu nữa."

Công Tôn Diên không nói gì thêm, chỉ cùng Ân Lộ Y hành lễ với họ rồi lui ra.

Chu Tử Yên có gương mặt trái xoan xinh xắn, nhang nhác giống anh trai, đáng dấp cũng nhỏ nhắn, nhưng uy thế đủ dè ông anh chết gí.

"Huynh bảo, vị hôn phu chết bất đắc kỳ tử như thế, sau này liệu muội có trở thành trò cười ở Thục không?" Chu Tử Yên đập bàn giận dữ hỏi.

Chu Tử Tần ôm đầu rầu rĩ đáp: "Muội à, dù sao cùng đâu phải lần đầu... Trước đây ở trong kinh cũng thành trò cười rồi..."

"Vì không phải lần đầu, nên e rằng kiếp này muội không gả đi được nữa rồi! Thôi thôi, để muội về kinh tìm ý trung nhân đi!"

Chu Tử Tần đưa mắt nài nỉ, chỉ mong em gái giữ lại cho chút thể diện: "Giờ quan phủ đang thẩm vấn, là việc công đó, muội ngồi ngay ngắn lại cho ta đi."

Nhưng cô em bướng bỉnh chẳng buồn đếm xỉa đến hăn, còn nghênh ngang vất chân lên, ngả người ra ghế, vẻ bất cần: "Dựa vào huynh thì nên cơm cháo gì. Nếu huynh muốn phá được vụ này thì để muội hiến kế cho, bảo đảm không gì không phá được!"

Nào ngờ Chu Tử Tần thật thà vờn cổ sang hỏi nhỏ: "Kế gì?"

Hoàng Tử Hà ngán ngẩm cúi đầu, vờ chăm chú xem bản cung.

"Huynh cho đăng cáo thị, nói rằng Hoàng Tử Hà vô tội, mời cô mấy mau trở về, cả đám ăn hại ở nha môn, đứng đầu là Chu thiếu bố đầu, đang đợi cô ấy cứu mạng!"

Khóe môi Chu Tử Tần giần giật: "Như vậy có được không?"

Thấy hăn còn tưởng thật, Hoàng Tử Hà bèn đăng hăng một tiếng.

Bấy giờ hăn mới sức tỉnh, bèn đập một cái vào gáy muội muội: "Ngồi ngay ngắn lại! Quan phủ đang thẩm vấn!"

Xem chừng không trông được vào Chu Tử Tần, Hoàng Tử Hà đành chấp bút vừa viết vừa hỏi: "Lúc xảy ra chuyện, Chu tiểu thư ở đâu?"

Chu Tử Yên sầm mặt: "Ngồi trong màn lụa, chẳng đi đâu cả... Đúng là xui xẻo, chẳng biết Tề Đăng chết từ lúc nào, không biết ta đã ngồi cùng một cái xác bao lâu nữa, nhất định tối nay sẽ gặp ác mộng cho coi!"

Hoàng Tử Hà lại hỏi: "Lúc Tề phán quan ngồi cạnh tiểu thư, có hành động gì khác thường không?"

"Không có, Tề Đăng chỉ tán gẫu với ta về điệu múa của Công Tôn đại nương, còn đọc cho ta nghe một bài thơ của Đỗ Phủ, chính là bài 'Xưa mỹ nhân Công Tôn múa kiếm, khí tung hoành rung chuyển bốn phương' ấy. Ai mà chẳng biết bài đó, ta bèn ngắt lời bảo ta đã đọc rồi, đừng làm ồn, để ta xem múa. Tề Đăng ngượng nghịu im bật, ta cứ tưởng hẳn không dám tỏ vẻ nữa, ai ngờ lại là bị người ta sát hại!"

Hoàng Tử Hà cũng bó tay với vị tiểu thư không hiểu nhân tình thế thái này, đành hỏi tiếp: "Vậy trong lúc xem múa, tiểu thư có cảm giác được tiếng động gì xung quanh không?"

"Tiếng động ấy à?" Chu Tử Yên dẫu môi, hồi tưởng lại rồi đáp: "Ta nhớ ra rồi, xem được nửa chừng, chính là lúc rắc hoa rồi chẳng hiểu sao lại nhốn nháo lên ấy, ta trông thấy ai đó lôi xênh xệch một người ra bụi cây. Sau đó lại thấy mùi chua lòn nồng nặc theo gió đưa đến. Ta vội bịt mũi nghiêng đầu né tránh, bấy giờ hình như nghe thấy Tề phán quan ngồi cạnh phát ra một tiếng 'ực'..."

"Muội khẳng định là lúc đó?" Chu Tử Tần kích động hỏi.

"Chắc thế, vì muội càng nghĩ, ngồi trong màn đã thế này, Tề Đăng bên ngoài chắc phải chết vì mùi thối mất."

"Lúc ấy muội nghiêng đầu qua nhìn à?"

"Đâu có, thối như thế, tránh còn không kịp, ai lại thò ra nhìn? Huống hồ đèn đuốc bên ngoài tắt cả, chỉ có mấy ngọn đèn lồng đăng trước rọi thẳng vào nhà thủy tạ, xung quanh muội tối mò, lại thêm màn lụa ngăn cách, dù

muốn nhìn cũng đâu nhìn rõ được!" Chu Tử Yên kê quạt dưới cằm, nhúu mày nghĩ ngợi rồi nói, "Có điều sau đó hình như Tề phán quan không cử động gì nữa, mọi người chắc lúc ấy hung thủ đã ra tay."

"Không có tiếng động gì khác ư?"

Chu tiểu thư quả quyết đáp: "Không hề, dù sao mọi người cũng không nghe thấy gì cả."

Chu Tử Tần đành nói: "Được rồi, mọi người lui xuống nghỉ ngơi đi... Tóm lại, chắc hẳn Tề phán quan đã chết vào lúc đó."

Chu Tử Yên đứng dậy, đi được hai bước thì ngoái lại nhìn Chu Tử Tần: "Mọi người bày cách cho này."

"Hả?" Chu Tử Tần ngẩng lên.

"Huynh mau tìm Hoàng Tử Hà đi. Huynh xem, đồ bỏ như huynh còn muốn phá án, đúng là vọng tưởng."

Chu Tử Tần sững sờ, rồi quay phắt sang Hoàng Tử Hà, hai mắt ầng ậng nước: "Sùng Cổ, ta xin công công một chuyện!"

"Biết rồi." Hoàng Tử Hà thản nhiên giở sang trang bên, "Ta sẽ giúp công tử phá vụ án này, để công tử lấy lại oai phong trước lệnh mọi người!"

Vương Uẩn vẫn tiêu sái hào hoa như thế, tuy sắc mặt tái xanh tiều tụy, song dưới ánh đèn mờ ảo ấm áp, càng nổi bật vẻ ôn nhuận như ngọc.

Y ngồi ngay ngắn trước mặt họ, cười nhẹ: "Đã khuya rồi mà hai vị vẫn phải thăm vấn, đúng là vất vả."

Chu Tử Tần rầu rĩ: "Phải phải, hướng hồ còn là phán quan phủ tiết độ, không mau phá án thì không xong."

"Bấy giờ ta chỉ ngồi một chỗ xem múa, sau khi Vũ Tuyên và Phạm Nguyên Long đứng dậy, tuy bên cạnh không còn ai, nhưng vẫn có mấy vị phó tướng và tham sự, chắc hẳn đều có thể làm chứng, chứng minh ta không hề rời ghế." Vương Uẩn rất thông dong, vẻ như chẳng để tâm cái chết của Tề Đăng.

Chu Tử Tần gật đầu: "Đương nhiên ta tuyệt đối tin tưởng Vương đô úy, có điều mọi người lúc ấy đều đổ dồn mắt lên vũ đài, dưới hàng ghế tối om, Vương đô úy lại ngồi ngoài cùng bên trái, đằng sau không có ai, Vũ huynh và Phạm công tử đều rời chỗ, chẳng rõ những kẻ ngồi cách đến ba ghế còn chú ý đến chuyện Vương đô úy ngồi đó hay đứng dậy không..."

Vương Uẩn cười gượng: "Chuyện này cũng khó nói, mọi người đều mãi nhìn lên phía trước xem múa, ai lại ngó sang bên quan sát ta ngồi hay đứng lên."

Chu Tử Tần bèn ai ủi: "Không sao đâu, dù gì huynh cũng đâu có khúc mắc gì với Tề phán quan. Theo lẽ mà nói, Vương đô úy không có động cơ gây án."

Họ Vương vốn không để tâm, lúc này giọng điệu càng hời hợt, như đang tán gẫu: "Chẳng rõ các vị đánh giá vụ này thế nào?"

Chu Tử Tần ủ ê: "Trước mắt vẫn chưa tìm được ai có thời gian gây án, nên chủ yếu chỉ đang tra xét động cơ gây án thôi."

"Phải đấy, hay là bắt tất cả những kẻ có lý do giết Tề Đằng lại thẩm vấn, chẳng phải là xong ư?" Anh mắt Vương Uẩn vui vẻ liếc sang Hoàng Tử Hà: "Có điều hắn ta là người đầu tiên được loại ra khỏi diện tình nghi nhỉ? Dù sao ta cũng mới từ kinh đến, có xích mích gì với Tề phán quan đâu."

Hoàng Tử Hà lạnh nhạt hỏi: "Không rõ Vương đô úy đến Thành Đô có việc gì?"

"Ty Phòng vệ kinh thành muốn đề bạt mấy vị đô thống, trong đó có ba bốn người quê ở Thục, phải điều tra gia thế. Vốn cũng chẳng phải việc của ta, nhưng các vị đều đến Thục cả, một mình ta ở trong kinh buồn chán, bèn xin đến đây." Y cười tươi tắn, nhưng lời lẽ vẫn không hề lộ sơ hở.

Chu Tử Tần cảm động đập bàn nói: "Vương huynh nhất định phải ở lại thêm mấy hôm đấy! Chờ dăm bữa nữa phá xong vụ này, mấy người chúng ta đi du ngoạn quanh đây nửa tháng, thưởng thức phong cảnh nước non đất Thục!"

Hoàng Tử Hà vừa cúi đầu uống trà vừa nói: "Đa tạ tấm lòng của Vương đô úy! Không còn sớm nữa, chúng ta phải hỏi mấy vị phó tướng vài câu."

Mấy phó tướng quân Tây Xuyên làm chứng lẫn cho nhau, quả quyết rằng bấy giờ họ đều ở đó, không có ai đứng dậy đi đâu cả.

"Huống hồ chúng ta là quan võ, Tề phán quan là quan văn, thường ngày tuy có qua lại, nhưng chỉ ở mức gật đầu chào nhau mà thôi, không có mâu thuẫn gì về lợi ích cả. Dù y chết đi, chúng ta cũng chẳng ai trèo lên được, thì giết y làm gì?"

Mấy vị tham quân phủ Thành Đô cũng làm chứng cho nhau, quan hệ giữa họ và Tề Đăng còn nhạt nhẽo hơn, không lý nào lại giết người.

Các nhạc công bấy giờ ngồi một bên nhà thủy tạ, tấu nhạc dưới sự chỉ huy của Ân Lộ Y. Dù giữa màn múa có một đoạn chỉ thổi sáo, nhưng các nhạc công đều ngồi đó đợi, không ai đứng dậy cả.

Người hầu kẻ hạ tập trung ở một phía khác của nhà thủy tạ, bao gồm cả mấy a hoàn tùy thân của Chu Tử Yên. Mười mấy người đứng đó, tuy hơi lộn xộn, nhưng khá chen chúc, nếu ai muốn chen ra, nhất định sẽ bị những người kia phát hiện.

Xem ra không thể dựa vào nhân chứng, mà vật chứng cũng chẳng thấy tăm hơi. Dù họ đã bôi tung đồng rác dưới đáy hồ lên mấy lần, cũng chẳng thấy thứ gì giống như hung khí cả.

Hoàng Tử Hà quan sát kỹ thi thể Tề Đăng lần nữa, trầm tư không nói.

Phạm Nguyên Long vẫn chưa đi, nhưng dường như đã tỉnh táo ra đôi chút, lại lảng xảng xáp đến gần cô: "Dương công công nghe ta nói một câu đi, hung thủ chính là Vũ Tuyên mà! Hắn dựa vào gương mặt, định vấy bẩn thiên kim tiểu thư quận thú đó! Năm xưa hắn từng dụ dỗ tiểu thư nhà Hoàng quận thú, nay lại chuyển mục tiêu sang Chu tiểu thư, giờ thấy Chu quận thú định gả con gái cho Tề phán quan, lửa giận từ lòng bốc, ý ác tại gan sinh, một là không làm hai là làm không thôi, lượng tiểu phi quân tử, vô

độc bất trượng phu! Vũ Tuyên ơi là Vũ Tuyên, người đứng là chỉ nhắm vào tiểu thư nhà quận thú, càng lúc càng cao tay!"

Vũ Tuyên lạnh lùng liếc Phạm Nguyên Long, rồi lại ngẩng lên nhìn trời, chẳng buồn cất lời.

Thái độ cao ngạo lạnh nhạt của Vũ Tuyên khiến Phạm Nguyên Long lồng lên tức tối, nếu không bị người bên cạnh giữ chặt, nhất định đã động tay động chân.

Thấy đêm đã khuya mà vụ lộn xộn này trong chốc lát chưa thể kết thúc, Chu Tử Tần đứng phía sau Hoàng Tử Hà bất lực than: "Vụ này nan giải quá! Biết rõ hung thủ là một trong số chúng ta, nhưng không một ai có cơ hội gây án cả, hơn nữa tất cả đều ở trước bấy nhiêu con mắt quan sát, rốt cuộc vẫn không rõ là ai gây ra. Huống hồ, hung khí vẫn chưa tìm thấy!"

Hoàng Tử Hà gật đầu: "Lạ thật đấy..."

Sau lưng có người đưa cho cô một chén trà: "Uống hớp trà rồi từ từ tìm. Bắng vào tài trí của Dương công công, ta tin chỉ dăm ba ngày, vụ này sẽ rõ ràng thôi." Hoàng Tử Hà đỡ lấy chén trà, quay đầu lại thì thấy Vương Uẩn cười ôn hòa đứng đó, vụ án mạng cùng những tiếng ồn ào nhốn nháo xung quanh dường như chẳng ảnh hưởng đến y.

Thấy cô thoáng lưỡng lự, Vương Uẩn lại rót cho Chu Tử Tần một chén, cười hỏi hân: "Tử Tần bảo có phải không? Dương công công đã ra tay, thiên hạ này còn ai hơn được nữa?"

"Không biết nếu Hoàng Tử Hà ở đây... sẽ đánh giá thế nào." Chu Tử Tần nắm chặt chén trà trong tay, trầm ngâm đáp.

Vương Uẩn cười: "Ta tin rằng cách nghĩ cách làm của Hoàng tiểu thư ắt cũng như Dương công công thôi."

Hoàng Tử Hà ngượng ngịu nhìn Vương Uẩn, rồi cúi đầu uống trà, nói lảng đi: "Vương đô úy chưa về ư?" "Chưa tra rõ chân tướng, có về cũng chẳng ngủ được." Y ngời xuống thành lan can, mỉm cười nhìn cô.

Hoàng Tử Hà cũng hết cách, đành bảo Chu Tử Tần: "Chúng ta về nghỉ ngơi thôi, xem ra tối nay không có tiến triển gì đâu."

"Công công muốn về ư?" Vương Uẩn ung dung đứng dậy, phủi sạch bụi đất trên người rồi đề nghị: "Ta cũng đang định về phủ tiết độ, chúng ta có thể cùng về."

Hoàng Tử Hà im lặng nhìn y, thấy y vẫn ôn hòa bình thản thì không tiện từ chối, đành theo y rời phủ quận thú.

Sau khi được cứu về, Na Phất Sa vẫn chưa khỏi hẳn nên khi cười cô luôn hết sức cẩn thận, thông thả.

Ngựa của Vương Uẩn cũng đi rất chậm, hai người sánh vai nhau mà đi, tiếng vó ngựa lộp cộp gõ xuống mặt đường vắng vắng.

Trời không trăng, đêm lạnh phắc. Vương Uẩn ngoái lại nhìn Hoàng Tử Hà, nhưng trời quá tối nên khó trông rõ gương mặt cúi gằm của cô, chỉ khi cô đảo mắt ngược lên, đôi mắt như gợn sóng lăn tăn trong đêm tối, y mới nhận ra cô đang nhìn mình.

Hoàng Tử Hà quan sát gương mặt chìm trong bóng tối của Vương Uẩn, chợt thấy lòng rung động, điều gì đó trong ký ức thình lình cuộn lên, chẳng khác nào những con sóng đen kịt, nổi kinh hoàng đặc quánh trào dâng trong tâm trí.

Cô phân vân một thoáng rồi buột miệng la lên khe khẽ.

"Sao thế?" Vương Uẩn giục ngựa đến bên cô, ân cần hỏi.

Hoàng Tử Hà nhảy xuống, xem xét vết thương trên mình Na Phất Sa: "Hình như vết thương của Na Phất Sa vẫn chưa lành hẳn, ta mới cười một chốc mà nó đã run rẩy, chắc phải cho nghỉ thôi."

"Muốn về phủ quận thú đổi ngựa không?"

Hoàng Tử Hà lắc đầu: "Đi xa thế này rồi, chỉ còn một quãng nữa là tới phủ tiết độ thôi."

Thấy cô đi phía trước, tay dắt ngựa, Vương Uẩn lại nhớ lúc ở Trường An, cô đi bộ còn mình cưỡi ngựa đưa về. Y bất giác mỉm cười, cúi xuống chìa tay cho cô, hỏi đùa: "Hay là... lên ngựa ngồi cùng ta?"

Cô ngẩng lên, rồi thình lình nắm lấy tay Vương Uẩn, tung người nhảy lên ngựa, ngồi phía sau y.

Lần này đến lượt Vương Uẩn sững sờ, kinh ngạc ngoái lại nhìn cô, nhưng chỉ thấy đôi mi cô khẽ lay động, gương mặt khuất sau màn đêm, nói khẽ: "Gần đây liên tục xảy ra chuyện, ta quả thật cũng mệt rồi."

"VẬY... ĐỂ TA ĐƯA VỀ NHÉ."

Hoàng Tử Hà im lặng, y cảm thấy hình như cô có gạt đầu, rồi khẽ khàng vòng tay quanh eo mình.

Trong đêm im lặng này, mơ màng như giấc mộng. Người con gái bấy lâu y chỉ lặng lẽ ngóng vọng từ xa, nay lại ngồi sau lưng y, dịu dàng ôm lấy y, để y đưa cô về nhà. Những điều này dường như đều không có thật, mà chỉ như một ảo giác về đêm.

Nhưng cánh tay cô rõ ràng vẫn quàng quanh eo y, qua làn áo mỏng, hơi ấm da thịt cô cơ hồ lan cả sang người y. Hơi thở của cô thật nhẹ, khẽ lay động mấy sợi tóc xõa của y, nhẹ lướt qua gáy y...

Đang lúc mơ màng, thân thể Hoàng Tử Hà chợt nghiêng sang một bên, cô hốt hoảng quờ tay, ấn mạnh vào sườn trái y.

Vương Uẩn khẽ rên lên. Tuy y ra sức kìm nén, chỉ buột ra một âm thanh khe khẽ, song rõ ràng cô đã nghe thấy, giọng cũng lạnh hẳn đi: "Vương đô úy bị thương ư? Ở sườn trái à?"

Vương Uẩn nghiêng răng nói nhỏ: "Mấy hôm trước theo quân Tây Xuyên vào núi tìm tung tích Quỳ vương, không may gặp phải thích khách đang lẫn trốn, bị thương nhẹ."

Hoàng Tử Hà gạt đầu: "Ra là thế..."

Chưa dứt lời, cô đã vung chân đá ra, trúng vào vết thương khác ở chân họ Vương, khiến y run bắn lên vì đau, buột miệng rên rỉ.

Nhân lúc y gập người xuống nén đau, Hoàng Tử Hà buông tay ra tụt xuống, rồi tung mình nhảy lên lưng Na Phất Sa, kéo cương quay đi, lùi ra xa khỏi y.

Đôi bên ghìm cương đứng ở hai bên đường. Ngọn đèn khúc queo rắc ánh vàng ấm áp lên người họ, song đứng giữa gió đêm, nhìn người trước mặt, Hoàng Tử Hà lại thấy ớn lạnh.

Vương uẩn nghiêng răng mỉm cười, thoát trông thì thản nhiên, song thật ra lại hết sức gượng gạo: "Sao thế?"

Hoàng Tử Hà nhìn y chòng chọc, giữa đêm khuya thanh vắng, ngọn gió thổi qua người họ cũng khiến người ta chẳng rét mà run.

Giọng cô rất khẽ, nhưng rành rọt từng chữ: "Thì ra... là người."

Vương Uẩn nhìn vào mắt cô, nụ cười lại trở nên ung dung bình thản: "Phải, là ta."

Hoàng Tử Hà sức nghĩ đến ánh mắt phức tạp mà sâu xa của y khi thấy mình thân mật với Lý Thư Bạch trong rừng sâu núi thẳm giữa đêm khuya; vẻ mặt y lúc được dứt cá và hỏi tại sao mình lại đối tốt với y; nghĩ đến lúc bị mình uy hiếp, y từng nói, sao một cô gái xinh đẹp nhường này lại cải trang thành hoạn quan...

Lòng cô rối như tơ vò, gió đêm hè lồng lộng thổi qua khắp phố lớn ngõ nhỏ Thành Đô, trở đi trở lại quanh họ, tựa hồ không bao giờ dừng lại.

Vương Uẩn chỉ đắm đắm nhìn Hoàng Tử Hà, nụ cười nhạt dần trên gương mặt ôn hòa, ánh mắt y thăm thăm xa xôi, như găm thấu tim cô.

Cô cắn môi hỏi: "Tại sao? Ai ra lệnh cho đô úy đuổi giết chúng ta? Sao đô úy lại nhận nhiệm vụ này?"

Vương Uẩn giục ngựa đi về phía cô, giọng nói dường như cũng lạnh cứng vì gió: "Con ngựa này không chạy xa được nữa, người trốn không

thoát đầu, tốt nhất nên ngoan ngoãn khoanh tay chịu trói đi."

Hoàng Tử Hà kéo cương ngựa lùi lại, cảnh giác nhìn y: "Ta còn một câu muốn hỏi."

"Hỏi đi." Y lạnh lùng ghìm cương, đứng cách cô chừng một trượng.

"Lúc ở trong núi, Quỳ vương đã nhận ra, song lại che giấu giúp đô úy, còn đô úy cuối cùng cũng giúp chúng ta chạy thoát. Tại sao về sau còn ám sát chúng ta thêm lần nữa ở quán trọ? Thân phận đã bại lộ còn cố tình tổ chức ám sát lần nữa, rõ ràng không phải hành động khôn ngoan."

Vương Uẩn cười nhạt hỏi: "Vậy người nghĩ sao?"

"Ta cho rằng, kẻ bày ra vụ ám sát lần hai, không phải là đô úy. Nói cách khác là có hai thế lực nhúng tay vào." Cô nhìn y bằng đôi mắt trong suốt lạnh lùng, như thấu hiểu, lại cũng như thương xót, "Mà người đứng phía sau đô úy, tuy biết Quỳ vương đã nhận ra thân phận của đô úy, vẫn bày ra ám sát lần thứ hai, nếu thành công thì tốt, lỡ như chẳng thành thì đã có sẵn đô úy chết thay, bản thân y bất kể thành bại thế nào cũng rung đùi hưởng lợi..."

"Người không cần đặt điều ly gián." Y lạnh lùng ngắt lời, "Chẳng qua lúc đó ta bị thương nên tạm thời không can dự vào. Còn những kẻ khác chấp hành ra sao, chẳng liên quan tới ta."

"Lúc ở trong núi gia hành xử như thế, là đã chừa đường sống cho đô úy. Huống hồ đô úy chỉ làm theo lệnh trên, nếu tiết lộ hung thủ thật sự đằng sau, thì sẽ không bị truy cứu..."

"Đừng kéo dài thời gian nữa!" Vương Uẩn thúc ngựa chạy đến, lao thẳng vào cô, "Hoàng Tử Hà, ta sẽ không để người quay về bên y nữa đâu! Thà ta hủy hoại người, còn hơn phải trở mắt nhìn người sống vui vẻ cạnh người khác!"

Hoàng Tử Hà vội kéo cương ngựa lùi lại rồi quay người chạy thẳng.

Hai thốt ngựa chỉ cách nhau một trượng, Na Phất Sa là ngựa quý Đại Uyển vạn con chọn một, nhưng trọng thương mới đỡ, phản ứng hơi chậm. Ngựa của Vương Uẩn tuy không bì được, nhưng cũng là hạng ngày phi

ngàn dặm, chỉ một cú nhún mình đã nhảy lên chắn ngang trước mặt, chặn đứng đường chạy của Na Phất Sa.

Hoàng Tử Hà một lần nữa kéo ngựa quay đầu bỏ chạy.

Vương Uẩn lại thúc ngựa đuổi theo, nhưng chỉ nghe "soạt", rồi "bịch" một tiếng, yên ngựa đã lệch sang một bên, khiến y ngã nhào xuống đất.

May sao họ Vương phản ứng cực nhanh, lăn tròn dưới đất giảm đà rơi mới khỏi bị trọng thương. Song vết thương cũ bị va quệt đã vỡ ra, mảng áo trước ngực tức thì lấm tẩm vệt máu.

Y đưa mắt nhìn sang ngựa của mình thì thấy yên ngựa đã bị xé làm đôi, vết cắt bằng chẵn chẵn, mới hay vừa nãy trong lúc cùng cưỡi ngựa, cô đã âm thầm ra tay.

Chẳng đợi y đứng dậy, Hoàng Tử Hà đã nhảy xuống, kề thanh Ngự Trường lên cổ y. Cô đã gài sẵn thanh kiếm này bên mình Na Phất Sa từ trước bữa tiệc, lúc nhảy xuống bèn lấy cơ kiểm tra ngựa, len lén giấu vào tay áo.

Y nằm ngựa dưới đất, ngực đau buốt, bải hoải nhìn người con gái trước mặt.

Dường như tình cảnh trong núi lại tái diễn, giữa con đường vắng ngắt, cô một lần nữa khống chế y.

"Hoàng Tử Hà... rốt cuộc ta không phải đối thủ của ngươi." Y lâm bầm, ánh mắt nhìn cô vừa căm hận vừa bất lực.

Hoàng Tử Hà hơi dịch mũi kiếm đi, để tránh đâm vào da thịt y: "Lúc ở trong núi, tình thế bức bách nên chúng ta mới thả đô úy. Giờ đô úy lại rơi vào tay ta lần nữa, chi bằng khai ra kẻ đứng đằng sau đi?"

"Không có kẻ đằng sau nào cả. Ta chỉ nghe theo tiếng lòng mình." Ánh mắt Vương Uẩn nhìn xoáy vào cô, lạnh lẽo như đao. Phong độ ôn hoà dịu dàng tựa gió xuân đã biến mất, thay vào đó là vẻ mặt lạnh băng như tiết trời đông giá. Giọng y cũng lạnh ngắt, hơi giá buốt như thấm vào tận đáy lòng cô: "Lần này rời kinh, có người tặng ta một câu rằng: 'Có những thứ đô úy

bất chấp tất cả muốn giành lấy mà cuối cùng lại lọt vào tay kẻ khác, chỉ bằng huỷ phứt đi cho nhẹ gánh. "'

Hoàng Tử Hà siết chặt cán kiếm đến nổi đốt ngón tay trắng bệch. Cô chỉ nhìn chăm chăm Vương Uẩn, như nhìn một kẻ hoàn toàn xa lạ, lại giống như nhìn một vườn hoa nở rộ nháy mắt rơi vào bình lửa, tất cả những gì tốt đẹp tan tành không sót mảy may.

"Người biết ta hận người nhường nào không?" Giọng y trầm thấp mà chậm rãi, ngữ điệu cũng lạnh lùng không chút biểu cảm: "Người làm nhục ta, làm nhục cả họ Vương Lang Gia, khiến cả ta và gia tộc thành trò cười thiên hạ, người bảo ta sao có thể khoan tay để cho người sống yên?"

Hoàng Tử Hà vận lại: "Để báo thù ta, đô úy kéo cả Quỷ vương vào ư?"

"Hừ..." Y không buồn đáp, chỉ lạnh lùng ngược nhìn trời.

"Dù đô úy căm hận muốn giết chết ta, thì mục tiêu hàng đầu của đô úy vẫn là Quỷ vương. Ta chỉ là kẻ đô úy tiện tay muốn giết thêm thôi, đúng không? Thế lực đằng sau đô úy mới là kẻ mở màn vụ ám sát này." Hoàng Tử Hà hít sâu một hơi, nhìn Vương Uẩn hỏi thẳng.

"Ta muốn giết người, Kỳ Lạc quận chúa cũng muốn giết người, hai chúng ta phối hợp với nhau, thế thôi." Y vẫn khẳng khái.

Hoàng Tử Hà còn muốn căn vặn thêm thì phía sau chợt vang lên một giọng nói bình thản: "Sùng Cổ."

Hoàng Tử Hà ngoái lại, trông thấy một bóng dáng phong nhã hào hoa mà cao lớn rắn rỏi đứng dưới trời sao lấp lánh.

Cô vẫn cầm chắc kiếm kề vào cổ Vương Uẩn, chỉ gọi khẽ: "Vương gia..."

"Người đừng đoán bừa." Lý Thư Bạch đứng ngược sáng nên cô không trông rõ nét mặt y, chỉ thấy đôi mắt phản chiếu ánh sao trời, lơ mơ sáng trong đêm: "Uẩn Chi là bạn ta, cũng là cháu đích tôn nhà họ Vương, em họ hoàng hậu nương nương, đô úy ngự lâm quân, không lý nào lại hành thích ta."

Hoàng Tử Hà định cãi, nhưng bắt gặp ánh mắt y thì sức hiểu ra, bèn thu kiểm tra vào vỏ nhét lại ngực áo, đáp khẽ: "Vâng, là nô tài đa nghi... Xin Vương đô úy đừng để bụng, cũng đừng trách ta đường đột gây chuyện."

Vương Uẩn thông thả ngồi dậy, nhìn cô không nói. Thật lâu, y mới đưa mắt nhìn sang Lý Thư Bạch.

Lý Thư Bạch bình tĩnh tiếp lời: "Uẩn Chi, Sùng Cổ đơn thuần vô tri, chưa hiểu việc đời, người đừng trách hấn."

Vương Uẩn giơ tay ôm ngực, hồi lâu mới đáp: "Ty chức không dám."

Lý Thư Bạch cũng chẳng nói thêm, bước đến chìa tay ra cho y.

Vương Uẩn nắm lấy tay y, từ từ đứng dậy, nhìn sang Hoàng Tử Hà.

Hoàng Tử Hà đành nén giận cúi đầu tạ tội: "Xin Vương đô úy thứ tội, nô tài quá lo cho an nguy của gia, trách lầm đô úy."

Vương Uẩn giơ tay ngăn cô nói tiếp, thông thả đi vượt lên, nhằm hướng phủ tiết độ.

Hoàng Tử Hà theo Lý Thư Bạch về phòng.

Khu nhà phía Tây của phủ tiết độ mới được quét tước lại, Lý Thư Bạch ngụ ở nhà chính, hai gian nhà bên là của Hoàng Tử Hà và Trương Hàng Anh.

"Khuya lắm rồi, người vất vả cả ngày nay, cũng nên nghỉ sớm đi."

Hoàng Tử Hà vẫn đứng yên tại chỗ, ngập ngừng giây lát rồi thưa: "Xin gia giáng tội."

Y thản nhiên ngoái lại: "Người có tội gì?"

Hoàng Tử Hà ấp úng: "Hiện giờ cục diện chưa rõ, nô tài... không nên vạch trần mọi chuyện."

Nhìn vẻ nơm nớp sợ sệt của cô, khoé môi Lý Thư Bạch cong lên: "Người lo ta gặp phải đợt ám sát thứ ba, nên mới nôn nóng, phải không?"

Hoàng Tử Hà gật đầu: "Nhưng lúc trước, ta thật không ngờ là Vương Uẩn..."

"Chính vì là Vương Uẩn nên mới phiền." Lý Thư Bạch nghĩ ngợi, rồi ra hiệu bảo cô vào phòng mình.

Hai người gấp gối ngồi xuống chiếc sập trước giường. Lý Thư Bạch rút trong người ra một túi giấy, lại lấy lá bùa trong túi ra đẩy tới trước mặt cô.

Trên mảnh giấy vàng, ngoại trừ chữ "côi" ra, khuyên tròn quanh những chữ khác đều đã biến mất.

Cô sẫm soi kỹ chữ "tàn", nhưng chỉ thấy mặt giấy như thường, không còn khuyên tròn đỏ rực như máu nữa.

Lý Thư Bạch ung dung nói: "Sau khi gặp nguy ở quán trọ, ta đã lấy ra xem một lần, bấy giờ chữ 'tàn' vẫn bị khoanh."

"Nói vậy là chỉ trong ngày chuyển vào phủ tiết độ mới có thay đổi ư?" Hoàng Tử Hà trả lá bùa lại cho y, nhú mày hỏi.

"Chẳng lạ lùng lắm ư?"

Thảo luận chuyện quái gở như vậy, nhưng giọng điệu cả hai hết sức bình thản. Y nhét lá bùa vào túi rồi nói: "Đi đường không tiện cất vào trong hộp, nên ta vẫn luôn đeo nó vào mình. Vào đây quân Tây Xuyên đưa đến các vật dụng tùy thân, ta mới cất lại trong cái hộp tròn có khoá, nào ngờ đã có chuyện ngay."

Hoàng Tử Hà cúi đầu nghĩ ngợi, hồi lâu không đáp.

Thấy trà trong ấm còn nóng, Lý Thư Bạch đích thân rót cho cô một chén, sau khi ngửi hương nhìn sắc, mới đưa cho cô: "Trà phủ tiết độ quả không tồi."

Hoàng Tử Hà bưng chén trà, bỗng chạnh lòng cảm khái. Kể từ khi đưa vai thay vị hoàng đế ham vui tiếp quản triều chính, e rằng y lúc nào cũng phải đề phòng, đối mặt với vô số khúc quanh sinh tử.

Thấy cô lộ vẻ thương cảm, Lý Thư Bạch mỉm cười an ủi, rồi tự rót cho mình một chén: "Thật ra cũng không hề gì, lẽ nào Phạm Ứng Tích không sợ ta xảy ra chuyện trong phủ hân? Ta đã ở đây, tất hân phải chịu trách nhiệm."

Hoàng Tử Hà gật đầu, đang mãi nghĩ gì đó thì lại nghe y nói: "Có lúc ta từng nghĩ, có lẽ khoảng thời gian bình yên nhàn nhã nhất trong đời này, là mấy ngày lẩn lút đường thương trong núi cùng người."

Hoàng Tử Hà tròn mắt ngạc nhiên nhìn y.

"Tuy khổ cực thiếu thốn, tính mạng như trứng để đầu đằng, nhưng tất cả đau đớn và nghi kỵ trên đời đều tiêu tan, quá khứ và tương lai của ta cũng chẳng còn quan trọng. Chỉ có hai ta mãi miết đi dưới bóng cây, ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá rơi xuống người thành từng đốm sáng rực, hoa lệ lung lay, tung tăn nhảy nhót..."

Y chăm chú nhìn cô, ngọn đèn lồng khế đựng đưa trong gió, toả sáng lập loè mờ ảo, tạo cảm giác mơ màng như ảo mộng. Song giọng Lý Thư Bạch rủ rỉ bên tai cô dường như còn mơ hồ hơn ánh đèn.

"Năm ta 13, phụ hoàng qua đời, sau khi hoàng thượng đăng cơ, ta luôn phải sống trong sợ hãi. Các hoàng huynh lớn tuổi đều đột tử, trừ ba hoàng đệ non nớt, chỉ còn lại mình ta. Lúc ấy ngày ngày ta đều nghĩ, tiếp theo liệu có phải là mình không." Vừa rủ rỉ kể, y vừa chăm chú nhìn ngọn lửa lập loè, một vầng vàng cam ấm áp bọc lấy tâm đèn xanh xám, chậm rãi lay động. Ánh đèn dịu dàng bao quanh chiếc bình lưu ly, con A Già Thập Niết thất lạc trên xe ngựa giờ lặng lẽ lặn dưới đáy bình, chẳng biết đang thức hay ngủ.

"Hơn 3 năm trước, Bàng Huân nổi dậy ở Từ Châu, ta tự xin đi dẹp loạn. Bấy giờ triều đình chỉ cho ta đem theo mấy ngàn tên lính già nua bệnh tật, nhưng ta không sợ, mà nghĩ rằng, biết đâu đây chính là cơ hội để thoát thân..."

Nghe đến đây, Hoàng Tử Hà sức nhớ câu chuyện y từng kể, về lần đầu tiên gặp Tuyết Sắc và Tiểu Thi. Bấy giờ y một thân một mình xông vào hang cọp, tiêu diệt tàn quân của Bàng Huân. Lúc ấy cô còn nhũn nhặn, vậy

chẳng phải quá liều lĩnh và bất cần hay sao. Giờ nhớ lại mới hiểu ra tâm tình y khi ấy.

Thật ra, trước khi đến Từ Châu, y không hề có ý tìm cơ hội vùng dậy, mà chỉ muốn chọn cách chết.

Nào ngờ y lại chiến thắng vang dội, thần phục được sáu đại tiết độ sứ, khải hoàn quay về, bắt đầu những ngày quyền nghiêng thiên hạ.

"Sau khi trở về, ta được phong làm Quỳ vương, vinh hiển một dạo, nhưng từ ấy cũng không được sống yên. Ta luôn phải đối đầu với hai thế lực, trở thành vật hy sinh của phe này, cũng là mục tiêu của phe kia. Vô số người mong ta biến mất khỏi cõi đời này." Y nói mà ánh mắt tối sầm, giơ tay búng khế vào bình lưu ly. Tức thì bên trong gợn sóng lẫn tẩn, con cá nhỏ cũng vẩy đuôi nhè nhẹ, rồi lại nằm im dưới đáy bất động. "Bên cạnh ta xuất hiện vô vàn bí ẩn, bất cứ lúc nào cũng rình rập đe phòng ta, chẳng ai hay lòng ta nóng như lửa đốt, hoang mang rối loạn. Ta cứ ngỡ đời này kiếp này mình sẽ phải mãi mãi sống trong nơm nớp lo sợ vô cùng tận như thế, cho đến ngày... người xuất hiện."

Nói đoạn, y rời tay khỏi bình lưu ly, đôi mắt tối thẫm chẳng biết tự lúc nào đã hứng được vài đốm sao sa, phản chiếu ánh đèn lay động. Y chăm chú nhìn cô không chớp, in bóng cô vào đáy mắt mình, chập chờn lay động theo ngọn đèn.

Hoàng Tử Hà căng thẳng cực độ, như sợ mình bị những ngôi sao sáng rực kia hút lấy, từ nay về sau chẳng còn cơ nào mà tồn tại nữa; lại sợ rời khỏi ánh mắt y, từ nay về sau sẽ lạc lối, không tìm được đường sáng nữa.

Thế nên, cô đành để mặc cho tim đập dữ dội, mãi đến khi cả người nóng bừng lên, không sao khống chế nổi nỗi xao xuyến trong lòng, mới hít một hơi thật sâu, khế đáp: "Ta... thật lấy làm hổ thẹn, chưa sể bớt được gánh nặng cho gia, mãi đến giờ vẫn chưa vạch rõ được những bí mật bên cạnh gia..."

"Bí mật đó đủ để khuynh đảo triều đình, sao có thể phá giải trong sớm tối?" Y chậm rãi lắc đầu nói khẽ, "Ta mất bao nhiêu thời gian cũng chưa thu

được gì, hưởng hồ người vừa mới tiếp xúc không lâu."

"Nhưng ta..." Cô chăm chú nhìn y, rồi đột ngột quyết định. Có lẽ gió đêm và ánh đèn đã xua tan thận trọng, cô chìa tay ra ấp nhẹ lên mu bàn tay y, nói rất chân thành, "Ta sẽ ở bên cạnh gia, vạch trần bí mật này. Ta sẽ xua tan hết mây mù che phủ, để gia khỏi lạc lối, tận mắt nhìn rõ vận mệnh của mình."

Chân thành quả quyết đến thế, gần như đã lập lời thề.

Cô không hề nói, trong cái đêm y hôn mê nguy cấp, cô từng nghĩ, nếu người mà mình dốc hết mọi thứ đánh cuộc đi theo vĩnh viễn biến mất khỏi thế gian, từ nay mình chẳng còn chỗ dựa, cũng chẳng còn cơ hội lật án minh oan nữa... thì sống còn ý nghĩa gì?"

Nhưng cô nghĩ, có những việc chẳng cần nói ra, y cũng hiểu.

Lý Thư Bạch đắm đắm nhìn cô dưới ánh đèn, gương mặt vẫn bình lặng như nước, chỉ có vô số tình cảm phức tạp thoáng qua trong mắt, có hân hoan, có buồn bã, có cảm thương, thậm chí có phần chần chừ e sợ.

Hoàng Tử Hà cảm giác được tay y hơi nhúc nhích, dường như bất giác siết chặt. Bấy giờ cô mới cúi đầu, nhận ra vừa rồi mình quá mức kích động, lại dám lạm quyền áp tay lên tay y, vừa căng thẳng vừa bối rối, vội nhấc tay lên toan rút về.

Nhưng đúng lúc cô vừa nhích ngón tay, y đã lật tay nắm chặt lấy tay cô.

Ánh đèn sáng rực chảy tràn quanh họ, giữa đêm khuya thanh vắng, bên con cá nhỏ đã ngủ yên, chỉ còn tiếng gió lao xao ngoài cửa sổ, và nhịp đập phập phồng trong huyết quản đôi bên, gấp gáp mà hoà hợp.

Chương 16

TRÀ MI TÀN ÚA

Hoàng Tử Hà cả đêm thao thức, bao suy nghĩ rối rắm cứ trở đi trở lại trong đầu, ùn lên rồi mù, khiến cô không thể gạt bỏ, cũng không thể nhìn thấu.

Chẳng biết ngọt ngào hay bi ai.

Mãi đến gần sáng, cô mới mơ màng thiếp đi, cho tới khi bị tiếng ồn ào bên ngoài đánh thức. Cô giơ tay xhe mắt, cả người bải hoải rã rời, trở mình một cái rồi thần mặt ra, tiếp tục ngẫm nghĩ những sự việc vẫn quấy nhiễu mình.

Người bên ngoài đập cửa rầm rầm: "Sùng Cổ mau dậy đi! Ta có phát hiện mới này!" Đương nhiên là Chu Tử Tần. Có lẽ đợi ở nha môn sốt ruột quá nên hăn chạy thẳng tới đây lôi cô dậy.

Nhìn trời có lẽ đã sắp tới giờ Ngọ. Sáng đến nỗi khiến người ta không mở nổi mắt. Hoàng Tử Hà day day huyết thái dương, ậm ừ đáp lời, rồi chỉnh trang tử tế, mặc quần áo chỉnh tề, cuối cùng mới mở cửa: "Phát hiện gì cơ?"

Chu Tử Tần giơ cao chiếc vòng ngọc chạm đôi cá vẫn trân quý như của báu, hồ hồ kể: "Sáng sớm nay người ở tiệm cầm đồ đến tìm ta, nói vị nha sai đến hỏi nên y đã đi suốt đêm từ Long Châu về đây. Vừa trông thấy chiếc vòng, y nhớ ta ngay người mua là..."

Hoàng Tử Hà sáng mắt lên, thấy hăn cố ý lẩn tránh chỉ nói một nửa thì hỏi dồn: "Là ai?"

"Haha, ta biết ngay Sùng Cổ là người đi dò hỏi tiệm cầm đồ mà!" Chu Tử Tần dương dương tự đắc, có vẻ rất tự tin vào phán đoán của mình: "Sùng Cổ hỏi từ khi nào vậy? Nếu không sao người ta lại đến tìm ta?"

Hoàng Tử Hà gật đầu: "Chiếc vòng đó quả thật được người của tiệm Long Châu bán sao? Là ai mua về?"

Chu Tử Tần nhìn quanh một vòng để tránh bị người quen trông thấy rồi kéo cô vào phòng, ghé tai thì thào: "Công công không đoán ra được đâu! Kẻ mua chiếc vòng không phải Ôn Dương, mà là... phủ tiết độ Tây Xuyên!"

Hoàng Tử Hà kinh ngạc, vô vàn manh mối và suy nghĩ chông chéo đồng loạt ập đến, dường như mọi thứ bắt đầu lộ dấu tích từ đây, lại cũng dường như vì thế mà càng thêm rối loạn.

"Nghe nói bây giờ là tết, lão chương quầy ở tiệm cầm đồ chuẩn bị một đồng đồ tốt, rồi mời quản sự các phủ đến. Đương nhiên phủ tiết độ phải xếp hàng đầu, lựa chọn trước một lượt xem có món gì lọt mắt. Trong đồng đồ trình lên, có chiếc vòng này do người từ Long Châu đưa đến, người tiết độ phủ bèn nói, cái vòng này chất ngọc bình thường, nhưng chạm trổ rất khéo, chi bằng dâng cho chúng ta làm lễ vật đi? Tiệm cầm đồ dĩ nhiên bằng lòng, nên không ghi vào sổ nữa mà dâng luôn cho họ."

Hoàng Tử Hà chậm rãi hỏi: "Người nào của phủ tiết độ đến chọn đồ?"

"Kẻ kia vốn ở Long Châu, chỉ tạm thời đến phụ giúp nên không biết. Vì không ghi sổ nên giờ muốn tra cũng khó. Có điều, như người ở tiệm còn nhớ, thì trong đám đó có Tề Đăng."

Nói vậy là chiếc vòng từng rơi vào tay Tề Đăng.

Quan hệ giữa Tề Đăng và Ôn Dương rốt cuộc thế nào? Giữa Tề Đăng và Vũ Tuyên thì sao? Mối tình giữa Phó Tân Nguyễn và Ôn Dương cuối cùng là thế nào? Sao chiếc vòng Tề Đăng mua lại đến tay Phó Tân Nguyễn? Cái chết của Thang Châu Nương là tình cờ hay có kẻ cố ý hãm hại? Nếu là mưu sát thì nguyên nhân là gì?

Cái chết của Tề Đăng liên quan đến ai? Là Chu Tử Yên không muốn gả cho hắn, nên dùng cách nào đó mà cô chưa khám phá được giết hại, hoặc bày mưu cho kẻ khác ra tay? Hay là những người hãm thương qua lại... Vũ Tuyên? Ôn Dương? Thậm chí, Phạm tướng quân?

Lại nói đến Vũ Tuyên, rốt cuộc hẳn đã gặp phải chuyện gì? Là ký ức của hẳn gặp vấn đề, nên xuất hiện cảnh tượng liên quan tới việc cô giết hại cha mẹ, hay có kẻ muốn vu hãm cô với hẳn, bày ra cảnh tượng đó, khiến hẳn hiểu lầm?

Đến giờ vụ án của gia đình cô mới chỉ tra được chuyện trảm độc. Bấy giờ rốt cuộc kẻ nào vừa có cơ hội ra tay, lại bừa có thể lấy được trảm độc? Phó Tân Nguyễn chết vì trảm độc, có liên quan gì tới người thân của cô chẳng? Suy cho cùng, có phải họ bị cùng một hung thủ hại chết? Giữa một quận thú như cha cô và một nhạc kỹ như Phó Tân Nguyễn, có quan hệ gì?

Sắp xếp lại tất cả manh mối thật nhanh, cuối cùng Hoàng Tử Hà cũng nắm được điểm quan trọng: họ cùng tham gia một thi xã.

Vừa khéo hôm nay thi xã ấy lại họp mặt bên bờ Thanh Khê, mọi thành viên đều nhận được thiệp mời.

"Đi thôi, vừa hay họ đến đông đủ, chi bằng chúng ta cũng tới xem thử." Chu Tử Tần dẫn Hoàng Tử Hà thúc ngựa chạy ra ngoài thành: "Phong cảnh Thanh Khê đẹp lắm, tiện thể dẫn Sùng Cổ đi tham quan luôn."

Thanh Khê ở ngoại ô, nằm trên con đường dẫn tới Hán Châu và Long Châu.

Chu Tử Tần và Hoàng Tử Hà mỗi người một ngựa, ra khỏi cổng thành, đi thêm mười mấy dặm ngoài ngoại ô thì tới một con đường núi.

Bên đường đặt một trạm gác, vừa kết thúc đợt tìm kiếm Quý vương, giờ cũng chưa nhận được công văn nào quan trọng nên mấy tên lính Tây Xuyên nhàn nhã ngồi đó quan sát người qua kẻ lại.

Chu Tử Tần giao du rất rộng, ngang qua trạm gác còn gỡ làn hoa quả mới mua đưa cho mấy tên lính: "Lần trước Lưu đại ca than rằng canh gác ở đây vừa mệt vừa khát, ta nghĩ đi nghĩ lại, thấy nếu tặng rượu thì sợ ảnh hưởng việc công, đành biếu các vị ít hoa quả."

Đám lính thấy hẳn tốt bụng như thế thì luôn miệng thiếu bổ đầu thế này, thiếu bổ đầu thế kia, khăng khăng giữ hẳn ở lại, rót cho họ hai chén trà giải

khát.

Nhìn người ngựa qua lại, Hoàng Tử Hà thuận miệng hỏi: "Mấy hôm nay chắc nhiều người qua đây lắm nhỉ? Các vị vất vả quá." Một tay lính trẻ gật đầu: "Đúng vậy, mấy hôm trước phong toả núi, rất nhiều người không qua được, giờ Quỳ vương bình an vô sự mới bỏ lệnh phong toả, quả thật đông đúc."

"Nghe nói lúc tìm kiếm vương gia, trừ quân lính Tây Xuyên, không cho ai cưỡi ngựa ra vào nữa ư?" Hoàng Tử Hà lại hỏi.

Mấy tên lính gác vừa ăn hoa quả vừa cười nói: "Chính thế, lỡ Quỳ vương xảy ra chuyện thì đừng nổ chúng ta, mà cả quân Tây Xuyên lẫn quận Thục đều không gánh nổi đâu! Ai dám cho người lạ ra vào chứ."

"Mấy hôm đó phải chia làm ba ca, luân phiên canh gác, không phải quân Tây Xuyên không cho vào."

"Vất vả quá..." Hoàng Tử Hà sức nhớ ra một chuyện: "À phải, Tề phán quan là quan văn, sao lại vào núi?" Chu Tử Tần kinh ngạc nhìn cô, không hiểu sao cô tự dưng nhắc tới Tề Đăng, còn hỏi chuyện hản vào núi. Quan trọng nhất là, sao cô biết lúc ấy Tề Đăng từng vào núi?

"Đúng đúng, chúng ta cũng lấy làm lạ, cho rằng Tề phán quan không cần vào, nhưng hôm ấy Tề phán quan cưỡi ngựa đến, nói là không yên tâm, phải đích thân đi tuần một chuyến."

"Phải phải, lúc ấy ta vội vàng thẳng ngựa định đi theo, nhưng phán quan nói mình chỉ vào một chút sẽ ra ngay, ta vừa lên ngựa thì phán quan đã thúc ngựa chạy thẳng, ta chẳng biết làm sao, đành ở lại..."

"Haha, đúng là người vô mộng ngựa cũng chẳng nên thân, người ta đâu thèm đếm xỉa đến người..." Đám lính đứng đó cười rộ lên.

Kẻ khác sức nhớ ra, liền hỏi Chu Tử Tần: "Thiếu bổ đầu này, có phải Tề phán quan chết rồi không?"

Chu Tử Tần gật đầu: "Đúng đấy, còn chết rất kỳ quặc, ta và Dương công công vẫn chưa tìm ra manh mối."

"Thế ư? Thiếu bổ đầu anh minh thần võ còn không điều tra ra được thì đúng là quái lạ."

"Tề phán quan hăng ngày rất tốt bụng, niềm nở với bọn lính thối tha này, thật không ngờ lại bị người ta giết."

Mọi người lao nhao bàn tán về cái chết của Tề Đăng, chỉ riêng một tên lính khá trẻ trong đám chẳng nói chẳng rằng, trầm ngâm nắm chặt quả chín trong tay, lộ vẻ phân vân.

Hoàng Tử Hà liền bắt chuyện: "Đại ca có qua lại gì với Tề phán quan không? Huynh nghĩ thế nào về chuyện này?"

"Không có..." Bị hỏi đột ngột, tên lính vội cắn luôn nửa quả, nhưng không nhai mà lúng búng đáp: "Ta đang nghĩ, nường tử của Tề phán quan... chẳng biết sẽ ra sao."

Nường tử. Hoàng Tử Hà tóm ngay được từ này, bèn liền mắt ra hiệu cho Chu Tử Tần. Chu Tử Tần hiểu ý, liền vươn tay phải ra khoác vai kẻ nọ: "Làm người có tứ khoái, chỗ các vị có nhà xí không? Mau dẫn ta đi với."

Không lâu sau, Chu Tử Tần quay lại, cười từ biệt mọi người.

Hai người lên ngựa, nhắm hướng Thanh Khê.

Qua một chỗ ngoặt, thấy trước sau không có bóng người, Chu Tử Tần lập tức làm bộ thần bí thúc ngựa sát lại gần Hoàng Tử Hà, nháy mắt: "Sùng Cổ này! Đúng là phát hiện lớn! Quỷ khóc thần sầu đấy nhé!" Hoàng Tử Hà vội hỏi: "Gì cơ?"

"Nhiều ngày trước, trong lúc canh phòng, đám lính đó từng thấy Tề phán quan đi lên núi Minh Nguyệt!" Hoàng Tử Hà vốn biết Tề Đăng không đáng tin, nhưng không ngờ lại đáng ngờ tới mức này, đành nhẫn nại chờ Chu Tử Tần kể tiếp.

Thấy Hoàng Tử Hà không đáp lời, cũng chẳng nài nỉ mình kể tiếp, Chu Tử Tần cụt hứng hậm hực nói: "Bấy giờ hãn không đi một mình, mà có cả

một cô nương, đội mũ có mạng che, nhưng vẫn thấp thoáng nhận ra là mỹ nữ cực phẩm."

Hoàng Tử Hà trầm tư gật đầu, nhưng Chu Tử Tần lại tức tối ra mặt: "Tên khốn Tề Đằng chết là đáng kiếp! Hơn 30 tuổi còn phóng đảng như thế, vợ trước của hắn không chừng bị chọc cho tức chết cũng nên!"

Hoàng Tử Hà hiểu gã đang chửi thay cho em gái, nên chỉ cười trừ.

Quả nhiên, Chu Tử Tần tiếp: "May mà Tử Yên chưa gả cho hắn! Bằng không với tính tình nó, gặp phải kẻ như thế chẳng phải sẽ một đao đâm chết hắn ư?"

Hoàng Tử Hà nhướng mày không đáp.

Chu Tử Tần nói ra mồm mới thấy mình lỡ lời, sau phút ngần ngợ bèn vội vã lấp liếm: "Bập bập! Không phải không phải! Ta không có ý nói con bé giết người! Dù... dù nó không muốn gả cho Tề Đằng, thì cũng chỉ khóc lóc ăn vạ ở nhà thôi, nhất định không âm thầm giết người đâu!"

"Ta hiểu mà." Hoàng Tử Hà hỏi sang chuyện khác: "Có manh mối gì về cô gái đi đập thanh cùng Tề Đằng chưa? Liệu có liên quan gì tới vụ án không?"

Chu Tử Tần vỗ trán đáp: "Suýt nữa thì quên! Bấy giờ hai người họ cưỡi ngựa lên núi, lúc ngang qua trạm gác, A Lữ nhận ra tua đỏ trên ngựa cô gái kia bị rơi, bèn nhặt lên trả lại. Trong khi cúi xuống nhặt rồi ngược lên, y thoáng nhìn qua lớp mạng che, trông thấy mặt cô ta. Nghe nói nhan sắc sau tấm mạng đẹp như tiên trên trời, khiến y dờ dẫm cả ra, tới khi họ đi khuất vẫn chưa định thần lại được!"

Hoàng Tử Hà ghìm cương ngẫm nghĩ giây lát rồi hỏi: "Có nhớ được đặc điểm gì không?"

"Đặc điểm trên mặt thì không, huống hồ bấy giờ A Lữ đã thần thờ, giờ hồi tưởng cũng chỉ nhớ được cảm giác kinh diễm ấy, chứ làm sao nhớ nổi tiểu tiết? Từ sau khi gặp cô ta, y cứ xao xuyến khôn nguôi, về sau lại nghe tin Tề phán quan sắp cưới vợ, nên cứ đinh ninh đó là Tử Yên... Lần này gặp

ta, y bèn vòng vo dò hỏi về con bé, chẳng thèm nhìn lại bản thân, đũa mồi muốn chồi mâm son, cha ta mà chịu gả con cho một tên lính canh ư." Kể đến đây, Chu Tử Tần lại chột dạ: "Dù sao người y gặp cũng không phải em gái ta. Con bé đó khó mà theo người khác ra ngoài, cũng chẳng nghiêng nước nghiêng thành đến thế. Huống hồ tính tình nó ngang ngạnh, hôn sự lại trắc trở đến hai lần, muốn gả vào nhà tử tế cũng khó lắm."

Hoàng Tử Hà lặng lẽ ngẩng đầu nhìn vòm trời bị tán đại thụ che khuất, sau lớp lá ken dày, vẫn lấp ló đâu đó sắc lam thăm thẳm, thở hắt ra, lầm bầm: "Ra là thế..."

Chu Tử Tần ngồi trên ngựa vội ghé sát người lại hỏi gặng: "Gì cơ? Ra thế cái gì?"

Hoàng Tử Hà quay sang bảo hản: "Thay mặt đối đào, cũng có thể gọi là ve sầu lột xác. Chúng ta sắp đến Thanh Khê, có thể chứng thực vài điều rồi."

"Thật ra cũng không phải lập thi xã chính thức gì. Chỉ là mấy người ở Thành Đô hay tụ họp cùng nhau, thỉnh thoảng nổi hứng lôi bạn kéo bè đến mở hội thơ, lâu lâu gặp gỡ, hằng tháng hẹn ở vườn Tình lấy thơ kết bạn, bàn luận đàm đạo, cũng không có ngày giờ cố định..."

Các thành viên thi xã tụ tập bên bờ Thanh Khê thấy Chu thiếu bổ đầu đích thân tới thăm hỏi đều lộ vẻ sợ sệt và bất an. Người mào đầu thi xã, một kẻ sĩ tên gọi Trần Luân Vân thì thảo hỏi những người khác: "Có phải mấy bài thơ chúng ta làm lúc du ngoạn miếu Thần Nữ năm nay quá vô lễ, nên... bị thần linh giáng tội, chẳng bao lâu đã chết mất hai người không..."

"Có nhẽ đâu thế? Nếu nói là vô lễ thì không đến lượt Ôn Dương đâu. Xưa nay chẳng phải Ôn huynh không bàn đến ái tình ư! Thậm chí lúc chúng ta bình phẩm tượng Thần Nữ, Ôn huynh chỉ mãi miết nghiên cứu đề thi trên tường, không hề hòa theo."

Cả đám đang lao xao, đã bị Chu Tử Tần chen ngang: "Nhưng ta nghe nói Ôn Dương thường lui tới đường hoa ngô liễu, có thể thấy vẫn thích mỹ nhân."

"Thế sao? Chuyện... chuyện này, chúng ta chưa từng nghe nói." Trần Luân Vân hỏi người bên cạnh: "Huống hồ Ôn Dương bản tính lạnh lùng lại tự vẫn cùng một nhạc kỹ, khiến chúng ta vô cùng sửng sốt. Lẽ nào Ôn huynh lại là hạng đa tình cố chấp thế ư?"

"Nói là đa tình cố chấp, nghĩ thế nào cũng lạ nhỉ? Cha mẹ Ôn huynh đã tạ thế, họ hàng gần chẳng còn ai, thậm chí vợ cũng qua đời rồi, dù Ôn huynh lấy một nhạc kỹ cũng chẳng ai ngăn cản, sao phải tự vẫn?"

Có người lại nói: "Năm ngoái Hà Đại chẳng phải cũng tục huyền với nhạc kỹ Liễu Thư Nhi đấy ư? Sau khi Liễu Thư Nhi xé giấy hoàn lương, mọi người chỉ thích kéo đến nhà họ Hà, vì vợ Hà huynh vừa dí dỏm lại phóng khoáng, ngón gì cũng chiều, thỉnh thoảng còn cải trang làm nam nhi cùng chúng ta ra ngoài du ngoạn, ai cũng khen là vợ tốt, ngấm ngấm ngưỡng mộ Hà huynh. Lẽ nào lại chê bai Ôn huynh lấy một cô nương xuất thân ca múa?"

"Huống hồ nếu là Tề Đằng, không chừng còn phải cân nhắc xem cưới một nhạc kỹ có ảnh hưởng gì tới bước đường làm quan, tổn hại thanh danh hay không. Chứ Ôn Dương xưa nay không thích ra làm quan, thì còn lo gì?"

Hoàng Tử Hà im lặng lắng nghe họ bàn tán, đến giờ mới hỏi: "Quan hệ giữa Tề Đằng và Ôn Dương là thế nào?"

Trần Luân Vân đáp: "Vì Tề Đằng tên chữ là Hàm Việt, tính tình tiêu sái ôn hòa, nên chúng ta đặt cho biệt danh là Hàm Nguyệt công tử, vừa khéo hợp thành một đôi với Ôn Dương, thường lôi cả hai ra trêu chọc. Song Tề Đằng thích náo nhiệt còn Ôn Dương ưa tĩnh, đôi bên hình như không thân thiết gì, chỉ gật đầu chào hỏi xã giao thôi."

Hoàng Tử Hà lại hỏi: "Vậy những ai thường qua lại với Tề Đằng và Ôn Dương?"

Ba người đồng thanh đáp ngay: "Vũ Tuyên!"

Hoàng Tử Hà gật đầu làm thinh.

Chu Tử Tần vẫn chưa hiểu ra, ngạc nhiên hỏi lại: "Các vị muốn nói Vũ Tuyên qua lại với ai trong hai người kia?"

"Qua lại với cả hai!" Họ khẳng định.

Thấy Chu Tử Tần vẫn chưa tin, Trần Luân Vân bèn giải thích: "Ôn Dương ưa tĩnh, thích thư pháp, mà Vũ Tuyên lại là danh gia thư pháp ở Thành Đô, nên Ôn huynh thường mượn cơ tiếp cận, tìm đủ cách để kết thân. Các vị có nhớ chuyện bức thủ bút của Chung Hội lần trước không? Có phải từ đó họ bắt đầu trở mặt không nhỉ?"

"Đúng đúng, chuyện này ta nhớ!" Một người trẻ tuổi đáp ngay, "Là mùa thu năm ngoái, bấy giờ Ôn Dương khoe mình mới tìm được một bức thư tay của Chung Hội, mời Vũ Tuyên đến bình phẩm. Vũ Tuyên vui vẻ đi, nhưng sau khi trở về thì không thèm nhìn mặt Ôn Dương nữa, người khác có hỏi đến cũng không buồn nhắc tên. Ta từng dò hỏi Vũ huynh thấy bức thủ bút ấy thế nào, có phải đồ thật hay không."

Chu Tử Tần hỏi dồn: "Vũ Tuyên bảo sao?"

"Bấy giờ thái độ của Vũ huynh rất lạ, các vị không mấy thân thiết nên không biết chứ, Vũ Tuyên là người xuất sắc nhất thi xã chúng ta, thần thái cử chỉ phong nhã thoát tục, không ai sánh kịp. Ta quen Vũ Tuyên mấy năm nay, chưa từng thấy huynh ấy nổi giận bao giờ. Thế mà hôm ấy mặt Vũ Tuyên lạnh băng, giọng điệu cũng rất hờ hững nói, bức thư viết tháng 12 năm Gia Bình thứ nhất, Chung Hội tự xưng là thượng thư lang, sao có thể là thật được."

Trần Luân Vân gật đầu: "Đúng thế, thoát đầu chúng ta cũng không hiểu, về giở sách ra mới biết, thì ra năm Gia Bình thứ nhất, Chung Hội đã chuyển sang làm trung thư thị lang, Vũ huynh chỉ nhìn qua đã biết là đồ giả."

Chu Tử Tần phản bác: "Dù là đồ giả, cũng chỉ có Ôn Dương bị lừa mua lầm mà thôi, sao lại xích mích?"

"Đúng vậy, nhưng từ đó trở đi, Vũ Tuyên không qua lại gì với Ôn Dương nữa, khi gặp nhau ở thi xã, Ôn Dương vẫn vồn vã niềm nở song Vũ Tuyên

đều trắng xa ba ước, thậm chí vì thế mà bỏ cả mấy kỳ không đến."

Hoàng Tử Hà nhìn sang Chu Tử Tần, thấy hắn vẫn chưa hiểu bèn chuyển chủ đề: "Quan hệ giữa Tề Đằng và Vũ Tuyên thì sao?"

Trần Luân Vân đáp: "Chuyện này ta biết rõ hơn. Trước đây họ cũng chỉ xã giao thôi, nhưng từ sau lần Vũ Tuyên tự sát không thành, họ lại đâm thân thiết, thậm chí có thời gian còn qua lại thường xuyên."

Hoàng Tử Hà trước đây từng nghe Vũ Tuyên nhắc đến chuyện này, nhưng không nói rõ. Giờ Trần Luân Vân kể ra, cô chợt thấy tim đập rộn lên, buột miệng hỏi: "Tự sát không thành ư?"

"Đúng thế, là sau khi nhà Hoàng quận thú xảy ra chuyện, Hoàng tiểu thư bỏ trốn. Người Thành Đô ai ai cũng biết Hoàng tiểu thư thân thiết với Vũ Tuyên, nhưng chẳng ai ngờ gia đình Hoàng quận thú vừa xảy ra chuyện, Vũ Tuyên lại đứng ra tố cáo Hoàng tiểu thư; cũng chẳng ai nghĩ, sau khi Hoàng tiểu thư bỏ trốn, không rõ tung tích, Vũ Tuyên lại tự vẫn ngay trước mộ Hoàng quận thú vào đúng ngày đưa tang. Cũng không ai nghĩ, kẻ cứu Vũ Tuyên lại là Tề Đằng, hẳng ngày chẳng có qua lại gì." Trần Luân Vân thở dài, "Chuyện này chỉ mấy người trong thi xã biết thôi, vì Vũ Tuyên và Tề Đằng đều là bạn, nên mấy người chúng ta tuy biết, cũng chẳng nói ra."

Hoàng Tử Hà thấy ngực đau âm ỉ, thần thờ dựa vào lưng ghế, im lặng.

"Vũ Tuyên nằm liệt giường, hôn mê mấy ngày mới tỉnh lại, chẳng biết có phải tổn thương chỗ nào không, mà... các vị có thấy tính tình Vũ huynh thay đổi hẵn không?"

Nghe những người khác nói vậy, Trần Luân Vân gật đầu: "Đúng đúng, Vũ huynh vốn là người tiêu sái thoát tục, song sau biến cố ấy lại trở nên ngờ ngẩn, dường như chẳng để tâm đến bất cứ thứ gì, lại dường như dè chừng tất cả mọi người. Hơn nữa còn nói trước quên sau, chuyện hôm trước nói với chúng ta, hôm sau đã quên bẵng..."

"Mỗi khi chúng ta lỡ lời nhắc gì đó về phủ quận thú, Vũ huynh lại đau đầu, thoát tiên ta ngờ huynh ấy đau đớn về cái chết của Hoàng quận thú,

nào ngờ lại đau đến nỗi toàn thân vã mồ hôi lạnh, cả người mềm nhũn, suýt nữa mất mạng, nên chúng ta... trước mặt Vũ huynh phải hết sức cẩn trọng lời nói, chỉ e động đến chuyện đau lòng của huynh ấy." Một số người khác cũng xôn xao phụng họa, tỏ vẻ nghi hoặc.

"Thật ra cũng có loại bệnh như thế. Ví như sau khi bị tổn thương quá lớn, hễ nhắc lại một vài chuyện gì đó, cảm thấy không thể chịu đựng nổi, cơ thể sẽ vô thức phản kháng, tạo thành phản ứng mạnh như vậy." Chu Tử Tần chen vào phân tích rành mạch đầu ra đuôi: "Còn một khả năng nữa, là trong lúc Vũ Tuyên tự sát, sợi dây nào đó trong cơ thể bị tổn thương, từ ấy sinh ra thay tâm đổi tính cũng nên, ví như một chuyện năm xưa ta đọc được trong sách cổ..."

Mọi người xúm lại cùng Chu Tử Tần nghiên cứu đủ lời đồn đại cùng các vụ tính tình thay đổi sau khi chết đi sống lại hoặc gặp tổn thương lớn, Hoàng Tử Hà ngồi bên lắng nghe hồi lâu, cũng chẳng thu được gì có ích, cứ vào tai này lại trôi sang tai kia, đành ngồi yên trên ghế, thầm rà soát lại những manh mối liên quan trong vụ án này.

Trời không còn sớm nữa, mà Vũ Tuyên vẫn chưa tới.

Thấy mọi người cũng chẳng còn gì để nói, ngượng ngập ngồi đó, Chu Tử Tần bèn kết thúc câu chuyện: "Đa tạ các vị giải đáp nghi vấn giúp ta, hôm nay ta phải đi trước, ngày sau các vị tự tiện nhớ báo cho ta một tiếng, ta sẽ tới hầu phong nhĩ."

"Ôi thiếu bổ đầu từ Trường An đến đây, lời lẽ dí dỏm, kiến thức bất phàm, chịu ghé mắt xanh tới đám quê mùa thô kệch chúng ta là vinh hạnh lắm rồi!" "Vâng vâng, được thiếu bổ đầu nể mặt như thế, đúng là phúc phận của chúng ta!" Chu Tử Tần lại lần nữa phát huy năng khiếu kết bạn khắp thiên hạ, sau một phen tán gẫu chuyện trên trời dưới bể, đã trở thành bạn thân của tất cả mọi người trong thị xã.

Một số người tiễn hân đến tận lối vào Thanh Khê, quyến luyến không rời.

Thanh Khê vốn là một thung lũng rộng lớn, xung quanh toàn thông, một dòng suối trong vắt từ cửa thung đổ vào bị thể núi chia thành ba bốn nhánh

suối con, rồi tụ lại ở cuối thung, cuộn cuộn chảy tiếp.

Họ cưỡi ngựa men theo dòng nước ra khỏi thung lũng, chợt phát hiện có một người đang lặng lẽ đi trên bờ bên kia.

Chính là Vũ Tuyên. Nghe tiếng vó ngựa, hấn quay đầu nhìn sang. Cách con suối chảy xiết, một mình hấn đứng dưới bóng râm trong rừng, mặc cho hơi nước thổi tung vạt áo, lặng lẽ nhìn cô.

Hoàng Tử Hà thoáng lường lự, thấy Chu Tử Tần đứng trước ngoái lại nhìn mình bèn bảo hấn: "Công tử đi trước đi, hình như ta đánh rơi đồ, phải vòng lại tìm."

Chu Tử Tần ừm một tiếng, nghiêng ngó nhìn quanh quất, song cạnh hấn là một tảng đá lớn, che khuất bóng dáng Vũ Tuyên ở bờ bên kia, hấn chỉ thấy rừng sâu thăm thẳm, khe suối róc rách, không có gì khác thường, bèn dặn dò: "Sùng Cổ nhanh lên nhé."

Đợi hấn ra khỏi cánh rừng, nhắm thẳng hướng đường cái quan, Hoàng Tử Hà mới giục ngựa lội qua suối, đi đến bên Vũ Tuyên rồi nhảy xuống ngựa.

Cô nghe thấy giọng hấn, rất khẽ, đượm vẻ khàn khàn mệt mỏi, chẳng biết hấn đã đứng đó bao lâu: "A Hà..."

Cô lại nghe thấy cách gọi này, nhưng, dường như đã cách cả một đời.

Hồi còn ở phủ quận thú, hấn từng rất nhiều lần khe khẽ gọi cô như thế.

Hấn trách móc, A Hà lại mãi tra án, quên ăn cơm hả? Sau đó cười khi khi chìa ra gói đồ ăn còn ấm.

Hấn mừng rỡ, A Hà, hôm qua ta lục lại tất cả sổ sách liên quan tới vụ án, cuối cùng cũng tìm được một chỗ không bình thường.

Hấn lo lắng, A Hà, ta rất lo cho đứa bé con nạn nhân. Chúng ta tới cô nhi viện thăm nó, cho nó ít đồ ăn được không?

Chuyện cũ trường trường dâng lên trong đầu cô, nghiêng trời rợp đất. Những dặn dò đinh ninh mà cô từng lấy làm phiền, những tiểu tiết nhỏ nhất

mà cô cứ ngỡ là vô nghĩa, giờ đây, đối diện với hắn, hồi tưởng lại từng chút một, đều khiến cô xót xa.

Hắn hỏi khẽ: "Muội đã có manh mối gì về cái chết của Tề Đằng chưa?"

Giọng điệu quen thuộc như thế, giống như hắn vẫn quen miệng hỏi han tất cả những vụ án trước đây.

Hoàng Tử Hà cup mặt, cố ý không nhìn về mặt Vũ Tuyên: "Vẫn chưa biết được. Nhìn bề ngoài, Tề Đằng chẳng có lý do gì mà phải chết. Tình tình Tề đại nhân hòa nhã, lại là phán quan phủ tiết độ, quan hệ với mọi người rất tốt."

Vũ Tuyên ngơ ngẩn nhú mày, thuận miệng nói theo: "Đúng thế... Ai lại giết Tề huynh chứ?"

"Đúng vậy, nhìn bên ngoài thì mọi người đều quý mến Tề phán quan, nhưng sự thật ai mà biết được... Có lẽ rất nhiều người có lý do giết hắn, chỉ là vẫn chưa tra rõ đấy thôi." Nói rồi, Hoàng Tử Hà ngược nhìn Vũ Tuyên, chậm rãi nói thật khẽ: "Ví như không bằng lòng về việc hôn nhân của Tề phán quan, không muốn Tề phán quan lấy Chu tiểu thư; hoặc là hắn vô tình trở thành hòn đá ngáng chân ai đó trên đường công danh. Hay là... Tề phán quan từng đắc tội với ai đó, tỷ dụ làm khó kẻ ấy trước mặt nhiều người chẳng hạn."

Nghe đến đây, Vũ Tuyên bỗng tái mặt, mở to mắt nhìn cô chăm chăm đầy kinh ngạc, hồi lâu mới cười buồn: "Muội trông thấy ư?"

"Vâng... Lúc ấy, muội ở ngay cạnh đó." Hoàng Tử Hà đáp khẽ.

Vũ Tuyên nhìn cô hồi lâu, lại hỏi: "Nên muội nghĩ ta là hung thủ?"

"Giờ chân tướng chưa rõ, huynh có khả năng, nhưng Chu Tử Tần, Trương Hàng Anh, thậm chí cả muội cũng có... Vẫn khó kết luận lắm."

Vũ Tuyên chăm chú quan sát nét mặt cô, hòng tìm ra mảy may biểu cảm liên quan đến mình, nhưng chỉ bắt gặp vẻ mặt lạnh nhạt bình thản, không có gì khác lạ. Cuối cùng, hắn thở dài: "Đúng, sáng hôm kia Tề Đằng có nói mấy câu, ta không rõ lắm, nhưng cũng cảm thấy đó là việc có liên quan mật

thiết đến mình. Vốn định tan tiệc sẽ gặng hỏi Tề huynh kỹ hơn, nào ngờ... Huynh ấy lại chết giữa màn múa."

Hoàng Tử Hà thấy gương mặt nghiêng nghiêng tuần tú vừa Vũ Tuyên đượm phần buồn, thì thầm nghĩ, có lẽ cái chết của Tề Đăng cũng ảnh hưởng tới hần không ít. Cô thở dài hỏi lảng đi: "Sau khi cha mẹ muội qua đời, sao huynh lại nghĩ quần?"

Mặt Vũ Tuyên tái mét, thấp thoáng bi ai. Hần ngoảnh mặt đi không nhìn cô, nghèn nghẹn đáp: "Không liên quan tới muội... Ta chỉ muốn đi theo cha mẹ nuôi thôi."

Hoàng Tử Hà khẽ gật đầu, lại hỏi: "Nghe nói là Tề Đăng cứu huynh?"

"Ừ..."

"Thế thì Tề phán quan là ân nhân cứu mạng huynh, vậy mà huynh không hiếu gì về hần ư?"

Vũ Tuyên lạnh nhạt đáp: "Chỉ là trùng hợp thôi, Tề huynh cứu mạng ta, song lòng ta đã nguội lạnh, không muốn sống tiếp nữa, nên huynh ấy với ta, cũng chẳng tính là ơn nghĩa."

Vẻ mặt hần hết sức xa cách và lạnh nhạt, dường như chẳng hề coi Tề Đăng vào đâu. Hoàng Tử Hà thở hắt ra: "Huynh nghĩ không thông, muội cũng đành chịu... Dù sao muội cũng sẽ tra rõ mọi chuyện, phô bày chứng cứ cho người đời thấy, để tất cả biết được bộ mặt của hung thủ giết hại cha mẹ muội."

Vũ Tuyên nhìn cô chăm chăm, "Muội đã điều tra về bức thư thứ hai của mình chưa?"

Hoàng Tử Hà cụp mắt, né tránh câu hỏi, chỉ đứng dậy đáp ngắn gọn: "Muội khẳng định không hề viết bức thư đó."

Thấy cô nói tránh đi, Vũ Tuyên cũng đổi giọng lạnh băng: "Hoàng Tử Hà, đến giờ muội vẫn chưa rửa sạch hiềm nghi, lại chỉ chăm chăm điều tra một vụ án không liên quan, khiến ta không khỏi nghi ngờ độ chính xác của kết luận cuối cùng mà muội đưa ra..."

Thấy hần nghi ngờ, giọng Hoàng Tử Hà cũng cao hần lên: "Huynh ngờ rằng muội quay về là để mượn cớ điều tra, tìm một kẻ vô tội chết thay, còn mình tiêu dao ngoài vòng pháp luật?"

Vũ Tuyên lắc đầu, ngần ngợ một lát mới nói: "Ta biết muội không có ý ấy. Chỉ là... chỉ là ta lo, liệu muội có ký ỨC mà chính bản thân cũng không nhận thức được, vì đủ thứ nguyên do, nên mới chọn cách trốn tránh không..."

"Ký ỨC của muội và huynh không khớp nhau, điều này khiến muội suy nghĩ rất nhiều. Có lẽ hung thủ thật sự đang ẩn nấp giữa hai chúng ta. Trong khoảng ký ỨC không khớp ấy, nhất định đã xảy ra chuyện gì đó." Cô đưa mắt nhìn hần.

Giữa cánh rừng rậm, dưới ánh mặt trời, cô nhìn rõ dáng người gầy gò cùng đôi mắt trong veo trên gương mặt tuần tú quen thuộc. Kẻ trước mặt cô từng nhấn tâm cắt đứt những kỷ niệm giữa đôi bên, thậm chí trình bức thư tình của cô lên cho tiết độ sứ Phạm Ứng Tích làm tội chứng. Lúc này đây, dẫu vẫn nhìn cô bằng đôi mắt của chàng thiếu niên tiêu sái thoát tục thuở ban đầu, nhưng lòng cô rõ hơn ai hết, hai người bọn họ đã cách nhau góc biển chân trời, không thể nắm tay sánh bước được nữa.

Trước mặt cô bỗng hiện ra cảnh tượng đêm qua, dưới ánh đèn lập loè, cô đã nói với Lý Thư Bạch như chém đinh chặt sắt.

Đến giờ cô vẫn chưa thôi kinh ngạc, chẳng hiểu sao trong khoảnh khắc ấy mình lại bị tình cảm kích động dẫn dắt, nắm lấy tay y.

Còn y, lúc lật tay lại nắm lấy tay cô, không rõ đã nghĩ gì?

Cô lắc đầu thật mạnh, gạt những ý nghĩ miên man khỏi tâm trí, lại nghe thấy giọng Vũ Tuyên: "Ta luôn cảm thấy, khoảng thời gian không khớp đó... rất quan trọng."

Vừa nói hần vừa giơ tay lên day day huyệt thái dương, gân xanh gồ lên nơi mu bàn tay.

Hần xem trọng vụ án này đến thế, cô cũng sợ hãi đáp án biết bao.

Giống như cô, trong lòng hần luôn cảm thấy những chuyện bất thường quanh mình sẽ khiến chính hần hoặc cô tan xương nát thịt, dù có chết cũng chẳng mặt mũi nào gặp lại những người dưới tuổi vàng kia nữa.

Nhưng, rốt cuộc đó là ai? Kẻ có vấn đề, là cô, hay là hần?

Hoàng Tử Hà thở dài, quay đi: "Muội đi đây, huynh... nhớ giữ gìn."

Thấy cô quay lưng toan đi, hần sốt ruột giơ tay nắm lấy tay cô, gọi khẽ: "A Hà..."

Bàn tay Vũ Tuyên lạnh ngắt, run rẩy, mồ hôi dấp dính cả sang ngón tay cô.

Hoàng Tử Hà ngoái lại lắc đầu với hần rồi từ từ rút tay về, dịu giọng: "Vũ Tuyên, mọi chuyện cuối cùng cũng sẽ có kết quả thôi."

"Kết quả cuối cùng có phải muội vẫn sẽ ở bên Vương Uẩn không?" Hần nghiêng răng im lặng giây lát, rồi đột ngột hỏi đột một câu.

Hoàng Tử Hà ngạc nhiên ngoái lại nhìn Vũ Tuyên, thấy hần thu tay lại, đứng lặng dưới bóng cây hồi lâu mới nói: "Việc đã đến nước này, ta cũng chẳng có tư cách gì mà nói muội. Nhưng... tối qua ta đi theo muội rồi phủ quận thú, trông thấy..."

Thấy gì? Thấy cô sánh vai đi cùng Vương Uẩn? Thấy cô nhảy lên cười chung một ngựa với hần? Thấy cô ôm eo hần?

Chắc chắn hần không thấy cảnh cô chĩa kiếm vào Vương Uẩn.

Hoàng Tử Hà bật cười tự giễu: "Có những lúc mắt thấy chưa chắc đã là thật đâu."

Rồi chẳng buồn giải thích hay nói thêm nửa lời, cô tung người nhảy lên ngựa đi thẳng, tiếng vó ngựa lộp cộp xa dần.

Gió lồng lộng thổi, vòm không xanh ngắt, chỉ còn lại Vũ Tuyên đứng trơ trọi dưới gió, nhìn rõ mồn một dáng cô lao vút đi không hề ngoái đầu.

Chu Tử Tần đang ngồi vắt vẻo trên lan can ngôi đình bên đường, đứng đưa hai chân, đợi cô trở ra. Thoạt nhác thấy cô, gã đã nhảy phắt xuống hỏi: "Về ăn cơm đã nhé? Chiều nay mình đi đâu?"

Hoàng Tử Hà dẫn hân vào thành: "Đến nhà Tề Đăng."

Chu Tử Tần nhảy cẫng lên: "Hay quá! Ta thích nhất là đi điều tra cùng Sùng Cổ đấy. À phải, có đến chỗ Vũ Tuyên không? Ta cũng muốn tra xét thử."

Bàn tay nắm lấy dây cương hơi lỏng ra, Hoàng Tử Hà hỏi lại: "Tra xét Vũ Tuyên làm gì?"

Chu Tử Tần ngượng nghịu gãi đầu: "Ừm... Ta cũng không biết nữa... Hoàng Tử Hà yêu Vũ huynh, giữa Vũ huynh và Đồng Xương công chúa lại có quan hệ mập mờ không thể nói rõ, chưa kể mấy người trong thị xã cũng bình luận về huynh ấy... khiến ta cứ muốn gặp thử một lần xem sao."

Hoàng Tử Hà im lặng cúi đầu, dọc đường ngang qua khóm trà mi nở rộ, cô ngẩng lên, nhìn những dây leo xoắn xuýt đã rụng hết hoa, buột miệng thì thào hai tiếng, thật nhỏ, thật khẽ: "Đã từng."

Chu Tử Tần ngơ ngác hỏi lại: "Đã từng gì cơ?"

Cô gạt đầu, rồi dưới bụi trà mi, giữa cơn gió cuối hạ, dịu giọng lặp lại: "Hoàng Tử Hà, đã từng yêu Vũ Tuyên."

Mặc cho Chu Tử Tần suốt dọc đường cứ nhăng nhặng hỏi, "Sao Sùng Cổ dám chắc bây giờ Hoàng Tử Hà không còn yêu Vũ Tuyên?", cô thản nhiên cười ngửa vào thành, quay về phủ quận thú.

Hoàng Tử Hà thông thuộc nha môn như lòng bàn tay, sau khi qua cửa, cô băng qua hàng đá xanh đã mòn vẹt, qua cây sơn trà trước sân, qua cánh cửa nhỏ đã có vết nứt, chẳng cần nhìn đường vẫn đi xăm xăm, không mảy may lúng túng.

Chu Tử Tần chạy đi bưng hai bát canh hạt sen đến, ân cần so đĩa cho cô, rồi vung vẩy đôi đũa trên tay hỏi dò: "Sùng Cổ kể cho ta biết đi, có phải

công công biết Hoàng Tử Hà không? Đúng rồi, sao ta lại không nghĩ ra nhỉ? Hai người đều là thần thám, nhất định đã từng giao lưu, đúng không?"

Hoàng Tử Hà không muốn nhiều lời, chỉ mãi miết ăn, đáp quấy quạ cho qua chuyện: "Không, ta linh cảm thế thôi."

"Thế à..." Bàn tay đang cầm đũa dờ ra, Chu Tử Tần lẩm bẩm: "Chẳng biết bây giờ cô ấy ở đâu nữa? Có phải vẫn chạy đôn chạy đáo khắp nơi trốn tránh truy nã, hay đang ăn cơm ở đâu đó như chúng ta? Cô ấy đang ăn gì nhỉ?"

Hoàng Tử Hà bắt lực uống một hớp canh, rồi đảo đầu đũa gõ vào bát hẵn: "Ăn mau lên, không là ta đến nhà Tề Đằng trước đấy."

"Ừ ừ..." Chu Tử Tần hồi hả ăn.

Hoàng Tử Hà nhìn hẵn, thở dài nói: "Yên tâm đi... Ta nghĩ nhất định Hoàng Tử Hà cũng đang uống canh hạt sen ngọt mát như chúng ta bây giờ."

Chu Tử Tần gật đầu, vẻ mặt còn quả quyết hơn cô.

Họ còn chưa ăn xong, con chó lần trước Hoàng Tử Hà nhặt ngoài đường về thử độc đã chui xuống gầm ghế, đánh hơi khìn khịt rồi nhều dãi.

Chu Tử Tần liền ném cho nó hai miếng thịt dê to nhất, "Phú Quý ăn cho mau lớn, nha môn còn đang đợi người thể hiện bản lĩnh, thuận gió đánh hơi mười dặm, ngược gió đánh hơi năm dặm, rành rõ mùi của đám vô lại ở Thành Đô rồi bắt hết bọn chúng!"

Hoàng Tử Hà nhìn con chó mừng rỡ ăn, khoé môi hơi giần giật hỏi lại: "Phú Quý ư?"

"Đúng, nó tên là Phú Quý."

Cô cầm nín nhìn con chó loang lỗ xấu xí, sức nhớ ra một chuyện: "Tử Tần, cho ta xem cái vòng chạm đôi cá."

Chu Tử Tần vội rút trong ngực áo ra đưa cho cô, không quên lải nhải: "Cẩn thận đấy, đây là vật của Hoàng Tử Hà..."

Hoàng Tử Hà lơ hửng đi, xoay xoay ngắm nghía hoa văn trên ngọc. Hai con cá nhỏ ngậm đuôi nhau, mắt khảm hai hột ngọc trai lóng lánh bằng hạt gạo.

Cô giơ chiếc vòng lên trước nắng sớm soi, chất ngọc trong suốt trắng muốt chẳng khác nào một miếng băng tròn, bên trong trống rỗng, ánh sáng rọi vào, khúc xạ thành vô vàn tia sáng lung linh.

Cô trả lại vòng cho Chu Tử Tần rồi xuôi tay vuốt đầu Phú Quý.

Con chó vừa được ăn hai miếng thịt dê, vô cùng vui vẻ, không hề do dự thè lưỡi liếm tay cô, vẫy đuôi lia lịa.

Cô để nó liếm vài cái rồi đứng dậy ra giếng rửa tay, sau đó lại ngồi xuống bàn quan sát nó.

Thấy cô rửa tay, Chu Tử Tần liền nói: "Hôm qua thím đầu bếp đã tắm rửa cho Phú Quý rồi, không cần đến thế đâu."

"Ừm, ta biết." Cô ậm ừ, rồi thấy Chu Tử Tần vẫn chưa xong bữa, bèn rút cây trầm trên đầu vạch vạch lên bàn, tiện thể sắp xếp lại các mảnh gỗ: "À phải, chẳng phải Tề Đằng từng nói sẽ tới chỗ Mộc Thiện đại sư xin ít tịnh thủy thanh tẩy cái vòng cho công tử đấy ư? Về sau đã làm chưa?"

"Chưa, làm gì có thời gian, ta cũng đâu ngờ Tề Đằng lại chết đột ngột như thế." Chu Tử Tần buồn rầu, "Chỉ tội Tử Yên, cứ tưởng lần này gả đi được, hơn nữa còn chọn được tấm chồng tương đối... Ai ngờ lại thành công cốc."

Hoàng Tử Hà gật đầu, tiếp tục cầm cúi vạch vạch lên bàn. Chu Tử Tần ăn xong, thấy cô vẫn đang vạch thì không quấy rầy, chỉ nằm bò ra bàn, chăm chú nhìn cô.

Hoàng Tử Hà bị nhìn đến phát ngượng, bèn cầm trầm lên đầu giục: "Đi thôi chứ?"

Chu Tử Tần gật đầu đứng dậy: "Sùng Cổ, trước đây... ý ta là trước khi thành hoạn quan ấy, trông thế nào? Có phải rất được nhiều cô nương thích không?"

Hoàng Tử Hà bình thản đáp: "Không. Không có cô nương nào thích ta cả."

Chu Tử Tần bất giác hít vào một hơi khí lạnh: "Lẽ nào... có rất nhiều đàn ông thích ư?"

Hoàng Tử Hà ném cho hắn cái nhìn "đừng có nghĩ bậy" rồi đứng phắt dậy đi thẳng.

Chương 17

ĐÀO HỒNG MẶN THẨM

Cha mẹ Tề Đăng đều đã qua đời, tuy còn họ hàng nhưng đều ở rất xa, lại chẳng có thể lực gì, nên khi Hoàng Tử Hà và Chu Tử Tần đến, chỉ thấy mấy người họ xa đang tranh giành gì đó, xem chừng rất gay gắt dữ dội, tựa hồ ai nấy đều coi đồ trong nhà hẵn là của mình.

Chu Tử Tần tròn mắt kinh ngạc, lao vào giữa đám tranh chấp quát lên: "Ai là quản gia ở đây? Mau bước ra cho quan phủ hỏi chuyện!"

Mấy người kia thoáng sửng lại, rồi không hẹn mà cùng quay ngoắt đi, thoăn thoắt thu nhặt đồ đạc.

Hoàng Tử Hà bước ra giữa giếng trời, quát lớn: "Các người nghe đây! Vụ án của Tề Đăng hết sức nghiêm trọng, hiện giờ quan phủ đã niêm phong hết mọi vật trong nhà! Kẻ nào dám đem đồ đạc đi, tức là tự ý chiếm đoạt của công, cản trở quan phủ tra án! Nhẹ thì phạt trượng, nặng thì phạt tù, ai dám thu gom nữa?"

Đám người kia nghe vậy thì giật bắn mình, hối hả bỏ những thứ trong tay xuống, ngoan ngoãn lùi lại dưới hành lang, còn xòe hai tay ra, tỏ ý mình không giấu giếm gì cả.

Hoàng Tử Hà lại thét: "Quản gia đâu? Ai cai quản chỗ này?" Một ông già đứng cạnh cửa cũng đang xòe tay ra hốt hải chạy đến, khom người thưa: "Tiều nhân Tề Phúc, thường ngày cai quản mọi chuyện trong ngoài ở đây, tham kiến hai vị quan gia!"

"Lão quản gia, mời qua đây nói chuyện." Hoàng Tử Hà ra hiệu cho lão theo mình sang sảnh bên.

Sảnh nhỏ này bài trí rất đặc biệt, trước mặt là một hòn giả sơn nhỏ, dưới giả sơn có nước chảy, rêu bám xanh mặt đá, còn trồng một gốc quế xanh um.

Tề Phúc rót trà cho hai người rồi than vãn: "Tiểu nhân và Tề phán quan là họ hàng xa, năm ngoái đại nhân về quê, gặp tiểu nhân, thấy tiểu nhân cũng thông hiểu nhân tình, bèn nói sau khi mình nhậm chức phán quan, cần một người có năng lực bên cạnh, nên đưa tiểu nhân tới đây giúp đại nhân thu xếp công chuyện. Lúc tiểu nhân tới, thấy trong phủ ngoài mấy người họ hàng cùng đến với mình ra thì chẳng có ai cả. Té ra viên quản gia trước đây có tính tắt mắt (thói ăn cắp vặt) nên đã bị đuổi đi cùng mấy tên nô bộc. À, đám người ở đằng trước, đều là người trong họ tiểu nhân dắt từ quê lên."

Chu Tử Tần liền hỏi: "Là người một họ, sao hôm qua Tề phán quan vừa chết, hôm nay các người đã hòa vào xâu xé của cải?"

Tề Phúc cười gượng: "Chuyện này... Dù sao Tề phán quan cũng không có họ hàng gần, đợi những người khác trong tộc đến, chẳng phải vẫn chia hết ư... Chúng ta hằng ngày hầu hạ đại nhân, không có công cũng có sức, lấy nhiều một ít cũng là hợp lẽ thôi mà, hà hà..."

Trước thái độ ngang nhiên của lão, Chu Tử Tần cũng đành bó tay.

Hoàng Tử Hà lại hỏi: "Chẳng hay hằng ngày Tề Đăng thường qua lại với ai?"

"Hằng ngày đại nhân rất bận, sáng sớm ra đi tối mới về, thời gian còn lại đều ở phủ tiết độ. Còn trẻ như vậy đã làm đến phán quan, chẳng phải rất tài giỏi ư? Họ Tề chúng ta bao nhiêu năm nay mới có một người làm quan to thế đấy..."

Hoàng Tử Hà khẳng khái lái câu chuyện lại chủ đề cũ: "Lão nghĩ kỹ lại xem, hằng ngày trừ người phủ tiết độ, Tề đại nhân có giao du với ai nữa không? Chuyện này liên quan mật thiết đến vụ án mạng của Tề phán quan, mong lão giúp cho."

Tề Phúc bấy giờ mới nghĩ ngợi rất lung, rồi đáp: "Đại nhân thường đi gặp Mộc Thiện đại sư đàm luận Phật pháp, Mộc Thiện đại sư cũng từng đến phủ dùng cơm, chuyện này... có tính không?" Lại là Mộc Thiện đại sư. Hoàng Tử Hà liền hỏi: "Tề phán quan cũng say mê Phật pháp?"

Tề Phúc bối rồi đáp: "Tiểu nhân không rõ lắm, đến Mộc Thiện đại sư ở chùa nào tiểu nhân còn không biết nữa là."

"Ngoài Mộc Thiện đại sư ra còn ai không?"

Tề Phúc lộ vẻ phân vân, chừng như không mấy am hiểu về các mối quan hệ hăng ngày của Tề Đăng.

Hoàng Tử Hà đành hỏi sang câu khác: "Lão có ấn tượng gì về người tên Vũ Tuyên không?"

Tề Phúc ồ lên rồi đáp: "Có, đúng là có! Người này từng ở lại đây hai ba hôm, hình như là tự sát, được đại nhân cứu về. Bấy giờ Mộc Thiện đại sư cũng tới thăm, hôm ấy ba người họ ở trong phòng trò chuyện, chẳng rõ xảy ra chuyện gì, đại nhân thành linh đập vỡ cả bình sứ nuôi cá, còn đòi Vũ công tử trả cá cho mình!"

Cá. Hoàng Tử Hà nhảy bén tóm ngay lấy điểm này, hỏi dồn: "Nghe nói Tề phán quan thích nuôi cá?"

"Thích ư? Tiểu nhân thấy cũng không hẳn. Có điều đại nhân rất tự hào về con cá mình nuôi, thường khoe là do Mộc Thiện đại sư tình cờ tìm được ở kinh thành, đem về tặng cho, có xuất xứ từ Tây Vực, rất hiếm thấy ở Trung Thổ."

"Tề đại nhân đòi Vũ Tuyên trả cá, chẳng lẽ trước đó đã tặng cho Vũ Tuyên hay sao? Con cá quý như thế mà đành lòng đem tặng kẻ khác ư?"

"Đúng thế, xem ra quan hệ giữa đại nhân và Vũ công tử chưa thân tới mức đó, mà tiểu nhân cũng cảm thấy đại nhân quý con cá kia như vậy, khó lòng đem tặng người khác được. Đại nhân từng khoe với bọn tiểu nhân rằng giống cá này có thể sống đến trăm tuổi, khi nào chết đi sẽ đặt một vò nước trong mộ, thả nó vào để nó đi theo đại nhân... Giờ nghĩ lại mới thấy câu này đúng là nói gở, thảo nào..." Tề Phúc than thở, ra vẻ buồn rầu đau xót, song mắt lại lăm lét liếc các đồ bày biện trong sảnh, đặc biệt là những món khảm ngọc, nạm bạc, dát vàng, chỉ thiếu điều chưa chảy dài mà thôi.

Hoàng Tử Hà hỏi thêm vài chuyện về Vũ Tuyền, song Tề Phúc chỉ nhớ lảng máng, kể rằng họ Vũ tạm trú lại mấy ngày, cứ nằm dài bất động, y như người chết, đến khi hơi tỉnh táo thì được người hầu ở nhà tới đón về. Từ lúc đến tới khi về, lão không nghe thấy Vũ Tuyền hé răng nửa lời.

Thấy lời kể của lão cũng chẳng có manh mối gì, Hoàng Tử Hà liền hỏi: "Thường ngày Tề phán quan làm việc ở đâu? Có để lại giấy tờ gì không?"

"Đều ở cả trong thư phòng, xin các vị theo tiểu nhân." Tề Phúc quay người dắt họ tới một gian gác nhỏ ở phía sau. Bên trong có giá sách, trên tường treo mấy bức họa vẽ nguyệt quế, đỗ quyên, thủy tiên và thông xanh.

Hoàng Tử Hà đứng trước bức họa thông, thấy bên dưới ba bốn cội thông xanh biếc, cong cong đầy khí thế, có một người đang ngồi đàn. Kẻ đó đặt đàn lên đầu gối, mười ngón khẽ đưa, bên cạnh viết hai câu "Vì ta gảy một bản, như nghe muôn tuổi thông." (Trích trong bài "Nghe nhà sư Tuấn ở đất Thục gảy đàn" của Lý Bạch)

Chu Tử Tần đứng phía sau quan sát bức tranh rồi nhận xét: "Hình như... hơi kỳ quái."

"Đúng là hơi kỳ lạ, nếu treo một bức họa tú cầu ở đây có lẽ hợp lý hơn."

Tề Phúc đứng bên nghe vậy bèn chen vào: "Đúng thế, lúc trước ở đây từng treo một bức họa tú cầu."

"Giờ nó ở đâu?" Chu Tử Tần hỏi.

"Tiểu nhân không biết... chẳng biết từ lúc nào bức họa tú cầu đã đổi thành cội thông. Hai vị đợi cho một lát." Nói rồi, Tề Phúc ra cửa gọi to: "A Quý, A Quý lại đây!"

Một thiếu niên chừng 14 15 chạy đến: "Bác Phúc, sao thế ạ?"

"Người phụ trách dọn dẹp thư phòng của đại nhân đúng không? Bức tranh tú cầu treo ở đó đâu rồi?"

Thiếu niên nghiêng đầu ngạc nhiên nhìn bức tranh thông: "Cháu nào có biết? Không chừng đại nhân thích bức thông hơn nên đổi đó."

"Được rồi, biến đi!" Tề Phúc xua tay đuổi thiếu niên đi rồi quay sang cười trù với họ: "Xem ra là đại nhân tự đổi, bọn người hầu chúng ta chỉ thuận theo thôi."

Xem chừng Tề Đăng quản lý không nghiêm, người vừa nắm xuống trong nhà đã loạn lên, chẳng có cách nào tra xét cả.

Hoàng Tử Hà đành ra hiệu bảo Tề Phúc lui ra, để mình và Chu Tử Tần ở lại trong phòng lục soát. Thoạt tiên, Chu Tử Tần chạy ngay đến lục lợi giá sách và ngăn tủ, còn Hoàng Tử Hà đi lòng vòng, tình cờ trông thấy một thứ trong sọt giấy vụn, bèn tiện tay nhặt lên.

Là một túi tiền màu lam thẫm. Kiểu dáng cũ kỹ, màu sắc đã phai, đoá thanh anh thêu bên trên khá cứng, trông chẳng mấy sinh động, thoạt trông đã biết là người thêu vụng.

Hoàng Tử Hà giơ cái túi lên ngắm soi. Chu Tử Tần cũng sán lại nhìn ngó rồi nhận xét: "Chắc là túi cũ, phai màu nên Tề Đăng vứt đi."

Hoàng Tử Hà lắc đầu: "Chỉ phụ nữ mới thêu hoa thanh anh lên túi, ngụ ý mong cho con đàn cháu đống. Công tử nghĩ Tề phán quan chịu dùng loại hoa văn này sao?"

Chu Tử Tần ngượng ngịu gãi đầu: "Nhưng các cô nương đời nào chịu dùng màu già thế này?"

"Các cô nương chê, nhưng phụ nữ đứng tuổi ắt sẽ dùng, phải không nào?"

Chu Tử Tần há hốc miệng: "Nói vậy đây là... di vật của mẹ Tề Đăng ư?"

Hoàng Tử Hà ngán ngẩm: "Vứt di vật của mẹ vào sọt giấy vụn sao? Huống hồ Tề phán quan là con nhà gia thế, Tề phu nhân lại dùng loại túi thêu vụng thế này ư? Nhất định phải coi thứ này là di vật à?"

Chu Tử Tần chớp mắt hỏi: "Thế thì..."

"Công tử không nhớ ư, Thang Thằng, cháu ruột Thang Châu Nương từng kể rằng bà ta lôi túi tiền ra nửa chừng thì nhét trở vào, nói là để về đánh một

đôi trăm bạc. Nhưng sau khi bà ta chết, liệt kê các đồ vật đem theo người thì không thấy túi tiền đâu cả, đúng không?"

Chu Tử Tần tức thì vỡ lẽ: "Hung thủ đẩy Thang Châu Nương xuống núi, lấy mất túi tiền!"

"Rất có khả năng đó chính là cái túi này." Hoàng Tử Hà cầm cái túi rộng nhận xét.

"Nhưng Tề phán quan thiếu gì tiền, sao phải cướp của một u già?" Nghĩ đoạn, Chu Tử Tần lại nói: "... Có lẽ là kẻ khác thấy tiền nổi lòng tham, cướp của giết người rồi vứt túi lại, Tề phán quan vô tình nhặt được."

"Nếu bị cướp, nhất định tay nải sẽ bị lục tung, sao quần áo bên trong vẫn gấp ngay ngắn như thế được? Rõ ràng kẻ ấy nhắm vào cái túi này, sau khi khống chế Thang Châu Nương thì lấy đi túi tiền trong tay nải, rồi xô bà ta xuống vực."

Chu Tử Tần vọt miệng: "Là Thang Thăng!"

Hoàng Tử Hà rầu rĩ: "Nếu Thang Thăng hung tàn thì lúc ở ngô Song Hỉ, thấy bà ta nhét túi tiền vào người đã cướp luôn rồi, cần gì phải bám theo bà ta đi xa như thế để giết người cướp của?"

"Nhưng tại sao Tề phán quan phải cướp túi tiền của Thang Châu Nương? Cướp được rồi vì sao lại vứt đi?"

"Đương nhiên cái túi chẳng có gì quan trọng, nhưng vật bên trong thì khác... Nói không chừng, sẽ vạch trần thân phận của mình."

Nói rồi, Hoàng Tử Hà nhét cái túi vào tay hắt.

Chu Tử Tần lẹ làng cất đi, vừa ngẩng đầu nhìn ra ngoài đã kéo áo cô, rồi rít: "Sùng Cổ, trông kia."

Hoàng Tử Hà thấy bọn Tề Phúc lại đang len lén giấu mấy món đồ đáng giá đi, thì thuận miệng nói: "Được rồi, tìm thứ chúng ta cần trước đã."

"Nhưng chúng ta cần gì cơ?" Chu Tử Tần hoang mang theo cô lật tìm.

Hoàng Tử Hà rút từ chồng giấy ra một tờ đã ngả vàng đặt xuống trước mặt hẳn: "Ví như cái này."

Chu Tử Tần sáng mắt lên: "Thủ bút của Chung Hội sao?"

"Hơn nữa còn được viết vào mừng 9 tháng 12 năm Gia Bình thứ nhất, lạc khoản đề 'thượng thư lang Chung Hội'." Hoàng Tử Hà đặt tờ giấy lên bàn, "Hẳn là Ôn Dương đã mời Vũ Tuyên đến xem thứ này."

"Lạ thật... vật này đáng lẽ của Ôn Dương kia mà? Sao lại ở đây?" Chu Tử Tần cầm tờ giấy lên xem, rồi ngó sang mấy tờ giấy viết thư trong tay cô: "Gì nữa đây?"

Hoàng Tử Hà tiện tay trải chúng ra trước mặt hẳn: "Giấy kim nhũ, giấy hoa diên Tiết Đào, phong bì đào hoa, công tử thử nói xem?"

Chu Tử Tần chau đầu lại xem xét thì thấy mùi son phấn xộc vào mũi. Gã bối rối hỏi: "Đây có phải... thư tình không?"

"Đúng thế, hơn nữa còn là thư của gái lầu xanh." Hoàng Tử Hà rút một bức ra xem:

Bên gối nghe chim khách, lười trở dậy ngó ra. Cả ngày điềm lành đến, người thương thấy đâu mà. Thủ bút của Quyên Quyên ở Trường Xuân Uyển mùa Đông.

Chu Tử Tần lộ vẻ cảm động: "Tuy thơ không hay, nhưng tình ý bên trong rất tha thiết..."

"Loại thơ này do họ thuê một người võ vẽ biết ít chữ làm cho mỗi cô một bài, khi nào gặp khách phong nhã, các cô sẽ đem ra dùng, vớt vát lấy cái danh tài nữ." Nói rồi Hoàng Tử Hà lại rút mấy tờ khác ra xem, quả nhiên đều là những câu sáo, nhớ chàng oán chàng đợi chàng mong chàng vân vân, lạc khoản đăng sau toàn là "Lan Lan viết lúc nửa đêm tỉnh mộng", "Nguyên Nguyên thử bút dưới nền hồng", "Tiểu Ngọc họa vãn sau khi trang điểm", bức sau tha thiết chân thành hơn bức trước, quả là rung động lòng người.

Chu Tử Tần xem một lúc thì ngừng, vừa mừng vừa sợ: "May mà Tử Yên chưa gả cho hạng người này, bằng không chẳng tức mà chết ư."

Hoàng Tử Hà tò mò hỏi: "Vị hôn phu đã qua đời, giờ chắc lệnh muội đau lòng lắm nhỉ?"

"Không đâu, nó đang xem xét chọn người khác." Chu Tử Tần đang nói thì ngừng lại, rút trong xấp thư ra một tờ giấy tuyết tiên trắng, "Ồ... bức này có vẻ lạ."

Hoàng Tử Hà cầm lên xem, thấy trên nền giấy tuyết tiên lơ mờ hoa văn kỳ hà màu lam rất trang nhã, toát lên vẻ thanh tao khác hẳn mấy loại giấy in hoa liễu văn vít kia.

Bài thơ trên đó cũng không giống những bài trước.

Từng oán nỗi chia đào, từng vui tình cắt áo, vông lọng rợp kinh thành, công tử ai bì nổi.

Chu Tử Tần bưng mặt, không giấu thái độ khinh miệt: "Câu cú rõ là chấp vá, viết cũng xấu nữa... Sao không tìm kẻ nào chữ đẹp viết hộ cho."

Hoàng Tử Hà trở dòng lạc khoản bên dưới: "Đừng bình thơ, nhìn này."

Chu Tử Tần nhìn kỹ, nhưng chẳng thấy gì khác lạ: "Tùng Phong ở Dạ Vu Viện ngưỡng mộ áo xanh." (áo xanh có ý phiếm chỉ người yêu)

"Tùng Phong... ở Dạ Vu Viện ư?" Chu Tử Tần vẫn đang vắt óc suy nghĩ.

"Có nhớ lần trước Phạm Nguyên Long kể chuyện tới Dạ Vu Viện tìm nam kỹ không?"

Chu Tử Tần há hốc miệng, mặt mày rạng rỡ: "Nói vậy là chúng ta có thể mượn việc công tới đó tham quan một chuyến, đúng không? Còn... còn là kỹ nam cơ à? Cha mẹ ở nhà cai quản rất nghiêm nên ta chưa tới những nơi như thế bao giờ, mới nghĩ đã căng thẳng rồi, làm sao đây?"

Nói là nói vậy, nhưng vẻ mặt Chu Tử Tần chỉ có háo hức và tò mò, lấy đầu ra căng thẳng. Hoàng Tử Hà nghĩ ngợi giây lát rồi đặt bức thư xuống đi thẳng ra cửa: "Ta về đây."

Chu Tử Tần hốt hải chạy theo: "Về làm gì?"

Cô chột dạ cúi đầu đáp: "Phải bám lại với gia một tiếng."

Chu Tử Tần trầm tư gật đầu: "Không sai, hoạn quan như công công, nếu đi đến chốn gió trăng mà không xin phép bề trên, về sau làm sao báo công quỹ thanh toán được?"

Nghĩ một lát, gã lại rảo chân chạy đến: "Ấy ấy, Sùng Cố Sùng Cố! Nha môn bỏ tiền cơ mà, sao phải bám với Quỳ vương?"

Đến chỗ Lý Thư Bạch, cô gặp phải một cảnh hết sức khó xử.

Một lão quản gia phủ tiết độ đang dẫn mấy mỹ nhân đi ra, trông thấy hai người bèn niềm nở bước lên đón: "Ôi chao, Dương công công về rồi đấy ư?"

Hoàng Tử Hà nhìn đám mỹ nữ phía sau là biết ngay đầu đuôi câu chuyện, gật đầu không đáp.

"Phạm tiết độ lo lắng vương gia đi xa cô quạnh, không có ai ôm cầm thêm hương, nên mua mấy cô gái nhà lành giới dẫn dâng lên, nhưng hình như không hợp nhãn gia."

Hoàng Tử Hà giải thích: "Gia xưa nay ưa sạch sẽ, thích yên tĩnh, không thích người khác bên cạnh, lúc ở phủ Quỳ cũng thế, Lưu quản gia không cần tuyển thị nữ đâu."

Lưu quản gia bấy giờ mới vỡ lẽ: "Ra là thế. Vậy mấy hôm nữa tiểu nhân sẽ tìm vài thiếu niên mặt mũi đáng hoàng tới."

"Ôi, ta không có ý ấy..." Hoàng Tử Hà chưa kịp ngăn thì Lưu quản gia đã mừng rỡ dắt đám thiếu nữ đi thẳng, mặt mày hớn hởi như vừa biết được một bí mật.

Hoàng Tử Hà và Chu Tử Tần chỉ biết nhăn nhó nhìn nhau.

Nghe hai người bám lại, Lý Thư Bạch lộ vẻ bất lực: "Mặc họ đi, dù sao muốn cài cắm người bên cạnh ta cũng không dễ đâu."

Trương Hàng Anh nghiêm nghị nói: "Tuy thuộc hạ chỉ có một mình, cũng xin liều chết bảo vệ gia chủ toàn!"

Lý Thư Bạch liếc Trương Hàng Anh, thản nhiên đáp: "Mấy tiết độ sứ quanh đây cũng đến rồi, hôm nay ta sẽ tiếp kiến họ. Trong số đó có vài người năm xưa từng quy phục ta ở Từ Châu, tự khắc biết chọn mấy kẻ hiểu rõ ngọn ngành cử đến, người không đến nổi phải một mình gánh vác đâu."

"Thuộc hạ..." Trương Hàng Anh bối rối gãi đầu, không biết phải đáp thế nào.

Hoàng Tử Hà biết họ Trương là người thật thà, hằng ngày nói chuyện còn lấp ba lấp bảy, huống hồ câu này của Lý Thư Bạch lời ít ý nhiều, làm sao hẳn hiểu nổi, bèn lên tiếng lèo lái câu chuyện: "Chiều nay nô tài xin nghỉ, cùng Chu bổ đầu đến phố Ngô Đồng."

Bất ngờ là Lý Thư Bạch không hề phản ứng, chỉ xua tay: "Đi đi."

Cô còn đang do dự thì Chu Tử Tần chỉ sợ Lý Thư Bạch chưa biết phố Ngô Đồng là nơi nào, lập tức chen vào giải thích: "Đó là... chốn gió trăng nổi tiếng nhất Thành Đô."

Lý Thư Bạch gật đầu đứng dậy chuẩn bị ra ngoài: "Ừm."

Hoàng Tử Hà thắc mắc, hồi hộp quan sát nét mặt Lý Thư Bạch, chỉ thấy y thản nhiên hỏi lại: "Đã có manh mối gì về cái chết của Tề Đằng chưa?"

"Thưa, mới có một ít, song chưa đầy đủ." Rồi sực nhớ ra mình vẫn đem theo khẩu cung của mọi người lúc trước, cô bèn lấy ra trình lên: "Hôm ấy sau khi gia đi khỏi, bọn nô tài đã thẩm vấn tất cả mọi người ở đó, ghi hết vào đây."

Lý Thư Bạch cầm lấy, lật xem rất nhanh, tựa hồ mỗi trang chỉ liếc qua một lượt, rồi dừng lại ở trang của Vũ Tuyên.

Hoàng Tử Hà ghé lại gần cúi đầu ngó vào bản cung, song chẳng thấy có gì sơ hở, trầm tư giây lát rồi nhìn sang Lý Thư Bạch, phát hiện ánh mắt y đang dán vào phía cuối tờ giấy, trên dấu tay của Vũ Tuyên.

Ngón tay Vũ Tuyên thon dài, khớp xương cân xứng, dấu tay cũng rất đẹp.

Cô đang ngẩn ra nhìn thì nghe giọng Lý Thư Bạch rất khẽ, gần như than thở: "Ta từng trông thấy dấu tay này."

Hoàng Tử Hà ngạc nhiên hỏi lại: "Gia từng thấy... dấu tay của huynh ấy ư?"

"Có gì lạ đâu, ta kiêm nhiệm Đại Lý Tự khanh, tuy hằng ngày đẩy hết mọi việc cho Thuần Trạm, không mấy khi hỏi đến, nhưng tất cả văn kiện kết án đều phải đọc qua." Y liếc cô rồi lạnh nhạt tiếp, "Dấu tay mỗi người không giống nhau, ba đường vân chính trên ngón tay và vô số các vân nhỏ đều có từ khi sinh ra, khó mà thay đổi. Thế nên luật pháp mới có lệ điểm chỉ, để phòng những kẻ lợi dụng sơ hở kiếm chuyện sinh sự."

"Nhưng... bấy nhiêu dấu tay, gia chỉ nhìn qua một lượt, cũng... ghi nhớ cả ư?" Hoàng Tử Hà sửng sò.

Chu Tử Tần đang hớn hở vì sắp được đi thăm chốn gió trăng, vội chạy đến ve vẩy đuôi nịnh hót: "Vương gia tài trí bằng trời, đương nhiên là nhớ rồi, không tin để ta chứng minh cho công công xem!" Nói rồi, hắn rút trong tập khẩu cung Lý Thư Bạch vừa xem một tờ, che hết phần trên đi chỉ để lộ dấu tay, hỏi: "Gia có nhớ dấu tay này của ai không?"

Lý Thư Bạch liếc qua liền đáp ngay: "Ngô Cát Anh, người hầu trong phủ quận thú, phụ trách quét tước vườn Tây và vun xới tía tốt cây cối."

Hoàng Tử Hà thiếu điều quỳ sụp xuống vái lạy y. Chỉ liếc qua một lượt mà y nhớ được rành rọt như vậy, đúng là thần chứ không phải người.

Cuối cùng ánh mắt cô cũng dừng ở bản cung của Vũ Tuyên, ngần ngừ hỏi: "Gia từng thấy... dấu tay Vũ huynh ở đâu?"

Lý Thư Bạch nhú mày trầm ngâm suy nghĩ. Mãi đến khi Trương Hàng Anh thay đồ xong chạy đến đứng trước cửa đợi sẵn, y mới ồ lên một tiếng rồi đáp: "2 năm trước, lúc ta vừa kiêm nhiệm Đại Lý Tự khanh, để làm quen với công việc, đã bỏ công ra đọc hết hồ sơ về các vụ án trong vòng 10 năm trở lại. Dấu tay hắn xuất hiện trong hồ sơ về một vụ án ở phường Hưng Đức Trường An từ 5 năm trước."

Hoàng Tử Hà lại hỏi: "Tiếp theo thế nào?"

"Hình như y không phải phạm nhân, nhưng... bây giờ ta không để ý, nên cũng chẳng nhớ rõ." Y nhìn cô, chậm rãi đáp.

Hoàng Tử Hà trầm tư, môi mấp máy định nói gì đó, nhưng rồi lại thôi.

Y cũng quay đi, thả cho con cá hai viên thức ăn, chờ nó ăn xong, ngoan ngoãn ở yên, mới buông một câu: "Ta đi trước, nếu có manh mối gì mới, sẽ bảo người sau."

Hoàng Tử Hà cảm thấy không phải y không nhớ, song y chẳng muốn nói ra, ắt có nguyên nhân khác.

Còn đang suy tính thì một ý nghĩ loé lên trong đầu, cô buột miệng gọi: "Vương gia..."

Lý Thư Bạch ngóai lại. "Khi gặp nhau lần đầu, ở trong xe ngựa..." Cuối cùng cô cũng hiểu ra điều mình canh cánh trong lòng bấy lâu, tim không khỏi đập rộn lên, "Bây giờ gia chỉ xem tay ta mà đoán ra thân phận của ta..."

Lý Thư Bạch cười cười gật đầu: "Dấu tay người xuất hiện trên rất nhiều hồ sơ."

Hoàng Tử Hà cũng cúi đầu tùm tùm cười: "Ta đã nói rồi... sao có thể nhìn đường chỉ tay mà nhìn ra cuộc đời một người chứ?"

Thấy Trương Hàng Anh và Chu Tử Tần đều đã đi ra cửa, chỉ còn Hoàng Tử Hà đứng ngay bên cạnh, Lý Thư Bạch tươi cười nhìn cô. Rồi chẳng biết có phải bị rung động trong lòng thúc hay không, y giơ tay búng nhẹ lên trán cô: "Thông minh cả đời, hồ đồ một chốc."

"Úi chao!" Cô vừa kêu vừa cười, lấy tay che trán.

Hai người cười với nhau, rồi như cùng vỡ lẽ, đều lộ vẻ ngỡ ngàng.

Cuối cùng y ngoảnh mặt đi, vội vàng buông một câu: "Ta đi đây."

"Vâng..." Cô cũng cúi gằm mặt, không dám ngẩng lên.

Chu Tử Tần không may mắn bắn khoăn tại sao từ phủ tiết độ sứ đi ra, mặt Dương Sùng Cổ lại ửng hồng. Hắn đang mãi nghĩ đến thế giới đầy hấp dẫn mình sắp đặt chân tới, hào hứng huyên thuyên: "Thấy chưa, ta nghĩ vương gia không để ý chuyện Sùng Cổ đến mấy chỗ gió trăng đâu, dù sao công công cũng chỉ đi theo ta mở mang tầm mắt thôi mà."

Đến phố Ngô Đồng thì đã sắp tới giờ cơm tối, trời bắt đầu chạng vạng.

Chu Tử Tần đứng giữa phố, nhìn những lầu Tần quán Sở trải dài ngút mắt, đèn hồng rượu lục nhan nhản đầy đường thì mừng rỡ thốt lên: "Sùng Cổ, ta hồi hộp quá!"

Hoàng Tử Hà lờm hẩn: "Đi thôi."

Các kỹ viện ở phố Ngô Đồng đều có hồ sơ lưu ở nha môn, cũng coi như mở tiệm làm ăn. Mấy tú bà và quy nô (người hầu nam ở kỹ viện) đứng trên phố, thoạt nhác thấy họ đã niềm nở chạy lại chào kéo, luôn miệng khoe khoang nhan sắc của các cô nương nhà mình.

Chu Tử Tần đang hoàng giơ tay ngăn họ lại: "Hôm nay chúng ta đến Dạ Vu Viện."

"Ồi chà..." Mặt họ tức thì nhẵn như bị rách, "Trông mặt mũi thế kia mà lại ưa cái trò đó... Hừ, chỗ hai cây đào già ở con hẻm cuối đường ấy."

Thật không ngờ, Dạ Vu Viện làm ăn rất khá. Lúc họ bước vào, rất nhiều phòng đã có người đàn ca chuốc chén, có mấy kẻ hát rất hay, Chu Tử Tần còn phải dừng lại nghe, mặt đầy vẻ thoả mãn "coi như cũng được mở mang tầm mắt rồi".

Chỉ mỗi Hoàng Tử Hà giữ được bình tĩnh, thấy quy nô chạy tới nghênh đón bèn hỏi ngay: "Tùng Phong có ở đây không?"

Quy nô nhanh nhẩu đáp: "Có có, ra ngay đây, hai vị... chỉ gọi một người thôi à?"

Thấy Hoàng Tử Hà im lặng, Chu Tử Tần bèn hùng dũng vỗ ngực đứng ra: "Đúng thế, chúng ta... chỉ thích gọi một người thôi."

Thấy hai người đẩy vế ngang ngược, quy nô vội vã chạy vào thông báo, chẳng mấy chốc Tùng Phong đi ra, ân cần bưng trà rót nước, đốt hương so dây hầu hạ họ. Đang định hát khúc Tương Tư thì Hoàng Tử Hà ngăn lại: "Chắc Phong huynh ở đây nhiều năm rồi nhỉ? Hằng ngày hay tiếp những khách nào?"

Tùng Phong thở thê: "Tùng Phong bất hạnh, lưu lạc phong trần 6 năm nay rồi. Hằng ngày khách quen không ít, song người tướng mạo xuất chúng như hai vị thật sự hiếm thấy." Vừa nói y vừa dựa sát vào người cô. Hoàng Tử Hà tuy cao ráo, nhưng dù sao Tùng Phong cũng là nam, vẫn cao hơn cô nửa cái đầu, lúc này lại ngoan ngoãn như chim non ép vào lòng cô, nhìn rất buồn cười.

Chu Tử Tần nghiêm nghị vươn tay kéo Tùng Phong dậy, ý bảo y ngồi ngay ngắn lên. Tùng Phong ăm ức hỏi: "Các vị còn định dằng dai đến bao giờ?"

Chu Tử Tần hùng hồn nạt: "Ta dằng dai với người lúc nào, ta định hỏi người, cái đó... ờ..."

Nói đến đây, gã mới nhớ ra, này giờ vì mãi tỏ ra sành sỏi, đã quên bằng lý do đến đây, đành đưa mắt cầu cứu Hoàng Tử Hà. Cô bất đắc dĩ lên tiếng: "Thật ra chúng ta không đến đây tìm vui, gần đây một người bạn xảy ra chuyện, nên phải đến nghe ngóng một chút. Chẳng rõ trong số khách quen của huynh, có vị nào nổi danh ở Thành Đô chẳng?"

Tùng Phong thở phào, uể oải dựa vào bàn chống cằm nhìn họ: "Nói nhảm, người ta tiếng tăm lừng lẫy, kẻ mê mọt ở Thành Đô nhiều không đếm xuể! Kẻ khác chẳng kể, ngay trong phủ tiết độ, cũng có người để mắt đấy..."

Chu Tử Tần buột miệng hỏi: "Tề phán quan phủ tiết độ ư?"

Tùng Phong lờm gã: "Tề phán quan là ai? Người ta đang nói là..."

Y hạ giọng thật thấp, vẻ đặc ý lộ lộ: "Các vị đừng kể với ai nhé, công tử của tiết độ sứ Phạm đại nhân ấy, từng đến thăm người ta một lần..."

Hoàng Tử Hà nín lặng hồi tưởng lại hình ảnh Phạm Nguyên Long, rồi chìa bức thư thu được từ thư phòng Tề Đăng ra trước mặt y: "Đây là huynh viết sao?"

Tùng Phong liếc qua, gật đầu: "Đúng thế."

"Có nhớ viết cho ai không?"

Tùng Phong nhăn mặt: "Làm sao mà biết được? Bài thơ vốn nhờ Lưu sinh gì đó làm, đã phân phát cho khoảng năm sáu chục người rồi, khách khứa nhiều vị ưa ra vẻ phong nhã, cứ như chơi kẻ biết làm thơ thì cao quý hơn ấy."

Chu Tử Tần lại hỏi: "Có nhớ tên mấy người đó không?"

Tùng Phong khinh miệt nhìn gã như nhìn một kẻ ngớ ngẩn: "Khách quan nghĩ ta nhớ được ư? Khách khứa của chúng ta, trừ người nơi khác đến, những người ở đây đều chờ đến tối mới tới, còn giấu giếm tên họ, thường chỉ tự xưng là 'Lý Giáp', 'Vương Đại', 'Lưu Nhị' mà thôi, phải là khách quen, qua lại nhiều mới biết được tên thật. Công tử nhà họ Phạm tiết độ sứ cũng được người khác dẫn đến, nghe họ trò chuyện thì đoán được đấy thôi."

Hoàng Tử Hà hỏi thẳng: "Nên chính huynh cũng không biết mình đã gửi cho những ai ư?"

"Nếu khách quan muốn thì người ta sẽ viết cho một tờ." Tùng Phong cười nói.

Chu Tử Tần bị lườm nguýt từ nãy, vẫn trơ mặt nói tiếp: "Nghĩ kỹ xem, có phải quên mất rồi không..."

"Vậy có biết Ôn Dương không?" Hoàng Tử Hà hỏi.

Tùng Phong khẽ ồ lên đáp ngay: "Người này thì biết, là khách quen của chúng ta 3 4 năm nay rồi. Đúng rồi, Ôn huynh thích nhất là tên của Tùng Phong này, nói cái gì 'gió tùng lay dải áo, trăng núi chiều người đàn'. Ngón đàn của Tùng Phong cũng không tồi, các vị muốn nghe không?"

Hoàng Tử Hà lắc đầu hỏi: "Nói vậy là Ôn Dương cũng có bài thơ này?"

Tùng Phong che miệng cười đáp: "Đúng đúng, ta cũng có viết cho Ôn huynh một bức. Bấy giờ huynh ấy đọc xong thì lắc đầu than rằng, đều là con người mà lại kém xa nhau. Ta hậm hực hỏi mình kém ai, thì Ôn huynh chỉ xoa đầu tiểu nhân đáp, đến ta cũng chỉ có thể đứng dưới nhìn lên người đó, Tùng Phong làm sao sánh nổi."

Nhắc lại chuyện đó, Tùng Phong không hề bực bội, trái lại còn cười hi hi: "Tùng Phong nghĩ cũng phải, mình đã là kẻ ở dưới muôn người, còn đòi hơn ai được nữa. Ôn huynh cũng chẳng phải người đứng trên muôn người, biết đâu kẻ kia có người trong lòng rồi thì sao?"

Hoàng Tử Hà lặng lẽ cúi đầu trầm tư hồi lâu rồi quay sang Chu Tử Tần đang há hốc miệng suýt rơi mất cằm, buông gọn lỏn: "Đi thôi."

Chu Tử Tần còn đang kinh ngạc, thấy cô đứng dậy bước ra thì hấp tấp đuổi theo, kéo tay áo hỏi: "Sao Sùng Cổ chẳng ngạc nhiên gì cả? Có nghe thấy không? Tay Ôn Dương tự vẫn vì tình kia thích đàn ông đấy!"

"Ừ, ta biết rồi!" Hoàng Tử Hà gật đầu.

Chu Tử Tần bực bội: "Công công bình thân như thế, rõ ràng đã biết trước đúng không? Chẳng bao giờ chịu nói cho ta cả, có xem ta là bạn không đấy?"

Hoàng Tử Hà lạnh nhạt đáp: "Lúc nghe người ở thi xã kể, công tử phải đoán ra rồi chứ."

"Gì cơ? Họ nói gì, sao ta không biết?" Hoàng Tử Hà cũng bó tay với Chu Tử Tần, đang nghĩ ngợi thì Tùng Phong từ phía sau chạy đến, tóm lấy tay áo cả hai, la lên: "Đừng đi mà..."

Chu Tử Tần thấy y ôm lấy cánh tay mình thì vội giãy ra: "Người làm gì đấy?"

Không ngờ Tùng Phong yếu ớt gió thổi cũng bay, bị họ Chu hất một cái ngã đập ngay đầu xuống đất, trán chảy máu ròng ròng, gào toáng lên:

"Người đâu, người đâu rồi! Hai tên này uống trà quýt tiền, định bỏ trốn thì bị ta ngăn lại ra tay đánh người này!"

Đám bảo kê được Dạ Vu Viện nuôi xách gậy ủa ra, Hoàng Tử Hà và Chu Tử Tần rồi rít xin lỗi: "Xin lỗi xin lỗi, chúng ta không biết ở đây uống trà cũng phải trả tiền..."

Chưa nói dứt câu, mấy cây gậy đã giáng xuống.

Chu Tử Tần vội giơ người đỡ một gậy cho Hoàng Tử Hà, đau đến nghiêng răng nghiêng lợi: "Gay rồi, liệu hôm nay chúng ta có chết ở đây không?"

"Công tử còn không mau bộc lộ thân phận đi!" Hoàng Tử Hà ré lên.

"Bộc lộ cái gì? Nếu để cha mẹ biết được chuyện ta mượn việc công đi chơi kỹ viện thì thà chết ở đây còn hơn!" Chẳng đợi họ nói xong, lại có thêm mấy người xách gậy chạy đến, cái khó ló cái khôn, Chu Tử Tần tức thì la lớn: "Ta có tiền mà! Ta trả tiền là được!"

"Tiền đương nhiên phải trả, nhưng người đánh người của chúng ta thì tính thế nào đây? Nếu thả cho các người đi, Dạ Vu Viện về sau làm sao còn mặt mũi nào làm ăn ở đây nữa?" Quy nô gào lên, đám bảo kê cũng vây lại vung gậy đập xuống.

Giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc, cả hai ngồi thụp xuống ôm đầu chịu đòn, chợt một người từ ngoài cửa lao vào, vung chân quét một cái, tức thì phân nửa số gậy trên tay đám bảo kê văng ra, những kẻ còn lại sợ đến nỗi đánh rơi cả gậy.

Người nọ đứng chắn trước mặt bọn họ, thân hình cao lớn khôi ngô, uy phong凛冽.

Chu Tử Tần mừng rỡ gọi toáng lên: "Trương nhị ca! Sao huynh lại ở đây?"

Trương Hàng Anh quay lại nhìn họ: "Gia nói gần đây xảy ra nhiều chuyện, nơi này lại rỗng rảnh hỗn tạp, e rằng không an toàn, nên sai ta âm thầm đi theo bảo vệ hai người."

Miệng nói, tay họ Trương vẫn không hề ngừng, tóm ngay mấy tên bảo kê vừa xúm lại ném ra.

Hoàng Tử Hà thấy hấn bộc lộ thân thủ, vội đứng lên phúi bụi đất bám trên người.

Chu Tử Tần vẫn chưa hết kinh ngạc: "Chẳng phải vương gia không có ý kiến gì ư? Cứ tưởng là không quản chúng ta nữa chứ? May mà còn sai huynh đi bảo vệ..."

Gã chưa nói dứt câu, đám người quanh đó đã hoảng hốt nép sát vào góc tường, không dám động đậy.

Chỉ riêng Tùng Phong vẫn bù lu bù loa: "Lũ khốn vô lương tâm! Đã ăn quýt uống quýt còn định chơi quýt! Bọn ta làm nghề này, tiền kiếm được đều là mồ hôi nước mắt, các người có biết bán thân đau khổ thế nào không hả..."

Nghe y khóc lóc kể lể, Chu Tử Tần bỗng thấy mắt cay cay, vội móc tiền ra trả, không quên tự mắng mình: "Được rồi, là ta khốn nạn, tồi tệ..."

Hoàng Tử Hà cũng hết cách, đành kéo Trương Hàng Anh lếch thếch rời khỏi đó, vừa đi vừa hỏi: "Vương gia đâu rồi? Gia đi một mình à?"

"Phải, gia nói mình không sao, bên Dương công công cần hơn." Trương Hàng Anh lại bổ sung: "Có điều ta vẫn lén theo gia đến tận hoa sảnh, thấy các tiết độ sứ quanh đó đến cả, mới dám đi."

Chu Tử Tần bấy giờ mới hốt hải đuôi đến hỏi: "Chúng ta về chứ?"

"Chưa, còn phải tới các kỹ viện khác hỏi han đã." Nói rồi, Hoàng Tử Hà dẫn họ đến một trong các kỹ viện gần đó hỏi han. Có điều lúc trước còn ngu ngơ chưa biết, giờ thì đã hiểu đến đây uống trà cũng phải trả tiền, khi gặp các cô nương phải xòe bạc ra trước, có vậy mới dễ lân la dò hỏi.

Quyên Quyên ở Trường Xuân Uyển: "Tề Đằng ư? Chao ôi, làm gì có vị khách nào như thế... Ôn Dương công tử hả? Có có, Ôn công tử rất dễ gần, lại rộng rãi, khéo ăn khéo nói, các tỷ muội ai cũng quý mến! Các vị hỏi bài thơ này ấy à? Đáng ghét, năm nay người ta viết đến vài chục bài phân phát

hết rồi, đương nhiên cũng gửi cho cả Ôn Dương công tử! Phó Tân Nguyễn Phó nương tử ấy à? Phó nương tử lòng danh, cả phố Ngô Đồng có ai mà không biết! Mấy tỷ muội ta phải đến mời mọc gây lười, mới được Phó nương tử chỉ vẽ cho dựng vở 'Lụa trắng', giờ thành ra thương hiệu của nhà này rồi, các vị không muốn xem ư?"

Lan Lan ở Hồng Hương Lâu: "Ôn Dương công tử ấy à? Rõ ghét, các tỷ muội đều biết, Ôn công tử giao du bên ngoài với cả đồng người! Lần trước còn hứa mua son của Mãn Xuân Ký cho ta, thế mà cũng quên! Nếu không phải huynh ấy đem một cây trâm đến xin xỏ, thì đừng hòng ta nhìn mặt! Bài thơ ấy à? Ta chép gửi cho nhiều người lắm, hay không thì ta không biết, dù sao ai cũng khen hay cả. Phó Tân Nguyễn Phó nương tử ấy à? Ta biết, Thuý Thuý bạn ta giỏi đàn, ôm đàn đến nhờ Phó nương tử chỉ bảo, giờ chỉ dựa vào một khúc ấy mà tha hồ nâng giá!"

Nguyên Nguyên ở Chương Đài Các: "Đúng đúng, bài thơ ấy do chính ta làm, đừng so với đám người văn thuê chữ mướn kia. Ôn Dương công tử ấy à, thích làm thơ, nhưng xưa nay chẳng để lại bút tích bao giờ. À để ta đọc cho các vị nghe một bài thơ họ Ôn tặng ta nhé: Đài Phù Dung nhẹ buông dải áo, trưởng Tiêu Kim khẽ duỗi tay ngà, song đỏ từ nay nhận bật tiếng, lan xạ ngày nao được gửi hương... Ta lưu lạc phong trần mười mấy năm nay, chưa từng thấy kẻ nào làm thơ hạ lưu ghê tởm đến thế! Phó Tân Nguyễn ấy à, ta biết ta biết, nghe nói được rất nhiều người tìm đến thỉnh giáo về ca múa, năm ngoái Quyên Quyên ở Trường Xuân Uyển được Phó nương tử giúp dựng một vở múa mà nở mày nở mặt, đoạt cả hoa khôi đấy."

Tiểu Ngọc ở Dao Đài Quán: "Ôn Dương công tử rất biết cách săn sóc, tuy không đến thường, nhưng mỗi lần đến là ân cần hỏi han. Con người cũng rất tốt, năm ngoái ta ốm mấy tháng, công tử còn cho ít tiền, nếu không phải ta đã có nơi có chốn thì cũng nguyện để công tử chuộc thân... À phải, Phó nương tử từng viết cho chúng ta một bài hát, rất được khách ưa thích, các vị không chọn bài nào nghe thử ư?"

"Đi lâu xanh cũng mệt thật đấy." Đến giờ Tý, Chu Tử Tần mới về đến nha môn, mệt đến nỗi ngã vật ra công đường, chỉ thốt lên được đúng một

câu.

Đám bồ khoái trực ban ngồi cạnh đó nhìn nhau rồi len lén cười khì. A Trác cười hề hề chạy đến cạnh họ, thì thào: "Đi đến tận nửa đêm, có thu được gì không?"

Hoàng Tử Hà đang mãi sắp xếp các lời khai thu được tối nay, đáp mà chẳng buồn ngẩng lên: "Cũng tạm tạm."

Chu Tử Tần đang thoi thóp thở tức thì giật nảy mình ngồi phắt dậy: "Tạm tạm ấy à? Cái gì tạm tạm?"

"Vụ án." Cô lạnh nhạt đáp.

Chu Tử Tần la toáng lên: "Ta còn chưa hiểu đầu cua tai nheo gì hết! Công công bảo là tạm tạm ấy hả? Rốt cuộc là thế nào?"

Thấy gã vã cả mồ hôi, Hoàng Tử Hà liền trấn an: "Thật ra vẫn chưa, ta mới suy đoán áng chừng thôi, còn phải tìm thêm chứng cứ đã."

Chu Tử Tần há hốc miệng: "Công công đoán là ai, nói co ta biết đi?"

Hoàng Tử Hà không đáp mà quay ra cửa gọi: "Phú Quý!"

Con chó xấu xí gầy gò lập tức chạy vào, vừa ve vẩy đuôi vừa sủa mừng cô.

Hoàng Tử Hà im lặng quan sát nó, thấy không có gì lạ mới ngoái lại nhìn Chu Tử Tần thở dài: "Bởi mới nói, suy đoán vẫn chỉ là suy đoán thôi, rốt cuộc vẫn có chỗ không thể đoán được."

Chu Tử Tần nhìn chăm chăm Phú Quý hồi lâu mới vỡ lẽ: "Công công nghi ngờ... trên cái vòng có độc ư?"

"Ừm, thế nên khi công tử dùng tay cầm vòng cầm bánh gạo ăn, Tề Đằng bèn khuyên ngăn, thậm chí vứt cả bánh đi." Hoàng Tử Hà nhíu mày, "Nhưng giờ xem ra, hình như... không sao cả, có lẽ họ Tề chỉ nói vậy thôi."

"Ta phải tra rõ mới được!" Chu Tử Tần móc chiếc vòng trong ngực áo ra, lật đi lật lại sẫm soi, còn giơ lên trước đèn ngắm nghía.

Hoa văn chạm rồng phản chiếu lên mặt hắc, tạo thành những đốm sáng nho nhỏ, đẹp đến dị thường.

"Được rồi, ta về trước đây." Cả ngày chạy đi chạy lại, còn hỏi han mọi người ở phố Ngô Đồng đến nửa đêm, Hoàng Tử Hà đã thấm mệt. Vừa đứng dậy, cô liền thấy váng đầu hoa mắt, hẳn là lao lực quá sức, bèn ngồi phệt ngay xuống ghế, lấy hai viên kẹo lê trong tay áo ra ăn, đợi một lúc cho cơn choáng váng qua đi.

Chu Tử Tần lo lắng hỏi: "Sùng Cổ không sao chứ?"

"Không sao, đại phu đã bảo rồi, ta mắc chứng thiếu máu, nếu lao lực quá độ sẽ bị choáng váng." Nói rồi, cô chìa túi kẹo cho hắc, "Ăn không?"

Chu Tử Tần vội đi rửa tay thật sạch rồi nhón một viên cho vào miệng, "Chẳng phải chỉ có nữ tử mới hay bị thiếu máu ư? Ta nhớ Ân Lộ Y Ân tứ nương kia cũng bị thiếu máu, hình như cũng phải ăn kẹo, có điều ta thấy mạch nha không ngon bằng, lại không tiện mang theo, hơi tí là chảy ra dính vào quần áo."

"Đúng thế, còn phải dùng giấy hồ gói lại để khỏi dính nữa." Hoàng Tử Hà thuận miệng nói theo.

Chu Tử Tần vừa nhai kẹo vừa nói: "Nhưng Ân tứ nương khéo tay ghê, nặn mạch nha sinh động như thật, đến giờ em gái ta vẫn giữ con cộp mạch nha ấy đấy."

Hoàng Tử Hà gật đầu, rồi bỗng sững sờ ngồi đờ ra bất động, đôi mắt mở to đầy kinh ngạc.

Chu Tử Tần hươ hươ tay trước mặt cô: "Sùng Cổ đang nghĩ gì thế?"

Hoàng Tử Hà gạt tay hắc ra: "Để yên cho ta suy nghĩ."

Thấy cô tỏ vẻ nghiêm túc, Chu Tử Tần lè lưỡi rứt đầu gối bên chờ đợi.

Cuối cùng Hoàng Tử Hà ấn vào cây trâm trên đầu, rút thân ngọc ra, chậm rãi vạch lên mặt bàn.

Chu Tử Tần chống cằm ngồi xem, thoát tiên thấy cô vẽ một bụi hoa, sau đó lại thêm thân cây và cành nhánh đâm ngang, cuối cùng vẽ một bộ đồ phía ngoài cây hoa.

Gã đang ngỡ ngàng thì thấy mũi trâm vạch một vết trắng khá nông lên mặt bàn, tạo thành một bộ đồ chiết eo tay rộng, phấp phới trong gió, nhìn kỳ dị hết sức, không khỏi buột miệng: "Đây là gì thế?"

"Là mẫu chốt của vụ án này." Vừa nói vô vừa thông thả gài trâm lên đầu, nhúu mày, "Nhưng... không đúng, nếu là vậy thì hung khí ở nơi nào?"

Chu Tử Tần gật đầu: "Đúng thế, đến giờ vẫn chưa tìm thấy hung khí trong vụ Tề phán quan, các bổ khoái sắp xới tung cả cái hồ lên, lùm cây bụi xung quanh cũng bị nhổ sạch, khám xét tất cả cành nhánh mà vẫn bật tăm."

"Bấy giờ có khám xét các đạo cụ của Công Tôn đại nương và nhạc cụ của các nhạc công không?"

Chu Tử Tần nói chắc như đinh đóng cột: "Khám ngay từ đầu ấy! Không vấn đề gì cả! Kể cả những thứ lặn vào người chúng ta cũng khám rồi, nhưng chẳng thấy gì!"

Hoàng Tử Hà dựa vào lưng ghế, thở hắt ra, lâu thật lâu mới nói: "Sáng mai đi. Đợi đến mai sáng sủa, chúng ta lại ra xem hiện trường lần nữa."

Chu Tử Tần nghĩ ngợi rồi đề nghị: "Hay là hôm nay công công ở lại phủ quận thú đi, đừng về phủ tiết độ."

Hoàng Tử Hà nhúu mày: "Như thế... hình như không tiện?"

"Có gì không tiện? Sùng Cổ đêm hôm lặn lội đi về mệt lắm. Sáng ra ta lại phải chạy đến phủ tiết độ tìm cũng mệt nữa. Cứ thế đi, Trương nhị ca..." Chu Tử Tần quay sang bảo Trương Hàng Anh, "Huynh về trước bẩm với vương gia một tiếng, bảo rằng hôm nay muộn quá rồi, ngày mai lại phải tra án, xin cho Sùng Cổ ở lại đây. Khi nào tra rõ chân tướng sẽ quay về ngay để gia sai khiến."

Trương Hàng Anh lưỡng lự nhìn Chu Tử Tần, rồi lại nhìn sang Hoàng Tử Hà: "Chuyện này... Dương công công thấy thế nào?"

Hoàng Tử Hà thản nhiên gật đầu: "Ừm, ta nghỉ lại đây vậy. Khởi phải đi qua đi lại phiền phức." Nghe cô nói thế, Trương Hàng Anh cũng ậm ừ rồi quay người ra về.

Chu Tử Tần cũng đã mệt lử, lão đảo đứng dậy đi về chỗ ở của mình, "Sùng Cổ ngủ cùng ta nhé?"

Mí mắt Hoàng Tử Hà giãn giãn, cô suýt nữa vấp vào bậc cửa: "Không!"

"Hà? Ta tưởng chúng ta sẽ ngủ chung một giường, trò chuyện thâu đêm chứ?" Chu Tử Tần tức tối, "Từ nhỏ ta đã mong có được một người bạn như thế, nhưng đến giờ vẫn chẳng tìm được ai chịu ngủ cùng mình cả... Chi bằng Sùng Cổ hoàn thành tâm nguyện cho ta đi!"

"Chuyện này ta không thể giúp công tử hoàn thành được!" Hoàng Tử Hà nghiêng rằng, khẳng khái từ chối, "Ta ngủ rất xấu, nào nghiêng rằng nào đập chần nào trở mình nào gác chân nào mộng du, thói nào cũng có, nếu không sợ bị ta bóp chết trong lúc ngủ thì cứ việc ngủ cùng."

"Gì cơ... Không ngờ Sùng Cổ lại đáng sợ như thế..." Chu Tử Tần gãi đầu, tiu nghỉu nói, "Thôi được, chỗ ta còn nhiều phòng trống lắm, Sùng Cổ ở gian phía Đông đi, tuy cửa sổ quay vào tường nhưng giờ đây leo bắt đầu mọc lan ra, buông rũ trước song, nhìn hay lắm."

Hoàng Tử Hà thông thuộc phủ quận thú, đã biết Chu Tử Tần ở nhà Tây.

Phía sau nhà Tây là hồ nước ở vườn hoa, trồng đầy hoa sen. Dây leo và tử đằng bò kín mặt tường. Năm xưa cô rất thích ngồi ở đây đọc sách, mỗi khi chiều xuống, cô chân trần ngồi bó gối dưới hàng lang, khuất sau đám dây leo, rồi một trận mưa rào trút xuống, cuốn tung lá sen, vùi dập dây leo.

Mưa rào đổ xéo tường dây quấn Gió lộng loang dài vạt sóng sen.

Bấy giờ Vũ Tuyên thường ngồi bên cạnh cô, cùng nhặt những nhánh dây leo rơi rụng chơi đùa, nói những câu vu vơ mà vui vẻ, thậm thoắt hết cả buổi chiều.

Đây là nơi yên tĩnh nhất trong phủ, nơi ở của Vũ Tuyên.

Cũng là nơi cô từng yêu thích nhất.

Chương 18

GIÓ TÁP MƯA SA

Hoàng Tử Hà theo sau Chu Tử Tần, đi dọc hành lang rủ đầy dây leo, đến trước cửa phòng phía Đông. Chu Tử Tần lôi cả A Nghiễn đến đây hầu hạ cô, còn dặn: "Các việc chuẩn bị chăn gối với bưng nước rửa chân tối nay, rửa mặt chải đầu sáng mai, Sùng Cổ cứ sai bảo hăn, nếu hăn làm không tốt thì cứ cho biết tay!"

Hoàng Tử Hà nhớ lúc trước Chu Tử Tần từng bị hai người đồng dè cho suýt chết bẹp mà A Bút A Nghiễn vẫn thản nhiên ngồi ngoài sân chơi móc dây, thăm nghĩ, công tử cho biết tay bấy nhiêu năm đã bao giờ A Nghiễn thêm sợ chưa?

May mà cô thông thuộc nơi này như lòng bàn tay, bèn sai A Nghiễn lấy chăn đệm trong tủ ra trải, rồi chọn hai chiếc khăn mới, bảo hăn xuống nhà bếp xách một thùng nước lên.

A Nghiễn quen lười nhác, nhưng dù sao cô cùng là người bên cạnh Quý vương nên hăn không dám sơ suất, bèn năm tay mười bưng trà rót nước, trải đệm xếp chăn, sẵn sóc ân cần hơn Chu Tử Tần nhiều.

Hoàng Tử Hà đóng cửa rửa mặt rửa chân, lau qua người xong xuôi, bấy giờ mới thấy mệt mỏi vô hạn. Cô ngả người nằm xuống giường, còn nghĩ không biết quay lại chốn cũ có thao thức mất ngủ hay không. Nào ngờ cơn buồn ngủ ập tới, chẳng bao lâu cô đã ngủ thiếp đi.

Chẳng biết bao lâu sau, cô trông thấy cha, mẹ và huynh trưởng vây gọi mình.

Hoàng Tử Hà vội chạy lại, nhưng vừa đi được hai bước, bỗng thấy khang khác, bèn cúi đầu nhìn, thì ra mình đang mặc váy dài xếp nếp thêu hoa hải đường chứ không phải quần áo hoạn quan, vừa rồi vô ý suýt nữa thì vấp phải gấu váy.

Hoàng Tử Hà mừng rỡ nhấc gấu váy chạy về phía người nhà, cả nhà vui vẻ ngồi xuống bên nhau. Bốn bề mờ mịt, cô không trông thấy gì cả, trong vòng một trượng xung quanh chỉ có bốn người họ quây quần quanh chiếc bàn đá, trên đầu là tán hoa quế nở rộ, hương thơm ngào ngạt bao trùm lên họ.

Ai nấy đều vui vẻ cười nói, nhưng Hoàng Tử Hà nghe không hiểu gì cả. Cô chỉ ôm khư khư cánh tay mẹ, nũng nịu áp mặt vào, hệt như hồi còn bé, mím cười nhìn tất cả.

Tuy không biết mọi người nói gì, nhưng thấy họ vui vẻ, nên cô cũng cười theo. Hoa quế lả tả rụng xuống đầu, xuống vai họ, xuống cả mặt bàn, càng lúc càng nhiều, vàng rực lộng lẫy.

Có lẽ vì hương hoa quế quá nồng, nỗi vui mừng quá mê mẩn, khiến Hoàng Tử Hà tuy đang vui vẻ dựa vào người mẹ, cũng dần dần cảm thấy mơ màng. Cô mím cười nhắm mắt lại, mặc cho hoa quế và ánh dương rơi lên mình.

Chẳng biết lại qua bao lâu, ánh dương ấm áp cùng mùi hoa quế ngọt ngào đều biến mất. Cô chẳng biết mình đang ở đâu, bèn mở mắt nhìn quanh.

Xung quanh vẫn mờ mịt trắng xóa, chỉ nhìn rõ được cảnh vật trong vòng một trượng vuông. Cha mẹ và anh trai cô đang nằm trên ván giường, phủ vải trắng, đặt trên nền đá xanh.

Không còn một hơi thở, mọi thứ xung quanh cô đông cứng lại.

Cô đang đứng ở một nơi không biết là gần hay xa, chờ dẫn nhìn thi thể người nhà đến quên cả thở, tim cũng ngừng đập. Chẳng biết bản thân cứ đứng bất động như thế bao lâu, rồi cô sức nghĩ, ra là mơ, thì ra mình lại rơi vào giấc mơ này.

Nghĩ tới đó, cô mở bừng mắt, như vừa được giải lời nguyên.

Cảnh mộng vỡ tan. Chẳng còn gì, trừ trái tim đau thắt vì đập dồn đến gần nghẹt thở.

Cô ôm ngực hít thở khó nhọc, mở to mắt nhìn quanh.

Cách bày biện quen thuộc này hết như những gì cô còn nhớ. Ngay cả hình chạm trổ trên xà nhà, cũng giống y như cũ.

Cô đã quay về, về phủ quận thú Xuyên Thục, nơi cô từng sống những ngày tươi đẹp nhất trong đời, cũng là nơi khiến cô đau đớn nhất.

Hoàng Tử Hà nắm chặt mép chặn, cả tay lẫn người run bần bật, tựa hồ cơ thịt toàn thân đều co rút lại. Cô há to miệng ra gắng hợp lấy từng ngụm không khí, cuối cùng màn đen trước mặt cũng dần tan đi, tiếng ong ong bên tai ngớt hẳn, rốt cuộc cô cũng sống lại.

Loang loáng nghe thấy tiếng chim sâu nhảy nhót hót líu lo trên cành.

Cô đỡ dần ngồi dậy, đẩy cửa sổ nhìn ra ngoài. Mặt trời đã lên đến ba con sào, nhưng những giọt sương long lanh vẫn treo trên hàng dây leo rủ dài trước song, phản chiếu ánh nắng lung linh. Từ đây có thể trông ra một góc hồ, vẫn còn lác đác mấy đóa sen cuối mùa.

Hoàng Tử Hà thần thờ nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, vừa ngấm nhìn cảnh vật phủ quận thú, đồng thời cũng nhìn lại những năm tháng tuổi hoa từng đẹp đẽ vô ngần, nhìn lại cả một thời thiếu nữ đã một đi không trở lại.

Hồi lâu, cô mới lắc đầu, tạm thời gạt bỏ tất cả ra khỏi tâm trí, thầm nhủ: "Hoàng Tử Hà, nhất định không được trở thành hạng người thiếu ý chí mà người vẫn coi thường. Giờ đây, việc người có thể làm chỉ có một. Trước mắt hiện thời, chỉ có một con đường. Đích có thể đến, cũng chỉ có một thôi."

Cô rửa mặt chải đầu qua loa bằng chỗ nước còn thừa hôm qua, rồi mở cửa ra ngoài.

Đứng dưới hành lang khu nhà phía Đông, trước mặt là ánh nắng chói chang lóa mắt. Thoạt nhìn cô đã trông thấy ba người đang ngồi ăn sáng trong hoa sảnh phía Tây đối diện, cửa sổ bốn bề mở toang.

Chu Tử Tần quay mặt ra ngoài nên trông thấy cô ngay, vội giơ tay cầm bánh bao lên vẫy lia lịa: "Sùng Cổ mau lại đây, đói chưa?"

Hai người ngồi hai bên gã, nhìn nghiêng hết sức quen thuộc, chính là Lý Thư Bạch và Trương Hàng Anh.

Cô vội băng qua sân, đi tới tham kiến Lý Thư Bạch: "Sáng sớm gia đã đến đây, chẳng hay có việc gì ạ?"

"Nghe nói các món điểm tâm của phủ quận thú rất xuất sắc nên ta bỏ bữa sáng ở phủ tiết độ, sang đây nếm thử." Lý Thư Bạch bưng một chén cháo nhỏ lên đáp.

Hoàng Tử Hà gật đầu với y rồi ngồi xuống chỗ trống còn lại, vừa múc canh trứng cho mình vừa đáp: "Thưa phải, đầu bếp phủ quận thú có mấy người nức tiếng trong vùng. Nhất là Trịnh nương tử chuyên lo điểm tâm, bà ấy và hai tay phụ việc đều là trăm người chọn một."

Chu Tử Tần thắc mắc: "Sao Sùng Cổ biết? Đến ta cũng mới nghe lần đầu đấy..."

"Tử Tần quên lần trước chúng ta đã điều tra tất cả người trong phủ ư?" Lý Thư Bạch thản nhiên giải thích.

Chu Tử Tần phục sát đất: "Trí nhớ hai vị tốt quá!"

Trương Hàng Anh cầm cúi ăn cháo và màn thầu, vờ như không nghe thấy.

Lý Thư Bạch lại hỏi Hoàng Tử Hà: "Mấy hôm nay các người chạy đơn chạy cáo, đến giờ vụ án thế nào rồi?"

Hoàng Tử Hà đặt bát canh trứng xuống thưa: "Trước mắt xem ra cái chết của Tề Đăng có liên quan đến vụ tự vẫn của Ôn Dương và Phó Tân Nguyễn, cũng dính dáng đến cả cái chết của Thang Châu Nương."

Lý Thư Bạch liếc Chu Tử Tần: "Còn vụ án nhà Hoàng quận thú?"

Hoàng Tử Hà thoáng nghĩ ngợi rồi đáp: "Có lẽ không liên quan."

"Ta lại thấy có." Lý Thư Bạch thông thả phản bác, mặc cho Chu Tử Tần ngơ ngác tròn mắt ngạc nhiên, "Nghe nói Vũ Tuyên cũng liên quan tới vụ này. Chẳng phải thế là mấy vụ án đã được cùng một mắt xích xâu lại rồi ư?"

Hoàng Tử Hà gật đầu: "Đúng thế, quan hệ giữa Vũ Tuyên và tất cả nạn nhân, tất cả các vụ án, là không thể phủ nhận."

"Giờ người định làm gì?" Y lại hỏi.

Hoàng Tử Hà ngả người ra lưng ghế, lặng lẽ suy nghĩ một hồi rồi kiên quyết đáp: "Ta sẽ đến thăm Vũ huynh."

Chu Tử Tần rủ ngay: "Hôm nay chúng ta cùng tới đi."

"Ừm." Hoàng Tử Hà đáp, rồi sức nhớ ra gì đó, lại quay sang hỏi Trương Hàng Anh: "Trương nhị ca, ta nhớ hôm huynh gặp nguy và tìm thấy Cảnh Dục công công, là bị một người cưỡi ngựa húc phải, ngã lăn xuống núi phải không?"

"Cũng không phải húc, chỉ là kẻ đó đột nhiên từ chỗ ngoặt xông ra, lại không ghìm cương ngựa. Thấy ngựa thành linh xuất hiện, lao thẳng về phía mình, ta giật nảy người, sảy chân rơi xuống núi." Trương Hàng Anh nhét cả nửa cái màn thầu vào miệng ngồm ngoàm nhai hết rồi nói tiếp, "Thế nên, có lẽ người ấy cũng không cố ý, nhưng đúng là ta bị hấn làm ngã xuống núi."

Chu Tử Tần ngơ ngác hỏi: "Cái chết của Thang Châu Nương thì liên quan gì đến việc Trương nhị ca bị ngã?"

"Mấy hôm ấy quân Tây Xuyên đang tìm kiếm Quỳ vương trong núi, nên đã phong tỏa hai lối ra vào, không cho xe ngựa vào núi. Bởi thế Thang Châu Nương không thuê được xe về quê, đành phải đi bộ, Trương nhị ca cũng đi bộ trên đường mòn, mới bị người ta va phải."

Chu Tử Tần trừng mắt: "Ý Sùng Cổ là... kẻ ra lệnh phong tỏa đường núi có vấn đề ư?"

"Ai không dừng lại phong tỏa đường núi, bày ra một cái bẫy lớn thế?" Hoàng Tử Hà ngán ngẩm giải thích, "Ý ta là, bấy giờ quân Tây Xuyên cấm

chỉ ngựa và xe ra vào, vậy thì kẻ va phải Trương nhị ca làm sao có thể cưỡi ngựa từ trên núi lao xuống được?"

Chu Tử Tần vỗ lể, đập bàn đánh chát: "Thích khách! Nhất định là đám thích khách hành thích vương gia, bị mắc kẹt trong núi mấy ngày, nên mới cưỡi ngựa đi lại trên đường mòn!"

Lần này đến lượt Lý Thư Bạch cũng không chịu nổi, ngán ngẩm quay đầu đi.

Hoàng Tử Hà dù sao cũng thân thiết với hắn, bấm bụng cố nhìn, lại hỏi: "Trên đường luôn có quân Tây Xuyên sục sạo tìm kiếm, sao y dám thúc ngựa phi nhanh như thế được? Huống hồ về sau cũng không nghe ai nói là bắt được thích khách?"

Chu Tử Tần tức thì hít vào một hơi khí lạnh, thận trọng nhìn quanh, rồi ghé sát lại hỏi: "Ý các vị là... thích khách là người quen của quân Tây Xuyên?"

Hoàng Tử Hà không nhìn nổi nữa, đành lấy tay đỡ trán, tì khuỷu tay lên bàn, nói toẹt ra: "Tử Tần, ý ta là, kẻ thúc ngựa chạy như bay trên đường ấy, rất có thể là người của quân Tây Xuyên, hay ít ra cũng là chỗ quen biết với họ."

Chu Tử Tần tròn xoe mắt ngơ ngác nhìn họ, chẳng hiểu chuyện này có liên quan gì tới vụ án.

Hoàng Tử Hà lại hỏi Trương Hàng Anh: "Huynh có nhớ dáng vẻ kẻ cưỡi ngựa đó không?"

"Ừm... Ngựa lao đến quá nhanh, bấy giờ ta lại sẩy chân ngã xuống, nên không trông rõ." Trương Hàng Anh thật thà đáp.

"Thân hình kẻ đó có giống Vũ Tuyên không?"

Trương Hàng Anh lắc đầu ngay: "Vũ học chính là ân nhân nhà ta, ta cũng đã gặp mặt lần. Chẳng có điểm nào giống kẻ kia cả."

Hoàng Tử Hà quay sang Lý Thư Bạch: "Bởi vậy, tuy Vũ Tuyên có liên quan tới mấy vụ án này, song huynh ấy không quen quân Tây Xuyên, nên rất khó có thể cười ngựa ra vào. Xem ra cái chết của Thang Châu Nương không liên quan đến Vũ Tuyên."

Lý Thư Bạch nhú mày: "Dù không dính đến vụ Thang Châu Nương, thì y vẫn là nhân vật quan trọng trong các vụ án của Phó Tân Nguyễn, Tề Đăng và... Hoàng quận thú, điểm này người không thể phủ nhận."

Hoàng Tử Hà lặng thinh hồi lâu rồi gật đầu: "Vâng, nô tài sẽ hết sức lưu ý đến Vũ Tuyên."

Lý Thư Bạch không nói gì thêm, tiếp tục ăn điểm tâm.

Cảm thấy không khí có phần gượng gạo, Chu Tử Tần liền bóp bóp chiếc bánh bao trong tay, cười ha hả: "Haha, nhật ngay được cái nhân đậu này! Là ta may mắn hay cô phụ bếp để ý ta nhỉ!"

Chẳng ai phụ họa, tiếng cười của hắn vang vọng trong sảnh đầy lạc lõng. Chu Tử Tần tiu ngriu cắn một miếng bánh, rồi hỏi Hoàng Tử Hà: "Sùng Cổ, hôm nay chúng ta đi đâu đây?"

Hoàng Tử Hà ngập ngừng, ngược lên nhìn Lý Thư Bạch, thấy y vẫn thản nhiên như không thì thầm thở dài đáp: "Công tử lại đăng Vũ Tuyên, còn ta tới chỗ Công Tôn đại nương."

Chu Tử Tần ngạc nhiên: "Hả? Sao lại chia đường thế? Hai ta cùng tới tìm Vũ Tuyên đi! Chẳng phải Sùng Cổ vẫn khen Vũ Tuyên dung mạo tuấn tú, phẩm cách thanh cao, tính tình lại hòa nhã ư? Đi mau đi mai, gặp được Vũ Tuyên hẳn là vui lắm!"

"Ờ... ta nói thế bao giờ?" Đúng là chuyện không nên nói Chu Tử Tần lại bô bô nói ra, Hoàng Tử Hà sờn cả gai ốc, phải bái phục tài thọc dao trúng điểm yếu của hắn.

Trương Hàng Anh đằng hắng liên tục, như bị sặc sữa đậu nành. Đến kẻ chất phác như họ Trương còn nhận ra, vậy mà Chu Tử Tần vẫn vô tâm vô tư, chẳng biết gì hết.

Hoàng Tử Hà len lén liếc trộm Lý Thư Bạch, thấy y cũng đang nhìn mình, song không hề tỏ vẻ giận dữ như cô tưởng tượng, trái lại chỉ mỉm cười bình thản bảo: "Tử Tàn cùng người hỗ trợ, dĩ nhiên người phải phối hợp. Có những việc cũng không cần để ý quá. Người cùng Tử Tàn đến chỗ Vũ Tuyên có gì mà không được?"

"... Vâng." Cô đáp khẽ.

"Hôm nay ta được mời tới thị sát quân Tây Xuyên, lát nữa sẽ lên đường. Người đi cùng Tử Tàn đi, nhớ đừng gắng sức quá." Nói đoạn, y cầm chén trà từ tay người hầu đứng sau, súc miệng rồi đứng dậy đi thẳng ra ngoài.

Trương Hàng Anh vội đứng dậy theo hầu. Chu Tử Tàn và Hoàng Tử Hà cũng đứng dậy tiễn.

Lúc đi ngang qua Hoàng Tử Hà, y bỗng cúi đầu ghé tai cô nói khẽ: "Ta vẫn nhớ, người đã nói sẽ ở bên cạnh ta."

Nghe thấy câu nói nhẹ nhàng bình thản của y, tảng đá nặng trĩu trong lòng cô thoát chốc được đẩy đi, khóe môi bất giác cong lên: "Vâng, ta cũng vẫn nhớ."

Hoàng Tử Hà dẫn Chu Tử Tàn theo đường tắt đi đến cầu Hàm Nguyên, cạnh nhà Vũ Tuyên.

Chu Tử Tàn chỉ mong mau mau gặp được họ Vũ, háo hức bước ngay đến đập cửa, người ta bình thường chỉ gõ hai ba tiếng, hễ đập cho một tràng đến mười bảy mười tám tiếng, suýt nữa giật đứt cả vòng đập cửa.

Ầm ỉ như thế, mà bên trong vẫn lặng phắc như tờ.

Hai người đang đứng đợi thì một bà cụ ngồi cạnh đó nhổ cỏ ngẩng đầu lên bảo: "Hình như Vũ cử nhân không có nhà đâu, đừng gõ nữa."

"Hả..." Chu Tử Tàn chợt hứng dừng lại: "Chẳng hay Vũ huynh đi đâu rồi?"

Bà lão dĩ nhiên không biết, cũng chẳng buồn đáp lời, cúi xuống tiếp tục nhổ cỏ.

Hoàng Tử Hà bèn hỏi: "Bà tìm gì thế ạ?"

"Dào ôi, lưng tự nhiên lại mọc mấy nốt mụn gạo, nên phải tìm mấy búi cỏ nhỏ nôi để kỳ." Bào lão vừa nói vừa nhổ một búi cỏ lên sẫm soi rồi nhét vào ngực áo.

Hoàng Tử Hà biết loại cỏ nay tên gọi cỏ mực, thường gọi là cỏ nhỏ nôi, có tác dụng cầm máu tiêu sưng, xát vào nốt mụn gạo, mấy ngày sau cái mụn sẽ teo đi rồi rụng, bèn nói: "Cỏ này tốt thì tốt thật, nhưng vắt ra nước lại hay làm đen tay, rửa mãi không sạch, phải dùng thêm ít bồ kết."

"Ta già rồi, da dẻ cũng đen sạm, nhìn không ra đâu, lo gì."

Vài cảnh tượng thoáng lướt qua đầu Hoàng Tử Hà.

Vết đen trên ngón tay Phó Tân Nguyễn. Công Tôn Diên trầm tư nhìn bàn tay Tề Đằng. Mấy vết sẹo nhỏ trên tay họ Tề khi chết.

Cô đứng lặng dưới gốc liễu, lòng băng khuâng thương cảm.

Thấy cô thần thờ im lặng, Chu Tử Tần liền hỏi: "Nghĩ gì thế?"

"Ta đang nghĩ..." Cô chậm rãi đáp, "Nếu công tử đem thứ mình trân quý nhất dâng tặng người ta, mà người ấy lại căm ghét chỉ muốn vứt bỏ thật mau, thì thật là không đáng."

Chu Tử Tần ngờ ngàng, ngẩn ra nghĩ ngợi thì cánh cửa sau lưng cuối cùng cũng mở ra, Vũ Tuyên đứng phía sau, chỉ vận tấm áo xanh bình thường, song lại càng tôn lên phong thái tao nhã cứng cỏi.

Sau lưng hắn, còn một người. Khoác cà sa, mặt nhăn nheo, dáng gầy guộc, song ánh mắt thì sáng quắc, chính là Mộc Thiện đại sư ở chùa Quảng Độ.

Không ngờ Mộc Thiện đại sư lại ở nhà Vũ Tuyên, Hoàng Tử Hà và Chu Tử Tần hết sức kinh ngạc, vội chấp tay cúi chào.

Mộc Thiện đại sư cười nói: "Khách đến trước nhường khách đến sau, lão nạp cáo từ trước."

Hoàng Tử Hà nói ngay: "Xin đại sư đừng bước, chúng ta đang có việc muốn hỏi."

Mộc Thiện đại sư "ồ" lên khe khẽ, nhìn sang Chu Tử Tần.

Họ Chu liền xưng danh: "Chu Tử Tần, bổ đầu phủ Thành Đô."

Mộc Thiện đại sư sầm mặt, nhưng rồi lại cười ngay: "Chẳng hay người của quan phủ tìm kẻ tu hành như lão nạp có việc gì?"

"Mời đại sư." Hoàng Tử Hà giơ tay mời Mộc Thiện đại sư vào trong.

Bốn người vòng qua bức chiếu bích quét vôi trắng, liền trông thấy hoa súng tím biếc nở rộ đầy giếng trời. Cả bốn vào đại sảnh ngồi, vừa hay nhìn thẳng ra hồ súng.

Vũ Tuyên ra nhà sau pha trà, để lại ba người ngồi trong đại sảnh, không khí có phần gượng gạo.

Hoàng Tử Hà lên tiếng trước tiên: "Hôm nay đại sư quá bộ ghé thăm Vũ Tuyên luận bàn Phật pháp ư?"

Mộc Thiện đại sư gật đầu chấp tay cười: "Vũ thí chủ thường có kiến giải độc đáo về Phật pháp nên lão nạp hay tới cùng nhau đàm luận, cảm thấy lòng sáng tính hòa. Ngày mai lão nạp lại phải vào kinh, song thấy Vũ thí chủ dường như có tâm sự, hôm nay bèn tới từ biệt."

"Đại sư quả là có lòng." Nói rồi, Hoàng Tử Hà lại hỏi: "Chẳng hay hai vị quen biết nhau thế nào?"

"Cuối năm kia, Vũ thí chủ thi đỗ chưa lâu, vườn Tình mở hội thơ, Trần thí chủ Trần Luân Vân cơ mời lão nạp. Bấy giờ tuy có mười mấy người, song Vũ thí chủ phong tư xuất chúng, lão nạp vờ trông thấy đã có ấn tượng sâu sắc." Mộc Thiện đại sư tẩm tặc, "Về sau nhà ân nhân của Vũ thí chủ là Hoàng quận thú xảy ra chuyện, Vũ thí chủ đau khổ khôn nguôi, rồi nghĩ quẩn. Tuy Tề phán quan cứu được, song thấy lòng Vũ thí chủ đã nguội lạnh, bèn mời lão nạp tới giảng pháp an ủi, từ ấy đôi bên dần dần năng qua lại."

Hoàng Tử Hà gật đầu thờ dài: "Ta nghe nói Tề phán quan cũng thường qua lại với đại sư."

Mộc Thiện đại sư gật đầu: "A di đà Phật, Tề thí chủ nói năng dí dỏm, tươi cười hiền hòa, cũng thường tới chỗ lão nạp. Tiếc rằng tuổi còn trẻ đã qua đời, làm phủ Thành Đô thiếu mất một người tài..."

Chu Tử Tần xen vào: "Đại sư đúng là đại đức phổ độ chúng sinh, Vũ huynh hôm ấy định tự vẫn, cũng may nhờ đại sư dập tắt ý nghĩ quần ấy đi."

Mộc Thiện đại sư tuy vẫn tươi cười, nhưng ánh mắt lại đảo quanh: "Đúng thế, người phạm nào ai rũ bỏ được vạn trượng hồng trần. Vũ thí chủ muốn mượn cái chết để thoát khỏi phiền não, đúng là đơm đó ngọn tre."

Hoàng Tử Hà liền gặng: "Nói vậy là đại sư cũng biết chuyện phiền não của Vũ Tuyên ư?"

"Đương nhiên là biết. Vũ thí chủ thân là con nuôi Hoàng quận thú, song ai cũng biết Hoàng tiểu thư lại vì Vũ thí chủ mà đầu độc cả nhà. Vũ thí chủ căm hận bản thân, cho rằng chính mình đã hại chết cả nhà ân nhân, hổ thẹn vô cùng, bèn tự quy hết tội lỗi cho mình, tâm ma ăn sâu, nhất thời quá khích..."

"Ta thấy Vũ huynh gần đây hay bị đau đầu, chẳng hay đó là tâm bệnh, hay là di chứng sau khi tự sát để lại?" Hoàng Tử Hà lại hỏi.

"Theo lão nạp thấy thì chắc là cả hai."

Hoàng Tử Hà gật đầu: "Xin đại sư đừng trách ta tò mò, nghe quản gia nhà họ Tề kể rằng, đại sư từng đến kinh thành du ngoạn, còn đem một con A Già Thập Niết về Thục tặng cho Tề phán quan?"

"Đúng thế, lão nạp vào kinh, tình cờ được quý nhân tặng cho, bèn đem về Thành Đô. Nào ngờ về sau đọc kinh sách mới biết giống cá này thích máu, không lành, e rằng không hợp với cửa Phật thanh tịnh, đang định phóng sinh thì Tề thí chủ đến chơi, thấy Tề thí chủ có vẻ thích nó, lão nạp đã nài nỉ mọi chuyện, song Tề thí chủ chẳng để tâm, vẫn xin nó về. Ôi chao, e rằng chính lão nạp đã đem đến họa sát thân, làm hại Tề thí chủ rồi."

"Đại sư cả nghĩ quá. Chẳng qua chỉ là một con cá, lấy đâu ra điềm gỡ? Lễ nào đại sư không nghe nói Quỳ vương vẫn thường đem một con cá bên người ư? Cũng là giống A Già Thập Niết đấy." Hoàng Tử Hà nói.

Nghe cô nhắc tới Quỳ vương, Mộc Thiện đại sư liền chấp tay niệm Phật: "A di đà Phật, Quỳ vương gia là thân ngàn vàng, được trời cao phù hộ, một con cá nhãi nhép đương nhiên đâu thể làm hại nổi."

"Hơn nữa nghe nói con cá ấy của Tề phán quan mất rồi mà?"

Nét mặt Mộc Thiện đại sư thoáng đờ ra, nhưng lập tức cười đáp: "Không then với lòng, chẳng ngại sóng gió, vật ngoại thân làm sao ảnh hưởng nổi? Chỉ cần giữ vững lòng mình thì dù có hay không có con cá, cũng có khác gì đâu."

Thấy đại sư bắt đầu đánh trống lảng, Hoàng Tử Hà khăng khăng hỏi tiếp: "Tề phán quan thích con cá ấy như thế, chẳng biết có chăm sóc đúng cách hay không? Không rõ giờ nó ở đâu rồi? Ta từng hỏi Vũ huynh chuyện này, song hình như huynh ấy không biết gì cả, trong nhà cũng không thấy. Quản gia Tề Phúc kể rằng, lão từng nghe Tề phán quan nói chuyện này với đại sư, chẳng hay có không?"

Khóe mắt cup xuống của Mộc Thiện đại sư hơi giật, song giọng nói càng chậm rãi hơn: "Quả có chuyện này. Con cá ấy... bị Vũ thí chủ làm chết."

Lần này đến lượt Chu Tử Tần ngạc nhiên: "Nghe nói A Già Thập Niết sống rất dai, có thể thọ cả trăm tuổi. Vũ Tuyên vô duyên vô cớ, sao lại làm chết nó?"

"Có lẽ là lên cơn đau đầu, không cẩn thận làm vỡ bể cá. Dù A Già Thập Niết sống dai mấy chẳng nữa, cũng không thể sống mà không có nước."

Thấy đại sư đối đáp kín kẽ, không để lộ mảy may sơ hở, Hoàng Tử Hà đành gật đầu: "Ra là thế... Về con cá này, đệ tử còn một chuyện muốn thỉnh giáo, mong đại sư chỉ bảo."

Mộc Thiện đại sư tỏ vẻ đồng ý, cô mới hỏi: "Chẳng hay đại sư có thể kể cho chúng ta nghe về nguồn gốc con A Già Thập Niết, đại sư có nó từ đâu,

được ai biểu tặng hay không?"

"Chuyện này ầy à..." Mộc Thiện đại sư tần ngần hồi lâu mới gật đầu đáp: "Từ sau khi lão nạp xuất gia, đã cắt đứt trần duyên, chẳng tham vàng bạc. Bởi thế lần trước vào kinh, Vương công công mới tặng lão nạp mấy cuốn kinh Huyền Trang pháp sư chép tay, và con A Già Thập Niết này. Nghe nói con cá này là do Long Nữ khi quỳ trước Phật Tổ, nhất thời lơ đãng mà hóa thành, bẩm sinh đã có Phật tính. Lão nạp đem về Thành Đô, thấy Tề thí chủ ưa thích, nhỏ lời xin mấy lần, cảm thấy mình là kẻ xuất gia, cũng chẳng cần nuôi làm gì, nên mới tặng cho."

Nhắc đến cá, Chu Tử Tần sức nhớ ra, vội lấy chiếc vòng chạm đôi cá trong ngực áo đặt xuống bàn: "Đại sư, vật này..."

Chưa nói dứt câu, Mộc Thiện đại sư đã giật phắt tay lại, tựa hồ không dám chạm vào. Lão hoà thượng đã già, cử động chậm chạp, vậy mà lại rút tay về nhanh như thế, khiến Hoàng Tử Hà và Chu Tử Tần đều giật mình, thềm lấy làm lạ.

Ngay bản thân Mộc Thiện đại sư cũng cảm thấy thất thố, nhưng nhất thời không biết lấp liếm thế nào, đành lắp bắp hỏi: "Đây... đây là gì vậy?"

Hoàng Tử Hà cướp lời Chu Tử Tần: "Đại sư từng thấy vật này rồi ư?"

Mộc Thiện đại sư chần chờ giây lát, tặc biệt phản ứng vừa rồi của mình không thể qua mắt người ta, đành đáp: "Phải, đây là vật của Tề thí chủ, lão nạp từng trông thấy."

"Ồ? Thì ra đại sư cũng biết vật này ư?" Chu Tử Tần liền nói, "Đây là vật chứng chúng ta tìm được, lúc Tề phán quan còn sống, từng nói đồ vật của người chết thường không được sạch sẽ, còn khuyên chúng ta nên đem tới chỗ đại sư để thanh tẩy. Hôm nay gặp được đại sư ở đây thì thật tiện quá."

Mộc Thiện đại sư nhìn hẩn, rồi lại nhìn chiếc vòng, tỏ vẻ ngập ngừng.

Hoàng Tử Hà hỏi: "Đại sư có thể thanh tẩy chiếc vòng này được không?"

Mộc Thiện đại sư lắc đầu: "Chiếc vòng này từng thuộc về tội phạm đầu độc cả nhà, là vật không lành, có thanh tẩy cũng vô ích. Chi bằng đem chôn

cạnh mộ Hoàng quận thú phu nhân, cũng là một cách giải quyết tốt."

Chu Tử Tần còn đang ngơ ngác, Hoàng Tử Hà đã chậm rãi hỏi: "Thì ra đại sư đã biết vật này vốn của Hoàng Tử Hà? Là Tề phán quan kể với đại sư ư?"

Mộc Thiệu đại sư do dự đáp: "Vừa rồi Chu bổ đầu nói là có liên quan đến vụ án này..."

"Ta nói là vụ tự sát ở phố Tùng Hoa, chúng ta đang thắc mắc việc Tề phán quan mua chiếc vòng này..." Chu Tử Tần ngờ ngàng hỏi, "Sao đại sư biết nó là của Hoàng Tử Hà? Lẽ nào vụ án nhà Hoàng quận thú có liên quan tới nó ư?"

"Chuyện này..." Mộc Thiệu đại sư cứng họng, nói không ra lời.

Hoàng Tử Hà nghiêm mặt: "Đại sư tuy là người trong cửa Phật, song người của nha môn đang tra án, mong đại sư thành thật trả lời cho chúng ta mấy điểm nghi vấn này, bằng không, e rằng chúng ta lại lầm lẫn, làm liên lụy cả đại sư cũng nên."

Đôi mày chữ bát của Mộc Thiệu đại sư càng sụp xuống thêm, vẻ mặt rầu rĩ: "Cũng phải... Lão nạp là người xuất gia, sẽ không nói dối, xin hai vị cứ hỏi."

Hoàng Tử Hà hỏi trước: "Chẳng hay đại sư trông thấy chiếc vòng này khi nào? Sao lại biết nó có liên quan đến gia đình Hoàng quận thú?"

"Đầu năm nay, khi Vũ thị chủ tự sát, lão nạp đến Tề phủ thăm, khi Vũ thị chủ trông thấy chiếc vòng này đã phản ứng rất mạnh. Tề thị chủ kể với lão nạp rằng, đó là vật của Hoàng tiểu thư, Vũ Tuyên năm xưa chính tay tặng cho cô ấy, nên giờ trông thấy lại nghĩ tới chuyện xưa, phát điên phát cuồng, không thể kiềm chế."

"Cuối cùng Tề phán quan xử lý chiếc vòng thế nào?"

"Chuyện đó lão nạp không rõ... Cũng chẳng rõ chiếc vòng này làm sao lại rơi vào tay Chu thiếu bổ đầu, rồi lại liên quan tới vụ án ở phố Tùng Hoa

nữa." Mộc Thiện đại sư nheo mắt ngắm nghía chiếc vòng, vẻ trầm tư, "Lão nạp nhớ được vật này vì nó chạm trở độc đáo thôi..."

Chưa dứt câu, chợt nghe "xoảng" một tiếng ở cửa. Ba người lập tức quay ra nhìn, thấy Vũ Tuyên đang đứng đó, bộ đồ trà đã rơi xuống đất vỡ tan tành, trà nóng còn bốc khói nghi ngút, song hắn chỉ dờ dẫm nhìn chăm chăm vào chiếc vòng, mặt xám như tro.

Hoàng Tử Hà chậm rãi đứng dậy.

Chu Tử Tần không hiểu đầu đuôi gì, bèn cầm chiếc vòng lên ngắm soi, rồi lại nhìn sang Vũ Tuyên: "Vũ huynh đang nhìn cái này ư?"

Miệng Vũ Tuyên mấp má, song không thốt ra được một lời, rồi như vừa sức tỉnh, hắn ngồi thụp xuống vội vã nhặt mảnh chén vỡ.

Hoàng Tử Hà bước đến, ngồi xuống nhặt cùng, hỏi nhỏ: "Huynh sao thế?"

"Tự nhiên ta hơi chóng mặt." Nói rồi, hắn cúi gằm mặt xuống, chỉ thấy hàng mi dày run run, như đôi cánh chuồn chuồn bị gió tạt gãy.

Hoàng Tử Hà từ từ quay lại, đưa mắt nhìn từ chiếc vòng trên tay Chu Tử Tần đến Mộc Thiện đại sư.

Hoà thượng cúi đầu lăm nhăm niệm kinh, gương mặt già nua đầy nếp nhăn, chỉ có đôi mắt bình thản không để lộ bất cứ thái độ gì là còn chút ánh sáng.

Sau khi uống hết chén trà, Mộc Thiện đại sư đứng dậy cáo từ.

Vũ Tuyên và Hoàng Tử Hà, Chu Tử Tần tiễn Mộc Thiện đại sư đến cửa rồi quay lại đại sảnh ngồi xuống. Cuối hạ nóng nực, ao nước ở giếng trời lại khá bé, chẳng làm mát được là bao, vừa mở nắp chén để khói trà bốc lên, Hoàng Tử Hà đã thấy quần áo lót ướt sũng mồ hôi.

Vũ Tuyên chìa cho cô cây quạt, cô bèn cầm lấy quạt liên tay. Chu Tử Tần miệng nói "tĩnh tâm tự mát", song phát hiện ra không còn cây quạt nào

nữa, đành nhăn nhó quệt mồ hôi, nhìn sang cô nài nỉ: "Sùng Cổ, cho ta mượn quạt một tí đi."

Hoàng Tử Hà lắc đầu: "Không được, ta đang hoá trang, nếu ra mồ hôi trôi mất lớp hoá trang thì gay."

Chu Tử Tần bĩu môi: "Hừ, vương gia không hoá trang nữa rồi, Sùng Cổ còn hoá trang làm gì?"

Hoàng Tử Hà xoè quạt che mặt, bình thản đáp: "Ở đây có người biết ta."

"Biết thì sao, đất khách gặp người quen chẳng tốt ư..." Nói đến đó, Chu Tử Tần như vỡ lẽ, liền hỏi dồn: "Sùng Cổ mau khai thật đi, có phải công công nợ tiền ai ở đây, sợ bị tính cả lãi không?"

Hoàng Tử Hà đã quen với lối tư duy kỳ quặc của hắc hắc, nên chỉ chăm chăm quạt mát, chẳng buồn đếm xỉa.

Chu Tử Tần hậm hực nắm tay cô lại: "Này, năn nỉ ta đi, rồi ta trả tiền hộ cho?"

Hoàng Tử Hà giãy ra: "Nhiều lắm, công tử không trả nổi đâu."

Chu Tử Tần trợn mắt: "Không thể nào, hèn chi công công phải bán thân vào làm nô tài... xem ra đành nhờ Quý vương trả hộ vậy."

Hoàng Tử Hà cúi đầu phẩy quạt, tiện miệng đáp lấy lệ: "Phải phải, đời này ta quyết định trồng cây vào vương gia thôi."

Vũ Tuyên lặng lẽ đưa mắt nhìn cô, bàn tay vô thức siết chặt lấy chén trà, lộ cả gân xanh. Song cuối cùng, hắc hắc cúi đầu nín thinh, rót thêm trà cho hai người.

Hoàng Tử Hà bưng chén trà sóng sánh Vũ Tuyên rót, ngược lên nhìn hắc hắc: "Mộc Thiện đại sư ở chùa Quảng Độ nhiều năm, nhưng trước đây ta lại chẳng mấy để ý."

Vũ Tuyên thản nhiên đáp: "Có lẽ là vì công công không tin thần Phật."

Hắn còn nhớ, mẹ cô trước đây cứ mồng một ngày rằm lại tới ngôi chùa gần phủ quận thú thắp hương lễ Phật, song cô không bao giờ đi theo, hướng hồ chùa Quảng Độ ở tít trên núi Minh Nguyệt ngoài ngoại ô, lại càng ít đến.

Hoàng Tử Hà gật đầu, nghe hắn nói tiếp: "Mộc Thiệp đại sư trước đây thường vân du khắp nơi, không mấy khi ở chùa Quảng Độ, sau vụ việc của Phạm Nguyên Long mới vang danh. Bấy giờ Sùng Cổ đã rời Thành Đô."

Chu Tử Tần ngồi bên nghe hai người nói chuyện, sức võ lễ: "Ta... Ta biết rồi nhé!"

Hoàng Tử Hà quay sang gã, nhướn mày: "Biết gì?"

"Sùng Cổ, thì ra... thì ra công công..." Chu Tử Tần trỏ cô, miệng tròn vo, mắt tròn xoe.

Hoàng Tử Hà ngỡ gã đã đoán ra thân phận mình, cũng hơi ngạc nhiên: "Ta làm sao?"

"Hai người không lừa được ta đâu! Linh cảm của ta nhạy lắm!" Chu Tử Tần nghiêm mặt nói rành rọt rùng rợn: "Ta phát hiện ra rồi! Thì ra Dương Sùng Cổ công công quen thân với Vũ Tuyên như thế! Món nợ của công công, hẳn là nợ Vũ huynh rồi!"

Hoàng Tử Hà chống trán thở dài ngao ngán: "Tử Tần quả là nhạy bén!"

Cô nợ Vũ Tuyên hay Vũ Tuyên nợ cô, hình như đều có lý cả. Xét về điểm này thì Chu Tử Tần đúng.

Chu Tử Tần đắc ý vỗ ngực nhìn cô: "Thấy chưa? Chuyện gì ta cũng biết hết!"

Hoàng Tử Hà bất giác quơ quạt che miệng phì cười.

Vũ Tuyên lặng lẽ nhìn ra ao sùng, chẳng nói chẳng rằng.

Hoàng Tử Hà ngoái lại nhìn gương mặt nghiêng của hắn, đường nét thanh tú đến mức gần như không giống người phàm, đẹp đẽ mà thân thuộc.

Lòng thoáng xao động, cô cụp mắt gọi khẽ: "Vũ Tuyên..."

Hắn hơi khựng lại, rồi ngoái đầu nhìn cô.

Hoàng Tử Hà hỏi: "Mộc Thiện đại sư nói ngày mai khởi hành, huynh có biết đại sư đi đâu không?"

"Đến Trường An."

Hoàng Tử Hà bất giác ghé lại hỏi nhỏ: "Làm gì vậy?"

"Nghe nói có người bạn cũ tinh thần hoang mang bất định, nên đại sư tới khuyên nhủ."

"Mộc Thiện đại sư đã từng ấy tuổi mà còn lặn lội ngàn dặm tới tận kinh thành, xem ra bạn cũ này không phải người thường."

Nghe cô nói vậy, Vũ Tuyên gật đầu: "Ta không hứng thú với người đại sư gặp gỡ nên không hỏi kỹ. Nếu Sùng Cổ cần biết, ngày mai đi tiễn ta sẽ hỏi cho."

"Ừm, phiền huynh vậy." Hoàng Tử Hà lại bưng chén trà quay sang Chu Tử Tần: "Hôm nay chúng ta tới đây, vẫn là vì vụ của Tề Đăng. Nhưng ta chẳng có gì để hỏi cả, Tử Tần có hỏi gì không?"

"Dĩ nhiên là có!" Chu Tử Tần nghiêm túc rút một cuốn sổ trong ngực áo, lật ra hỏi lần lượt từng câu: "Thứ nhất, chúng ta tìm được thủ bút của Chung Hội tại nhà họ Tề, Vũ huynh xem có phải đây là bức huynh từng thấy ở nhà Ôn Dương không?"

Vũ Tuyên đón lấy tờ giấy Chu Tử Tần đưa nhìn qua rồi gật đầu xác nhận: "Chính là nó."

"Huynh khẳng định chứ?"

"Ừm, bây giờ ta nói thủ bút này là giả, Ôn Dương còn làm bộ định xé bỏ, nhưng sau cùng lại thôi, bỏ đầu xem..." Hắn trỏ một vết rách nhỏ: "Vẫn còn dấu vết đây."

Chu Tử Tần gật đầu, đánh một dấu chéo sau câu hỏi đầu tiên, rồi nhìn xuống câu thứ hai: "Hoàng Tử Hà là người thế nào, huynh hãy miêu tả rõ một chút."

Mí mắt Hoàng Tử Hà giàn giật, cô bất giác giơ tay bưng lấy quai hàm, như bị đau răng.

Vũ Tuyên đang ngẩn ngơ nghĩ ngợi, thấy Chu Tử Tần thành linh hỏi câu này thì ngớ ra vì ngạc nhiên, hoang mang hỏi lại: "Gì cơ?"

"Ừm, thì là... Ta nghe nói trước đây huynh ở phủ quận thú, rất thân thiết với Hoàng Tử Hà... nên muốn hỏi huynh vài việc về cô ấy, bởi, bởi..." Chu Tử Tần ngượng ngập nắm lấy dải tai, lúng túng: "Ta rất ngưỡng mộ Hoàng Tử Hà."

Hoàng Tử Hà ngán ngẫm quay đi, đứng dậy ra ao ngắm hoa súng. Vũ Tuyên chăm chú nhìn theo, đắm đắm ngắm bóng cô bên bờ nước hồi lâu, rồi chậm rãi trả lời: "Cô ấy... có phần giống Dương công công."

Chu Tử Tần gật đầu: "Phải, hai người đều rất giỏi phá án, không ai kém ai!"

Vũ Tuyên chẳng biết phải nói tiếp thế nào, đành mím môi lặng thinh.

Chu Tử Tần ngược cặp mắt long lanh nhìn hẩn, vừa nài nỉ vừa trông đợi, chỉ thiếu điều chưa vẫy đuôi.

Hoàng Tử Hà ngồi xuống bờ ao, vươn tay sờ đóa hoa súng e ấp chớm hé, những cánh hoa tím biếc khẽ chạm vào bàn tay trắng muốt của cô, rục lên dưới nắng, khiến mắt cô bất giác mờ đi, không sao trông rõ.

Ngoái lại, bắt gặp hẩn đang chăm chú nhìn mình, cô bèn buông đóa hoa ra đứng dậy: "Tử Tần đã không còn hỏi gì thì chúng ta về thôi."

Chu Tử Tần bùi môi, tỏ vẻ lưu luyến: "Ở đây trà thơm hoa đẹp, ngồi thêm lúc nữa cũng được mà."

Hoàng Tử Hà lắc đầu: "Vậy ta về trước."

Chu Tử Tần bất đắc dĩ đứng dậy theo, miệng vẫn chưa thôi phàn nàn: "Về ngồi ở nha môn có gì hay đâu..."

Vũ Tuyên đứng dậy, lúc đi đến bờ ao, hăn chợt dừng bước gọi khẽ: "Dương công công..."

Hoàng Tử Hà ngoảnh lại, đợi hăn nói tiếp.

Song Vũ Tuyên chỉ lặng lẽ nhìn cô, thật lâu sau mới gượng cười: "Để ta tiến công công."

Hoàng Tử Hà im lặng nhìn nam tử tuấn tú đã chiếu sáng bừng cả thời thiếu nữ của mình, găng nén xao động trong lòng, mỉm cười với hăn: "Khỏi cần, cáo từ ở đây thôi."

Chương 19

ĐÔI CÁ TRONG VEO

Trở vào thành, vừa đến con phố có phủ tiết độ sứ, họ đã thấy quân Tây Xuyên dàn hàng nghiêm chỉnh, hộ tống Lý Thư Bạch và Phạm Ứng Tích đi đến.

Hoàng Tử Hà và Chu Tử Tần vội tránh sang bên đường.

Lý Thư Bạch đang trò chuyện với Phạm Ứng Tích, thoáng trông thấy cô, còn chưa kịp phản ứng thì Địch Ác đã lao ra khỏi hàng ngũ, chạy về phía Na Phất Sa, hí lên khe khẽ rồi cọ cọ vào cổ nó.

Hai người vì thế cũng gần nhau đến nỗi nghe được cả hơi thở của người kia.

Y mỉm cười cúi đầu nhìn cô, lúc đi lướt qua nhau bèn hạ giọng hỏi: "Hôm nay có thu hoạch gì không?"

Hoàng Tử Hà ngược lên nhìn y, khẽ gật đầu: "Còn vài tình tiết nữa, đợi tra xét rõ ràng thì có thể kết thúc vụ án được rồi."

Vương Uẩn cũng có mặt trong đội hình phía sau, thấy hai người đi sát lại gần nhau song không nghe rõ họ nói gì, đành ngoảnh mặt đi nhìn mấy lá cờ bay phấp phất trong gió.

Chu Tử Tần đang ghì cương đi phía sau Hoàng Tử Hà nghe được câu này thì suýt rớt cả hàm dưới, vội tóm lấy dây cương Na Phất Sa, kéo cô quay lại đối diện với mình, cuống quýt hỏi toáng lên: "Gì cơ gì cơ? Vụ án chỉ còn mắc vài tình tiết nữa thôi á? Thế là thế nào? Rốt cuộc là làm sao? Công công mau giải thích cho ta đi!"

Đang lúc hấp tấp gặng hỏi, hăn phun cả nước bọt vào mặt Hoàng Tử Hà, khiến cô phải giơ tay che mặt đáp: "Chưa chưa, ta bảo rồi mà, mọi thứ sẵn sàng, chỉ thiếu gió Đông. Còn một vài việc có tính quyết định vẫn phải

trông vào Chu thiếu bổ đầu đây, công tử chính là trụ cột của chúng ta trong lúc mấu chốt đây..."

Chu Tử Tần nghe thế thì như mở cờ trong bụng, vỗ ngực bồm bộp: "Cứ việc! Thân là tổng bổ đầu quận Thục, bất kể hai vị nhờ việc gì, ta cũng không từ chối!"

"Thế thì tốt, hai ta đến phủ quận thú xem lại hiện trường vụ án đi, ta muốn tìm hung khí."

Chu Tử Tần tròn mắt: "Sùng Cổ vẫn chưa nản lòng ư? Hiện trường đã bị chúng ta quần thảo giẫm đạp đến trũng xuống cả thước rồi, mấy chục người ngày ngày sục sạo còn chưa thấy, công công dám chắc mình tìm thấy được à?"

Hoàng Tử Hà không đáp, chỉ kéo cương ngựa, đứng từ xa hành lễ với bọn Phạm Ứng Tích đằng sau, rồi đi thẳng về phía phủ quận thú, ném lại một câu: "Công tử không tin à?"

"Tin chứ! Dưới gầm trời này, người ta tin nhất là Hoàng Tử Hà, thứ hai là Sùng Cổ đấy!" Chu Tử Tần cười hì hì ra roi thúc ngựa, giục Tiểu Hà bám theo.

Lý Thư Bạch quay sang bảo Phạm Ứng Tích bấy giờ đã đi đến: "Phạm tướng quân, ta muốn tới phủ quận thú một chuyến, tướng quân cứ về phủ trước đi."

"Vâng, cung tiễn vương gia!" Phạm Ứng Tích vội hành lễ, đám người đằng sau cũng hành lễ theo.

"Hôm nay ở bãi huấn luyện, bản vương đã gặp được Tiết độ sứ các trấn cùng sĩ tốt các đội thuộc quân Tây Xuyên, cũng chọn được mấy người làm thị vệ rồi."

Dọc đường đến phủ quận thú, Lý Thư Bạch kể với cô.

Hoàng Tử Hà gật đầu, nhìn sang Trương Hàng Anh.

Trương Hàng Anh lộ vẻ sợ hãi, còn đang nơm nớp thì nghe Quý vương nói: "Hàng Anh vẫn sẽ ở lại bên cạnh ta. Giờ Cảnh Hữu, Cảnh Dục đều đã qua đời, bọn Cảnh Dật lại chưa đến, ta chẳng còn kẻ nào quen tay quen việc bên cạnh cả."

Trương Hàng Anh thở phào, vội thúc ngựa theo sát Lý Thư Bạch.

Hoàng Tử Hà lặng lẽ đi theo, không nói nửa lời. Chẳng hiểu sao, lòng cô bỗng thấy xót xa vô hạn, niềm cảm khái cứ trào dâng không sao nén nổi.

Đúng như lời Chu Tử Tần, hiện trường vụ án Tề Đằng đã bị càn quét đến mức như trũng xuống một tấc.

Trên bình đài lát đá xanh, cỏ dại đã bị nhổ sạch, hoa cũng bị giày xéo đến nỗi không còn nổi một cánh nguyên vẹn, hồ bị rút cạn nước, vết sạch bùn rác, rừng cây trụ chống nhà thủy tạ cũng bị nạo sạch.

Không có hung khí, quả thật không có.

Hai bố khoái phụng lệnh ở lại tìm kiếm khổ không kể xiết, ngồi gục đầu như hai con gà chọi bị thua. Lúc chạy đến tham kiến Quý vương, họ vẫn không giấu nổi vẻ rầu rĩ: "Xin vương gia thứ cho bọn tiểu nhân bất tài... Máy hôm nay chúng tiểu nhân gần như lật cả chỗ này lên mà vẫn không tìm thấy."

"Đừng nói là hung khí bề rộng một tấc, dù chỉ là một cây kim độc, thì cũng phải thấy rồi mới đúng."

Thấy hai bố khoái dãi nắng tìm hung khí, kẻ nào kẻ nấy mồ hôi đầm đìa, lưng áo ướt sũng, Lý Thư Bạch cũng chẳng nổi trách, chỉ nói: "Việc này liên quan đến phủ tiết độ và phủ quận thú, hai người vất vả như vậy, kể như cũng đổ công đổ sức rồi. Bản vương hôm nay chỉ tới đây xem xét chút thôi, có việc gì các người cứ bẩm với Chu bố đầu và Dương công công là được."

Hai gã vâng dạ rồi rít, rồi ủ rũ đi đến chỗ Chu Tử Tần.

Trông thấy A Trác, bố khoái nhỏ tuổi nhất, thân hình cũng thấp bé nhất đứng cạnh mình, cúi gằm mặt, Chu Tử Tần bèn giơ tay vò đầu A Trác, rồi quay sang bảo Hoàng Tử Hà: "Này Sùng Cổ, có thật là tìm được không?"

Nhanh nhanh lên đi, công công nhìn mà xem, hai tên này nóng lòng đến nỗi sắp bứt trụi cả tóc rồi."

Hoàng Tử Hà vẫy tay ra hiệu cho Chu Tử Tần theo mình đi men bụi cỏ đến sát mép nước rồi ngoái lại nhìn về phía thủy tạ hỏi: "Bức màn sa kia của lệnh muội đâu rồi?"

Chu Tử Tần hươ tay ra dấu, chỉ vào một chỗ gần bụi cây: "Ở đây này."

"Ừm." Hoàng Tử Hà đi quanh chỗ đó một vòng, rồi cúi xuống sẫm soi mặt đất.

Chu Tử Tần theo sau, thấy cô giẫm lên đá xanh mà đi thì ngơ ngác hỏi: "Sùng Cổ phát hiện được gì rồi ư?"

"Phát hiện được... hai con ruồi." Hoàng Tử Hà trở xuống đất.

Chu Tử Tần nhìn theo tay cô, quả nhiên thấy hai con ruồi đang bâu lại bên kẽ hở của hai viên đá, bèn thắc mắc: "Ruồi thì sao cơ?"

Lý Thư Bạch đứng cách đó không xa, nghe gã hỏi bèn giải thích: "Tử Tần chẳng nghe câu tục ngữ, thốt có tanh tao ruồi mới đến ư?"

Chu Tử Tần càng thêm bối rối, hết há miệng chớp mắt, hồi lâu mới quay sang nhìn Hoàng Tử Hà.

Dưới ánh nắng, Hoàng Tử Hà đứng dậy khoan khoái thở hắt ra, nhìn bóng mình đổ dài trên mặt đất, thốt lên: "Xong rồi, vụ Phó Tân Nguyễn đã kết thúc."

"..." Chu Tử Tần lại cảm thấy bản thân là kẻ tội nghiệp nhất trên đời. Lần nào hần cũng cùng Hoàng Tử Hà chạy đôn chạy đáo, cùng nhau nghiệm thi, cùng xem vật chứng, vậy mà khi có kết quả, lại luôn là người cuối cùng được biết?

Lòng đầy ai oán, hần quay sang hỏi Lý Thư Bạch: "Có phải vương gia cũng biết rồi không?"

Lý Thư Bạch thuận miệng đáp: "Biết được đại khái, song còn vài điểm chưa rõ, phải chờ Sùng Cổ giải thích."

Chu Tử Tần liền ngồi thụp xuống đất, nhìn hai con ruồi, rồi lại nhìn sang hai người, uất ức gào lên: "Rõ ràng là coi thường ta! Lúc nào cũng gạt ta ra ngoài, sau này ta không đi cùng hai người nữa!"

Hoàng Tử Hà vội xoa dịu: "Đâu có đâu có! Manh mối quan trọng vẫn còn nằm trong tay công tử, phải đợi công tử ra tay mới phá giải được mọi chuyện mà!"

Chu Tử Tần ngược nhìn trời, làm bộ bắc bậc kiêu kỳ: "Muốn ngổ tác đệ nhất thiên hạ là ta ra tay ư? Công công tưởng ai cũng vờ được ta ấy à? Trừ khi..."

Hoàng Tử Hà vội ghé sát lại: "Xin Chu thiếu bồ đầu sai bảo!"

"Trừ khi công công giải thích hết mọi chuyện cho ta rõ, ngay ở đây!" Chu Tử Tần bấu môi, bắt đầu hạch sách.

Hoàng Tử Hà đành cười hùa theo: "Dào ôi, được thôi, để ta gợi ý nhé. Mấu chốt của vụ này, nằm ở hai chữ 'thời cơ'."

"Thời cơ?"

"Đúng thế, trong lúc Công Tôn đại nương múa, tất cả mọi người ở đó ai có thể nắm bắt thời cơ vòng ra phía sau giết người nào?"

Chu Tử Tần trầm tư: "Việc này... Mọi người ở đó hình như chẳng ai có thể..."

"Công tử nghĩ kỹ lại xem? Nhớ lại khẩu cung của họ cùng tình cảnh lúc đó. Thật ra có một người hoàn toàn có thể lên ra sau, trước ánh mắt của tất cả mọi người. Người khác không có cách, song kẻ ấy lại nghĩ được cách."

Chu Tử Tần ôm đầu, vắt óc suy nghĩ: "Rốt cuộc kẻ nào có thể xuống tay giết người trước bấy nhiêu con mắt nhỉ? Khẩu cung của mọi người ở đó dường như không có vấn đề gì cả, ai lại có cơ hội..."

Thấy Chu Tử Tần vắt kiệt trí óc quá khổ sở, Lý Thư Bạch đành xuống nước nói giúp cho hẳn: "Sùng Cổ đừng làm khó Tử Tần nữa, về mặt này Tử

Tần không thạo, song ta biết có một việc, Tử Tần nhất định là thiên hạ vô song, không ai bì kịp."

"Chính là tay nghề khám nghiệm!" Chu Tử Tần giơ ngón cái trở vào mũi, ưỡn ngực khoe khoang.

Hoàng Tử Hà gật đầu tán thưởng cho họ Chu vui lòng, thấy hần cười tí mắt mới chỉ chỉ vào ngực áo: "Vụ án này còn một điểm mấu chốt, có lẽ liên quan đến chiếc vòng công tử đang giữ."

Chu Tử Tần ngẩng người, vội móc chiếc vòng trong áo ra đưa cho cô.

"Trừ thời điểm gây án, thì vụ này còn một mấu chốt quan trọng nữa là nguồn gốc của chất độc." Hoàng Tử Hà giơ tay nhận lấy rồi nghiêm mặt chậm rãi nói tiếp: "Hai vụ án trầm độc hại chết người đều có chiếc vòng này xuất hiện, chẳng biết có phải tình cờ hay không?"

Nói rồi, cô chăm chú quan sát chiếc vòng trong tay. Biết bao lần cô đã miết ngón tay vuốt ve hai con cá ngậm đuôi nhau chạm bằng ngọc ấy, đến nỗi thuộc lòng từng đường nét như lòng bàn tan, tựa hồ chỉ cần cô chạm nhẹ, những đường nét ấy sẽ lan dài ra đến chỉ tay cô, lặn vào trong số mệnh của cô.

Cô giờ vòng lên soi ra nắng nhìn cho rõ, chất ngọc chạm rồng, dưới ánh nắng càng lung linh đẹp mắt. Trên đầu hai con cá khắc một hàng chữ.

Vạn mộc chi trường, hà phương vi hà.

Nét chữ của Vũ Tuyên. Nhìn hàng chữ hần chính tay khắc từng nét một, cô bỗng mở to mắt.

Một luồng sáng sắc lạnh thình lình bổ trúng đầu cô, khiến cô sức nghĩ đến một khả năng vô cùng đáng sợ.

Vàng dương đã ngả về Tây, ráng chiều nhuộm màu máu đỏ. Tịch dương đỏ như máu thấm qua những lỗ rỗng bằng mũi kim, bằng hạt vừng, bằng hạt gạo trên thân vòng, lấp lánh ánh lên mặt cô, xoáy vào mắt cô.

Chất ngọc trắng nhạt, trong suốt nên cái bóng lơ mờ kia cũng như có như không.

Hoàng Tử Hà chỉ thấy đầu ong lên, thế giới trước mắt nhòa đi thành lớp lớp bóng hình, biến ảo không ngừng, hợp rồi lại phân, phân rồi lại hợp, chập chờn mờ mịt.

Thứ gì đó sắc nhọn trong tim vươn ra, từng sợi chọc thẳng vào lồng ngực, khiến cô đau đến nghẹt thở, chỉ biết siết chặt lấy chiếc vòng, cố kéo nó rời khỏi tầm mắt mình.

Chu Tử Tần kinh ngạc mấp máy môi hỏi gì đó. Song Hoàng Tử Hà không nghe thấy gì cả. Trước mắt cô đỏ lòe màu máu, ấy chính là màu của ráng chiều hôm cô gặp Vũ Tuyên lần đầu, cũng như ráng chiều ngay lúc này, nhuộm đỏ đất trời, cả thế giới dường như chỉ còn một màu đỏ, vạn vật chỉ thấy lơ mờ đường nét, méo mó chập chờn trước mắt cô.

Đau đớn và uất ức, cay đắng và nhẫn nhục vẫn đè nặng lòng Hoàng Tử Hà hơn nửa năm nay, giờ bỗng ủa ra như vỡ òa Hoàng Hà, nỗi đau không sao kìm nén nổi lập tức nhấn chìm cô, khiến cả người cô run lên bần bật.

Thì ra... là thế.

Cái chết của cả nhà cô, khúc ngoặt quan trọng trong đời cô, tất cả mọi thứ cô bất chấp danh tiết, bất chấp thân phận trả giá, thì ra đã bị người ta gạt bỏ như thế.

Cô nắm lấy tay Chu Tử Tần, thở hổn hển, song không cách nào thốt nổi một chữ.

Thấy mặt cô xám ngoét, cả người run lên lẩy bẩy, Chu Tử Tần lo lắng hỏi: "Sùng Cổ... không sao chứ?"

Chưa nói dứt câu, Lý Thư Bạch đứng phía sau đã dang tay ra, ôm lấy Hoàng Tử Hà đang run bần bật, gần như ngất xỉu, để cô tựa vào cánh tay mình, khỏi ngã ngồi xuống đất.

Hai tay cô hoang mang giơ lên như muốn nắm bắt thứ gì đó, chẳng khác nào đôi cánh chim bay mỗi trời đã ngả chiều vẫn chưa tìm được chốn dừng

chân. Cánh tay Lý Thư Bạch đang vòng qua vai Hoàng Tử Hà cũng xuôi xuống theo tay cô, nắm chặt lấy bàn tay, mười ngón đan nhau.

Hơi ấm từ y thấm qua lớp áo mỏng trên mình, áp lên da cô, khiến tâm trí cô đang rối bời cũng hơi bình tĩnh lại.

Y ôm lấy cô, thì thầm vào tai: "Đừng sợ... Người đã trải qua chuyện kinh khủng nhất trên đời rồi, còn gì đáng sợ nữa đâu?"

Tai cô đang ù đặc, chỉ nghe thấy tiếng máu trong mình sôi lên ùng ục, song giọng nói dịu dàng của y văng vẳng bên tai, như một sợi dây ném xuống cho kẻ đang chới với giữa dòng, cô vội tóm ngay lấy, mặc cho tâm trí trống rỗng, không cảm không nghĩ được gì, cô vẫn biết mình đã được cứu, nhất quyết không chịu buông tay.

Biết y đang ở ngay phía sau, biết y sẽ che chở cho mình, cô bèn buông xuôi tất cả, không nghĩ ngợi gì nữa, chỉ lặng lẽ dựa vào y. Bởi cô biết, người này có thể cho mình tất cả sức mạnh, dầu trời sập xuống cũng có thể thay cô chống đỡ.

Lý Thư Bạch đỡ cô đi vào nhà thủy tạ ngồi.

Chu Tử Tần ngờ ngác không hiểu sao Hoàng Tử Hà bỗng dừng lại thành ra như vậy, nhìn gương mặt cắt không ra giọt máu của cô, hẩn lắp bấp hỏi: "Cái... cái vòng đó quan trọng lắm à?"

Hoàng Tử Hà gật gật rồi ôm đầu không nói gì.

Lý Thư Bạch ngồi bên cạnh giải thích: "Ta nghĩ, có lẽ Sùng Cổ nghi ngờ chiếc vòng này đã bị người ta hạ độc."

Sực nhớ Hoàng Tử Hà từng nhắc đến, Chu Tử Tần nói ngay: "Là chuyện này ư, Sùng Cổ đã nói với ta một lần rồi. Nhưng lần trước chúng ta đã thử lên Phú Quý, có vẻ không có độc. Huống hồ Phó Tân Nguyễn đeo chiếc vòng bấy lâu, nếu trên vòng có độc thì sao đến gần đây mới trúng?"

Hoàng Tử Hà giơ tay nắm tay áo Chu Tử Tần, khàn khàn nặn ra từng tiếng: "Công tử... đưa cho ta."

Chu Tử Tần gật đầu lia lịa, đưa ngay chiếc vòng cho cô, vẻ nghi hoặc.

Hoàng Tử Hà run rẩy đón lấy, vuốt ve hai con cá ngậm đuôi nhau quấn quýt.

Thật lâu, cô mới lặng lẽ giơ vòng lên, khều móng tay vào trong rồi bôi lên cổ tay trái. Ánh mặt trời chiếu lên chiếc vòng trong suốt, long lanh lưu chuyển. Hai con cá như sống lại, khê cựa quậy trên cổ tay cô.

Chu Tử Tần ngẩng ra ngắm cổ tay trắng muốt như rực lên dưới ánh dương của cô, chẳng hiểu sao lại thấy căng thẳng, lúng túng hỏi: "Chẳng phải Sùng Cổ nói chiếc vòng này có thể có độc ư?"

Hoàng Tử Hà cúi đầu, dùng tay phải xoay chiếc vòng, ngực khê phập phồng, nhưng không nói năng gì.

Lý Thư Bạch đứng dậy đáp thay: "Yên tâm, tay Sùng Cổ không có vết thương, dù là chất độc gì cũng không thấm vào được, phải không nào?"

Chu Tử Tần gật đầu, nhưng vẫn cảm thấy có gì đó không ổn.

Hoàng Tử Hà và Lý Thư Bạch chẳng nói chẳng rằng, xăm xăm đi thẳng ra ngoài. Chu Tử Tần thoáng ngó ra rồi cũng chạy theo hỏi: "Hai người đi đâu thế?"

Lý Thư Bạch ngoái lại: "Tử Tần đến hoa sảnh đợi chúng ta một lát."

Chu Tử Tần vâng dạ, song vẫn cẩn thận hỏi lại: "Có cần tìm đại phu đến xem cho Sùng Cổ không?"

Lý Thư Bạch lắc đầu: "Người đi chuẩn bị kiểm nghiệm cái vòng này. Việc của Sùng Cổ cứ để ta lo."

Nhà bếp phủ quận thú nằm ở góc Tây Nam, ngay sát nha môn, cách hoa sảnh đặt bàn ăn không xa.

Lúc Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà xuống bếp thì bữa trưa đã qua, buổi tối lại quá sớm, mấy bà già và người giúp việc đang ngồi bóc gừng sen và củ ấu, rôm rả tán gẫu. Thấy họ đến, Lỗ Đại Ngưng cai quản nhà bếp vội đứng dậy hỏi: "Hai vị có muốn dùng điểm tâm không?"

Thấy Hoàng Tử Hà im lặng, Lý Thư Bạch đành hỏi thay: "Có canh móng dê không?"

"Thưa, không có canh móng dê, nhưng hôm nay có canh hạt sen."

"Vậy cho ta một bát canh hạt sen." Nói rồi, y quay sang nhìn Hoàng Tử Hà.

Cô bước vào bát, chọn một chiếc bát tô to như lúc trước, chính tay rửa qua rồi đặt lên bệ bếp.

Tuy cô là con nhà quan, nhưng từ 12 tuổi đã cải trang nam nhi theo cha ra ngoài tra án, thường ở chung với đám bồ khoái nha dịch nên cử chỉ cũng chẳng e lệ rụt rè như nữ tử khuê các, mấy chuyện rửa bát rửa chén lại càng thành thạo.

Múc đầy tô canh, cô định giơ hai tay bưng, nghĩ ngợi thế nào lại xắn tay áo lên hết như lúc trước, rồi mới bưng lên.

Bát tô làm bằng sứ men xanh Việt, xanh biếc màu núi. Vì quá to nên hai bên có hai cái tai, cô bưng tô bằng cả hai tay, thông thả ra khỏi bếp, đi về phía hoa sảnh.

Con đường quen thuộc biết bao.

Ra khỏi nhà bếp, băng qua gốc tỳ bà trước sân, qua cánh cửa nhỏ đã nứt, trước mắt là hành lang dằng dặc lát đá xanh đã mòn vẹt dưới chân người.

Cô men theo hành lang mà đi, cũng như lúc ấy.

Lúc ấy cô đang bực bội nên cứ xăm xăm bê tô canh to sóng sánh. A hoàn Mi Vu hốt hải chạy theo sau nài nỉ: "Để em bưng cho, tiểu thư bưng thế nặng quá!"

Song cô mặc kệ Mi Vu, cứ thế đi thẳng. Cánh tay giơ mãi cũng mỏi nhừ, cô bèn nắm lấy hai cái tai, hạ hai tay xuống. Chiếc vòng ngọc theo cổ tay từ từ trượt xuống, chạm vào thành tô canh đánh "keng", như băng tan ngọc vỡ.

Tiếng "keng" ấy, hôm nay lại vang lên, không sai một mảy, tựa hồ ngày ấy đang tái hiện.

Cô bưng tô canh cúi đầu lặng lẽ đếm bước.

Lý Thư Bạch đi phía sau, cùng cô đến hoa sảnh, nơi cả nhà cô trước đây vẫn quây quần đầm ấm dùng cơm.

Canh hạt sen vừa múc ra hăng còn bốc khói nghi ngút. Hơi nước đọng trên đôi mi cúi thấp, thấm ướt mắt cô.

Nhớ lại ngày hè năm 14 tuổi ấy, chuồn chuồn bay thấp, sen hồng vừa đơm. Giữa bóng tà dương như máu phủ ngập trời đất, cô trông thấy ánh mắt hẩn nhìn mình, dịu dàng mà trong vắt, không giống như nhìn một cô bé, mà như đang nhìn một người mình sẽ che chở cả đời.

Lúc ấy một đứa bé mồ côi cha mẹ đến cô nhi viện, hẩn rơm rớm nước mắt nói, A Hà, có lẽ ta là kẻ hiểu rõ nỗi đau này nhất. Nỗi đau đốn ăng ặng trong mắt hẩn, phải đến khi cả nhà qua đời, cô mới hiểu được.

Hai người họ ngồi quay lưng vào nhau, cách nhau nửa thước, dưới hành lang đầy dây leo đầu thu. Hẩn lật từng trang sách chăm chú đọc, cô mãi miết bóc từng hạt sen. Thình thoảng được cái gương sen ngọt mát, cô lại bóc một hạt đưa cho, hẩn chỉ lặng lẽ ăn, không nói câu nào. Cô tức tối ngắt một đoạn dây leo quật vào đầu hẩn. Hẩn ngờ ngàng ôm đầu nhìn cô, đầy ngạc nhiên.

Đêm hôm trước hẩn dọn đi thì tảng sáng hôm sau trời đổ tuyết. Cô dậy sớm định sang tìm hẩn, nào ngờ vừa mở cửa đã thấy hẩn đứng ngay ngoài thềm, mái hiên không che xuế, tuyết rơi đầy đầu hẩn, cả người lạnh cứng. Hẩn đờ đẫn nhìn cô, không nói nên lời. Mãi tới khi cô kéo hẩn vào, cuống quýt phủi tuyết trên người, hẩn mới dăm dăm nhìn cô, thì thảo thật khế, khế đến nỗi cơ hồ không nghe rõ, ta chẳng còn cách nào cả, rời khỏi phủ quận thú, ta không biết... phải làm sao nữa.

Phải làm sao? Phải làm sao? Làm sao đây...

Người cô bắt đầu run lên.

Cuối cùng cô cũng đi hết con đường, đến được hoa sảnh, đặt tô canh xuống bàn.

Chu Tử Tần đã đợi sẵn, đang muốn hỏi cô bao nhiêu chuyện, song thấy Lý Thư Bạch đi phía sau, lại thấy vẻ mặt cô nặng nề căng thẳng, bèn đứng gần bên bàn, không bước đến quấy rầy nữa.

Lý Thư Bạch bưng một chõng bát con đã rửa sạch, lần lượt bày từng chiếc ra bàn.

Hoàng Tử Hà lặng lẽ hít sâu một hơi, xắn lại tay áo cho thật gọn, bắt đầu múc canh ra.

Tay trái cô cầm bát giơ trên tô canh nghi ngút khói, tay phải dùng muôi gỗ múc canh, hai tay đặt bát xuống, rồi lại cầm chiếc bát tiếp theo lên múc canh vào...

Mặt cô xám ngoét như tro tàn, cả người run lẩy bẩy không thể kìm nén, ánh mắt ngập tràn đau đớn. Song dù vậy, cô vẫn cố chấp lê từng bước đến kết quả mà mình sợ nhất, bi ai khôn xiết, tuyệt vọng khôn tả, cũng kiên quyết khôn cùng.

Lý Thư Bạch khẽ đặt tay lên vai cô. Người cô đang run rẩy, nhưng vẫn cảm giác được bàn tay y đặt lên vai mình, sức mại từ tay y truyền sang vai cô, đồng thời cũng truyền cho cô vô vàn dũng khí, giữ vững thân hình yếu ớt mảnh mai của cô.

Y cúi đầu, ghé tai cô nói nhỏ: "Đừng sợ, có ta ở đây."

Nghe y nói, hơi thở của cô bỗng dồn dập hẳn lên. Gánh nặng vẫn đè trĩu lên cô, kết quả kinh khủng mà cô không dám đối diện, hung thủ khiến cô đau đến xé gan xé ruột, trong nháy mắt đều không còn quan trọng nữa.

Điều quan trọng là phải khôi phục hoàn chỉnh tất cả trình tự và tình tiết của vụ án, bóc trần hết thảy tội ác, phơi bày sự thật ra ánh sáng.

Bất luận sự thật như thế nào, thì sau lưng cô giờ đây cũng đã có chỗ dựa vững vàng nhất, y sẽ cho cô sức mạnh lớn nhất, không một ai tước đoạt nổi.

Cô ngoái lại nhìn Lý Thư Bạch, gật nhẹ đầu với ý: "Không sao, ta làm được mà."

Lý Thư Bạch chăm chú nhìn cô, thấy ánh mắt cô đầy kiên nghị, mới yên tâm buông vai cô ra.

Nghĩ thông suốt, cánh tay cô cũng thôi run, múc đầy năm bát canh hạt sen thơm nức, đặt lên bàn rồi lần lượt sắp xếp theo đúng chỗ ngồi của mọi người trong nhà khi đó.

Cuối cùng cô từ từ ngồi xuống, như vừa bị rút cạn sức lực, chăm chăm nhìn năm bát canh hồi lâu mới lên tiếng: "Tử Tần, kiểm nghiệm năm bát canh này giúp ta."

"Kiểm nghiệm cái gì?"

"Độc... Trầm độc." Hoàng Tử Hà đáp, chậm rãi mà rành rọt.

Chu Tử Tần kinh ngạc la lên: "Sao có độc được? Sùng Cổ đích thân bưng từ nhà bếp lên, lại có Quý vương hộ tống, còn chính tay múc ra bát mà! Huống hồ... huống hồ công công lấy đâu ra trầm độc?"

"Kiểm nghiệm đi." Hoàng Tử Hà nghiêng răng rít lên hai tiếng.

Chu Tử Tần há hốc miệng, nhưng cuối cùng vẫn đặt mấy bát canh vào khay bưng về chỗ mình ở.

Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà đi theo hăn, nhưng chỉ đứng đợi ngoài cửa, không vào trong.

Cả hai đều nín lặng. Sắc trời chạng vạng bao phủ hành lang dài đầy dây leo buông rủ, mấy đoá sen cuối mùa lẻ loi vươn cao trên nền lá xanh biếc như những chiếc lọng xanh, tươi đẹp rực rỡ dị thường.

Gió đem theo cái nóng hầm hập cuối hạ cuốn quanh mặt hồ, phả đến Hoàng Tử Hà, phủ trùm lên cô.

Mồ hôi rịn ra như những mũi kim châm chích và da. Rồi ngay lập tức lại bị gió nóng làm bốc hơi, để lại cảm giác nhoi nhói.

Hoàng Tử Hà dựa lan can, lặng lẽ nhìn Lý Thư Bạch thật lâu, cho đến khi trấn tĩnh lại.

Lý Thư Bạch cũng chăm chú nhìn cô không nói.

Bóng chiều trùm lên họ, cả phủ quận thú lặng phắc như tờ.

Tịch dương như những vảy vàng rắc đầy mặt nước, khi xa khi gần, sóng gợn dập dềnh, lấp lánh chói mắt.

4 năm.

Ở đây, cô đã từ một cô bé ngây thơ không hiểu việc đời, lột xác trở thành thiếu nữ bất chấp tất cả; cũng chính tại đây, cô đã từ tài nữ được người người ngưỡng mộ, biến thành hung thủ bị người người nguyên rủa.

Cô từng nghĩ mình đã trải qua tình cảnh đau đớn khổ sở nhất trên đời, nếm nỗi đắng cay tột độ, như xé gan xé ruột, đau thấu tâm can, cô cũng nghĩ có lẽ chẳng còn gì đáng sợ hơn thế nữa.

Nhưng thật không ngờ, khi sự thật tìm đến, còn khủng khiếp hơn tất cả những gì cô tưởng tượng.

Cả người Hoàng Tử Hà run lên, mới cuối hạ đầu thu mà cô thấy buốt giá đến tận xương tủy, mồ hôi lạnh túa ra khắp đầu mình nhoi nhói như kim đâm.

Cô chơi với nắm lấy tay Lý Thư Bạch, nghẹn ngào hỏi y: "Lẽ nào đúng là ta... đích thân bưng tô canh độc ấy lên, đưa cả nhà vào chỗ chết ư?"

Lý Thư Bạch lặng lẽ nhìn cô, thấy đôi mắt cô mở to đầy kinh sợ, ánh mắt u tối, không một tia sáng.

Ngọn lửa vẫn rực cháy trong mắt thiếu nữ bốn ba ngàn dặm, quần áo nhếch nhác, bị y tóm được trong xe còn cố chấp nói mình phải giải oan cho cả nhà, giờ đã tắt lịm.

Niềm tin dịu dờ cô bấy lâu nay, giờ đã tan biến.

Lý Thư Bạch nắm lấy tay cô, thấy lạnh buốt tận xương. Hơi lạnh từ cô khiến lòng y cũng dâng lên một nỗi tê lương đau xót. Y từ từ giở tay ôm cô vào lòng, gắng nén run rẩy hạ giọng thì thầm: "Không, không phải người."

"Chính là ta! Là ta bưng tô canh ấy lên, cũng là ta chính tay múc canh cho cả nhà, mời mọi người uống, tất cả... đều là ta!"

Cô gào lên đau đớn, tuy người bị Lý Thư Bạch ôm chặt, không thể giãy giụa, nhưng cơ thịt trên mặt vẫn giật dữ dội, nhìn rất đáng sợ.

Thấy cô như phát điên, Lý Thư Bạch vội dè nghiêng cô vào lan can, nhìn vào mắt cô quát khê: "Hoàng Tử Hà, bình tĩnh lại đi!"

Cô tóm lấy tay y, ráng sức vùng ra. Nhưng cô sao có thể là đối thủ của y, chỉ thoáng chốc đã bị y khống chế, càng cố vùng vẫy chỉ càng làm rối bù đầu tóc, chẳng tác dụng gì.

Cô nghe thấy y ghé tai nói khê: "Đó không phải lỗi của người. Người chỉ là một mắt xích trong kế hoạch mượn đao giết người của chúng, bị chúng lợi dụng mà thôi. Người người nên căm hận, không phải bản thân, mà chính là kẻ đứng đằng sau tất cả."

Bấy giờ cô mới thôi vùng vẫy, dờ dẫm nhìn y.

Y nhìn sâu vào mắt cô, nói rành rọt từng chữ: "Người vượt qua bao khó khăn trắc trở, cuối cùng mới đi đến được kết quả này, giờ đây lại ăn năn tự trách, chi bằng xốc lại tinh thần, vạch trần âm mưu của đối phương, lật lại bản án, rửa oan cho mình, đồng thời bắt giữ hung thủ thật sự, để cả gia đình người được ngậm cười nơi chín suối, có phải hơn không?"

Hoàng Tử Hà trừng trừng nhìn y, một lúc lâu mới mấp máy môi, khó nhọc nặn ra từ cổ họng mấy chữ khàn khàn vỡ vụn: "Lý do... ta phải tìm ra lý do của hắn..."

"Phải, đó mới là việc quan trọng tiếp theo người phải làm, chứ không phải ở đây dẫn vật bản thân!"

Nghe y khuyên nhủ, cô từ từ bình tĩnh lại, thật lâu sau, đôi mắt xám xịt như tro tàn mờ đi, rồi từng giọt nước mắt ứa ra, lăn dài trên má, nhỏ xuống tay y đau nhói.

Y cuối đầu nhìn, thì ra vừa rồi trong lúc vùng vẫy, cô đã cào xước mấy vết trên tay y, nước mắt thấm vào miệng vết thương, làm y thấy nhoi nhói.

Y lặng lẽ giơ tay lên lau nước mắt cho cô, rồi lại giúp cô vén mái tóc xoã tung ra sau tai. Đôi mắt y xưa nay vốn lạnh lùng, vậy mà giờ đây dịu dàng khôn tả, không một ai hay, trong đó có một hồ nước thăm thẳm, y phô bày trước mặt cô, cũng đồng thời ôm cả cô vào đó, vĩnh viễn chẳng lo gió táp mưa sa nữa.

"Nếu mệt thì nghỉ một lát đi. Mọi chuyện đã có ta."

Cô nhạt nhoà nước mắt, nhào vào lòng y khóc nức lên.

Thật lâu sau, cuối cùng y nghe thấy cô nghẹn ngào thốt lên, khó nhọc mà kiên cường khôn tả: "Không, gia nói đúng... Ta trải qua bao sóng gió mới đi đến được ngày hôm nay, thời khắc cuối cùng này, ta sẽ gắng sức hoàn thành... ta sẽ... chính tay kết thúc tất cả!"

Chẳng biết bao lâu sau, cửa phòng đột ngột mở tung, Chu Tử Tần tái mét mặt, trợn tròn mắt lao ra, há miệng thở hồng hộc, lắp bắp mãi không thốt nổi một tiếng.

Lý Thư Bạch đã buông Hoàng Tử Hà ra, hai người ngồi trên thành lanh xan, cách nhau nửa thước, không gần không xa.

Hoàng Tử Hà không dựa vào cột nhà nữa mà thẳng lưng đứng lên trước mặt Chu Tử Tần.

Lý Thư Bạch hỏi trước: "Kết quả thế nào?"

Chu Tử Tần thở gấp, phải gắng gượng lắm mới nén được lồng ngực đang phập phồng dữ dội, thốt ra bốn chữ: "Trăm độc! Năm bát!"

Thân người Hoàng Tử Hà đang cứng đờ chợt mềm nhũn ra. Lý Thư Bạch vội đỡ lấy, dìu cô ngồi xuống, rồi vuốt lưng cô cho xuôi. Một lúc sau,

khí uất trong lồng ngực tan dần, mắt cô từ từ trông rõ, tai cũng bớt ù đi.

Cô tựa đầu vào cột, nhắm nghiền mắt nói khẽ: "Kết án thôi."

Chu Tử Tần há hốc miệng, sững sờ nhìn cô: "Kết án á? Án nào? Án Phó Tân Nguyễn hay án Tề Đăng? Hay là Thang Châu Nương?"

"Tất cả. Luôn cả vụ án nhà Hoàng quận thú." Cô dốc nốt sức tàn, nói rành rọt từng chữ: "Ba vụ án này, được xâu lại bằng một sợi dây vô hình. Giờ chúng ta đã nắm được đầu dây, chỉ cần kéo một cái, tấm màn che đây tất cả sẽ rơi xuống, vụ án này cũng kết thúc."

"Kết thúc rồi à?" Chu Tử Tần nghiền ngẫm lời cô nói, bi ai khôn xiết. Hắn chưa nắm được bất cứ manh mối gì, vậy mà đối phương đã phá giải được toàn bộ rồi ư?

"Đúng thế, vụ án này, không, là ba vụ án này, kết thúc rồi."

Chương 20

DẤU HỒNG TRÊN TUYẾT

Trời đã tối, bóng tối bao trùm cả phủ Thành Đô. Nhưng Quỳnh vương chỉ cần nói một tiếng, lập tức những kẻ liên quan đã tề tựu trước giờ lên đèn. Tuy không hiểu xảy ra chuyện gì, nhưng cả tiết độ sứ Tây Xuyên Phạm Ứng Tích cũng dẫn con trai hồi hải đến phủ quận thú.

Vương Uẩn cũng theo đến. Y vận áo lụa tím nhạt, lúc trông thấy Hoàng Tử Hà, gương mặt vẫn lộ vẻ tươi cười ôn hòa, song nhìn kỹ là thấy khí sắc không được tốt lắm.

Quận thú Chu Tường đã bày sẵn ghế trong nhà thủy tạ cạnh hồ nước, rồi cho con gái dùng quạt che mặt, đi vào màn lụa ngồi.

Công Tôn Diên và Ân Lộ Y cùng đến, thấy tất cả những người có mặt ở hiện trường khi Tề Đăng bị sát hại đều tới đông đủ, bèn gật đầu chào Hoàng Tử Hà và Chu Tử Tần rồi bước vào nhà thủy tạ ngồi.

Vũ Tuyên cũng tới, mặc một chiếc áo dài màu thanh thiên, lặng lẽ ngồi xuống một góc, vẫn khiêm nhường như mọi lúc.

Khó hiểu nhất là Mộc Thiện đại sư ở chùa Quảng Độ cũng được mời đến, ngồi trên bồ đoàn đặt sẵn bên ngoài thủy tạ, dù lần trước khi Tề Đăng chết, Mộc Thiện đại sư không hề có mặt.

Tất cả nhạc công, nô bộc, a hoàn có mặt hôm đó, thậm chí cả Thang Thăng, đứa cháu lêu lổng của Thang Châu Nương cũng bị gọi tới.

Đợi cho ai vào chỗ này, Lý Thư Bạch nhìn Hoàng Tử Hà gật đầu. Cô bèn đứng dậy cao giọng bảo mọi người: "Hôm nay mời các vị đến đây, là vì vụ án Tề Đăng Tề phán quan của phủ tiết độ sứ bị giết tại phủ quận thú mấy hôm trước."

Lời này vừa nói ra, tất cả đều lặng phắc. Phạm Ứng Tích vuốt râu trầm ngâm, Chu Tường nhíu mày nghĩ ngợi, Công Tôn Diên ôm lấy vai Ân Lộ Y

an ủi, chỉ có Phạm Nguyên Long lên tiếng đầu tiên: "Gì cơ? Vụ Tề Đãng ấy à? Dương công công đã có manh mối rồi ư?"

"Ta đã biết thân phận hung thủ, cách hãm giết chết Tề phán quan ngay trước mặt mọi người và phi tang hung khí ra sao rồi."

Phạm Ứng Tích nhìn sang thấy Lý Thư Bạch im lặng ngồi sau lưng Hoàng Tử Hà, biết y đã nắm rõ sự tình, lập tức phụ họa theo: "Dương công công, việc này không thể coi thường được! Kẻ muốn đối đầu với phán quan phủ tiết độ, ắt là có thù với ta, hoặc ôm lòng bất mãn với quận thú, với vương gia, hay với triều đình, nhất định phải trừng trị thật nghiêm!"

"Phạm tướng quân có lòng lo cho vương gia và triều đình, thật là hiếm có, song căn nguyên sâu xa của vụ này chẳng liên quan gì tới quốc gia đại sự, mà chỉ ở một chữ 'tình' đấy thôi." Hoàng Tử Hà bình thản đáp.

Phạm Ứng Tích nghe vậy thì ngạc nhiên ra mặt, nhưng Lý Thư Bạch tình ý nhìn ra, ánh mắt họ Phạm đã nhẹ nhõm đi nhiều. Dù sao, nếu vụ việc không liên quan tới Quý vương và triều đình thì Phạm tiết độ sứ chẳng phải gánh vác trách nhiệm. Còn về cái chết của thuộc hạ, Phạm Ứng Tích vốn chẳng mấy để tâm.

"Lúc Tề phán quan qua đời, trừ Mộc Thiện đại sư ra, mọi người ở đây đều có mặt." Hoàng Tử Hà nhìn lướt qua bọn họ, thấy có kẻ căng thẳng, có người chăm chú, có người kinh ngạc, người lại ngẩn ra. Phớt lờ tất cả, cô chậm rãi trở nhà thủy tạ nói tiếp: "Trong vụ này, có hai điểm mấu chốt cản trở chúng ta phá án, bắt giữ hung thủ. Điểm thứ nhất là thời gian."

Mọi người gật đầu tán đồng.

"Hung thủ ra tay giết Tề phán quan trong khoảng thời gian ngắn ngủi điệu múa diễn ra. Bởi trước khi Công Tôn đại nương biểu diễn, mọi người phân vai về ngồi vào chỗ, bấy giờ Tề phán quan còn bê ghế tròn đến ngồi cạnh màn lụa trò chuyện với Chu tiểu thư. Thậm chí sau khi điệu múa bắt đầu, phán quan vẫn nói chuyện cùng Chu tiểu thư, mãi tới khi Phạm thiếu gia chạy ra bụi cây nôn mửa mới thôi, từ đó về sau không nói thêm gì nữa."

Chu Tử Tần gật đầu, "Bởi thế, thời điểm Tề phán quan tử vong là từ sau khi Phạm thiếu gia nôn mửa trở đi, cũng chính là lúc Công Tôn đại nương đi ra sau màn, cánh hoa từ trên lá tả trút xuống, bướm bướm cũng dập dờn bay ra."

"Nhưng lúc đó tất cả đều không thể ra tay, bởi gần như mỗi người đều có vô vàn ánh mắt nhìn vào, Quý vương cho đến Phạm tiết độ, Chu quận thú... Thậm chí a hoàn và người hầu tướng phủ cũng không thể lên ra phía sau giết người được. Các chứng cứ ở hiện trường đều cho thấy không có dấu hiệu kẻ gian đột nhập từ bên ngoài, cũng tức là hung thủ ở ngay đó, là một trong số chúng ta ở đây."

Phạm Nguyên Long là hạng nhỏ mọn, oán hận bằng móng tay cũng chăm chăm tính sổ, bèn lạnh lùng lên tiếng: "Lúc trước ta cho rằng hung thủ là Vũ Tuyên, song giờ lại thấy Chu tiểu thư cũng có khả năng, dù sao bấy giờ hai người họ ngồi tít phía sau đám đông, cô ấy là người duy nhất có thể gây án mà không bị kẻ khác trông thấy."

Chu Tường tái mặt, trừng mắt nhìn Phạm Nguyên Long, song trước mặt Quý vương và Phạm tiết độ, ông ta không tiện tranh cãi, đành cắn răng nén giận.

Chu Tường nhìn nhưng Chu Tử Tần không nhìn, bước lên vạch lại: "Thiếu gia tưởng suy đoán ngớ ngẩn đó chúng ta chưa nghĩ đến sao? Tiếc rằng khả năng này đã được các chứng cứ thực tế bác bỏ rồi! Bấy giờ hung thủ một tay bịt miệng Tề phán quan, một tay cầm hung khí đâm vào ngực, để lại dấu móng tay trên mặt Tề phán quan. Chiều theo dấu vết đó, nếu em gái ta ra tay thì sẽ ngã ra khỏi màn lụa, không thể giữ thăng bằng được!"

"Nhưng em gái người có thể lên ra khỏi màn vòng tới sau lưng Tề phán quan rồi xuống tay mà!"

"Đúng, nhưng thứ nhất là, nếu vợ chưa cưới đi tới sau lưng, lẽ nào Tề phán quan vẫn ngồi yên tại chỗ như thế ư? Thứ hai là, a hoàn hầu cận Tử Yên tuy đã lánh ra xa, nhưng vẫn thường nhìn sang, phòng khi tiểu thư cần

sai bảo. Nên chỉ cần có chút trí tuệ, nó sẽ biết không thể ra khỏi màn lụa, vòng tối sau lưng Tề phán quan giết người được."

Phạm Nguyên Long mới nói mấy câu đã bị Chu Tử Tần lườm và Phạm Ứng Tích mắng át đi, đành tiu nghỉu rút đầu ngồi yên tại chỗ.

Thấy đám đông kẻ trầm ngâm, người kinh sợ, nhất thời không ai lên tiếng, Lý Thư Bạch bèn hỏi: "Vậy theo người thì kẻ nào có thể tìm được phương pháp giết Tề phán quan ngay trước mắt bấy nhiêu người, còn không bị ai phát giác?"

Hoàng Tử Hà gật đầu thưa: "Vâng, mỗi người ở đây đều nằm trong tầm mắt người khác, nhưng bấy giờ tất cả mọi người đều nhất trí rằng, người ít bị tình nghi nhất, ít khả năng ra tay nhất, chính là Công Tôn đại nương đang múa trên đài, đúng không?"

Tất cả đều gật đầu. Phạm Nguyên Long thì sốt ruột giục giã: "Bỏ qua Công Tôn đại nương đi, người mau nói xem những người ngồi bên dưới làm sao tìm được cơ hội ra tay?"

"Không, không thể bỏ qua Công Tôn đại nương được." Hoàng Tử Hà đưa mắt lạnh nhạt nhìn Công Tôn Diên đang ngồi trên thành lan can, "Chẳng hay các vị biết cái gọi là 'chân đèn tối' không?"

Tiếng xì xào bàn tán rộ lên, ai nấy đều nhìn Hoàng Tử Hà, rồi lại nhìn sang Công Tôn Diên, vẻ kinh ngạc.

Công Tôn Diên lặng thinh, chậm rãi đứng dậy.

Hoàng Tử Hà khẽ nói: "Trong vụ án này, người ít khả năng gây án nhất lại có cơ hội sắp xếp mọi thứ thật hoàn mỹ, chỉ cần nắm bắt được thời gian, hoàn toàn có thể nhân lúc mọi người chăm chú xem múa, ung dung lên từ trên đài xuống phía dưới giết Tề phán quan, rồi thông thả bỏ đi."

Giữa tiếng xôn xao, Công Tôn Diên đứng trong nhà thủy tạ, mấy chục ngọn đèn sáng bừng xung quanh, ánh đèn vàng cam phủ lên người giai nhân một vầng hào quang huyền ảo, dáng người dong dỏng ấy cũng thướt tha yếu

điều chẳng khác nào bóng hoa rung rinh dưới đèn, khiến người ta không sao nhìn rõ.

Công Tôn Diên đưa mắt nhìn khắp lượt, vẻ mặt bí ai khôn xiết, nhưng ánh mắt lại trong veo, bằng dáng vẻ thuần khiết nhất, giai nhân quay sang nhìn Hoàng Tử Hà, hạ giọng cực thấp nhưng vừa đủ lọt tai tất cả mọi người: "Nghe Dương công công nói, hình như có ý nghi ngờ ta?"

"Không phải nghi ngờ. Ý ta là, Công Tôn đại nương đã giết Tề Đăng." Hoàng Tử Hà chậm rãi đáp, giọng nghiêm trang, rất rành rọt. "Chứng cứ rành rành, không thể chối cãi."

Công Tôn Diên cup mắt xuống, chưa kịp phản bác thì Ân Lộ Y phía sau đã đứng phắt dậy, hốt hoảng nói: "Dương công công và chúng ta từng là chỗ quen biết, trước đây công công còn nhận lời giúp chúng ta điều tra cái chết của A Nguyễn, sao bây giờ... vì không tìm được hung thủ trong vụ Tề phán quan, lại đổ hết tội lên đầu chúng ta?"

"Đúng vậy. Ta cũng muốn biết, chứng cứ rành rành, là rành rành thế nào? Không thể chối cãi, là vì sao không thể chối cãi?" Công Tôn Diên cũng nhìn thẳng vào cô, ánh mắt sáng rực mà kiên quyết, giọng nói điềm tĩnh, không mấy may dao động: "Dương công công nói Tề phán quan chết vào lúc ta biểu diễn, nhưng lúc ấy ta đứng trên đài, trước con mắt của bấy nhiêu người, không rời nửa bước, làm sao giết được Tề phán quan ở tí phía cuối?"

Chu Tử Tần có thói bệnh vực mỹ nhân hết lòng, tuy xưa nay luôn nghe lời Hoàng Tử Hà, nhưng lúc này cũng không cầm lòng được mà hỏi nhỏ: "Sùng Cổ này, không thể nào đâu... Bây giờ ta cũng dán mắt vào vũ đài mà. Ta dám cam đoan Công Tôn đại nương và Ân tứ nương không rời khỏi đó nửa bước!"

"Đúng, thoát nhìn thì dường như không rời nửa bước, nhưng giữa chừng chẳng phải có một lúc chỉ thấy thấp thoáng bóng dáng Công Tôn đại nương thôi ư?"

Nghe đến đây, mọi người mới vỡ lẽ. Phạm Nguyên Long la lên đầu tiên: "Ý công công chẳng lẽ là lúc Công Tôn đại nương lui ra sau màn thả bướm bướm ra?"

Chu Tường thấy Hoàng Tử Hà gật đầu, lại thấy Quỳ vương bên cạnh chỉ im lặng uống trà, thì không nhịn nổi đành lên tiếng thắc mắc: "Công công lúc ấy không thấy bóng Công Tôn đại nương sau màn ư? Tấm màn đó tuy rục rở, lại thêu vô số hoa lá, nhưng chất vải rất mỏng, tất cả đều trông thấy bóng người in lên màn, quả thật không rời một khắc."

Chu Tử Tần cũng gật đầu phụ họa: "Chính xác! Bấy giờ tứ nương đang giằng co với Phạm thiếu gia ở ngoài nhà thủy tạ, bên trong không có ai thế chỗ cho Công Tôn đại nương cả. Ta dám đảm bảo, từ đầu đến cuối đại nương chỉ đứng trong nhà thủy tạ thôi!"

"Đây chính là kế ve sầu lột xác đầu tiên trong vụ án này. Tứ nương là bậc thầy về ảo thuật, đương nhiên biết cách khiến một người trên sân khấu biến mất trong nháy mắt. Đạo cụ cần thiết cũng rất đơn giản, chỉ cần một tấm màn sao, một bộ áo gấm mà thôi."

Nói đến đây, Hoàng Tử Hà nhìn sang Chu Tử Tần: "Chẳng hay Công Tôn đại nương và Ân tứ nương có đem tất cả đạo cụ hôm ấy đến đây như yêu cầu không?"

Ân Lộ Y len lén liếc Công Tôn Diên, thấy Công Tôn Diên vẫn bình thản gật đầu, bước tới mở nắp rương đồ, lấy vũ y, đôi kiếm và bức màn sa ra: "Mời công công kiểm tra."

Lúc xảy ra án mạng, bàn ghế trong nhà thủy tạ đã phải dọn hết đi, nhường chỗ cho Công Tôn Diên biểu diễn. Chu Tử Tần vội sai người khiêng một chiếc bàn cao đến, đặt tất cả lên đó.

Hoàng Tử Hà ra hiệu cho Chu Tử Tần trải rộng màn ra. Dưới ánh đèn, trên tấm màn mỏng thêu đầy những hoa cỏ rung rinh phấp phới, cành nhánh vấn vít vươn cao như dây leo, cứ cách nửa thước lại đâm ra hai cành cây đối xứng nhau, hơi rủ xuống, nở đầy hoa, đẹp vô ngần.

Hoàng Tử Hà lại bảo Chu Tử Tần thả cho màn buông xuống đất, sau đó tìm một vị trí trên bức màn ngang với vai mình. Dáng cô dong dỏng, cao xấp xỉ Công Tôn Diên, chẳng mất chốc đã tìm thấy hai cành cây ngang bằng vai.

Cô sẫm soi thật kỹ quanh hai cành cây nọ, quả nhiên tìm thấy bên trái có ba lỗ kim châm sắp thành hàng ngang, rõ ràng từng bị đánh cái gì đó vào, sau khi gỡ ra đã dùng móng tay cạo qua, nhưng không xóa được những dấu vết nhỏ.

Hoàng Tử Hà để Chu Tử Tần chìa ba lỗ kim ra cho tất cả cùng xem rồi nhận xét: "Theo vết kim châm mà suy thì trên hai cành cây này từng đánh một thứ có dạng dài... như ta đoán, hẳn là giá treo quần áo."

Chu Tử Tần liền hỏi: "Ý công công là, khi Công Tôn đại nương lùi ra sau, đã lẳng lặng cởi bộ áo gấm khoác ngoài ra, treo lên bức màn, vờ như mình vẫn đang ở đó, rồi... men theo bụi cây ven hồ, lên tới giết Tề phán quan ư?"

Trong tiếng xì xào nghi hoặc, Công Tôn Diên chỉ lẳng thình đứng đó, không đáp.

Hoàng Tử Hà trở một vật trên bàn: "Muốn dùng cách này, cần ba điều. Thứ nhất là một bộ đồ dày, ánh đèn không rọi qua được."

Cô đặt lên tay bộ áo gấm dày dặn Công Tôn Diên từng mặc, thông thả tiếp: "Bấy giờ chúng ta từng nói riêng với nhau rằng, bộ đồ này thật không bì được bộ vũ y mỏng nhẹ bên trong, hơn nữa rõ ràng sẽ làm vướng tay vướng chân, thậm chí còn ảnh hưởng đến vài động tác nhỏ, che mất vài chi tiết tinh tế, vậy mà sao Công Tôn đại nương lại chọn mặc múa mở màn, mãi tới khi thả bướm bướm mới chịu thay ra?"

Ân Lộ Y tái mặt, từ từ giơ tay khoác tay Công Tôn Diên. Cảm giác được bàn tay Ân Lộ Y lạnh ngắt, nhưng Công Tôn Diên chỉ đặt nhẹ tay lên mu bàn tay họ Ân, ánh mắt vẫn không rời Hoàng Tử Hà.

Hoàng Tử Hà lại đặt tay lên cổ áo găm: "Thứ hai là một tấm vải đen cắt thành hình đầu của đại nương, giấu trong áo, khi cần thì rút ra. Hẳn vật này đã bị các vị gỡ khỏi cổ áo rồi, nhưng đợi lát nữa chúng ta tìm kỹ, ắt sẽ thấy dấu vết để lại thôi."

Đoạn cô đặt bộ đồ xuống, nói tiếp: "Thứ ba là ánh đèn, sau khi Công Tôn đại nương lui ra sau màn, ánh đèn đột nhiên tối hẳn. Mà người điều chỉnh ánh sáng, chính là Ân tứ nương. Tứ nương đã dành khoảng thời gian này để Công Tôn đại nương cởi áo, treo lên giá, gài chiếc đầu giả lên cổ áo, rồi rời khỏi vũ đài. Đồng thời, tứ nương cũng rải hoa để đánh lạc hướng mọi người, thu hút tất cả ánh mắt hướng lên vũ đài, không ai chú ý đến động tĩnh sau bụi cây nữa. Đúng lúc này, Phạm thiếu gia lại vô tình giúp họ một tay, thiếu gia thấy Ân tứ nương xinh đẹp, bèn cột nhả, khiến mọi người chỉ mãi theo dõi vụ giằng co, Công Tôn đại nương hết sức an toàn."

Nghe tới đây, Công Tôn Diên nhếch môi mỉm cười như tự giễu: "Nếu đúng như công công nói, thì ta mạn phép được hỏi, thời gian ta lui ra sau màn đứng bất động có lâu không? Chẳng qua chỉ đủ rải hết mấy lồng cánh hoa mà thôi, khoảng thời gian ngắn như thế, lẽ nào có thể đi rồi lại về, còn lên ra được sau lưng giết chết Tề phán quan ư?"

"Đúng vậy, thời gian ngắn như thế, dù Công Tôn đại nương có chạy hết tốc lực, cũng không kịp cả đi lẫn về đâu..." Phạm Nguyên Long chất vấn.

"Phải phải, sai khi rắc hết cánh hoa, Công Tôn đại nương lại tiếp tục biểu diễn, lần lượt thả từng cánh bướm trong tay áo, bướm bay ra càng lúc càng nhanh, đến cuối cùng mới bay ra hết. Nếu bấy giờ đại nương không ở đó, thì bầy bướm đã tán loạn ủa ra rồi, sao có thể khống chế để chúng lần lượt bay ra từ từ như thế sao được?" Đến đây Chu Tử Tần bắt đầu suy tưởng hão huyền, "Lẽ nào Công Tôn đại nương có cách tức tốc quay về ngay trước khi rắc hết cánh hoa? Là phép rút đất, hay là một bước sáu mươi trượng?"

"Đương nhiên không phải. Phép rút đất hay một bước sáu mươi trượng, đều là truyền thuyết thôi. Công tử không thử nghĩ theo cách khác xem? Thật ra Công Tôn đại nương không thể trở lại nhanh như vậy, lúc đàn bướm bay ra, đại nương cũng chẳng cần quay lại, bởi có một thứ có thể thao túng bầy

bướm, khiến chúng không thể ủa ra cùng lúc, mà chỉ từng con một đập dờn bay ra, thậm chí dần dần càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhiều..."

Chu Tử Tần chớp chớp cặp mắt long lanh nước, nghi hoặc nhìn cô, "Lẽ nào... có máy móc gì đó kéo dài thời gian? Sau khi đại nương đi khỏi, mới từ từ khởi động?"

"Không phải, bây giờ trên đài chỉ có một tấm màn lụa, một chiếc áo gấm, làm sao đặt loại máy đó được, mà cũng chẳng cần phiền phức như thế. Thứ được họ dùng lúc đó, chính công tử còn giúp một tay phi tang đấy."

Chu Tử Tần há hốc miệng: "Thật... thật à? Không thể nào, ta có giúp họ lúc nào đâu... Ta đâu có tiếp xúc nhiều với Công Tôn đại nương, cũng chẳng làm gì cả?"

"Từ đầu chí cuối công tử sơ sót không nghĩ đến đây thôi." Nói rồi, Hoàng Tử Hà rút ra một túi mạch nha nhỏ, giơ lên cho mọi người xem. "Theo ta biết, Ân tứ nương mắc chứng thiếu máu, nên thường đem theo một túi kẹo. Tứ nương không dùng loại kẹo cứng như kẹo gừng hay kẹo tuyết mà dùng loại mạch nha dẻo."

Lúc này Ân Lộ Y buộc lòng phải lên tiếng ngắt lời cô, giọng nói đầy sợ sệt, song vẫn ngấm giấu vẻ đánh thếp: "Ta thích ăn mạch nha, lẽ nào... cũng là sai ư?"

"Dĩ nhiên là không, có người thích kẹo cứng thì cũng có kẻ thích kẹo dẻo. Nhưng ta chưa thấy ai mua cả phen mạch nha như tứ nương cả." Hoàng Tử Hà lần lượt chia mạch nha cho mọi người ở đó, rồi tiếp tục giải thích, "Huống hồ, sau khi mua cả phen mạch nha về, tứ nương không cắt ra, mà chỉ véo từng mẫu để nặn các con giống, đó cũng là ý thích của tứ nương, người khác không tiện bình luận. Nhưng ta có một việc muốn hỏi, tờ giấy hồ chủ tiệm dùng để bọc cả hai mặt trên dưới của phen mạch nha để phòng mạch nha chảy hoặc dính vào nhau, giờ đâu rồi?"

Những miếng mạch nha trong tay mọi người đều được lót giấy hồ, loại giấy này rất mỏng, xé nhẹ là rách, vốn dùng hồ quấy thành, là thứ giấy không thể thiếu để gói mạch nha.

Công Tôn Diên và Ân Lộ Y giờ mới tái mặt, đôi mắt kiên quyết trong veo của Công Tôn Diên cũng lóe lên.

Hoàng Tử Hà rời mắt khỏi bà ta, nói tiếp: "Lồng nhốt bướm đã chuẩn bị sẵn, sau khi mở ra cho bướm vào thì phết giấy hồ lên, đặt sau màn. Lúc đại nương cởi đồ, chỉ cần dập chút nước bọt bôi lên, giấy hồ gặp nước sẽ rã ra, cuối cùng thành một lỗ hổng đủ cho bướm bay lọt. Bầy bướm bên trong sẽ bay ra lần lượt từng con một, bất kể đại nương có ở đó hay không thì lỗ thủng trên mặt giấy cũng sẽ từ từ lan rộng ra, đám bướm cũng sẽ càng lúc càng bay ra nhanh hơn..."

Nói tới đây, cô giơ tay trở khoảng cách từ nhà thủy tạ đến bến thuyền hỏi: "Khoảng thời gian từ khi cánh hoa bắt đầu rơi xuống, đến khi bầy bướm bay ra hết, có đủ để đại nương đi về và giết người không?"

Tất cả mọi người ở đó đều sửng sốt kinh ngạc trước phương pháp không sao tưởng tượng nổi và cách nắm bắt thời gian chuẩn xác đến từng khắc ấy, nhất thời cả nhà thủy tạ lặng phắc, không một ai lên tiếng.

Rốt cuộc Công Tôn Diên thông thả cất tiếng, giọng điệu vẫn bình thản ung dung: "Dương công công bày ra cho ta bấy nhiêu phương pháp phức tạp như thế, không thể nói là không xảo diệu, cũng không thể chê là không độc lòng. Chỉ là ta thật không ngờ, có mỗi việc tứ muội ta thiếu máu phải ăn mạch nha, công công cũng suy luận xa như thế; bộ vũ y của ta hơi dày, cũng thành công cụ gây án; thậm chí ta tuổi tác đã lớn, giữa màn phải nghỉ một lát, cũng bị cho là thừa cơ lên đi giết người..."

Nói đến đây, khước môi Công Tôn Diên cong lên, quyến rũ bội phần: "Vậy xin hỏi công công, có chứng cứ gì không? Ta có thời gian trống, tức là ta giết người à? Không có động cơ không có hung khí, chỉ bằng vào lời nói của công công mà chứng minh được ta giết người ư?"

"Thứ nhất, trong tất cả mọi người ở đây hôm ấy, chỉ mình đại nương có thời gian gây án." Hoàng Tử Hà chẳng buồn đếm xỉa đến nụ cười giễu cợt của Công Tôn Diên, còn lạnh lùng bình tĩnh hơn cả bà ta: "Thứ hai, dĩ nhiên

ta đã tìm thấy hung khí, hơn nữa hung khí càng khẳng định đại nường là hung thủ."

Chu Tử Tần không đành lòng được hỏi ngay: "Nhưng các bồ khoái ở nha môn đã lùng sục tìm kiếm mà có thấy gì đâu? Rốt cuộc hung khí bị giấu ở đâu vậy?"

"Điểm này vẫn phải nhờ công tử hỗ trợ." Nói rồi cô ghé tai hăn thì thào mấy câu, Chu tử Tần lập tức đứng bật dậy vỗ trán kêu lên: "Sao ta không nghĩ ra nhỉ? Đúng là đồ ngốc!" Đoạn hăn quay mình vụt chạy đi, nhìn hướng thì là chạy về nha môn.

Chu Tường ngượng ngập cáo lỗi với Lý Thư Bạch: "Thằng nghịch tử ấy chẳng ấy có phép tắc gì cả, chạy đi cũng không cáo từ một câu..."

Lý Thư Bạch đặt chén trà xuống mỉm cười đáp: "Bản vương thích nhất tính khí hồn nhiên vô tư, không câu nệ phép tắc của Tử Tần đấy."

Chu Tường lộ vẻ kinh hãi, ấp a ấp úng mãi chỉ nói được mấy câu đầu dăm, đầu dăm.

Phạm Ứng Tích đưa mắt nhìn sang con trai, tuy ngoài mặt thản nhiên, nhưng rõ ràng ông ta đã hơi quay nghiêng mặt đi nửa tấc, để hình ảnh đứa con lọt khỏi mắt mình.

Lát sau Chu Tử Tần quay lại, dắt theo một con chó cò gầy nhm xấu xí, tay còn ôm một bộ đồ, chính là bộ Phạm Nguyên Long mặc hôm ấy, về sau bị vấy máu, lại lấm vết rượu, họ Phạm đã cởi ra vứt đi, ai ngờ nha môn còn giữ lại.

Chu Tử Tần ngồi xuống, gí vết máu khô trên áo vào mũi con chó, xoa đầu nó bảo: "Phú Quý người đi, rồi tìm thử xem! Tìm được sẽ cho mày ăn sườn."

Con chó khịt khịt mũi đánh hơi, song không hiểu Chu Tử Tần nói gì, còn tưởng hăn định cho nó ăn, bèn há miệng ngoạm ngay miếng vải nhay nhay.

"Đồ ngu ngốc này..." Chu Tử Tần giật phắt tấm áo lại, tức tối nhìn hai vết răng to tướng trên đó.

"Công tử để ta." Hoàng Tử Hà ngán ngẩm bước đến, cầm sợi dây buộc chó từ tay hắn, xoa đầu Phú Quý rồi dắt nó đi dọc theo bụi cỏ, về phía đặt bức màn lụa khi trước.

Đi đến một chỗ, cô chợt dừng bước, Phú Quý quẩn quanh chân cô mấy vòng, thấy cô vẫn đứng yên thì cảm mặt xuống đánh hơi, cào chỗ này ủi chỗ kia, cuối cùng phần khởi nhắm vào kẽ hở giữa hai phiến đá sủa ầm lên.

Hoàng Tử Hà ghì chặt nó rồi quay lại bảo: "Bấy tảng đá này lên đi."

Chu Tử Tần ngó ra: "Sùng Cổ nghĩ gì lạ thế? Phiến đá nặng thế, hung thủ giết người xong lấy đâu ra thời gian vắn nó lên để giấu hung khí xuống? Huống hồ hung thủ cũng chẳng có sức làm thế."

Hoàng Tử Hà lắc đầu: "Hung thủ đâu phải ở dưới phiến đá."

"Thế thì bấy nó lên làm gì?"

"Nếu không bấy nó lên thì không tìm được chỗ giấu hung khí đâu."

Nghe vậy, Chu Tử Tần nhanh nhẩu gọi ngay hai bồ khoái đem xẻng và xà beng đến, đoạn ngồi thụp xuống sẫm soi hai phiến đá, hỏi Hoàng Tử Hà: "Bấy phiến nào lên?"

"Tuỳ, chọn phiến nhỏ hơn ấy."

"Tuỳ à..." Khoé môi Chu Tử Tần giần giật, song cũng trở bên nhỏ hơn, ra hiệu cho hai bồ khoái ra tay.

Bên này bấy, bên bên kia mọi người ngồi xem.

Công Tôn Diên và Ân Lộ Y mặt tái xanh, ngồi bất động tại chỗ. Trái lại, không khó để Lý Thư Bạch khá vui vẻ, Phạm Ứng Tích đang kéo cả Mộc Thiện đại sư đến trò chuyện cùng Quỳ vương. Lần trước đến chùa Quảng Độ, Lý Thư Bạch đã cải trang, nên coi như đây mới là lần đầu gặp Mộc Thiện đại sư. Mặc cho Phạm Ứng Tích ca tụng Mộc Thiện đại se lên chín tầng mây, y chỉ thản nhiên nói lúc ở kinh thành nghe tiếng Mộc Thiện đại sư, hôm nay vốn không cần mời đại sư tới, nhưng nghe nói sớm mai đại sư lại lên đường vân du, sợ không kịp gặp mặt, nên mới vin vào mỗi giao hảo

giữa đại sư và Tề l hans quan, mạo muội mời tới, quả là pháp tướng trang nghiêm, không giống người thường.

Phạm Ứng Tích và Mộc Thiện đại sư mừng khôn xiết, bấy giờ mới buông được tảng đá lớn vẫn đè nặng trong lòng xuống, đôi bên trò chuyện vui vẻ hết sức.

Chu Tường thì hỏi han Vương Uẩn về mấy người quen cũ trong kinh, rồi lan man hỏi sang cả chú, bác, anh em họ hàng của y, tổng cộng đến mười mấy người, đủ để giết thời gian một hai canh giờ.

Phạm Nguyên Long đến bên cạnh Chu Tử Tần, vừa xem bấy đá, vừa than vãn với họ Chu, nếu hai mỹ nhân kia là hung thủ thì thật đáng tiếc, giá nào cũng phải tìm cơ hội chiếm đoạt trong nhà lao rồi tính - bèn bị Chu Tử Tần trừng mắt lườm cho phải chạy về chỗ. Tuy Chu Tử Tần đem lòng ngưỡng mộ giai nhân, song rất khinh bỉ hạng háo sắc như Phạm Nguyên Long. Huống hồ cùng xuất thân nhà quan, tính quen lêu lổng, nhưng Chu Tử Tần chỉ mê mẩn thi thế, khác hẳn Phạm Nguyên Long, nên chẳng buồn đếm xỉa đến hẳn.

Bấy phiên đá nhỏ quả nhiên đỡ tốn sức hơn nhiều, chẳng mấy chốc họ đã nay được nó lên, để lộ ra một vết lõm, chỉ thấy vết bùn đất từ kẽ đá rơi ra.

Chu Tử Tần gọi Hoàng Tử Hà lại, trở nền đất hỏi: "Có cần đào xuống không?"

"Không cần." Nói rồi cô mượn Chu Tử Tần đôi găng tay, ngồi xuống lần tìm lớp đất quanh phiến đá, quả nhiên rút ra được một vật, bèn lau vào chiếc áo của Phạm Nguyên Long vứt cạnh đó.

Lớp đất bên ngoài được lau đi, Chu Tử Tần buột miệng kêu lên: "Hung khí đây rồi!" Rộng một tấc, dài bốn tấc, nhìn như một lá sắt dài, song phần lưỡi lại mảnh như giấy, đủ nhét vừa khe hở giữa hai phiến đá. Lá dắt này sắc bén vô cùng, lấp loáng sáng lên dưới đèn, khiến người ta trông mà loá mắt, đúng là thép rèn trăm bận, lưỡi lạnh như sương, nhìn mà lạnh cả gáy.

Hoàng Tử Hà bèn ướm thử vào vết máu trên áo Phạm Nguyên Long, quả nhiên trùng khớp.

Cô bèn cầm lấy nó bằng bàn tay đeo găng, trình lên cho mọi người xem: "Năm xưa Thái Tông hoàng đế từng ban cho Võ tài nhân ba vũ khí để thuần phục con Sư Tử Thông là roi sắt, búa sắt và đoản kiếm. Thanh đoản kiếm nọ vốn là vật tùy thân của Thái Tông, bấy giờ hải ngoại tiến cống sắt tốt, đúc thành 24 thanh, thanh này là tốt nhất nên được Thái Tông chọn mang bên người. Tương truyền sắt của hải ngoại không bao giờ han gỉ, dù trải trăm năm vẫn sắc bén như ban đầu, không thể nhìn gần."

Đợi mọi người xem xong, cô mới đặt nó xuống chiếc bàn trong nhà thủy tạ, thản nhiên đáp: "Về sau, vào năm Khai Nguyên, thanh đoản kiếm này trở thành vật tùy thân của Công Tôn đại nương. Bấy giờ mỗi khi biểu diễn, Công Tôn đại nương đều cầm hai thanh kiếm một dài một ngắn, trường kiếm là Thừa Ảnh, nay đã thất lạc, còn đoản kiếm chính là thanh này. Về Thừa Ảnh cũng có một truyền thuyết, chẳng rõ mọi người có nhớ không?"

Nói đến đây, cô nhìn sang Lý Thư Bạch. Quỳ vương học rộng nhớ lâu, sách vở đọc qua là nhớ như in, bèn tiếp lời: "Trong Liệt Tử Thang Văn có nói, Khổng Chu có ba thanh kiếm, một là Hàm Quang, nhìn mà không thể thấy, dùng mà không biết có. Chạm vào vật không để lại dấu vết, đâm xuyên người người chẳng hay. Hai là Thừa Ảnh, mỗi khi tờ mờ sáng hay chạng vạng tối, quay về hướng Bắc mà nhìn thì chỉ thấy bóng mờ như khói, không biết được hình dạng. Chạm vào vật thành tiếng khe khẽ, đâm xuyên vật vật cũng không đau. Nhưng sau đó có lời đồn, Hàm Quang nằm bên trong Thừa Ảnh, là thanh kiếm vô hình vô ảnh, Thừa Ảnh chỉ là bao kiếm thôi."

Hoàng Tử Hà gật đầu: "Thế nên nô tài đã suy nghĩ rất lâu. Một cô nương như Công Tôn đại nương đi lại trên giang hồ, hiểm nguy trùng trùng, lẽ nào chỉ đem theo một thanh kiếm gỗ? Hơn nữa sau khi điệu múa kết thúc, vì Phạm thiếu gia chỉ trích, Vương đô úy đã gửi thử chuôi kiếm gỗ, nói rằng có mùi đất."

Thấy cô nhìn sang, Vương Uẩn tựa vào lưng ghế, mỉm cười với cô rồi gật đầu: "Quả là có chuyện này."

"Ta cũng đã kiểm tra chuôi kiếm, thấy ở phần đốc kiếm gắn với thân kiếm có dính ít bùn đất. Nếu như lời Công Tôn đại nương nói, chỉ đặt kiếm xuống đất cho rảnh tay, thì bùn đất sẽ chỉ dính vào mặt bên của chuôi kiếm thôi, sao lại dính vào thân kiếm được? Huống hồ sàn vũ đài bấy giờ rất sạch, đến cuối cùng đại nương còn nằm dài ra sàn, vậy mà quần áo vẫn sạch sẽ, sao chuôi kiếm lại dính đất?" Nói rồi Hoàng Tử Hà lại cầm lưỡi kiếm sáng loáng lên, chúc mũi kiếm xuống, rồi trở vào mặt cắt của lưỡi: "Mời các vị xem, lưỡi kiếm có rãnh ở đây, lại có lỗ nhỏ thế này, ta nghĩ, hắc thanh kiếm này cũng giống chiếc trâm của ta đây."

Đoạn cô đưa tay lên đầu, ấn vào hoa văn cỏ lá cuốn, rồi rút cây trâm ngọc nhỏ hơn bên trong ra, chỉ để lại cây trâm bạc bên ngoài gài trên búi tóc, sau khi cho mọi người xem lại cảm về chỗ cũ, cầm thanh kiếm gỗ của Công Tôn đại nương quan sát một lát, rồi ấn vào một mảng hoa văn có vẻ bóng hơn, quả nhiên, cạch một tiếng, thân kiếm và chuôi kiếm đã rời ra, đúng là bên trong không đặc mà vẫn chứa ra một khe hẹp. Chuôi kiếm lại có mẫu, Hoàng Tử Hà đặt lưỡi kiếm trong tay nắm ngay ngắn vào đúng mẫu, rồi xoay thân và chuôi kiếm, cuối cùng lắp lại được.

Sắc mặt Công Tôn đại nương xám ngoét như tro. Công Tôn đại nương dựa vào Ân Lộ Y, mềm nhũn người ra, cả hai phải từ từ ngã người dựa vào lan can. Môi bà ta mấp máy, song không thốt nổi lời nào.

"Chẳng hay... trước đây đại nương đã giết người bao giờ chưa? Ta thấy đại nương rất can đảm, cũng rất thông minh đấy. Chọn thời điểm nhốn nháo nhất, đồng thời cũng an toàn nhất, khéo léo lợi dụng vũ đạo, chuẩn bị đầy đủ dụng cụ gây án. Đương nhiên, tứ nương sở trường ảo thuật có thể sắp xếp mọi việc thay đại nương. Nhưng trước bấy nhiêu con mắt ở đó, biết rõ chỉ cần một người ngoài lại là sẽ lộ tẩy, vậy mà đại nương vẫn chấp nhận đánh cược một phen. Huống hồ đại nương ra tay vừa chuẩn vừa hiểm, thời gian gấp gáp như thế mà có thể một kiếm đâm trúng tim Tề phán quan, không để nạn nhân la lên nửa tiếng, cũng không bị kẹt lưỡi kiếm vào xương

sườn. Thậm chí, lúc đâm kiếm vào, đại nương còn xoay kiếm xoáy sâu vào tim, khiến Tề phán quan không kịp phản ứng đã chết ngay. Đến nỗi Chu tiểu thư ngồi trong màn lụa bên cạnh cũng không nghe thấy động tĩnh gì." Giọng Hoàng Tử Hà bình thản chậm rãi, không bộc lộ mảy may cảm xúc, thậm chí có phần lạnh lùng, "Tất nhiên, đại nương cũng rất may mắn. Lúc mở màn, Tề phán quan vốn ngồi phía trên, đại nương không có cơ hội tiếp cận, nhưng bây giờ đại nương lại nói, điệu múa này có thể cùng thưởng thức với người trong lòng. Tề phán quan muốn lấy lòng Chu tiểu thư, bèn bê ghế chạy đến ngồi tít phía dưới, cạnh Chu tiểu thư. Khi đại nương giết người, Phạm thiếu gia lại đang nôn mửa, mùi rượu nồng nặc theo gió đưa đến, át hết mùi máu tanh, khiến Chu tiểu thư phải bịt mũi quay đi, vừa khéo không trông thấy đại nương."

Công Tôn Diên đứng dưới đèn, như một nhánh lan hắt hieu trước gió, mảnh mai mà quạnh quẽ vô cùng.

"Sau khi giết người, đáng lẽ đại nương phải lấp ngay lưỡi kiếm vào chuôi, nhưng muốn lấp lại cũng mất chút thời gian, chứ không dễ như tháo ra, hơn nữa trong bóng tối muốn tìm đúng chỗ mà lấp vào thật không dễ, lỡ sơ sẩy lại lộ ra là trong thanh kiếm gỗ có máu, nên đại nương đành vứt bỏ lưỡi kiếm. Nhưng nếu cứ thế cắm vào khe giữa hai phiến đá, hẳn sẽ có vết máu dính lên mặt đá hoặc thấm ra nền đất, ắt bị người ta phát hiện. Đúng lúc ấy Phạm thiếu gia nôn xong nằm lăn ra đó. Đại nương đã sẵn ghét Phạm thiếu gia buông tuồng cợt nhả, bèn lau sạch máu vào áo hắn, sau đó nhét lưỡi kiếm vào khe đó, cuối cùng cầm chuôi kiếm lên ráp vào thân gỗ, thế là kín như bưng, đúng không nào?"

Ai nấy đều im phăng phắc. Công Tôn Diên cắn vào môi thật mạnh, ngăn đôi môi run bần, thật lâu sau mới khó nhọc thốt lên bằng giọng khàn khàn: "Tề phán quan và ta không thù không oán... sao ta phải ra tay giết người?"

"Không thù không oán ư?" Hoàng Tử Hà vừa nói vừa xếp tất cả đồ đạc của Công Tôn đại nương lại, rồi quay sang gật đầu ra hiệu cho Chu Tử Tần.

Họ Chu hiểu ý, lập tức tới bên cạnh lấy ra vài thứ, đặt lên bàn.

Thôi thì đủ thứ hỗn tạp.

Nào là túi tiền màu lam thẫm; nào là một tờ thủ bút Chung Hội; một bức trang gảy đàn dưới gốc thông; một xấp những tờ thơ trắng gió đủ màu đủ kiểu...

Trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, Hoàng Tử Hà lần lượt bày từng thứ một ra: "Đây là những thứ ta tìm được ở nhà Tề phán quan có liên quan tới vụ án. Thứ nhất là xấp thơ này. Những tờ thơ này được gửi từ ngô Ngô Đồng, gần như đều từ những cô nương phong trần, tên người nhận là Ôn Dương."

Phạm Nguyên Long lên tiếng đầu tiên: "Ôn Dương ư? Chẳng phải là kẻ tự vẫn cùng Phó Tân Nguyễn đấy ư? Thư từ của họ Ôn, sao lại ở nhà Tề phán quan?"

"Đúng thế, hơn nữa khi chúng ta tìm đến đường Ngô Đồng, gặp những người viết ra những bài thơ này, họ đều kể rằng có một vị khách tên Ôn Dương, dịu dàng tươi cười, ân cần chu đáo, lại giỏi làm thơ viết nhạc lả lơi. Đường như khác xa Ôn Dương lạnh lùng kia."

"Lẽ nào..." Mọi người không hẹn mà cùng nghĩ đến một khả năng, tức thì cả nhà thủy tạ im phăng phắc như tờ.

"Đâu chỉ có vậy. Mời các vị xem, bức gảy đàn dưới gốc thông này, chất giấy, nét vẽ và ý cảnh hoàn toàn khác những bức họa ở nhà Tề phán quan. Mà theo chúng ta được biết, trong thư phòng Ôn Dương vốn treo một bức tranh thế này, nhưng sau khi hãn qua đời thì không thấy đâu nữa."

Đoạn cô lại lấy ra một bức khác: "Bức hồ điệp tú cầu này, chúng ta lấy được từ thư phòng Ôn Dương. Người hầu nhà họ Ôn kể rằng, trước đây trong thư phòng Ôn Dương treo một bức tranh thông, chẳng hiểu đã thay sang bức này từ khi nào. Nhưng chúng ta tìm khắp nhà họ Ôn, không hề thấy bức tranh thông nọ."

"Nên thật ra, bên nhà Tề phán quan, vốn treo bức tranh tú cầu!" Chu Tử Tân gật đầu tiếp: "Từ chuyện đó, chúng ta đã khẳng định hai bức tranh

trong nhà họ Tề và họ Ôn bị tráo đổi!"

Chu Tường liền hỏi: "Tráo đổi hai bức tranh để làm gì vậy?"

"Vấn đề thật ra chỉ nằm trong một bức hoạ thôi." Nói rồi, Hoàng Tử Hà rút bức thư của Phó Tân Nguyễn tìm được tại nhà họ Ôn ra, đọc cho mọi người nghe.

"... Mưa dầm nhiều ngày, nước ngập phố xá, không thể lặn lội. Nghĩ đến hoa quế trước sân, chỉ còn đôi ba phần, thương tiếc hương ấy nên gom lại, chưng nước quế hoa cho chàng.

Đất Thục nắng ít mây nhiều. Hôm nay mở hộp phấn chàng tặng khi trước, hương thơm thoang thoảng, màu sắc tươi đẹp, chẳng khác bức tranh bướm vờn tú cầu trước án thư của chàng..."

Đọc tới đó, cô đặt bức thư xuống than thở: "Kẻ qua lại với Phó Tân Nguyễn, thường ngày rất cẩn thận, mỗi khi lui tới đường hoa ngô liễu, đều mạo xưng là người khác. Phó Tân Nguyễn cũng bị hấn gạt, luôn miệng gọi hấn là 'Ôn lang', lúc viết thư kể cho các chị em nghe, cũng chỉ nhắc tới 'Ôn Dương', nên tên 'Ôn Dương' giả mạo này, phải ra sức giấu giếm hành tung của mình, không bao giờ để lại một câu nửa chữ ở kỹ viện, cũng rất hiếm khi thư từ với Phó Tân Nguyễn, bức này có thể là một trong số ít thư từ giữa đôi bên. Bèn bị hấn đem ra làm chứng cứ, để ở chỗ Ôn Dương, nhằm chứng thực quan hệ giữa Phó Tân Nguyễn và Ôn Dương, đồng thời đánh lạc hướng điều tra, khiến chúng ta cho rằng bọn họ trúng độc chết là tự tử vì tình."

Phạm Nguyên Long nhồm dậy lắp bắp hỏi: "Công công... Ý công công là, Ôn Dương này không phải Ôn Dương thật à... Không, phải nói là Ôn Dương thật không phải Ôn Dương trong bức thư này?"

Tuy Phạm Nguyên Long nói năng lộn xộn, nhưng mọi người ở đó đều hiểu, nhất tề ngẩn cả ra.

Hoàng Tử Hà gật đầu: "Đúng thế, 'Ôn Dương' trong thư, cả 'Ôn Dương' mà Phó Tân Nguyễn gặp, đều không phải Ôn Dương, Ôn Tịnh Tế thật sự.

Nhưng có một người, tên của hắn và Ôn Dương ghép lại thành một cặp đối, nên thường lấy cái tên giả này để lui tới chốn gió trăng. Tất cả những kẻ viết thư cho hắn đều gọi hắn là 'Ôn Dương', không một ai hay, tên thật của hắn là Tề Đăng, Tề Hàm Việt, ngoại hiệu Hàn Nguyệt công tử."

Nhớ đến Tề Đăng ôn hoà ung dung, mọi người thật không sao tưởng tượng nổi dáng điệu buông tuồng lơ lả của hắn lúc chơi bởi phóng đảng. Phạm Nguyên Long lại hỏi: "Nếu theo lời công công nói, Tề Đăng ngang nhiên mạo danh Ôn Dương đi tìm kỹ nữ, lẽ nào không sợ có ngày bị người khác phát hiện, hoặc chạm mặt Ôn Dương thật ư?"

Hoàng Tử Hà lắc đầu: "Không, Tề phán quan có một kế sách vẹn toàn. Thật ra hắn mạo danh Ôn Dương, không chỉ vì tên họ hai người vô tình tạo thành một cặp đối, cũng không chỉ vì họ đều mất hết cha mẹ và goá vợ, mà bởi họ Tề nắm chắc, mình sẽ không thể chạm mặt Ôn Dương ở kỹ viện được."

Chu Tử Tần thì thào: "Nhưng người hầu nhà họ Ôn kể rằng Ôn Dương thỉnh thoảng cũng đi tìm hoa hồng liễu mà..."

"Chỗ Ôn Dương đến, không giống chỗ Tề phán quan đến." Hoàng Tử Hà rút trong xấp thơ ra một tờ giấy màu lam có hoa văn kỷ hà, "Đây là tờ đặc biệt nhất trong đồng này, bởi nó được gửi tới từ một nam kỹ viện, nơi những người chuộng kỹ nam lui tới."

Mọi người lúc này mới vỡ lẽ, song đều cảm thấy chuyện này không thể nói ra miệng, đành giương mắt nhìn nhau nín lặng.

"Thế nên Ôn Dương không thể tự tử vì tình cùng Phó Tân Nguyễn được, vì họ Ôn không thích nữ nhân. Sau khi vợ qua đời, Ôn Dương cũng chẳng muốn cưới vợ mới, thường nhân lúc đêm tối lẻn tới kỹ viện nam, gần sáng lại lẳng lặng quay về. Người như thế sao có thể khẳng khít yêu đương Phó Tân Nguyễn suốt mấy năm, còn tặng cả hoa quế, phấn son, ân cần chu đáo đến mức Phó nương tử được muôn vàn người ngưỡng mộ phải xiêu lòng?" Hoàng Tử Hà bình tĩnh phân tích từng điểm một, hồ như cô thật sự là một hoạn quan chẳng dính dáng gì tới chuyện này, "Tề phán quan cũng biết, Ôn

Dương từng dùng một tờ thủ bút giả của Chung Hội, hòng lấy lòng... một nam tử khác. Kẻ khác có lẽ sẽ không để ý tới, nhưng hạng người thường xuyên lui tới làng chơi như họ Tề, thoát nhìn là nhận ra ngay. Từ đó, chẳng những Tề phán quan thả sức mạo danh Ôn Dương đi chơi bời, mà khi muốn rũ bỏ Phó Tân Nguyễn, hẳn bèn lôi luôn Ôn Dương thật vào làm kẻ thế thân, thay mình kết thúc mối tình ấy. Đương nhiên, họ Tề cũng phải phi tang tất cả các vật chứng có thể tiết lộ bí mật ở chỗ Ôn Dương, kể cả bức thủ bút giả của Chung Hội, cùng bài thơ tình kỹ nam gửi Ôn Dương. Đồng thời hẳn còn tìm trăm phương nghìn kế đánh tráo bức hoạ, hòng khiến người khác tin rằng, Ôn Dương quả thật rất thắm thiết với Phó Tân Nguyễn."

Chu Tường nghe nói không khỏi đau lòng than: "Thay mặt đối đào, giấu trời qua biển, tên Tề phán quan này đúng là lòng dạ hiểm độc! May mà..."

May mà tiểu thư của Chu quận thú chưa gả cho hạng người này. Mọi người thầm nghĩ. Song nghĩ lại thì Tề Đằng qua lại với Phó Tân Nguyễn đã mấy năm, ân tình thắm thiết, lần này họ Tề hẳn tâm hạ sát Phó Tân Nguyễn, há chẳng phải vì muốn vin cành cao phủ quận thú, cưới thiên kim nhà quận thú ư?

"Song nếu dùng bức thư của Phó Tân Nguyễn gửi làm vật chứng, lại có một điểm sơ hở, chính là bức tranh 'bướm vờn tú cầu' nhắc tới trong thư. Bởi vậy Tề Đằng, chủ nhân thật sự của bức tranh, phải nghĩ cách đem bức tranh này tới nhà Ôn Dương, mượn cơ bạn bè cùng thi xã tới viếng Ôn Dương chẳng hạn. Người nhà họ Ôn lại mù chữ, đương nhiên chẳng hiểu gì về hội hoạ, thế nên khi ta hỏi, họ còn chẳng biết bức tranh này có từ lúc nào nữa. Sau khi đánh tráo hai bức tranh, Tề Đằng mới phát hiện bộ tứ hoạ trong thư phòng mình giờ lại thiếu mất một, thật không cân đối, vừa may bức tranh gậy đàn dưới thông kích thước cũng tương tự, lại cùng chủ đề cây cỏ, bèn treo tạm lên. Ai ngờ, cho tới lúc chết, họ Tề cũng chưa kịp mua bức mới, vô tình để lại dấu vết." Nói đoạn, Hoàng Tử Hà lại đặt hai xấp kinh Kim Cương Bát Nhã Ba La Mật lên bàn. "Để nguy tạo chứng cứ về mối quan hệ giữa Ôn Dương và Phó Tân Nguyễn, Tề Đằng còn bày ra nhiều trò.

Ví dụ lén đánh cắp một phần thủ bút của Ôn Dương, giấu ở nhà Phó Tân Nguyễn, như dăm bức thư trao đổi thường ngày. Nhưng lúc lấy cắp có lẽ quá hoảng hốt, nên cũng cầm nhầm cả những thứ không nên lấy. Ví như nửa bộ kinh Kim Cương bên trái đây, là chúng ta tìm được ở nhà Ôn Dương, còn nửa bộ bên phải là tìm được ở nhà Phó Tân Nguyễn. Tề Đăng làm thế hẳn là muốn chứng minh hai người họ qua lại trao đổi với nhau thường xuyên. Tiếc rằng họ Tề không biết, Ôn Dương chép bộ kinh Kim Cương này nhằm mục đích khác."

Mọi người còn đang xem xét bộ kinh Kim Cương thì Mộc Thiện đại sư đã lên tiếng: "Mấy trang kinh này, để lẽ rất rộng, có phần giống cách đóng kiểu bướm thịnh hành gần đây."

"Đúng thế. Ôn Dương xưa nay rất tự hào về thư pháp bản thân, chép bộ kinh này hẳn là muốn đóng thành sách đem tặng, sao lại chia ra một nửa đưa cho người khác? Rõ là bất thường."

Chu Tử Tân nhìn Công Tôn Diên và Ân Lộ Y, đang định sai người bắt lại thì sức nhớ ra một chuyện: "Ta còn một điểm thắc mắc, mong Sùng Cổ giải thích cho."

Hoàng Tử Hà gật đầu với hẳn.

"Có khả năng kẻ khác mạo danh Ôn Dương, giết Phó Tân Nguyễn rồi cố ý đổ vạ cho Tề phán quan không?"

"Nếu vậy thì giải thích thế nào về bức tranh tú cầu Phó Tân Nguyễn nhắc đến trong thư, và câu 'chưng nước quế hoa cho chàng'? Công tử có nhớ trước sảnh đường nhà họ Tề trồng một gốc quế chẳng?" Hoàng Tử Hà im lặng giây lát, cuối cùng vẫn nói, "Trước đây khi người của phủ tiết độ được mời tới tiệm cầm đồ chọn hàng, từng có một chiếc vòng ngọc chạm đôi cá, chưa kịp ghi vào sổ đã được tiệm tặng cho ai đó. Bấy giờ Tề Đăng mới nhậm chức phán quan chưa lâu, nhất định cũng tới. Những kẻ dưới quyền họ Tề sao dám vò chủ tiệm cái vòng ấy ngay trước mặt quan trên, còn nghênh ngang cầm đi? Nên ta cho rằng, người lấy chiếc vòng ấy, nhất định là Tề phán quan."

Nhắc tới chiếc vòng, cô lại thấy tim mình đau thắt như bị dao cùn cắt xẻ, cơn đau từ từ lan ra khắp người. Bất giác, cô đưa mắt nhìn Vũ Tuyên ngồi tít sau đám đông, thấy hắn cũng đang nhìn về phía mình, ánh mắt thoáng về gò đó, xa xăm u ám.

Cô chậm rãi quay đi, rồi giơ túi tiền màu lam thắm trên bàn lên nói: "Đây chính là chứng cứ xác thực nhất, chứng minh Tề Đăng là tình nhân của Phó Tân Nguyễn."

Túi tiền cũ kỹ, trông chẳng có gì đặc biệt, kém xa những tranh vẽ, tờ thơ tình xảo đẹp đẽ kia.

"Chúng ta tìm được cái túi này trong sọt giấy vụn ở thư phòng Tề Đăng, bên trong không có gì cả." Nói rồi, cô giơ cái túi lên ra hiệu cho một kẻ đứng cuối đám đông: "Thang Thăng, người có nhớ lúc gặp Thang Châu Nương ở ngõ Song Hỉ, bà ta đã rút túi tiền từ trong tay nải ra không?"

Thang Thăng này giờ vẫn đứng tít phía dưới, vì cao lêu đêu, mặt mũi thô lậu nên chẳng ai để ý tới. Lúc này Hoàng Tử Hà lại đột ngột hỏi đến, khiến mọi người đổ dồn mắt nhìn sang, làm hắn cuống cả lên: "Ơ? Túi... túi tiền ư?"

Hoàng Tử Hà gật đầu: "Hôm đó người khai rằng bà cô vốn định móc hầu bao ra cho tiền người, nhưng nghĩ thế nào lại cất trở vào, đúng không?"

"Vâng vâng, bà ấy mới móc ra nửa chừng thì lại nhét vào, còn bảo cái gì mà: 'Để đem về Hán Châu đánh cho vợ chưa cưới của cháu đôi trăm bạc', kết quả đi giữa đường bị ngã xuống núi chết, cũng chẳng còn trăm vòng gì sắt!" Thang Thăng hậm hực kể, lại nhìn kỹ chiếc túi trong tay cô, ngạc nhiên thốt lên: "Ơ, công công... cái túi trong tay công công... hình như chính là của cô ta!"

Hoàng Tử Hà hỏi lại: "Người có chắc không? Không nhìn lầm đấy chứ?"

"Không lầm đâu, chắc chắn đấy! Bây giờ ta còn tưởng bà ấy cho mình thứ quý hoá nên cứ nhìn chăm chăm vào nó, ta nhớ rõ mà!"

"Tốt lắm, chúng ta có thể khẳng định cái túi tiền được trong sọt giấy vụn ở nhà Tề phán quan, chính là túi tiền của Thang Châu Nương, đã biến mất sau khi bà ta rơi xuống núi." Đoạn Hoàng Tử Hà nhìn sang Công Tôn Diên, "Sau khi Phó nương tử qua đời, Công Tôn đại nương có thể dăm dúm tiền cho Thang Châu Nương, nhờ bà ta lấy trong hộp trang sức của họ Phó một chiếc vòng thì Tề phán quan cũng có thể sai Thang Châu Nương bỏ vài thứ vào nhà họ Phó trước khi quan phủ niêm phong nhà, ví như những thư từ Tề Đăng lấy được từ chỗ Ôn Dương vậy. Đồng thời, Thang Châu Nương là người hầu cận duy nhất của Phó Tân Nguyễn, dẫu Phó nương tử cả ngày đóng cửa ở nhà, dẫu Tề phán quan thận trọng kín kẽ đến đâu chăng nữa, cũng không qua mặt bà ta được. Bởi vậy, muốn giấu giếm hành tung, nguy tạo thành vụ án tự vẫn vì tình hồng che tai mắt người khác, Tề Đăng phải mua chuộc Thang Châu Nương trước nhất. Thang Châu Nương sau khi nhận tiền của Tề phán quan, liền gói ghém hành lý về quê sống, nhưng Tề phán quan đương nhiên muốn nhốt cô tận gốc, bèn rình lúc bà ta đang trên đường về quê, xô xuống vực!"

Phạm Nguyên Long và Tề Đăng thường ngày khá thân thiết, trước sự thật rành rành không thể chối cãi, vẫn cố chen vào một câu: "Dương công công, có khi nào... Thang Châu Nương sẩy chân ngã không? Hay gặp phải kẻ cướp chẳng hạn?"

"Nếu sẩy chân ngã thì tại sao túi tiền của bà ta lại ở trong sọt giấy vụn nhà họ Tề? Nếu gặp cướp, sao tay nải vẫn còn nguyên vẹn, chỉ thiếu túi tiền? Huống hồ Phạm thiếu gia đừng quên, lúc ấy quân Tây Xuyên đang phong tỏa núi tìm kiếm Quỳ vương gia, cấm ngựa xe ra vào. Cũng chính hôm ấy, áng chừng vào lúc Thang Châu Nương ngã xuống núi thì Trương nhị ca, thị vệ bên cạnh Quỳ vương bị một kẻ cưỡi ngựa xô xuống vách núi. Bấy giờ quân Tây Xuyên vào núi tìm kiếm đa phần đều phải đi bộ, kẻ có thể cưỡi ngựa ra vào núi, hẳn phải là quan trên, mà có lẽ phán quan phủ tiết độ Tây Xuyên là một trong số đó."

Tiết độ sứ sa sầm mặt, vội quay sang nhận tội với Quỳ vương, rồi chấp tay xá Trương Hàng Anh đứng phía sau.

Trương Hàng Anh vội đáp lễ, không dám nhận.

"Ta cứ nghĩ mãi không hiểu sao hung thủ sau khi sát hại Thang Châu Nương, lại phải lấy túi tiền đi? Về sau nhớ tới lời khai của Thang Thăng, mới vỡ lẽ." Hoàng Tử Hà lại hỏi Thang Thăng, "Bấy giờ Thang Châu Nương nhét túi tiền vào tay nải, nói rằng 'Để ta đem về Hán Châu, đánh cho vợ chưa cưới của cháu một đôi trâm bạc nhé', đúng không nào?"

Thang Thăng gật đầu: "Không sai một chữ!"

"'Đem' về Hán Châu, 'đánh' đôi trâm bạc. Tề phán quan cho Thang Châu Nương bạc, chứ không phải tiền." Hoàng Tử Hà trở chiếc túi, "Cái túi bé thế này, không nhét nổi nửa quan tiền, nhưng nếu là bạc thì có thể đựng một hai đỉnh. Tề phán quan mua chuộc Thang Châu Nương, ắt phải tốn kém kha khá. Thường ngày Tề phán quan ko liệu các việc lớn bé trong phủ tiết độ, đương nhiên có thể tiếp xúc với bạc trong kho, dấm dúi đem cho Thang Châu Nương mấy quan tiền cũng bất tiện, họ Tề bèn cho luôn bà ta bạc. Nhưng mỗi đỉnh bạc đều khắc rõ nguồn gốc xuất xứ, nếu không lấy lại, để người ta phát hiện trong người Thang Châu Nương có bạc đóng dấu phủ tiết độ, không chừng lại thành gậy ông đập lưng ông, nên Tề phán quan phải thu về cho bằng được, không thể để nó lọt ra ngoài."

Thấy chứng cứ rành rành trước mắt, việc Tề Đăng gây án đã không thể phản bác, Phạm Ứng Tích thở hắt ra, giận dữ mắng: "Đáng chết! Đáng giận! Ta nuôi hạng lòng lang dạ sói này trong phủ bấy nhiêu năm, thật không ngờ hائن lại thâm độc âm hiểm đến thế, đã giết người vu vạ không buồn chớp mắt, còn diễm nhiên nhõ cỏ tận gốc!"

Chu Tử Tần nhìn sang bức màn lụa có em gái ngồi trong, thở dài lẩm bẩm: "May mà Tử Yên chưa gả cho hائن."

Mọi người nhao nhao chửi rủa họ Tề, rồi mừng thay cho Chu quận thú, quên bằng Công Tôn Diên và Ân Lộ Y. Hoàng Tử Hà quay sang, thấy cả hai mặt mày nhợt nhạt, cắt không ra máu, nhưng sau vẻ kinh hoàng vẫn thấp thoáng nét đặc ý, không khỏi than thầm rồi nói: "Công Tôn đại nương, khi mở tủ quần áo của Phó nương tử, ta đã cảm thấy cô ấy không thể tự vẫn

được. Trong tủ có rất nhiều quần áo màu sắc tươi sáng, vậy mà lúc chết, cô ấy lại mặc chiếc áo xám cũ kỹ... Bấy giờ ta nghĩ bất luận là ai, đã quyết cùng tình nhân bước lên con đường không thể quay đầu, hẳn đều phải trang điểm cho mình xinh đẹp nhất rồi mới uống thuốc độc, đâu có lẽ lại qua quýt xuề xoà như thế."

"Đúng vậy... A Nguyễn thường ngày thích nhất là phục sức hoa lệ lộng lẫy." Công Tôn Diên chậm rãi lên tiếng, giọng khản đặc nghẹn ngào, thân hình gầy yếu run lên, chẳng thấy đâu vẻ thướt tha thoát tục hằng ngày nữa. Bà ta ôm ngực, khó nhọc hít thở, cuối cùng vẫn gắng gượng thốt ra những điều ấp ủ trong lòng: "A Nguyễn... tính khí như trẻ con vậy, chẳng biết đề phòng hay kiêng nể gì cả... Muội ấy thẳng thừng cự tuyệt một chỗ tử tế hơn ngàn vạn lần, khước từ hết thảy vinh hoa phú quý trong tầm tay, chỉ vì một kẻ chúng ta chưa từng biết mặt, ngay cả muội ấy cũng mới gặp vài lần là Ôn Dương... không, là Tề Đăng. A Nguyễn ngây ngô cứ ngỡ hẳn là tơ duyên vấn vít, ngàn dặm không lìa, có ngờ đâu kẻ ấy lại là con rắn độc trên tay, thường ngày mềm dẻo, quấn chặt lấy mình, đợi khi sơ hở, sẽ nhe nanh độc ra..."

Hoàng Tử Hà lặng lẽ nhìn Công Tôn Diên, không đáp. Chu Tử Tần không đành lòng được lại hỏi: "Dường như đại nương chỉ gặp mặt Tề Đăng mỗi một lần, sao đã nhận ra chân tướng để lên kế hoạch trả thù?"

"A Nguyễn từng kể trong thư rằng, mu bàn tay trái của Ôn Dương có 6 nốt mụn gạo, rất khó coi... Ta bèn mách cho cách vặt cỏ nhọ nôi lấy nước xát lên, làm mấy lần là khỏi, nhưng cỏ nhọ nôi dính vào da sẽ để lại vết đen, phải vài bữa mới phai." Công Tôn Diên dựa vào lan can, hít một hơi thật sâu, tuy giọng nói vẫn nghẹn ngào, thân hình chưa thôi run rẩy, song rốt cuộc cũng bình tĩnh lại một chút, "Lúc ở nghĩa trang, ta đã thấy vết đen trên đầu ngón tay A Nguyễn, nhưng khi đọc lên biên bản nghiệm thi, lại không thấy đề cập đến nốt mụn gạo trên tay Ôn Dương. Về sau đến nha môn hỏi han tiến triển vụ án, ta tình cờ phát hiện trên mu bàn tay của Tề phán quan, kẻ sắp cưới thiên kim tiểu thư nhà Chu quận thú, có 6 vết sẹo nhỏ, trông như vết mụn gạo vừa khỏi. Ta âm thầm dò hỏi gia thế Tề Đăng, thấy giống

hết những gì A Nguyễn kể trong thư, hơn nữa, chúng ta cũng là người lưu lạc phong trần, thừa biết có rất nhiều kẻ lấy tên giả đi tìm hoa hồng liễu, bèn kiểm soát hỏi thẳng họ Tề..."

Kể đến đây, Công Tôn Diên không ngăn nổi cơn thịnh nộ, lồng ngực phập phồng dữ dội, hồi lâu mới nén giận nghiêng răng tiếp: "Chẳng những hãn thừa nhận, còn chế nhạo A Nguyễn ngu xuẩn, hãn ở ngoài quen biết với mười mấy người nữa mà A Nguyễn chẳng hề hay biết, cứ ngỡ hãn đã thề không chơi bởi gió trăng gió nữa, nên không có chút nghi ngờ..."

Công Tôn Diên xúc động gục đầu vào cột, nước mắt lã chã: "Tiểu muội A Nguyễn 12 tuổi đã lừng danh thiên hạ, tài soạn nhạc soạn vở không ai bì kịp, đến các nhạc sư già ở giáo phường Trường An cũng phải đến thỉnh giáo, còn phải gọi một tiếng 'Lục cô nương' mới mời mọc được! Người thông minh như thế, sao có thể không nhận ra Tề Đăng có chuyện giấu giếm? Chẳng qua A Nguyễn vẫn nhẫn nhịn bấy lâu, lý do thì ai cũng hiểu cả, vậy mà tên khốn đó lại dám chê muội ấy ngu xuẩn... Thật đáng băm vằm thành trăm mảnh..."

Ân Lộ Y ôm lấy tay Công Tôn Diên, áp mặt vào vai bà ta, lặng lẽ nhắm nghiền mắt lại, nước mắt loang ra thấm đẫm một mảng áo Công Tôn.

Hoàng Tử Hà khẽ nói: "Ta hiểu tâm trạng các vị, nhưng dù sao cũng không thể giết người báo thù như thế, quan phủ sẽ giúp các vị rửa sạch oan khuất mà..."

"Hừ, Tề Đăng là người của quan phủ, dù các người điều tra ra sự thật, lẽ nào lại nghiêm trị hãn ư?" Công Tôn Diên hất cằm, mặt tái mét, song vẫn quật cường tiếp, "Giết người đền mạng, thiếu nợ trả tiền, đó là đạo lý! A Nguyễn bị hãn giết, kẻ là tử tử như ta phải tìm hãn tính sổ! Dẫu có phải đền mạng cho hãn, ta cũng chẳng nề hà, Công Tôn Diên này sống trên đời bấy nhiêu năm chưa từng hổ thẹn với lòng, chết không hối hận!"

Hoàng Tử Hà lặng thinh lùi lại sau lưng Lý Thư Bạch, thì thào: "Ta chỉ vạch rõ sự tình, còn những việc khác, thật không thể can thiệp được!"

Chương 21

SEN HỒNG LÓA MẮT

Chân tướng đã lộ, song mọi người vẫn im phăng phắc.

Chu Tường là quận thú, đành hắng giọng lên tiếng: "Công Tôn Diên tuy đã giết Tề phán quan, nhưng... Tề phán quan tay vấy máu ba người, thậm chí để đổ vạ cho kẻ khác, dám xuống tay giết cả người đã đổ tú tài như Ôn Dương, thật không thể tha thứ được."

Ông ta đang mừng thầm vì con gái chưa gả cho hạng lang sói này, nên có phần đồng tình với Công Tôn Diên.

Vương Uẩn biết Công Tôn Diên là chị em với Vương hoàng hậu, cũng cười nói: "Công Tôn đại nương cũng coi như báo thù cho tiểu muội, nhiệt tình hào sảng như thế, quả có mấy phần phong thái của hiệp khách ngày xưa."

Thấy hai người nói đỡ cho Công Tôn Diên, Phạm Ứng Tích giận dữ: "Từ xưa tới nay, đúng là giết người phải đền mạng, nhưng muốn đền mạng cũng phải do quan phủ đứng ra, nếu kẻ nào âm thầm giết người báo thù riêng thì luật pháp để làm gì, quan uy có còn nữa hay không?"

Thấy họ Phạm ăn nói hùng hồn danh thếp, câu nào cũng nhắc đến luật pháp, đến triều đình, mọi người ở đó cứng họng, đành nghe ông ta khẳng khái nói tiếp: "Huống hồ Tề Đăng là phán quan trong phủ ta, bị bỏ mạng ngay trước mặt bấy nhiêu người, há chẳng phải là không coi quân Tây Xuyên vào đâu ư?"

Dẫu biết Phạm Ứng Tích giận dữ như vậy, quá nửa là vì Công Tôn Diên đã lau lười kiếm vào áo Phạm Nguyên Long, giá họa cho hắn, nhưng vừa nhắc đến quân Tây Xuyên, mọi người đều nín lặng.

Lý Thư Bạch chỉ làm thinh không nói, cúi xuống ngấm chén trà trong tay.

Thấy tất cả im phăng phắc đợi mình định đoạt, Lý Thư Bạch mới đặt chén trà xuống bàn, hờ hững nói: "Theo lời Phạm tiết độ, vụ này quả là liên can rất rộng, phải đợi nha môn phủ Thành Đô sơ thẩm xong mới định đoạt được. Bản vương tuy kiêm Đại Lý Tự khanh, san sẻ ưu tư cho thánh thượng, song không thông thạo các sự vụ ở địa phương, không tiện nhúng tay vào."

Thấy y nói kín kẽ như thế, mọi người đành cúi đầu khen phải.

Công Tôn Diên và Ân Lộ Y tạm thời bị dẫn vào nhà lao giam lại. Chu Tử Tần chu đáo dặn người chọn cho họ một phòng giam sạch sẽ, lại sai cất tất cả vật chứng vào kho niêm phong.

"Hôm nay Sùng Cổ suy luận phá án thật chặt chẽ sắc sảo. Nhanh như vậy đã phán được vụ kỳ án này, đủ thấy tài trí thần diệu phi thường." Đêm đã khuya song Lý Thư Bạch vẫn ngồi yên chưa đứng dậy, lặng lẽ quay sang hỏi Hoàng Tử Hà, "Không biết tiếp theo còn tiết mục gì hay không?"

Chu Tường nhăn mặt. Sắp đến canh ba, đèn lồng đã phải thay nến một lượt, hai vụ án rối rắm phức tạp cũng đã phá xong, sao Quỳ vương vẫn chưa chịu đi nghỉ, còn muốn xem trò nữa?

"Việc này... xin gia đình cho một lát, ty chức sẽ lập tức cho truyền ca kỹ tới ca hát giúp vui..."

Lý Thư Bạch giơ tay lên ngăn Chu Tường, đứng dậy nói: "Từ khi đến Thành Đô, bản vương đã quấy rầy Phạm tiết độ và Chu quận thú nhiều rồi. Hôm nay Chu quận thú chưa kịp chuẩn bị, chi bằng để bản vương thay các vị sắp xếp một màn, mời các vị rời gót tới thưởng thức."

Mọi người hết sức ngạc nhiên, không ngờ Quỳ vương lại chuẩn bị một tiết mục, mời Chu quận thú và Phạm tiết độ xem. Nhưng khi đến nơi biểu diễn, mọi người còn kinh ngạc hơn, bởi địa điểm chính là khu nhà phía Tây, nơi ở của Chu Tử Tần.

Lý Thư Bạch dẫn mọi người thả bộ đến nhà Tây, ngoái lại quan sát những kẻ theo sau.

Phạm Ứng Tích nhìn quanh một lượt, đánh giá khu vườn nhỏ; Chu Tường lộ vẻ nghi hoặc; Mộc Thiện đại sư ủ rũ song vẫn gượng cười; Vương Uẩn kéo một nhánh dây leo mới nhú ngấm nghĩa; Vũ Tuyên trở về chốn cũ, trầm lặng mà bình thản.

Hoàng Tử Hà đi cuối cùng, thông thả bước vào vườn, nhìn những phiến lá sen sáng lên mờ mờ trong bóng tối. Các thị nữ giơ cao nến đỏ, thấp sáng chòm nến ngàn nhánh trong góc, chiếu sáng cả sảnh đường. Lý Thư Bạch ngồi xuống, ngược nhìn Chu Tử Tần, họ Chu vội gật đầu, tuy chưa hiểu rõ đầu đuôi, song vẫn thưa: "Đã chuẩn bị xong cả rồi."

Chỉ thấy hai ngọn đèn treo lơ lửng ngoài hành lang trên hồ sen bị gỡ xuống, chòm nến ngàn nhánh cũng được dời ra hành lang, đằng trước đặt một bình phong lụa.

Theo lệnh Quý vương, mọi người lần lượt ngồi xuống ghế được đám người hầu bày ra, hướng về phía bình phong. Đang lúc ngỡ ngác chưa hiểu chuyện gì thì một nghệ nhân già ngồi xuống bên cạnh bình phong, tay cầm cái trống nhỏ gõ thùng thùng hai tiếng. Dưới ánh nến sáng choang, lão giở cuốn sách trong tay ra, bắt đầu cao giọng hát:

"Chuyện cũ Trường An luống ngồn ngang
Hôm nay rảnh rồi kể rõ ràng
Cổ phường Hưng Đức thành Tây ấy
Ấn lạ khó lòng tỏ ngay gian."

Vừa hát, ông ta vừa phô bày hình ảnh các phường ở Trường An lên tấm bình phong lụa trắng, rồi nháy mắt đã lật sang hoa đỏ liễu xanh, cầu nhỏ cửa con, một toán người ngựa lộp cộp phi qua cầu, đến trước một gian nhà.

Bấy giờ mọi người mới nhận ra đây là một nghệ nhân rối bóng, đang diễn vở cho họ xem.

Phạm Ứng Tích và Chu Tường không ngờ Quý vương lại thích món này, nửa đêm còn mời họ tới xem, bất giác phì cười, rồi chột nghĩ bên trong biết đâu còn dụng ý khác, lại định thần chăm chú xem.

Cửa mở ra, đám sai nha xuống ngựa ừa vào. Lại chuyển sang cảnh trong nhà, bóng một người phụ nữ lung lẳng trên xà ngang.

"Rằng phường Hưng Đức có nàng dâu Nghĩ quần lo quanh tự tủi
sầu Tiếng lại lời qua thành cãi cộ Ma xui quỷ khiến mạng còn đâu Một dây
treo cổ âu đành phận Ngàn dặm âm tào đứt buồn đau Ngổ tác sai nha cùng
nghệm xác Rành rành chứng cứ án quyết mau."

Một viên quan mặc áo đỏ ung dung bước vào phòng ngồi xuống. Theo
sau là một bé gái chừng 11 12 tuổi vận áo thêu hoa, búi tóc hai bên, đáng
yêu hết sức.

Giọng ông lão đã già, lại nhại tiếng đứa trẻ, mà vẫn toát lên vẻ ngây thơ:
"Cha, cha, chờ con với."

Viên quan áo đỏ ngoái lại nhìn rồi phẩy tay áo: "Con bé này, đến đây làm
gì? Cha là thị lang bộ Hình, phải đến nghe thẩm vấn rồi kết án!"

Xem đến đây, Vũ Tuyên chợt "à" lên khe khẽ.

Vương Uẩn liếc hắt, bấy giờ mới vỡ lẽ, gõ nhẹ vào trán: "Thì ra... là vụ
án ấy."

Nghệ nhân rồi bóng lật sang trang, miệng lầm nhảm đọc lên. Cô bé trong
tay cũng đi một vòng trên bình phong:

"Cha ơi, Đọc sách thêu thùa con chẳng ham Chỉ mong phá giải những
hàm oan Nhìn thông sinh tử cùng manh mối Đen trắng âm dương nhận rõ
ràng!"

"Haha con bé này ăn to nói lớn quá nhỉ!" Theo tiếng trống, vị quan phất
phất tay áo liền ba lần, "Đi, đi, đi! Đi chơi với bọn trẻ con ngoài đường kia
kia! Đợi cha kết án xong, sẽ đưa con về nhà!"

Ông lão hết sức tài tình, chỉ chớp mắt đã thấy thêm mấy người kéo đến
xem náo nhiệt, mỗi người một giọng khác nhau, xôn xao xúm lại.

Một thương nhân tay ôm cuốn lụa bô bô:

"Không ngại nói cho các vị hay, Lúc xưa áo cưới cô nàng may, Chẳng
mua vải tiệm ta cho đúng, Màu áo không tươi, rõ chẳng may!"

Chủ tiệm trang sức cầm một chuỗi nữ trang hỏi khổ chủ:

"Này huynh đệ, Chiều qua vợ cậu ghé đăng ta Trâm bạc cô nàng chọn một đôi Chưa kịp lấy thì đã tự vẫn Cậu còn muốn lấy nữa hay thôi?"

Thầy bói tay cầm lá phướn vuốt chòm râu dề nhận xét:

"Thiên cơ không thể tiết lộ a! Năm nay nhà ấy lão tính ra, Đủ cả việc mừng lẫn tang ma, Không biết mà tìm đến lão sớm, Quả nhiên họa lớn ập vào nhà..."

Bấy giờ, ngay cả đám người Chu Tử Tần cũng nhận ra, lão nghệ nhân đang diễn vở rối bóng về vụ án đầu tiên Hoàng Tử Hà phá được năm 12 tuổi.

Quả nhiên, đợi đám người xốn xáo lui xuống, viên quan áo đỏ cầm bút nói: "Xem ra vụ này đã kết thúc, hẳn là tự vẫn không còn nghi ngờ gì nữa!"

Chưa nói dứt câu, cô bé áo hoa lại chạy ra gọi: "Cha, từ từ đã!"

Viên quan khựng lại, quay sang nhìn con: "Con gái ngoan đói rồi ư?"

"Thưa, chưa."

"Hay là khát nước?"

"Cũng không ạ."

"Muốn về nhà à?"

"Không ạ."

"Bực quá đi mất, mau ra ngoài chơi cho khuất, đừng ở đây vướng cha kết án theo luật!"

"Cha à, cô nương ấy không phải tự tử, mà bị người ta giết rồi ngụy trang thành tự tử đó!"

Viên quan run bắn lên: "Con gái! Tuổi mới chững ấy, sao dám nói bậy? Vụ này điều tra vòng vèo phức tạp, đứa bé như con, há lại biết rõ sự thật?"

"Cha ời, cha ời, chẳng lẽ cha chưa nghe người kia khai?" Cô bé trở sang bên cạnh, lập tức tay chủ tiệm trang sức lộ ra, "Cha ời, có lần chuyện vãn với đồng liêu ở nhà ta, cha từng nói người khi sắp chết, lòng lạnh như tro tàn. Vậy cha có thấy kẻ nào lòng đã như tro tàn mà trước khi tự vẫn còn đến tiệm trang sức đặt đánh trâm bạc hay không? Huống hồ chỉ mới chọn kiểu, chưa lấy về nữa chứ."

"Ồi chà!" Viên quan áo đỏ giật bắn mình đầy khoa trương, lão nghệ nhân cũng cất cao giọng hát:

"Một lời kịp nhắc nhở cha mình
Sáng suốt giải ngay mỗi oan tình
Đất Bắc trời Nam cùng nức tiếng
Tử Hà nhà họ Hoàng thông minh."

Lão nghệ nhân xoay tay, thoắt cái bé gái đã trở thành thiếu nữ, băng qua trăm sông nghìn núi, đến phủ Thành Đô đầy phù dung và thực quỳ nở rộ.

Câu chuyện khép lại trong lớp hoa tươi. Ông lão đặt con rối bóng trong tay xuống, đứng lên chấp tay hành lễ với mọi người: "Các vị, vở rối bóng này mấy năm trước khá phổ biến ở Trường An, nay vì rất nhiều nguyên do, đã thôi không diễn nữa. Được Chu bố đầu mời tới, lão phải đọc vội vở rồi diễn lại, nếu có chỗ nào chưa toàn vẹn, xin các vị bỏ qua cho!"

"Đâu có, lão diễn hay lắm!" Chu Tường cười khen.

Ngọn nến chum ngàn nhánh lại được khiêng vào phòng, giữa căn phòng sáng trưng, Lý Thư Bạch ngoái đầu lạnh lùng quan sát nét mặt mọi người. Vở rối được đích thân Quỳ vương chọn, ai dám bảo không hay, duy có Vũ Tuyên ngồi bất động trên ghế, thần thờ nhìn ra hành lang, giờ đã chẳng còn bình phong lụa, chỉ có bóng tối sâu hút mệnh mang, khiến người ta sờn tóc gáy.

Mặt hắc tái đến dị thường, thậm chí còn lờ mờ tím đen, rất đáng sợ, khiến khuôn mặt tuấn tú trở nên cứng đờ, vô hồn như tượng tạc.

Mọi người đều nhận ra hắc có vẻ khang khác. Mộc Thiệu đại sư ngồi gần nhất đứng dậy vỗ vai hắc gọi khẽ: "Vũ thí chủ, kịch hạ màn rồi, sao chưa tỉnh lại?"

Vũ Tuyên ngơ ngác từ từ ngẩng lên, đang định nhìn Mộc Thiện đại sư thì nghe thấy Hoàng Tử Hà ngắt lời: "Đại sư, kịch còn chưa hết, sao đại sư không ngồi yên xem? Lại cản trở tiết mục vương gia đang muốn thưởng thức?"

Mộc Thiện đại sư giật thót, nhận ra dụng ý của mình đã bị cô phát hiện, bèn lăm băm niệm Phật rồi lui ra.

Lý Thư Bạch gật đầu ra hiệu cho Hoàng Tử Hà.

Cô nhìn Vũ Tuyên ngồi dưới ngọn đèn sáng rực, ánh đèn vàng ấm áp như vàng lỏng chảy tràn trên gương mặt tuấn tú tái nhợt, đẹp đến quái dị.

Cùng lúc ấy, cơn đau không sao tả xiết cũng ập tới, khiến cô gần như nghẹt thở. Nỗi đau đón pha lẫn kinh sợ, hoang mang, oán hận và thất vọng, thiêu đốt lồng ngực, tưởng chừng cô không còn sức mà lên tiếng nữa.

Nhưng cuối cùng cô vẫn lên tiếng, dùng hết sức lực, mở miệng cất lời.

Thật lạ, sau khi lên tiếng, dường như có một dòng sông ngân cuộn cuộn từ trong tim cô tuôn ra, lạnh lẽo chảy qua cổ họng, cơn đau thiêu đốt lồng ngực cũng tan biến, thay vào đó là cảm giác phấn khởi lạ thường, một nguồn năng lượng như mầm non giấu mình trong đất suốt cả mùa đông đằng đằng cuối cùng cũng nhú lên, khiến cô bất chấp tất cả, thẳng thắn nhìn vào sự thật đẫm máu phơi bày trước mặt, giống như nhìn thẳng vào vầng mặt trời chính ngọ, chẳng quản mù mắt.

"Các vị, đó là vụ án đầu tiên Hoàng Tử Hà phá được. Một vụ án khép lại, một kẻ phạm tội bị trừng phạt, nhưng một câu chuyện mới lại khởi đầu." Giọng cô hơi nghèn nghẹn, song hết sức bình thản, điềm tĩnh đến mức gần như lạnh lùng, "Nếu không phải Quỳ vương năm xưa từng đọc qua hồ sơ, kể cho ta nghe những chuyện về sau, hẳn ta không thể biết được, thì ra người chồng nhất thời nổi giận thắt cổ vợ đến chết nọ từ nhỏ đã mồ côi cha, bên dưới còn một em trai. Người mẹ không nơi nương tựa, ngày ngày lụng công con nhỏ, tay dắt con lớn, dệt vải đem bán, mới ba mươi mấy tuổi đã võ vàng gầy quắt, tóc bạc đầy đầu. Một quả phụ bủn xỉn nuôi hai con trưởng thành, chẳng nói cũng biết đã phải nếm trải bao nhiêu cực khổ, đến năm con

trai cả 18 tuổi thì gặp vận. Con trưởng của bà ta rất mực thông minh, lăn lộn bán rong khắp phố lớn ngõ nhỏ cũng dành dụm được chút tiền, bèn mở quán rượu. Nhờ tài tháo vát, anh ta làm ăn phát đạt, chẳng mấy chốc đã phát lên, rồi mỗi mai tìm đến, lại cưới một cô vợ xinh đẹp. Cả nhà già trẻ cứ ngỡ thế là đến lúc khổ tận cam lai, đâu ngờ tai bay vạ gió lại ập đến, sau một trận cãi vã, anh con trai đã thắt cổ vợ đến chết, rồi ngụy trang thành tự vẫn, mọi chuyện bại lộ, bị xử trảm giữa phố. Chủ nợ lũ lượt kéo đến quán rượu đòi tiền, phải bán quán đi vẫn chưa trả hết nợ, đồ đạc trong nhà cũng bị vơ vét sạch. Quả phụ nợ vất vả nhằn nhục mười mấy năm, mới được sung sướng mấy ngày thì trong một đêm con trai con dâu đều chết cả, không chịu đựng nổi, đúng hôm con trai bị xử trảm đã hóa điên..."

Kể đến đây, dù đã cố kìm nén, nhưng cô vẫn không dằn lòng được, quay sang nhìn Vũ Tuyền.

Thấy hân đang run lên bần bật, huyết thái dương của cô cũng nhói lên giàn giụa, như cảm nhận được nỗi tuyệt vọng chảy tràn trong huyết mạch.

Nhưng cuối cùng cô vẫn nghiêng rằng quay đi, tàn nhẫn kể tiếp: "Sau khi phát điên, một hôm, bà ta treo cổ lên xà nhà, đúng chỗ cô con dâu khi trước từng bị treo lên. Đứa con trai út bấy giờ mới 14 tuổi, sáng sớm trở dậy, thấy xác mẹ đã lủng lẳng trên xà nhà. Chẳng biết là sợ quá hay tại sao, nó bèn đỡ thi thể mẹ xuống, ngồi bên trông giữ suốt 3 ngày 3 đêm, không nói không rằng. Nếu không phải là hàng xóm thấy lạ, phá cửa xông vào, có lẽ nó đã lặng lẽ chết đi bên cạnh bà mẹ rồi."

Mộc Thiện đại sư khê niệm "A di đà Phật" rồi lặng lẽ đứng dậy, như không đành lòng nghe tiếp, muốn bỏ đi.

Nào ngờ Chư Tử Tần ngồi phía trước giơ tay ngăn lại: "Đại sư, đã đến đây thì, xin ở lại nghe xong hẵng đi?"

Mộc Thiện đại sư bất đắc dĩ đành cụp mắt ngồi xuống.

Hoàng Tử Hà chẳng buồn để tâm đến mọi chuyện bên dưới, vẫn chậm rãi kể bằng giọng gần như tàn khốc: "Láng giềng khiêng thằng bé đã mê man đến tiệm thuốc, rồi chung tay chôn mẹ nó bên cạnh đứa con lớn. Cuối cùng,

thầy thuốc cũng cứu được mạng thằng bé, nhưng lúc trước bó đã hấp hối, nên sau khi tỉnh lại cứ ngơ ngẩn bần thần, như mất trí, rồi một hôm nó trốn khỏi tiệm thuốc, đi đâu không biết. Có lẽ đã trở thành một trong ngàn vạn kẻ ăn mày lê la khắp đầu đường xó chợ."

Kể đến đây, cô ngừng lại thật lâu mới tiếp: "Đây là tất cả những gì ghi lại trong hồ sơ lưu ở Đại Lý Tự mà Quý vương gia đọc được. Nhưng, gần đây sau khi đến Thành Đô, gặp mấy vụ án khác, ta tình cờ ghép được đoạn sau của câu chuyện này."

Cả phòng im phăng phắc, Phạm Ứng Tích và Chu Tường tuy vẫn chưa rõ tại sao cô lại nhắc tới vụ án nhiều năm trước, nhưng thấy Lý Thư Bạch vẫn ngồi yên trên ghế, chăm chú lắng nghe, cả hai cũng chẳng dám động cựa, đành ngoan ngoãn ngồi hai bên họ Lý, nghe thật kỹ.

"Những điều ta nói sau đây đều là suy đoán, không có chứng cứ xác thực, nên các vị cứ nghe cho vui vậy thôi." Tuy Hoàng Tử Hà nói là "suy đoán" và "chỉ nghe cho vui", song nhìn nét mặt cô, mọi người đều hiểu những gì cô sắp nói có liên quan rất rộng, quan trọng vô cùng. Thế nên, ai nấy đều nín thở ngồi nghe, chẳng dám thở mạnh.

"Đứa con út họ, trong nạn đói mấy năm trước, có lẽ đã theo dân đói lưu lạc đến phía Nam. Bây giờ rất nhiều người lưu lạc ở phủ Thành Đô. Thời gian thấm thoắt, nó cũng dần tỉnh táo lại, nhưng lưu lạc tha phương, bơ vơ trôi dạt, chẳng còn cách nào trở về Trường An, đành ở lại Thành Đô lần hồi đầu đường xó chợ ăn xin qua ngày. Song nó thông tuệ hơn người, dốc lòng cầu học, lúc ở nhà đã học vỡ lòng, bèn đến trường nhật mấy cuốn sách cũ người ta vứt đi, rồi ngồi nép dưới gỗ tường nghe lén thầy giáo giảng bài, chẳng bao lâu đã vượt cả đám học trò được học hành tử tế, khiến các thầy giáo tấm tắc khen ngợi không thôi, còn được xưng tụng là thần đồng, đến nỗi..." Kể đến đây, giọng cô không kiềm được run lên, "Ngay Hoàng sứ quân vừa nhậm chức quận thú Xuyên Thục cũng nghe danh, sau khi tìm gặp hỏi han, kinh ngạc trước tài năng lỗi lạc, bèn nhận làm con nuôi, đưa về phủ."

Nghe tới đó, Chu Tường và Phạm Ứng Tích đều hít sâu một hơi. Trương Hành Anh vẫn đứng thẳng tắp sau lưng Lý Thư Bạch như một cây thương,

lúc này không kìm được buột lòng "ồ" lên khe khẽ.

Song Lý Thư Bạch chỉ lặng lẽ ngồi nghe, mắt nhìn chăm chăm vào bóng sen ngoài cửa sổ.

Vương Uẩn đã buông quạt xuống từ lâu, đăm đăm nhìn Hoàng Tử Hà đến quên cả chớp mắt.

Chỉ riêng Vũ Tuyên vẫn ngồi yên tại chỗ, bất động. Ánh nến bập bùng hắt lên mặt hắn khi tỏ khi mờ, khiến nét mặt trở nên âm u vô hạn, cũng đáng sợ vô cùng.

"Một kẻ mồ côi, được quận thú dốc lòng nuôi dạy, từ đó cuộc đời cũng thay đổi hoàn toàn. Vào Hoàng phủ, được thầy giáo giỏi nhất hết lòng chỉ dạy, chẳng bao lâu đã trở thành tài tử lừng danh quận Thục, được người người ngưỡng mộ; lại thêm tính tình hiền hoà chu đáo, luôn chăm sóc cho con gái Hoàng quận thú, khiến cô ta đem lòng si mê quên hết mọi thứ; 3 năm sau thì thi đỗ cử nhân, gió xuân đặc ý, rộng bước đường mây. Kẻ đó biết, mình không cần lợi dụng kẻ thù nữa, bèn dọn ra khỏi phủ quận thú, rồi tặng cho Hoàng Tử Hà một chiếc vòng ngọc chạm đôi cá."

Nghe nhắc đến vòng, Chu Tử Tần thoáng ngáy ra rồi chạy sang phòng bên lấy vòng đặt xuống bàn, không quên dặn: "Cẩn thận, bên trên có thể có độc đấy."

"Một chiếc vòng chứa kịch độc." Hoàng Tử Hà không mấy may sợ hãi, thản nhiên cầm nó bằng tay không, rồi chìa ra cho mọi người xem. Chiếc vòng lấp lánh trong suốt, ngàn vạn tia sáng rọi vào theo những lỗ rỗng trên vòng, rồi lại từ lỗ rỗng phản xạ ra, tạo thành một vầng hào quang lung linh mỹ lệ, đẹp không tả xiết.

Cô hít sâu một hơi, trở vào 8 chữ viết trên đó, "Vạn mộc chi trường, hà phương vi hà. Chiếc vòng này được thiết kế dựa theo đường vân của miếng ngọc, hàng chữ này cũng do kẻ nọ chính tay khắc lên, có thể nói là độc nhất vô nhị, thiên hạ vô song. Sau khi Hoàng Tử Hà bỏ trốn, chúng ta tìm thấy nó ở nhà Phó Tân Nguyễn. Chu bố đầu kiểm nghiệm phát hiện, chất độc mà Phó Tân Nguyễn và Ôn Dương dùng khi tự vẫn, không phải tỳ sương như

ngỗ tác báo cáo ban đầu, mà là trảm độc cực kỳ hiếm gặp, từ trong cung truyền ra."

Lần này, chẳng những Chu Tường và Phạm Ứng Tích buột miệng "à" lên khe khẽ, mà đến Vương Uẩn cũng tái mặt, nhú mào.

"Nhờ vậy, ta nghĩ tới một chuyện. Phó Tân Nguyễn trước khi qua đời, thường đeo chiếc vòng này. Mà khi cả nhà Hoàng quận thú gặp nạn, Hoàng Tử Hà cũng đeo chiếc vòng Vũ Tuyên tặng, không rời một khắc. Nạn nhân trong cả hai vụ án, đều có triệu chứng trúng độc tỳ sương. Hai vụ này, liệu có liên quan gì tới nhau không?" Cô thông thả đặt chiếc vòng xuống, dịu giọng kể: "Chu bố đầu sinh lòng nghi ngờ, bèn đi đào mộ cả nhà Hoàng quận thú lên, cắt tóc của 3 người đem về kiểm nghiệm, quả nhiên, họ đều chết vì trảm độc!"

Ánh mắt cô xuyên qua đám đông sững sờ, nhìn xoáy vào Vũ Tuyên, kể rành rọt từng câu: "Người nhà Hoàng quận thú và Phó Tân Nguyễn thuộc hai loại người hoàn toàn khác nhau, chẳng có liên quan gì, vậy mà lại cùng bỏ mạng bởi một loại độc hiếm thấy. Bởi thế, rất có khả năng trảm độc đến từ chiếc vòng này, điểm chung duy nhất giữa hai vụ án. Mà nó lại do Vũ Tuyên, con nuôi Hoàng quận thú chính tay vẽ mẫu, giao cho thợ khéo làm, rồi tặng cho Hoàng Tử Hà."

Thân hình Vũ Tuyên run lên bần bật, rồi bất giác co rúm lại, hẩn giơ tay day mạnh vào huyệt thái dương, gắng hết sức giữ tư thế ngồi nhưng vô ích. Gân xanh gồ lên trên huyệt thái dương và mu bàn tay Vũ Tuyên, hẩn cắn thật mạnh vào môi đến tái ngắt, song vẫn không kìm nổi tiếng rên rỉ.

Hoàng Tử Hà lặng lẽ nhìn hẩn quẩn quai đau đớn như sắp hấp hối, gắng hít thở thật sâu, lòng tiết hết căm hận và đau đớn kìm nén trong lòng bấy lâu ra ngoài qua hơi thở run rẩy, bằng không, e rằng ý thức của cô sẽ bị những thứ đó xâm xé.

Hoang mang rối loạn âm thầm cuộn lên.

Chu Tử Tần đột ngột lên tiếng, phá tan bầu không khí ngột ngạt: "Sùng Cổ, ta có điều này không hiểu. Có lần công công cầm chiếc vòng đó, rồi lại

cho Phú Quý liếm tay, ta cũng từng kiểm nghiệm trong ngoài cái vòng, khẳng định nó không có độc. Huống hồ chuyện Vũ Tuyên tặng vòng cho Hoàng Tử Hà, Tề Đằng tặng cho Phó Tân Nguyên, đều là trước khi xảy ra chuyện cả mấy tháng. Nếu chiếc vòng này bị hạ độc, chẳng lẽ chất độc trên đó lúc có lúc không ư? Hay là có thể điều chỉnh thời gian hạ độc?"

"Đúng thế, độc trên vòng này đúng là có thể điều chỉnh, chỉ cần một động tác nhỏ thôi." Nói rồi Hoàng Tử Hà ung dung cầm chiếc vòng giơ lên trước mắt, ngắm nhìn hai con cá nhỏ, nhẹ giọng nói: "Chất ngọc không tốt, nên phải chạm rỗng để tăng độ trong trẻo. Trên cái vòng này có vô số lỗ hồng và nét khắc, không thể tra xét từng cái một được. Hung thủ chỉ cần giấu một giọt trầm độc vào lỗ hồng trên vòng, đợi nó khô đi thì nhỏ sáp mỏng bọc ngoài là ổn. Nếu không có gì bất ngờ, có lẽ cả đời, giọt kịch độc ấy cũng sẽ ở bên bầu bạn với chủ nhân, không ai hay biết."

Đoạn cô cup mi, rời mắt nhìn đi chỗ khác. Cái gai nhức nhối trong tim hơn nửa năm nay, khiến cô đau đớn như lóc da xẻ thịt, nhưng cũng giúp tâm trí cô càng lúc càng sáng suốt, thậm chí trở nên lạnh lẽo thâm lương, mặc cho người cứng lại vì sợ hãi, cô vẫn đứng vững vàng, lưng thẳng tắp.

"Nhà Hoàng quận thú xảy ra chuyện vào một hôm trời đổ tuyết, hoa mai nở rộ."

Sáng ấy Vũ Tuyên đến tìm, tặng cho cô một cành mai lục ngọc. Vào lúc cô tươi cười nhận lấy, hoặc cùng hân ra vườn hái hoa mai, hoặc cũng có thể là khi cả hai ôm hoa nắm tay nhau quay về, hân đã dùng móng tay hoặc cành hoa khảy nhẹ vào chiếc vòng của cô, làm lớp sáp bọc ngoài bong tróc, trầm độc giấu bên trong lộ ra.

Sau đó, Vũ Tuyên ra về, người nhà họ Hoàng quây quần bên bàn dùng bữa. Là cháu gái được chiều chuộng nhất trong dòng họ, cô thường múc canh ra các bát, rồi lần lượt bưng từng bát tới trước mặt mọi người.

Nhưng hôm ấy, vì cô cãi lời gây rối, nên phải nghe lời mẹ dặn, xuống bếp bưng tô canh móng dê lên phòng ăn.

Ra khỏi cửa nhà bếp, băng qua gốc tỳ bà trước sân, qua cánh cửa nhỏ đã nứt nẻ, trước mặt là hành lang dài lát đá xanh đã mòn vẹt, nhẵn bóng.

Tô canh rất nặng, nếu đẩy cả nắp lên thì không thể bưng nổi, cô bèn bỏ nắp ra.

Nước canh nóng bốc khói nghi ngút giữa ngày đông, hơi nước đọng đầy chiếc vòng trên tay cô. Thỉnh thoảng nó lại va vào miệng tô, thành tiếng leng keng khe khẽ.

Hơi nước đọng trên vòng nhỏ xuống, đem theo cả trầm độc không ai cứu nổi, hoà vào tô canh.

Như ý hẩn, cô ân cần múc canh xin lỗi từng người, cũng chia trầm độc tới từng người một.

Điều duy nhất chưa được như ý hẩn là, cô ảm ức trong lòng, lại không thích canh móng dê tanh, nên không ăn.

Hẩn biến cô thành lưỡi dao, mượn tay cô trả mối thù nhà tan cửa nát, cũng khiến cô rơi vào cảnh ngộ nhà tan cửa nát như hẩn năm đó, phải một thân một mìn lưu lạc khắp nơi.

Hoàng Tử Hà kể đến đây, cả phòng im phăng phắc, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Vũ Tuyên.

Mồ hôi lạnh đã túa ra đầm đìa, ướt đầm vạt áo hẩn, vì day huyết thái dương quá mạnh, mấy sợi tóc rối bù rủ xuống trán hẩn cũng bết mồ hôi, dính vào gương mặt tái nhợt, càng làm nổi bật sắc mặt trắng bệch.

Song Hoàng Tử Hà không hề nhìn hẩn. Cô vẫn nhìn chăm chăm vào khoảng không, giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi, song hết sức chắc chắn: "Trên vòng nhiều lỗ hổng như thế, để đề phòng bất trắc, sợ nhất thời không tìm được chỗ giấu chất độc, người đã giấu làm nhiều chỗ. Hôm ấy, có lẽ người đã nạy một hoặc hai chỗ ra, nhưng hẩn vẫn còn một hai chỗ khác. Sau khi Tề Đằng cứu sống người, rất có thể đã nghe ngóng được chuyện này. Lúc quyết tâm diệt trừ Phó Tân Nguyễn để cưới Chu tiểu thư, hẩn nhớ đến phương pháp này, bèn đòi tiệm cầm đồ chiếc vòng, rồi lừa Ôn Dương

đến nhà họ Phó, nạy một mảng sáp ra, để Phó Tân Nguyễn chính tay nấu một nồi canh độc rồi chết oan. Còn ta, trong lúc dựng lại hiện trường, đã nạy nốt mảng sáp cuối cùng rồi."

Chu Tử Tần gật đầu, bấy giờ mới vỡ lẽ: "Đúng thật! Hèn chi bấy giờ ta thấy công công dùng móng tay nạy ra. Nếu không phải vừa rồi công công giải thích, ta còn không biết lúc ấy công công làm gì nữa!"

Vũ Tuyên khó nhọc hít thở, nhìn trừng trừng Hoàng Tử Hà, rất lâu sau mới chậm rãi nặn ra mấy tiếng khàn đặc: "Không thể nào..."

Hoàng Tử Hà hếch cằm, đợi hăn phân trần.

Vũ Tuyên cắn môi, hỏi khẽ bằng giọng khàn khàn: "Nếu... Nếu ta là kẻ giết người, vậy bức thư sám hối xuất hiện trong thư phòng ta là sao đây?"

Mọi người không hiểu thư sám hối hăn nhắc tới là gì, song thấy vẻ đau đớn và hoang mang của hăn, cũng cảm thấy có lẽ hăn không biết gì cả, bèn chụm đầu lại xì xào bàn tán.

Lý Thư Bạch giơ tay ra hiệu cho tất cả im lặng rồi nói: "Ta nhớ nội dung bức thư ấy."

Đoạn y cầm giấy bút lên, viết lại bức thư đó, dùng đúng thể chữ khải trâm hoa của Vệ phu nhân.

Mười mấy năm vui vầy, qua một đêm sóng gió bất ngờ, cả nhà chỉ còn một thân cô cút giữa đời, cũng chẳng muốn hai tay vấy máu sống nốt kiếp tàn. Yêu mà chẳng được, việc đời thường trái ý, muôn mối nghiệt duyên, vận mệnh hay đùa cợt. Kiếp sau chẳng biết, kiếp này đành thôi, hạ bút thành thư, cùng người từ biệt, trời xanh mưa gió, lìa bỏ thế gian.

Nét chữ như đúc một khuôn, ngay hai nét ngang bộ "hiệt" cũng giống y bức thư gốc, một nét ngàn choán mất nửa ô, nét kia chiếm nốt nửa ô còn lại, nhìn như viết thêm vào.

Y chìa bức thư ra cho mọi người xem, Phạm Ứng Tích nói ngay: "Đây... Đây là nét chữ của con gái Hoàng quận thú! Lẽ nào là thư sám hối của ả?"

Chu Tường gật đầu: "Đúng đấy, Phạm tướng đọc nội dung mà xem, cha mẹ nuôi nấng mười mấy năm, chỉ trong một đêm cả nhà chỉ còn mình cô ta, tay vấy máu tanh, đều vì chuyện tình ái mà ra. Còn chẳng phải thư tự sám hối của Hoàng Tử Hà ư?"

Vũ Tuyên cũng gật đầu xác nhận: "Ta và Hoàng Tử Hà quen biết đã lâu, đã quen với nét chữ cô ấy, đây... quả thật là thủ bút của Hoàng Tử Hà, không còn nghi ngờ gì nữa?"

"Người dám chắc không?" Hoàng Tử Hà hít một hơi thật sâu, cầm lấy tờ thư, "Xin hỏi người tìm thấy lá thư này vào lúc nào?"

Nhìn vào cặp mắt kiên định mà bình tĩnh của cô, Vũ Tuyên chợt thấy suy nghĩ mình vẫn khẳng định lâu nay bắt đầu dao động: "Vào... ngày 16 tháng 4 năm nay, hôm xây xong mộ Hoàng quận thú."

"Có phải người tìm thấy phong thư sám hối này vào lúc tự vẫn trước mộ, rồi được Tề Đằng cứu không?" Cô vặn lại.

Vũ Tuyên gật đầu. Nghe hai tiếng "tự vẫn" từ miệng cô, hần bỗng thấy lưng cứng lại, cơn đau buốt lan ra theo cột sống, rồi xoáy sâu vào não.

Nỗi kinh hoàng chưa từng thấy khiến hơi thở của hần dồn dập hần lên.

"Bức thư đó xuất hiện thế nào? Người nói sau khi người được đưa về nhà, thì thấy nó ở trên bàn. Nhưng trong nhà không suy chuyển gì, rốt cuộc là kẻ nào lên vào, chỉ đưa bức thư nọ cho người rồi lại chuồn đi?"

Hơi thở của Vũ Tuyên nặng nề mà khó nhọc, như một con thú đang hấp hối. Hần trông thấy thứ mình sợ nhất đang từng bước áp sát lại gần, không mảy may nương tình, chỉ chực ập xuống, huỷ hoại hần hoàn toàn.

Giọng Hoàng Tử Hà trong trẻo mà quả quyết, từng câu từng chữ, truyền vào tai hần: "Từ khi Hoàng Tử Hà trốn khỏi phủ Thành Đô, tháng 3 thì tới kinh thành, tháng 4 cô ta còn đang mai danh ẩn tích, hỗ trợ vương gia phá án vương phi mất tích, lấy đâu ra cơ hội đưa thư cho người?"

Đoạn cô chậm rãi nhìn sang Mộc Thiện đại sư, bình thản nói: "Danh tiếng đại sư, cả Thành Đô ai cũng xưng tụng. Người người đều biết đại sư

Phật pháp vô biên, có thể xoay chuyển tâm tư kẻ khác. Bởi thế ta nghĩ, Vũ Tuyên bấy giờ vì sao tự vẫn, Tề Đằng vì sao lại mời đại sư đến thăm Vũ Tuyên vừa được cứu sống, thậm chí đại sư đã làm gì với Vũ Tuyên, ta cũng đoán được đôi phần."

Mộc Thiện đại sư chấp tay nhìn sắc mặt Quý vương, đôi mày rũ xuống vẻ buồn rầu: "A di đà Phật... Tề thí chủ hôm ấy mời lão nạp tới, chỉ nói là có người bạn nghĩ quẩn, nhờ lão nạp cứu giúp. Lúc lão nạp đến thì Vũ Tuyên đang kích động, không thể kìm chế, cứu một mạng người hơn xây toà tháp bảy tầng, lão nạp há có thể khoanh tay đứng nhìn, đành phải giúp Vũ thí chủ quên hết những chuyện đáng sợ nhất trong quá khứ."

Chùm nến ngàn nhánh sáng rực, ánh lửa lập loè tạo thành vô số những cái bóng mờ lắc lư theo gió.

Ánh mắt mọi người đổ dồn vào Vũ Tuyên, nhưng chẳng một ai nói gì. Còn hẳn chỉ nhìn chăm chăm Mộc Thiện đại sư, chút hy vọng nhỏ nhoi còn lại cũng từ từ tan biến như tuyết mùa xuân, tuyết vọng và đau đớn dần dần ăn mòn tất cả khí sắc trên mặt hẳn, để lại một màu trắng bệch.

Hắn đi theo Hoàng Tử Hà, từng bước lần theo dấu chân hung thủ đến tận bây giờ, song có năm mơ vụn lẫn hẳn cũng không ngờ, mình chính là hung thủ.

Giữa không khí im lặng chết chóc, Hoàng Tử Hà nhìn Vũ Tuyên, thấy lòng hoang mang đau đớn, hoang mang căm hận, song trên hết thấy hoang mang, là tuyết vọng.

Cô dăm dăm nhìn nam nhân mình từng yêu hơn hết thấy, bỗng dưng nổi tuyết vọng và đau đớn òa lên trong lòng, khiến cô gần như cuồng loạn, vớ lá thư sấm hối trên tay Lý Thư Bạch, ném thẳng vào Vũ Tuyên: "Đúng thế, người quên rồi, quên hết cả những việc ác độc mình đã làm rồi!"

Cả người cô run bắn, tâm tư rối loạn, chỉ biết nấc lên nức nở, cơ hồ không nói nổi thành lời: "Người tự viết thư sấm hối, đặt sẵn trong phòng rồi tự vẫn, song vẫn muốn giữ thanh danh, nên phải giả nét chữ Hoàng Tử Hà! Rõ ràng là thư sấm hối người viết, nhưng khi quên hết mọi thứ, người lại

khăng khăng cho rằng đó là do Hoàng Tử Hà viết, coi như một tội chứng khác của cô ấy!"

Mọi người không thể hiểu tại sao cô lại kích động đến thế, nhất thời đều kinh hoàng.

Lý Thư Bạch bèn đứng dậy, vỗ nhẹ vào vai cô, rồi quay sang bảo tất cả: "Hoàng quận thú và phu nhân có ơn lớn với Sùng Cổ."

Mọi người lũ lượt gật đầu, đua nhau than thở.

Chỉ riêng Vũ Tuyên vẫn nhìn sững Hoàng Tử Hà, trên gương mặt tái nhợt, đôi con ngươi như hai miệng hang đen ngòm, không có mảy may ánh sáng. Một hồi lâu sau, hắn mới chậm rãi lắc đầu, ghen ngào nói: "Không phải."

Hoàng Tử Hà nghe thấy hơi thở run rẩy của mình, cô há miệng định nói gì đó, song không thốt ra nổi một chữ, đành cắn hận trừng mắt nhìn hắn, thở dồn dập.

"Ta không cố ý giả nét chữ của Hoàng Tử Hà... Bấy giờ ta chỉ muốn chết theo cả nhà quận thú, tâm tình kích động, chẳng biết mình đã làm gì nữa... Chữ viết ra giống Tử Hà, hoàn toàn là vô thức... Cũng có lẽ, bấy giờ trong lòng ta, luôn nhớ tới... cô ấy. Trên đời này chẳng ai quen thuộc nét chữ của cô ấy hơn ta, ta từng chép sách hộ cô ấy vô số lần, ngay cả chữ thiếu nét cũng giống nhau..." Giọng hắn khàn đặc đầy khó nhọc, nhưng càng nói càng rành rọt. "Còn nữa, lúc trước công công nói, ta đã đủ lông đủ cánh, không cần lợi dụng kẻ thù, nên mới dọn ra khỏi phủ quận thú... Thật ra không phải. Bấy giờ ta không biết... bé gái chỉ nói một câu mà làm ta tan nát nhà cửa ấy, chính là Hoàng Tử Hà..."

Hắn trốn khỏi hiệu thuốc, trở thành ăn mày, theo dòng người chạy nạn xuống phía Nam, cuối cùng ở lại phủ Thành Đô, được mấy thầy giáo tư thực nâng đỡ, giới thiệu với quận thú Hoàng Mẫn.

Hoàng Mẫn rất quý mến hắn, thấy hắn trôi dạt lênh đênh đến quên cả tên thật, bèn đặt tên cho hắn là Vũ Tuyên, dẫn về nhà.

Hôm ấy, dưới bóng chiều đỏ như máu, lần đầu tiên hăn gặp Hoàng Tử Hà.

Mảng rêu ở chỗ tối tăm ẩm thấp lần đầu tiên trông thấy một đoá hoa nở rộ dưới ánh dương. Hăn loá cả mắt trước hào quang của Hoàng Tử Hà thơ ấu, gần như không dám nhìn thẳng vào cô. Hăn quỳ xuống giúp cô nhặt những bông sen rơi, vô tình chạm phải gấu váy vấy bùn của cô, không kìm được bèn nắm chặt lấy, đánh bạo ngược lên nhìn cô, liền trông thấy dung mạo mình in trong đáy mắt cô, rõ mồn một như soi gương. Từ ấy, hăn đã quyết suốt đời sống trong đôi mắt đắm đuối ấy.

Khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong đời hăn chỉ vẹn vẹn 3 năm. Tuy hình ảnh mẹ treo cổ tự tử thỉnh thoảng vẫn trở về trong mộng, song hăn đã có cha mẹ và huynh trưởng mới, có cuộc sống cơm no áo ấm, có một mái hiên che mưa chắn gió, một khu nhà rủ đây đây leo.

Còn cả một thiếu nữ hăn hết dạ si mê.

3 năm sau hăn đỗ cử nhân, đặc ý quay về, thăm nghĩ có lẽ đã đến lúc, bèn âm thầm tính cách thừa với cha mẹ nuôi xin được cưới Hoàng Tử Hà.

Nhưng hăn chẳng ngờ, chỉ trong một đêm, cha mẹ nuôi đã ra quyết định để hăn dọn khỏi phủ quận thú, sang căn nhà quận Thục cấp cho.

Hoàng Tử Hà cãi vã kịch liệt với cha mẹ, song hăn đối với hai người vừa kính trọng lại vừa cảm kích, không tiện chống đối, đành dọn ra khỏi phủ.

Hôm tân gia nhà mới, đám người quen hẹn hăn ra ngoài uống rượu đến tận nửa đêm. Trời đổ tuyết lác đác, hăn từ biệt đám bạn bè say khướt, một mình đạp tuyết quay về.

Hăn cố ý đi đường vòng qua phủ quận thú, đứng giữa phố ngược lên nhìn ngôi lầu nhỏ Hoàng Tử Hà ở, thấy đèn trên lầu đã tắt.

Thiếu nữ hăn hết dạ si mê, đang nghỉ ngơi.

Hăn mỉm cười đứng giữa trời tuyết, ngoái lại nhìn quanh phố xá. Đêm tuyết lạnh căm, rất ít người ra đường, các sạp hàng cũng hồi hủ thu dọn.

Bên đường chỉ có một ông lão diễn rối bóng vẫn đang ngồi trước bình phong lụa diễn một vở ngắn.

Hắn vốn đã đi qua, nghĩ thế nào lại động lòng thương ông lão, vòng lại đặt ít tiền xuống trước bình phong. Nghe ông lão hát đến câu "phường Hưng Đức Trường An", dường như chạm tới thứ gì đó xa xôi trong ký ức.

Hắn dừng chân, đứng xem trọn vở diễn.

Tuyết lã chã rơi đậu lên tóc, lên vai, hắn thẫn thờ đứng đó.

Trơ mắt nhìn thảm cảnh đầy máu và nước mắt khiến mình tan cửa nát nhà, trở thành vở kịch phô diễn ngoài phố, thành câu chuyện phiếm của kẻ khác, cuối cùng tất cả chỉ tẩm tặc một câu: "Hoàng Tử Hà nhỏ tuổi mà thông tuệ."

Hoàng Tử Hà.

Đoá hoa nở bùng rực rỡ dưới ánh dương.

Vụ án giết vợ của huynh trưởng hắn vốn đã sắp kết án. Cả nhà hắn khổ tận cam lai, cuối cùng cũng có ngày nhìn thấy ánh sáng.

Vậy mà tại sao, cô bé 12 tuổi ấy lại đứng bên gọi một tiếng "cha".

Xác mẹ lủng lẳng trên xà nhà, dường như vẫn đung đưa nhẹ nhẹ. Ánh nắng mai theo song cửa rơi vào, nhuộm đỏ cả người mẹ hắn, đỏ cả căn nhà xập xệ, cả đất trời đều nhuộm một màu đỏ thắm.

Hắn vừa tỉnh giấc, còn đang mơ màng, tâm trí trống rỗng, đứng trước mặt mẹ, thẫn thờ ôm lấy chân bà, phát hiện cả người bà đã lạnh ngắt cứng đờ.

Sau khi cha qua đời, mẹ hắn không quản ngày đêm dệt vải kiếm tiền, trải bao khổ nhọc mới nuôi hai anh em hắn lớn đến chừng ấy tuổi; tuy cảnh nhà nghèo khó, nhưng mỗi khi ra ngoài về, bà lại dúm cho hắn quả đào trái táo. Mẹ từng cười bảo hắn rằng, từ nay về sau cả nhà ta sẽ được quây quần ấm no, vui vẻ sống qua ngày. Ngờ đâu sau khi anh trai hắn bị xử chém, mẹ đã

phát điên phát dại, cuối cùng lặng lẽ treo cổ tự vẫn trong lúc hấn đang say ngủ.

Hấn không còn gia đình nữa.

Hấn đỡ mẹ xuống, đặt lên giường, đắp lại chăn cho bà rồi nhắm mắt nằm xuống bên cạnh thềm nhủ, cứ thế này mà chết đi, giống như ngủ vậy, mãi mãi không bao giờ mở mắt nữa.

Tuyết dồn dập đổ xuống nặng trĩu trên vai hấn, khiến hấn lơ mơ cảm giác được máu huyết toàn thân như đông cứng lại.

Hấn chẳng biết mình đã đứng trước cửa phủ quận thú bao lâu. Mãi tới khi trời sáng, có người mở cửa đi ra, thấy hấn thì giật bắn mình, cuống quýt phủi tuyết trên người cho hấn, phát hiện lớp tuyết bên dưới đã tan ra, rồi đông lại thành băng, kết dính quần áo vào da thịt hấn.

Bóng tối mờ mịt trước mắt tan dần, hấn thấp thoáng trông thấy gương mặt cô.

Thiếu nữ hấn si mê, đoá hoa rục rờ trong cuộc đời hoang vu quanh quẽ của hấn, Hoàng Tử Hà của hấn.

Người hấn hận nhất, thù nhất, yêu nhất.

Cái lạnh đêm đó làm hấn đổ bệnh nằm liệt.

Hấn không muốn gặp lại Hoàng Tử Hà nữa. Cô đến thăm bệnh, hấn bèn đẩy sách lên mặt, mặc cho cô riu rít hỏi han gởi chuyện, hấn cũng chẳng nói nửa câu.

Đương nhiên cô cũng nhận ra, rầu rĩ ngồi xuống bên sập gượng hỏi, tại sao vừa chuyển ra đã xa cách phớt lờ cô như thế.

Hấn nhắm nghiền mắt, trầm giọng nói, A Hà, nếu muội không biết phá án có phải tốt không.

Câu nói này đã xoá sạch niềm kiêu hãnh bấy lâu nay của Hoàng Tử Hà, làm cô ùng ùng nổi giận bỏ về. Lần đầu tiên, hấn không giữ cô lại, mặc cho tình cảm đôi bên rạn nứt.

Bởi hăn nghĩ, đời này kiếp này, có lẽ chỉ có thể thế này thôi.

Bệnh vừa đỡ, hăn bèn lên chùa Quảng Độ núi Minh Nguyệt để nghe giảng pháp.

Ở đó, hăn gặp Tề Đằng, rồi được giới thiệu với Mộc Thiện đại sư. Đại sư nhìn hăn cười. Chẳng hiểu sao, hăn lại thổ lộ hết ra những ẩn ức chùng chất những tưởng sẽ để cho mục rửa trong lòng bấy lâu. Hăn kể về Hoàng Tử Hà, về Hoàng quận thú, về người mẹ ruột của mình.

Cuối cùng Mộc Thiện đại sư hỏi: "Trong lòng thí chủ có một con rồng dữ, đã chẳng thể kiềm chế, sao không để nó bay ra, trổ hết oai phong cho nhẹ lòng?"

Hăn ngơ ngẩn đứng dậy, ra khỏi thiền phòng, ngang qua tường vôi, qua hành lang.

Trông thấy hai câu thơ khắc rành rành trên bia.

Chiều buông dầm quạnh vắng
Thiền định trị rồng dữ.

Nhưng, hăn chẳng có cách nào cả. Con rồng dữ trong lòng đã quấy mình vọt ra khỏi thân thể hăn, gầm rít vang trời khiến máu toàn thân hăn sôi lên, chỉ muốn bước lên đón nhận khoái cảm tanh mùi máu ấy.

Vũ Tuyên kể đến đó, ánh mắt mọi người không hện mà cùng đổ dồn vào Mộc Thiện đại sư.

"A di đà Phật... Vũ thí chủ tâm trí không ổn định, lão nạp vốn muốn lấy độc trị độc, phá huỷ tâm ma của thí chủ, ngờ đâu thí chủ lại hiểu lầm, gây ra đại họa thế này!" Mộc Thiện đại sư cúi đầu chấp tay nói, "Hôm đó gặp thí chủ tại nhà họ Tề, lão nạp cứ ngỡ thí chủ chưa quên hết cừu hận khi trước nên mới nghĩ quẩn, chứ đâu có ngờ thí chủ lại nảy sát tâm, giết chết cha mẹ nuôi mang ơn nặng như núi!"

Mộc Thiện đại sư thản nhiên phủi sạch tội trạng, hăn là đã chuẩn bị từ trước, nhất định bên trong có nội tình. Song giờ đây vụ án Vũ Tuyên còn

chưa kết thúc nên Lý Thư Bạch cũng chẳng tiện vạch trần, chỉ lạnh lùng ngồi xem.

Vũ Tuyên thấy lồng ngực lạnh thấu xương, rồi lại nóng như sôi, bị hai thái cực nóng lạnh giày vò, hắn đã gần như suy sụp, nhìn chăm chăm Mộc Thiện đại sư trước mặt thật lâu, cuối cùng mỉm cười tuyệt vọng, đôi môi thâm tím vẫn đẹp hoàn mỹ, khiến mọi người nhìn hắn chỉ thấy thê lương vô hạn.

"Đã đến nước này, liên lụy kẻ khác cũng chẳng để làm gì... Chẳng qua ta không thắng được hận thù, ra tay hạ sát cả nhà Hoàng quận thú có ơn nặng như núi với ta mà thôi..."

Rời chùa Quảng Độ, hắn mua một miếng ngọc, tìm đến chỗ dành cô. Trong lúc đôi bên bàn bạc vẽ mẫu vòng, trước mắt hắn bỗng hiện lên con cá Tề Đằng thường mang theo bên người.

Đỏ thắm như máu, phiêu hốt như khói.

A Già Thập Niết do Long Nữ lơ đãng hoá thành, thường xuất hiện bên cạnh những kẻ chết oan.

"Chạm đôi cá đi." Hắn cầm bút vẽ ra giấy, "Hai chúng ra cũng giống như đôi cá, con này ngậm đuôi con kia thành một vòng tròn, muội không thoát được ta, ta cũng không thoát được muội, đời đời kiếp kiếp, quấn quýt bên nhau."

Đời đời kiếp kiếp.

Hắn lấy trăm độc từ chỗ Tề Đằng, nhỏ vào ba hốc lõm trong thân vòng, rồi dùng sáp nện, chuốt phẳng, thành ba đốm vàng nhạt như có như không, lặn vào sắc trắng ngà như chiếc vòng.

Chiếc vòng mang điềm gỡ, từ ấy đeo lên cổ tay cô.

Nghe nhà họ Hoàng nhắc đến việc đính hôn giữa cô và Vương Uẩn, hắn bèn đánh cuộc với cô như mọi khi, dụ cô đi mua một gói tỳ sương. Mấy hôm sau, tuyết tạnh mai nở, thấy bà nội và chú cô đến thăm, đoán rằng họ nhất định sẽ giục già việc thành hôn, nhân lúc giúp cô ôm một ôm hoa mai,

hắn tiện thể nắn nắn chiếc vòng trên tay cô, lần tay tìm đến mắt cá, chọc cành hoa vào một cục sáp bên trong.

Cô nắm tay bà nội đi vào nhà, thân thiết ân cần, cười tươi như hoa.

Còn hắn ôm hoa mai ra khỏi vườn nhà cô, băng qua căn gác nhỏ nơi cô ở mà biết bao lần hắn từng đứng dưới nhìn lên, băng qua hồ sen tàn héo nơi họ gặp nhau lần đầu, rồi phủ quận thú.

Đi đến con hẻm nhỏ vắng vẻ phía sau phủ, hắn dừng bước, đứng ngẩn ra. Gió tuyết đầu xuân thốc vào người lạnh cóng, song hắn cứ đứng đờ bất động, ngẩng đầu nhìn trời.

Sau cùng hắn buông thông hai tay, bó hoa mai hai người cùng hái rớt xuống, rơi tung toé ra đất. Nào đỏ nào hồng, máu tươi và son phấn đều rơi xuống bùn lầy, hương thầm tan tác.

Tựa như thời gian quay ngược về ngày đó, hắn nằm xuống bên thi thể lạnh cứng của mẹ, bất động.

Hắn đến vườn Tình dự hội thơ, lại bắt đầu nói cười chuốc chén, cảm thấy mình cơ hồ không gắng gượng nổi nữa, song thật lạ là chẳng ai nhận ra cả. Thật ra hắn không say, hắn chỉ giả vờ say để thoát khỏi bọn họ, quay về nhà đờ đẫn nằm xuống, đợi tin tang tóc truyền đến.

Sáng sớm hôm sau, cha mẹ nuôi của hắn đã qua đời, Hoàng Tử Hà trở thành người duy nhất còn sống sót ở nhà họ Hoàng.

Hắn bèn đem bức thư cô gửi mấy hôm trước đến phủ tiết độ, trình lên Phạm Ứng Tích vốn có hiềm khích với Hoàng Tử Hà. Con trai Phạm Ứng Tích đã mấy lần bị cô vạch trần, Phạm tướng phải ra sức che chở mới thoát nạn, nhưng cháu trai lão, vì Hoàng Tử Hà mà bị đày đến xứ khỉ ho cò gáy, chẳng biết bao giờ mới được trở về.

Quả như dự tính, Phạm Ứng Tích có thể tùy ý định đoạt mọi việc ở Xuyên Thục không cần trình lên triều đình, lập tức định tội Hoàng Tử Hà đầu độc cả nhà, sau khi cô bỏ trốn còn bầm bóa lên trên, xin lệnh truy nã toàn quốc.

Tâm nguyện đã thành, hẩn gom góp tiền bạc, tu sửa phần mộ cho cả nhà Hoàng quận thú rồi để lại di thư, tự vẫn trước mộ.

"Bức di thư ấy, chính là bức thư thứ hai, mà người cho là thư nhận tội của Hoàng Tử Hà ư?"

Hoàng Tử Hà khàn khàn hỏi.

Vũ Tuyên nhắm nghiền mắt, gật đầu: "Phải. Ta nghĩ lần này mình ắt sẽ chết, nào ngờ lại được Tề Đằng cứu. Hẩn khuyên ta đã diệt trừ cả nhà Hoàng quận thú rồi thì dốc sức cho Phạm tiết độ đi, ngày sau sẽ được nở mày nở mặt, nhưng ta từ chối, chỉ một lòng muốn chết. Sau đó ta ngất đi, đến khi tỉnh lại đã quên hết những việc ác độc mình làm khi trước. Có lẽ đó là bản năng tự vệ của ý thức, khiến ta không ngừng thuyết phục bản thân rằng tất cả đều do Hoàng Tử Hà gây ra, chứng cứ rành rành. Càng ngày ta càng quả quyết rằng cô ấy đã giết chết cha mẹ, thậm chí còn cảm thấy mình từng chính mắt nhìn thấy cô ấy cầm gó tỳ sương, còn ví như..."

Hẩn nghiêng rằng khó nhọc tiếp: "Ta về nhà, trông thấy bức di thư đặt trên bàn. Nội dung trong đó cũng khiến ta ngỡ là do cô ấy viết."

Mười mấy năm vui vầy, qua một đêm sóng gió bất ngờ, cả nhà chỉ còn một thân cô cút giữa đời, cũng chẳng muốn hai tay vấy máu sống nốt kiếp tàn. Yêu mà chẳng được, việc đời thường trái ý, muôn mối nghiệt duyên...

Là hẩn, cũng là cô.

Vận mệnh giống nhau, cảnh ngộ giống nhau, luân hồi tuần hoàn, như hai con cá trên chiếc vòng kia, ngậm đuôi nhau quẩn quýt, không bao giờ chia lìa.

Giọng hẩn dần xa xăm, đã chẳng màng che đậy thân phận cô trước mặt bấy nhiêu người nữa, chỉ đăm đăm nhìn cô, tha thiết nói: "Ta đã quên hết những việc mình làm, không nhận ra được bức thư ấy là muội viết cho ta, hay ta viết cho muội nữa. Nào ngờ chúng ta đều tập theo thư pháp của Vệ phu nhân, xưa nay ta luôn giúp muội chép bài, bắt chước nét chữ muội thành quen, đến chữ thiếu nét cũng viết giống nhau..."

Giọng hần giờ đây khàn đặc nghẹn ngào, không còn dịu dàng thanh nhã như mọi ngày. Hần từ từ đứng dậy, rưng rưng nhìn cô.

Trên gương mặt trắng bệch như tuyết, chỉ còn đôi mắt đen thẫm và bờ môi tím ngắt là còn chút màu sắc. Giống như một người vẽ trên bức tường vôi vậ, dấu đường nét hoàn mỹ, song không có thần thái của người sống.

Hần đắm đuối nhìn cô, như nhiều năm trước họ gặp nhau lần đầu, khi hần quỳ xuống giúp cô nhặt hoa sen, thỉnh linh ngẩng lên, bỗng hoa cả mắt.

Những cánh chuồn la đà bên tai họ bấy giờ đều đã chết, sen hồng khắp hồ cũng chẳng thể nở lại, chỉ có đôi mắt này, cùng những điều ẩn chứa trong ánh mắt, là không bao giờ thay đổi.

Thời gian bồi đắp cho kẻ ăn mày lang thang thành nam tử tài hoa lừng danh thiên hạ, cho cô bé ngây thơ thành thiếu nữ xinh đẹp thông minh.

Song vận mệnh tàn khốc lại xui khiến hai người họ đời này kiếp này trở thành kẻ thù lớn nhất của nhau.

"A Hà..." Hần khe khẽ gọi, vươn tay về phía cô.

Lý Thư Bạch và Vương Uẩn đều biết rõ sự tình, chỉ riêng Chu Tử Tần chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì, thấy Vũ Tuyên đột ngột gọi Dương Sùng Cổ là A Hà thì kinh ngạc hết sức.

Hoàng Tử Hà đứng trước mặt hần, bất động, cũng không giơ tay chạm vào bàn tay đang chìa ra.

Thấy vậy, hần chỉ yếu ớt mỉm cười, nói khẽ: "Phải, ta vĩnh viễn... cũng không chạm được đến muội."

Chương 22

ĐỜI ĐỜI KIẾP KIẾP

Tinh mơ hôm ấy, Vũ Tuyên qua đời.

Vì là trọng phạm, nên trước khi giam vào ngục, sai dịch giải hãn về nhà thu dọn đồ đạc.

Đã nhớ ra tất cả, dĩ nhiên hãn cũng nhớ được chỗ cất thuốc độc. Hãn thản nhiên lấy trầm độc ra uống, rồi lặng lẽ theo đám sai dịch vào nhà lao.

Ngồi trong nhà lao tăm tối, hãn âm thầm đợi cái chết đau đớn như cả nhà họ Hoàng, cảm nhận kịch độc không thể cứu chữa ăn mòn thân thể.

Ngàn vạn lưỡi dao cào xé trong bụng hãn, lục phủ ngũ tạng xoắn lại, đau đớn tột độ, muốn động đậy đầu ngón tay cũng chẳng còn hơi sức, muốn kêu gào cũng chẳng thốt nổi ra tiếng.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, hãn đã mất hết ý thức. Cái chết ập đến, như làn nước mùa xuân ấm áp, lại như hoa tuyết dịu dàng, bao bọc lấy hãn. Giữa màn máu đỏ lòe trước mắt, hãn co quắp trong nhà lao, ngơ ngác ngẩng lên, trông thấy một ảo ảnh.

Chính là đóa hoa kiêu hãnh nở rộ, lần đầu tiên hãn được thấy năm xưa.

Trăng sáng len qua song sắt hẹp, rọi lên gương mặt tươi cười nhợt nhạt của hãn, cũng len qua song cửa chạm năm con dơi (trong tiếng Hán, năm con dơi đồng âm với ngũ phúc, ý chỉ điềm lành, may mắn) , rọi lên người Hoàng Tử Hà.

Gánh nặng trên vai hơn nửa năm nay cuối cùng cũng được trút bỏ, tâm trí căng thẳng từng giờ từng phút cuối cùng cũng được thả lỏng. Hoàng Tử Hà thêm thiếp bên song, hơi thở nhẹ nhẹ, chậm rãi mà thư thả.

Cô đang nằm mộng.

Trong mơ, cô trông thấy cha mẹ, anh trai, chú và bà nội. Mọi người ngồi dưới gốc quế uống rượu quế hoa, tươi cười vẫy tay cô lại.

Ánh dương rực rỡ như rắc vàng. Hoa quế rụng đầy, thành một lớp dày trên mặt bàn. Hương thơm ngọt ngào như mật vấn vít quanh tất cả, như một dòng suối róc rách chảy qua, cô đứng bên trong nhìn nụ cười của mọi người, bỗng thấy hoa cả mắt, rồi lại cảm thấy mình chưa bao giờ được vui sướng như lúc này.

Cô ngạc nhiên thâm nhủ, còn chưa uống rượu, sao đã say rồi.

Có điều cũng chẳng sao, ánh dương ấm áp như thế, hương hoa ngọt ngào như thế, gió nhẹ dịu dàng như thế kia mà. Cô chống cằm ngồi nhìn ngắm người thân trò chuyện, tuy chẳng hiểu họ nói gì, song chỉ cần mọi người vui vẻ thế này là tốt rồi.

Hoàng Tử Hà, vẫn là thiếu nữ 16 tuổi. Vận áo lụa mỏng tay chên, xuất thân danh môn, dung nhan mỹ lệ, lừng danh thiên hạ, cuộc sống hoàn mỹ.

Đang cùng cả nhà quây quần trò chuyện giữa ánh dương ấm áp, trong hương hoa ngào ngạt, đột nhiên cô lại chạnh lòng, cảm thấy quạnh quẽ khôn tả.

Hoàng Tử Hà bỗng từ từ đứng dậy đi thẳng. Rồi khỏi chốn ngào ngạt hương hoa, khỏi khung trời ấm áp chan hòa.

Giữa lồng lộng gió sen, cô trông thấy Vũ Tuyên. Gió lay lá sen xào xạc, bóng nước hắt lên người hắt lung linh.

Ánh bạc chan hòa, dịu dàng trong trẻo. Vũ Tuyên như cây trúc mùa xuân vừa trút vỏ măng, toàn thân phủ một lớp phấn trắng, cao mà thẳng tắp, không vương bụi trần.

Vũ Tuyên mỉm cười chìa tay ra trước mặt cô, khẽ gọi: "A Hà."

Gió mát thổi tung chéo áo hắn, cũng thổi tung mái tóc cô.

Đây là góc nhỏ trong hồn, ngưỡng kết giấc mộng của cô, nơi gió mưa vĩnh viễn không thể chạm tới, tương lai dường như cũng không bao giờ đến.

Khóe môi cô cong lên, thành một nụ cười.

Cô chìa tay ra, nắm lấy bàn tay trước mặt.

Mười ngón tay đan nhau, lòng buộc lấy lòng.

Cô cúi đầu, ngắm nhìn bàn tay hẵn.

Bàn tay thon dài, đốt xương cân xứng, cảm giác khi nắm lấy tay cô cũng rất thân thuộc. Dịu dàng mà không buông lơi, bao dung song không dùng lực.

Cô ngược lên mỉm cười với hẵn, ngắm nam nhân đã chiếu sáng cả thời thiếu nữ đẹp đẽ như hoa của mình, chậm rãi lắc đầu.

Cuối cùng, cô buông tay hẵn ra, từ từ siết chặt nắm tay lại.

Cô nói: "Hẹn gặp lại."

Trước hồ sen giữa gió lộng, cô ngược lên nhìn Vũ Tuyên, rưng rưng cười: "Mà không, đời đời kiếp kiếp, đừng bao giờ gặp lại!"

Tỉnh giấc đã quá trưa, vầng dương chênh chếch về Tây, ánh nắng len qua cửa sổ chiếu lên người cô, cuối hạ vẫn còn nồng nực, nhưng gió mát đã hây hẩy thổi tới.

Cả thế giới trong trẻo quang đãng, tràn ngập ánh nắng. Cô vẫn ở trong ngôi lầu nằm giữa vườn hoa phủ quận thú như xưa.

Cô trở dậy bước đến bên song, đẩy cửa nhìn ra ngoài.

Hồ sen vẫn đây, dây leo xanh mướt. Cây quế đã lác đác trổ hoa sớm. Hương hoa theo gió đưa lại, thoang thoảng ngọt ngào, không nồng nàn như trong mơ.

Cô chau mày nghĩ ngợi, song không nhớ ra được ngày này năm ngoái mình đang làm gì. Ngôi lầu nhỏ này bị niêm phong suốt nửa năm, tất cả vật dụng bên trong vẫn ở nguyên chỗ cũ, không hề suy suyển.

Cô lấy ít nước còn lại trong bình từ hôm qua rửa mặt rồi mở tủ quần áo, chọn một bộ đồ trắng, xỏ giày trắng, ăn mặc giản dị. Bó ngực lâu ngày đã

quen, giờ cởi ra, cô thấy ngại ngại.

Lại ngồi xuống trước bàn trang điểm, cầm chiếc gương đồng đã hơi lu mờ hoen gỉ lên, vẫn kiểu tóc đơn giản nhất. Không có bọn Mi Vu, cô cũng không biết cách trang điểm nào khác. Trước đây mỗi lúc ra ngoài, cô đều đóng giả nam, bớt được bao nhiêu phiền phức.

Ngón tay cô lướt trên hàng trâm cài xếp ngay ngắn trong hộp nữ trang, dừng lại hồi lâu trên cây trâm bạc Lý Thư Bạch tặng, cuối cùng vẫn chọn một đôi trâm bạch ngọc cài lên mái tóc, lại đeo thêm một đôi hoa tai trâm châu Nam Hải nho nhỏ.

Cô xuống lầu, theo thói quen cũ, đứng trên bình đài trước cửa, nhìn ra khu vườn nhỏ.

Vườn hoa sau phủ quận thú là nơi cô ở nhiều năm, quen thuộc đến từng nhánh cây ngọn cỏ. Chỉ là giờ đây, chẳng còn ai nắm tay cô cùng đi nữa.

Cô bước ra hành lang, mãi miết đi xuôi xuống giữa cơn gió đầu thu. Vạt áo mỏng manh bay tung theo gió, như sóng biếc lăn tăn, như tơ liễu buông mảnh.

Qua khúc ngoặt, cô trông thấy Lý Thư Bạch đang một mình ngồi trước bàn cờ bày trong ngôi đình nhỏ trên hòn núi giả. Trương Hàng Anh đứng hầu bên cạnh, còn Chu Tử Tần rầu rĩ nhòai người nằm bò ra lan can, rõ ràng không phải là đối thủ của Lý Thư Bạch, đã bỏ hẳn ý tưởng đánh cờ với y.

Chợt ánh mắt hắn bắt gặp cô, rồi không sao rời nổi nữa.

Miệng hắn càng lúc càng há hốc, cặp mắt cũng càng lúc càng trợn to ra, hắn ngây ngô bước tới gần, mãi tới khi cô đặt chân lên giả sơn, thốt tha hành lễ với họ, vẫn chưa ngậm được miệng lại.

Ánh mắt Lý Thư Bạch dừng ở cô, nét mặt vẫn thản nhiên, chỉ có khóe môi hơi cong lên. Tựa như đang đi giữa rừng hoang, ngoặt qua một khúc quanh, đột nhiên trông thấy một đóa hoa vừa hé nở.

Chu Tử Tần giơ tay đỡ để cầm khỏi rớt xuống, lắp bắp hỏi: "Sùng... Sùng Cổ đấy ư?"

Hoàng Tử Hà hơi nghiêng mặt, mỉm cười gật đầu với hắn.

"Công công, công công... đường đường là một hoạn quan, sao lại mặc quần áo nữ nhân?" Chu Tử Tần nắm tay lại đặt lên ngực, vẻ kinh ngạc quá độ khiến tim đập thành thịch, mặt cũng đỏ bừng lên: "Đừng... đừng đến gần ta! Công công... mặc đồ nữ đẹp quá, ta... ta không chịu nổi..."

"Hôm qua Vũ Tuyên gọi ta là 'A Hà', công tử không nghe thấy ư?"

"Ta... Ta tưởng hắn bị ảo giác, chìa tay ra với ảo ảnh của Hoàng Tử Hà... Huống hồ, bấy giờ chẳng phải Sùng Cổ không thêm... giờ tay ra với hắn ư?"

Hoàng Tử Hà đành bỏ ý nghĩ giải thích cho Chu Tử Tần, xách gấu váy bước vào đình, đến bên bàn cờ.

Lý Thư Bạch nắm chặt quân cờ trong tay, ngược lên nhìn cô hồi lâu rồi với tay lấy hộp gom cờ vào, ra hiệu cho cô ngồi xuống: "Ngủ ngon không?"

"Vâng... ngủ ngon ạ." Cô ngồi xuống trước mặt y, khẽ đáp.

Chu Tử Tần mon men lại gần, vẻ mặt vẫn chưa hết kinh ngạc, nhìn cô chăm chăm từ trên xuống dưới từ trái sang phải, chỉ thiếu điều chưa dùng ngón tay chọt chọt xem có phải người sống hay không.

Hoàng Tử Hà chán nản thở hắt ra: "Công tử đừng nhìn nữa. Dương Sùng Cổ chính là Hoàng Tử Hà."

Nghe thấy câu này, Chu Tử Tần ngẩng phắt lên nhìn Lý Thư Bạch điềm nhiên như không, rồi lại quay sang nhìn Trương Hàng Anh vẻ mặt quái dị, bĩu môi ầm ức hét lên: "Các vị lúc nào cũng gạt ta ra ngoài! Ai cũng biết hết, cả Trương nhị ca cũng biết, chỉ giấu một mình ta thôi! Thế này mà gọi là bạn bè à!"

"Xin lỗi, Tử Tần!" Hoàng Tử Hà thở dài: "Vì ta bị truy nã khắp nơi, gia mới phải giúp ta mai danh ẩn tích, giả làm hoạn quan. Thật ra ta cũng sợ tiết lộ thân phận lại làm liên lụy đến công tử, chứ không có ý giấu giếm đâu!"

"Đúng là... đúng là..." Chu Tử Tần lẩm bẩm, rồi thành linh nhảy cẫng lên, thoát cái đã gạt hết giận dữ, mừng rỡ reo to: "Tốt quá rồi!"

Ba người còn lại đều câm nín nhìn hẩn nhảy từng từng, vui mừng như phát cuồng: "Tốt quá, tốt quá! Phiền não lớn nhất đời ta cuối cùng cũng được giải quyết rồi!"

Trương Hàng Anh buột miệng hỏi: "Phiền não lớn nhất đời huynh là gì?"

"Ta cứ nghĩ mãi, trong thiên hạ Đại Đường này, rốt cuộc là Hoàng Tử Hà hay Dương Sùng Cổ phá án giỏi hơn? Nếu một ngày hai người họ gặp nhau thì ai thắng ai bại?" Chu Tử Tân sáng mắt lên nhìn Hoàng Tử Hà, như vừa trút được gánh nặng, "Câu hỏi này cứ đeo đẳng ta, nghĩ nát óc cũng không ra, ăn không ngon ngủ không yên! Giờ biết được hai người là một, ta lại thấy có thể ăn ba bát cơm đầy, ngủ đến giữa trưa rồi!"

Hoàng Tử Hà nín lặng nhìn Lý Thư Bạch, như cũng vừa trút được gánh nặng.

"Có điều, dù cô không tiết lộ thân phận là vì muốn tốt cho ta, nhưng có một chuyện..." Chu Tử Tân định thần lại, bắt đầu lảng nhảng căn nhắc, "Việc khác chẳng nói, riêng vụ án của Vũ Tuyên năm xưa, lần trước Quý vương chỉ nói là nhớ được dấu tay hẩn thôi, sao cô phát hiện ra thân phận hẩn vậy, chắc chắn hai vị phải trao đổi bàn bạc với nhau nhiều lắm, chẳng qua gạt ta ra thôi!"

"Không trao đổi gì thêm thật mà, còn cần bàn bạc nữa ư?" Hoàng Tử Hà thở dài, "5 năm trước ta phá vụ án đầu tiên ở phường Hưng Đức, đương nhiên ta phải nhớ rõ. Kẻ liên quan đến vụ án không phải Vũ Tuyên, hẩn cũng không bị phán tội, vậy mà lại có dấu tay lưu trong hồ sơ. Nếu là nhân chứng, thì sẽ không lưu lại trong hồ sơ cuối cùng trình lên, nên chắc chắn là người nhà phạm nhân. Chỉ cần hỏi tướng lại người nhà hung thủ năm đó là rõ cả thôi."

"... Sao cứ đến lúc cô giải thích thì chuyện gì cũng thành đơn giản thế nhỉ?" Chu Tử Tân rầu rĩ ngồi xuống cạnh họ, nghĩ ngợi một lát, lại hỏi Lý Thư Bạch: "Vương gia, chúng ta bàn xem Công Tôn đại nương và Ân tứ nương giải quyết thế nào đây?"

Lý Thư Bạch bình thản đáp: "Chuyện này phải hỏi lệnh tôn. Mọi chuyện đã có pháp luật triều đình phán xử, cần gì chúng ta bàn bạc?"

"Nhưng, nhưng họ giết người là có nguyên do, hơn nữa lại xuất sắc xinh đẹp như thế. Nếu họ chết đi, không chừng diệu Kiếm Khí Hồn Thoát sẽ thất truyền mất..."

"Công tử chưa nghe nói đến chuyện năm xưa tiên hoàng giết La Trình ư?"

"Thôi... thôi được..." Chu Tử Tần buồn bã cúi đầu, "Nhưng... nhưng thật sự phải xử nghiêm theo luật ư?"

"Ta sẽ nhắc nhở Phạm tướng quân không thúc giục ép uống lệnh tôn, để mọi chuyện xử theo phép công. Nhưng những việc còn lại thì phải trông vào luật pháp thôi."

"Luật pháp... chẳng phải cũng dựa trên tình người ư..." Chu Tử Tần lẩm bẩm.

Thấy thái độ của hã, Hoàng Tử Hà hỏi ngay: "Có phải công tử lại làm chuyện gì trái lẽ rồi không?"

"Hừm... Chẳng phải là nghĩ cho cô ư." Nói rồi hã lăm lét nhìn quanh, thấy không có ai, mới móc trong ngực áo ra một vật vừa tròn vừa dẹt bọc vải trắng, lén lút đưa cho cô, đẩy về tầng công.

Hoàng Tử Hà thoát nhìn đã đoán ra ngay. Cô từ từ giơ tay nhận lấy, mở lớp vải bọc ngoài ra. Bên trong là một chiếc vòng, trong veo nhẵn bóng, chạm hai con cá cắn đuôi nhau, quấn quýt thân mật, ngọt ngào xinh xắn.

Cô nắm chặt nó trong tay, lặng người đi.

"Theo thông lệ, phải nhập vào kho niêm phong... Nhưng tối qua ta nghĩ đây là vật của Hoàng Tử Hà, không chừng về sau ta lại tìm được Hoàng Tử Hà ở Thục, đến lúc ấy sẽ đem nó làm quà ra mắt, nên..." Hã đưa ngón tay lên miệng, dè dặt nói, "Dù sao cất vào kho mấy chục năm nữa cũng chẳng ai kiểm tra, chắc không phát hiện ra đâu!"

Hoàng Tử Hà xoay xoay chiếc vòng, để ánh sáng từ nó hắt lên mặt cô.

Thấy cô lặng thinh, Lý Thư Bạch bèn lên tiếng: "Tối qua Vũ Tuyên đã uống trăm độc, tự vẫn trong ngục tối."

Cô chỉ ậm ừ, vẻ thản nhiên, như chẳng hề nghe thấy.

Có điều, mắt cô bỗng tối sầm lại, mây trôi đằng xa, cội hoa phía trước thình lình mờ hẳn đi, không sao trông rõ nữa. Chỉ có chiếc vòng ngọc, dưới ánh mặt trời vẫn lấp lánh chói ngời, xói vào mắt cô cay xé.

Hoàng Tử Hà giơ cánh tay chặn trước mắt, đề màn nước vừa dâng lên thấm cả vào tay áo. Cô gắng nén hơi thở dồn dập, "ừm" một tiếng.

Lý Thư Bạch ngồi đối diện lặng lẽ nhìn cô, không nói thêm lời nào.

Cô đang che mắt, không để ai nhìn thấy nét mặt mình. Ngay cả Lý Thư Bạch gần trong gang tấc, cũng chỉ nghe thấy tiếng thở của cô, kìm nén mà gắng gượng.

Chẳng biết bao lâu sau, cô bỏ tay xuống, vẻ mặt đã bình tĩnh lại, ngay cả đôi mắt cũng chỉ hơi hoe đỏ. Cô nhìn Lý Thư Bạch, chậm rãi nói bằng giọng khàn khàn: "Ta muốn đi viếng mộ người thân."

"Ta đi cùng ngươi." Lý Thư Bạch đứng dậy, thản nhiên như không.

Cô bước ra khỏi đình, đứng trên chỗ cao nhất của giả sơn, từ từ chìa tay ra.

Năm ngón vừa buông, leng keng khe khẽ. Chiếc vòng ngọc cô nắm chặt trong tay này giờ, rơi xuống hòn đá bên dưới, vỡ nát.

Hai con cá chạm rồng cũng vỡ tan, thành vô vàn mảnh vụn lóng lánh.

Chu Tử Tần lao đến nhìn xuống dưới, suýt nữa thì bật khóc: "Sùng Cổ... ta phải lên lấy trộm ra đây..."

Lý Thư Bạch vỗ vai hân: "Nếu có ai hỏi thì cứ bảo là ta lấy."

Chu Tử Tần nghe vậy mới thở phào, nghĩ ngợi một lát rồi nói: "Có điều như vậy cũng tốt, cái vòng này cũng chẳng quý giá gì. Ở chỗ Phó Tân

Nguyễn chẳng phải có một cái tuyệt đẹp ư? Cái đó cũng bị niêm phong lại rồi, ai hỏi thì lấy nó ra lấp liếm là xong chuyện."

Lý Thư Bạch trầm ngâm: "Lấy một cái là lấy, lấy hai cái cũng là lấy, chỉ bằng người lấy nó ra nốt đi."

Chu Tử Tân sững người: "Tại sao?"

"Di nguyện của Phó Tân Nguyễn là muốn trả nó về cho chủ cũ." Lý Thư Bạch thản nhiên đáp: "Mà ta lại quen người chủ cũ ấy."

Phó Tân Nguyễn khước từ vinh hoa phú quý trong tầm tay, toan gột sạch phong trần, gả vào một nhà bình dân. Tiếc rằng, mộng tưởng thực tế ấy cũng không thể đạt được.

Nghe Lý Thư Bạch nói vậy, Chu Tử Tân gật đầu: "Không vấn đề, cứ giao cho ta. Có điều, nếu gia muốn, chỉ cần bảo cha ta một câu là được mà..."

Lý Thư Bạch lắc đầu: "Chuyện này càng ít người biết càng tốt."

Chu Tử Tân buồn rầu nhìn y: "Được thôi... Nếu lộ ra, cha ta đánh ta chết, gia nhớ nhặt xác cho ta đấy..."

"Yên tâm đi." Lý Thư Bạch vẫn điềm nhiên, "Ta sẽ đích thân viết điều văn cho người."

Giữa rừng hoang, lưng quay hướng Bắc, mặt ngoảnh phương Nam, ánh tà dương ấm áp chiếu lên khu mộ.

Phần mộ rất sạch sẽ, trừ mấy chiếc lá rụng lác đác ra thì chẳng khác nào mảnh sân nhà người ta. Trong bát hương đá vẫn còn tro hương, đỉnh đá đầy ắp tịnh thủy.

Vũ Tuyên chăm chút phần mộ rất chu đáo, nên họ cũng chỉ quét mộ làm vệ, rồi bày đồ cúng ra bàn.

Hoàng Tử Hà dập đầu trước mộ cha mẹ, lầm rầm khấn vái.

Lý Thư Bạch đứng phía sau, chăm chú ngắm gương mặt cúi thấp của cô.

Thật ra, công không phải giai nhân nghiêng nước nghiêng thành, song lại toát lên vẻ thanh tao lạnh lợi, quật cường cố chấp rất riêng, khác hẳn những nữ tử y từng gặp.

Trên đời này có ngàn vạn kiểu nữ tử. Nhưng khi nhìn cô, y chợt nhủ thầm, có lẽ cả đời này cũng chẳng thể gặp được ai giống như thiếu nữ này nữa.

Đợi cô đứng dậy, y bèn hỏi: "Tiếp theo người định thế nào?"

Cô nhìn bia mộ cha mẹ, còn chưa kịp đáp thì Chu Tử Tần đã chen vào: "Đương nhiên là đến nha môn, làm tổng bổ đầu quận Thục rồi! Sùng Cổ... À không, Hoàng tiểu thư! Miễn cô chịu đến, ta sẽ nhường ngay chức tổng bổ đầu cho cô, về sau ta đi theo cô, tất cả vụ án ở đây giao hết cho cô, giống như khi trước vậy, dân chúng quận Thục cần cô mà!"

Hoàng Tử Hà lắc đầu: "Trên đời làm gì có nữ bổ đầu chứ."

"Dào ôi, cô làm sao biết được? Tắc Thiên hoàng đế là nữ mà còn đăng cơ xưng đế được đấy thôi, cô làm nữ bổ đầu thì có hề gì?" Nói rồi, hắn kéo luôn Lý Thư Bạch vào, "Huống hồ có Quỳ vương ở đây, đặt thêm một chức nữ bổ đầu quận Thục chẳng phải dễ như trở bàn tay ư? Không vấn đề gì đâu."

Lý Thư Bạch không đáp lời hắn.

Hoàng Tử Hà cũng lặng thinh, quay sang nhìn y.

Lý Thư Bạch cũng nhìn cô, ánh mắt đôi bên gặp nhau, đều nhận ra vẻ lưỡng lự của người kia.

Thiên hạ Đại Đường mệnh mông là vậy, song tương lai của một nữ tử vẫn chẳng biết gửi gắm vào đâu.

Chu Tử Tần lại hỏi: "Giờ chân tướng đã rõ, lẽ nào cô còn muốn về phủ Quỳ vương làm một hoạn quan hạng bét ư?"

"Ta..." Cô tần ngần, muốn nói lại thôi.

Chợt nghe thấy tiếng bước chân tiến lại, mấy ông lão đang đi về phía này.

Hoàng Tử Hà nhận ra mấy bậc bề trên dòng khác ở Xuyên Thục, thuộc hàng cha chú với mình, vội bước đến chào hỏi. Sau khi tham kiến Quỳ vương, họ bảo với cô: "Cha mẹ con đều đã qua đời, huynh trưởng cũng chẳng còn, giờ chỉ có một thân một mình. Con gái con đứa, dù sao cũng không thể nương tựa người ngoài, chi bằng quay về với tộc họ Hoàng đi. Có rất nhiều việc con không tiện ra mặt, người lớn trong tộc sẽ sắp xếp thay con."

Hoàng Tử Hà im lặng cúi đầu.

Thấy cô không đáp, một vị vai vế cao nhất bèn nói: "Con là đứa xuất sắc nhất trong hàng con cháu họ Hoàng, người trong tộc không xử tệ với con đâu. Cha con làm quan nhiều năm, gia tộc đã kiếm kê gia sản của ông ấy, con cũng lớn tuổi rồi, khi nào gả đi sẽ cho đem cả về nhà chồng."

Hoàng Tử Hà lẩm bẩm: "Nhà chồng ư?"

"Đúng thế, chẳng phải con có hôn ước với nhà họ Vương Lang Gia ư? Trước đây con hàm oan, bị truy nã toàn quốc, may mà nhà họ chân tình, không hề nhắc tới việc hồi hôn. Sáng sớm nay, vị hôn phu của con là Vương Uẩn còn đích thân tìm đến, báo rằng con đã rửa sạch oan khuất, nhờ chúng ta mau mau sắp xếp ổn thỏa cho con, hai nhà Vương, Hoàng, vĩnh viễn kết thân."

Hoàng Tử Hà sức nhớ ra hôn ước giữa cô và Vương Uẩn vẫn chưa hề xóa bỏ. Tính ra thì, họ vẫn là vợ chồng chưa cưới.

Vương Uẩn ra tay thật nhanh, khiến người ta phục sát đất.

"Giờ Chu quận thú đã vào ở phủ quận thú, con thân gái một mình lưu lạc bên ngoài thật không ổn, chi bằng mau thu dọn đồ đạc, quay về với gia tộc đi."

Hoàng Tử Hà yếu thế đành gật bừa, chỉ thấy lòng rối như tơ, chẳng biết làm sao mới phải.

Các bậc bề trên trong tộc lại ùn ùn quay sang hàn huyên cùng Lý Thư Bạch, tiện thể chiêm ngưỡng phong thái hoàng thân quốc thích, ai nấy cười tươi như hoa.

Hoàng Tử Hà lặng lẽ đi đến bên mộ, ngồi xuống một phiến đá, ngơ ngác nhìn Lý Thư Bạch bị cả đám người vây quanh.

Giữa hai người họ, rốt cuộc là quan hệ gì đây?

Cô từng là hoạn quan trong vương phủ, song giờ đã bộc lộ thân phận, không thể quay về làm một hoạn quan hạng bét, ngày ngày ở bên y nữa.

Y cũng từng hứa, sau khi cô phá được vụ án Vương Nhược, sẽ giúp cô rửa sạch oan khiên. Giờ đây cô đã gột hết tiếng xấu, quan hệ hợp tác giữa đôi bên cũng kết thúc.

Họ từng nương tựa vào nhau lúc đêm khuya trong rừng thẳm, từng ôm nhau ngủ thiếp đi, cũng từng nắm tay đi dưới ánh dương.

Y từng nói với cô, trên trời dưới đất, đều quá xa xôi.

Cô từng nói với y, nhất định sẽ ở bên cạnh gia.

Nhưng những lời đã nói đều như mây tan tác giữa trời; những việc đã làm cũng như nước trôi đi là hết, có thể tính là thật được ư?

Đợi mọi người trong tộc cáo từ, cô cũng từ biệt người thân, cưỡi Na Phất Sa thông thả đi theo đường mòn đi vào thành.

Lý Thư Bạch sánh vai đi ngang hàng với cô, chợt quay đầu nhìn.

"Tử Hà..." Y khẽ gọi tên cô.

Hình như, đây là lần đầu tiên y gọi cô như thế.

Hoàng Tử Hà quay sang nhìn y.

Chẳng đợi y lên tiếng, Địch Ác đã đi sát vào Na Phất Sa, tức thì hai người trên lưng ngựa cũng chỉ còn cách nhau chưa đầy nửa thước.

Nghe được cả hơi thở của người kia.

Hoàng Tử Hà bối rối quay đi, song y đã kịp ghé tai cô nói nhỏ: "Đừng lo, mọi chuyện đã có ta."

Lòng cô, bỗng nhiên xao động.

Bao phiền não ưu sầu như phù vân, nhờ câu này của y, đã hoàn toàn tiêu tan.

Cô cúi đầu, nhớ lại trước đây khi mới làm tiểu hoạn quan bên cạnh y, cũng từng nơm nớp lo sợ bị người ta nghi ngờ, bấy giờ y nói, ta sẽ giải quyết giúp người.

Quả nhiên, ngoại trừ Vương Uẩn, không một ai nghi ngờ thân phận cô.

Cô chẳng rõ y dùng cách nào. Nhưng cô tin, y đã nói được là sẽ làm được. Bởi y là Quỳ vương Lý Thư Bạch.

Chu Tử Tần ở phía sau, cười Tiểu Hà đuổi đến hỏi: "Sùng Cổ cười gì với gia thế?"

Hoàng Tử Hà quay đi, chẳng buồn đáp lời.

"Ôi ôi... ta vẫn chưa quen, cứ nhầm là Sùng Cổ." Chu Tử Tần vừa nói vừa đi lòng vòng quanh cô, "Cô xem, giờ cả cây trâm khi trước cũng không cài, đổi thành cây khác rồi, đúng là ta vẫn chưa quen mà."

Hoàng Tử Hà lặng lẽ giơ tay lên vuốt tóc mai, rồi quay sang nhìn Lý Thư Bạch, thong thả rút trong ngực áo ra một cây trâm.

Cây trâm nhắn bóng, trên đầu là hoa văn cỏ lá cuốn, bên dưới là thân trâm bằng bạc. Ấn vào hình cỏ lá cuốn là rút được trâm ngọc bên trong ra mà không bị xoắn.

Cô khẽ phân trần: "Để trong quận thú sợ đánh mất, nên ta đem theo bên người."

Lý Thư Bạch mỉm cười. Chu Tử Tần càng không hiểu sao hai người lại cười, đành nói sang chuyện khác: "Được rồi, Sùng Cổ... Nếu cô thật sự là Hoàng Tử Hà, thì ta vừa nghĩ ra chuyện này, gay go rồi đây!"

Hoàng Tử Hà nhìn hẩn dò hỏi.

Chu Tử Tần đầy vẻ lo lắng: "Cô là vị hôn thê của Vương Uẩn, song cũng là tiểu hoạn quan bên cạnh vương gia, chuyện này... sau khi về kinh nếu có ai hỏi ta Dương Sùng Cổ đâu rồi, ta đáp rằng Dương Sùng Cổ gả cho Vương Uẩn rồi, cháu đích tôn nhà họ Vương Lang Gia lại lấy một tiểu hoạn quan, không hiểu mọi người sẽ nghĩ sao?"

Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà sửng sờ trước suy nghĩ quái dị của hẩn, nhất thời đều nín lặng không đáp.

"Đúng không nào? Nghĩ việc gì phải nghĩ cho toàn vẹn, ta thấy cách giải quyết vấn đề này rất quan trọng, trước mắt chúng ta phải tổ chức một đại hội kể rõ thân phận Dương Sùng Cổ ở Trường An..."

"Tử Tần." Lý Thư Bạch không dẫn được hỏi, "Có biết gần đây lệnh tôn lại cậy người mai mối cho người không?"

"Ô? Thật à? Là nữ tử nhà nào thế?" Chu Tử Tần tức thì vút ngay đại hội nhảm nhí kia lên chín tầng mây, "Có giống Hoàng Tử... à quên, không nhắc chuyện này nữa. Đẹp không? Thông minh không? Tính tình thế nào?"

"Không biết. Nhưng nghe nói lại bị từ chối rồi."

"Hahaha... Ta quen rồi." Chu Tử Tần vung tay, "Chẳng hiểu sao ta mới đến quận Thục ít lâu mà ai cũng biết ta thích bầu bạn với thi thi! Có kẻ còn đồn rằng đêm đêm ta nằm ngủ cạnh đồng xác đấy. Thật ra ta nghĩ cũng có thể, rất tiện nghiệm thi, nhưng nghĩa trang Thành Đô lạnh quá, chắc không ngủ nổi, đúng không? Lạ nhất là ai cũng tin cả, cha ta muốn đi lừa con gái nhà người ta, nhất định không lừa được đâu..."

Tuy Chu Tử Tần cứ huyên thuyên luôn miệng, nhưng dù sao cũng chẳng liên quan gì đến mình, Hoàng Tử Hà và Lý Thư Bạch đành mặc kệ hẩn.

Sau khi vào thành, họ đi dọc theo con đường rải đá, Chu Tử Tần thoát nhìn đã trông thấy Nhị cô nương lại nghênh ngang bày sạp thịt dê ngay giữa đường.

"Quá lắm rồi! Nhị cô nương, ta đã bảo bao nhiêu lần, đẩy xe thịt dẹp vào lề đường đi!" Chu Tử Tần nhảy xuống ngựa, đứng chống nạnh giữa phố, quát lên.

Nhị cô nương vung con dao bầu thái thịt, lườm Chu Tử Tần một cái sắc lẹm, thản nhiên đáp: "Ô, bổ đầu đục đấy à, dạo này chẳng phải ít đi tuần ư, sao tự dừng lại chường mặt ra rồi?"

Chẳng hiểu sao, Chu Tử Tần bỗng lộ vẻ căng thẳng pha lẫn hí hửng: "Gần đây... gần đây phá được một vụ án lớn, cô chưa nghe tin à?"

"Nghe rồi, Dương công công hầu cận Quý vương cũng theo vương gia đến Thành Đô, sau nhiều ngày điều tra, chỉ trong một đêm đã phá liền ba vụ án. Ba vụ án này vừa liên quan đến nhau, lại vừa rời rạc tản mác, quả là án trong án, mê trong mê, muôn phần rối rắm, phức tạp kinh người. Bổ đầu quận Thục chúng ta bó tay tắc tị, đành trông cả vào người ta."

Vừa nói Nhị cô nương vừa đẩy xe vào lề đường, lại bấm bổ luôn tay chặt sườn.

Chu Tử Tần tiu nghiu lên ngựa, quát nốt một câu vọt vát: "Được lắm! Xem ra vẫn chưa quên chỗ ta sắp cho cô! Về sau bày sạp thịt ở đấy, cấm được lấn ra đường đấy!"

Nhị cô nương tùm tùm, nguýt gãi: "Biết rồi, bổ đầu đục!"

Chu Tử Tần lại có vẻ vừa căng thẳng vừa hí hửng, giúc ngựa đi tiếp. Nhìn vẻ mặt hăn, Hoàng Tử Hà không nén nổi tò mò: "Sao thế?"

Chu Tử Tần đỏ bừng mặt, ấp úng đáp: "Cô ấy... cô ấy gọi ta là bổ đầu tốt trước mặt bấy nhiêu người, cách gọi này nghe ngưỡng ngưỡng..."

Hoàng Tử Hà không nhịn được ôm trán phá lên cười: "Bổ đầu đục!"

"Gì cơ... Không phải bổ đầu tốt à?" Chu Tử Tần giờ mới nghe thủng, ngẩn người ra. Thấy Hoàng Tử Hà vẫn cười ngặt nghẽo, hăn bèn tóm lấy dây cương ngựa của cô, vặn hỏi: "Bổ đầu đục là sao?"

Hoàng Tử Hà chưa dứt cơn cười, đang định đáp thì một bà thím đi ngang qua chen vào: "Người Xuyên Thục chúng ta nói 'đụt' có nghĩa là dần dần."

Nghe câu này, ngay Lý Thư Bạch cũng phải phì cười. Chu Tử Tần then quá hoá giận, buông một câu: "Các vị đi trước đi!" rồi thúc Tiểu Hà quay ngoắt lại, xông thẳng đến chỗ Nhị cô nương.

Hoàng Tử Hà và Lý Thư Bạch dừng ngựa ngoảnh lại, thấy Chu Tử Tần hung hăng xông đến, bị Nhị cô nương mắng cho té tát, ỉu xiu ngồi thụp xuống góc tường thì bật cười nhìn nhau.

Hoàng Tử Hà nhận xét: "Nhị cô nương dữ thế kia, xem ra không sợ thi thể đâu."

Lý Thư Bạch gật đầu.

"Làm gì? Định gây chuyện với ta hả? Đàn ông đàn ang, đã đi xa thế rồi mà còn vòng lại gây gổ với đàn bà con gái vì một câu nói à?" Giọng Nhị cô nương lạnh lạnh vang xa.

Chu Tử Tần gầm lên: "Ai bảo thế! Ta... Ta quay lại mua cá!"

Rồi để chứng minh, hấn trở ngay sạp cá bên cạnh, hùng hổ: "Ông chủ, ta mua hết, đưa đến nha môn nhé!"

Nhìn chủ hàng cá mừng như bắt được vàng, hối hả trút đủ thứ cá, Hoàng Tử Hà lộ vẻ lo lắng.

Lý Thư Bạch hỏi: "Lại nhớ đến con cá của Tề Đằng ư?"

"Vâng..." Hoàng Tử Hà trầm ngâm, "Theo những gì tra được thì khi Vũ Tuyên bị Mộc Thiện đại sư xúi giục giết hại người nhà ta, con cá ấy vẫn còn. Nhưng đến khi Vũ Tuyên tự vẫn trước mộ rồi quên hết mọi chuyện, nó lại biến mất."

"Ta nghĩ nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, bằng không khi Tề Đằng nhắc tới, sắc mặt Vũ Tuyên sẽ không khó coi như thế. Dù Vũ Tuyên không nhớ ra được, nhưng rõ ràng vẫn có ấn tượng rất mạnh với nó."

"Còn nữa, Tề Đằng lấy đâu ra trăm độc? Cả Mộc Thiện đại sư nữa? Chúng ta có nên tới gặp ông ta hỏi thử không?"

"Viên tịch rồi." Lý Thư Bạch đáp.

Cô tròn mắt ngạc nhiên.

"Sáng sớm nay, quân Tây Xuyên đưa ông ta về đến cửa chùa Quảng Độ. Thiền phòng của ông ta ở trên núi, phải lần theo bậc thềm đi lên. Tầng sáng bậc thềm còn ướt sương đêm, ông ta lại cao tuổi, sơ ý trượt chân ngã, qua đời rồi." Lý Thư Bạch nhú mày, "Sáng sớm nay ta sai người đến tìm mới hay tin."

Hoàng Tử Hà nói khẽ: "Chẳng biết con cá của Tề Đằng có liên quan gì tới con của gia không? Còn cả con của Vương Tông Thực nữa?"

"Tất cả vẫn nằm trong vòng bí ẩn, mà những đầu mối tìm được lại đứt hết rồi. Khiến người ta không khỏi hoài nghi, phải chăng có một bàn tay khổng lồ mà chúng ta chưa thấy đứng sau thao túng tất cả? Chúng ta không nhìn thấy, nhưng rõ ràng có thể cảm nhận được sự tồn tại của nó."

Y quay sang nhìn cô, cuối cùng vẫn giấu không nói, lá bùa trong hộp của mình, lại biến đổi.

Họ ghìm cương đứng giữa đường, ngắm cảnh phố xá phồn hoa ngựa xe như nước.

Phù dung khắp thành đã nở rộ như gấm thêu, từng cụm từng đoá, rải khắp vạn nhà. Phong cảnh thế tục lần lượt trôi qua trước mắt, cuộc sống mới mẻ, quá khứ quý dị, vận mệnh gập ghềnh, họ chẳng cách nào tránh né, đành đối diện với tất cả.

Con cá nhỏ trong bình lưu ly nhẹ nhàng nổi lên mặt nước, làm loang ra vô vàn đợt sóng.